

திருச்சிற்றம்பலம்.
சீகாழி கண் ணுடையவள்ளல்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய
ஒ ழி வி லெ ர டி க் க ம்.

இ ி த
திருப்போரூர்
சி த ம் ப ர ச வ ர மி த ள்
இயற்றிய உரையுடனும்,
திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் என்னும்
சிதம்பரம் இராஜலிங்க அமைதிதரு
அருளிச்செய்த சிறப்புப்பிரயோக உரையுடனும்,
S. அனவரதவிநாயகம் பிள்ளை, B. A., L. T.,
அவர்களால் பார்வைப்பெற்று,
சென்னை
மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியத் துறை
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906
விலை ரூபா 1.

ஒழிவிலோக்கப் பதிப்புரை.

தமிழில் வழங்கும் ஞானசாஸ்திரங்கள் வேதாந்த
சாஸ்திரங்கள் என்றும் சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் என்
றும் இருவகைப்படும். கைவல்ய நவரீதம் ஞானவா
சிட்டும் முதலியன வேதாந்தங்களாம். சிவஞானபோ
தம் சிவஞானசித்தியார் முதலியன சித்தாந்தங்களாம்.
இக் குறித்த நூல்கள் எழுதப்பட்டு நெடுங்காலமா
யிற்று. தற்காலத்து ஞானநூல்கள் எழுதுவோரும்
இவ்விருவழிகளில் ஒன்றைப் பற்றித்தான் எழுதுவர்
என்பதே பொதுஜன அபிப்பிராயம். ஞானசாஸ்திரம்
கற்றுள்ளேன் என முன் வருபவனை நீ வேதாந்தியோ
சித்தாந்தியோ எனக் கேட்க முந்தாதார் சிலரே. ஸம்
ஸார துக்கத்தை நிவ்ருத்திபண்ணுதற்குக் கருவியாயிரு
ந்த ஞானசாஸ்திரங்கள் கட்சிகளை யுண்டாக்கிவிட்டன.
வேதாந்தி சித்தாந்திகட்குள் சண்டை லோகப்பிரசித்
தம். இது பரிதாபம் !

நாம் சாஸ்திரம் கற்கும் கருத்து கட்சி கட்டுதற்
காக இருத்தல் கூடாது. ஆதம் லாபத்தை யடைதலை

யே நம் நோக்கமாகக் கொள்ளல்வேண்டும். ஆத்மா
விற்குச் சித்தாந்தமென்றும் வேதாந்தமென்றும் பே
தந் தெரியாது. சாஸ்திரங்களைக் கற்கும்போதும் நமக்
கிது சாந்திதருமா என்று நோக்குதல் ஒன்றையே
நங்கருத்தா வைத்தல்வேண்டும். இதனையே உரைகல்
லாகக்கொண்டு படிப்போமாயின் சாஸ்திரங்களில்
அநேகம் போலிகளாய் முடியும். மாற்றுவிடாது நிற
்பன சிலவற்றுள் ஒழிவிலோடுக்கம் ஒன்று. அதனை
யியற்றிய கண்ணுடையவள்ளலார் சித்தாந்த மரபினர்
என்றுரைத்தற்கு நியாயங்கள் உண்டு. ஆயினும் அவர்
சித்தாந்த வேதாந்தங்களுக்குள் உள்ள பேதங்களைப்
பாராட்டினவராகார்.

சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதி ருங்கழன்ற
சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலை—முத்தி
அதிர்வசன மின்ப வதீதமெனி லாங்கே
பினமிதெல் கன்மம் பினாய்.

என்ற வெண்பாவால் அவர் உண்மை நிலையில் வேதா
ந்த சித்தாந்த பேதங்கள் நிலைப்பனவல்ல வென்றுணர்
ததினர். பொய்ந் நிலையைப்பற்றி எவ்வளவுரைத்தும்
பயனென் ?

வேதாந்திகள் அஹம் என்று சொல்லும் தற்பே^ர
தம் ஒழிந்தவிடத்து முத்தியுண்டென்பதைத் தெய்

வாகக் காட்டி அதனை யொழிக்கும் நெறியும் இது வெனத் தெரிவித்தனர் ஞானக்கண்ணுடையிற் கண்ணுடைய வள்ளலார் எனப்பட்ட பரமாசாரியர். ஞானத்தின் மிக்க கொடையில்லை யென்று சொல்லிய உண்மைஞானத்தை உலகுய்ய வருளிய கண்ணுடைய மூர்த்திக்கு வள்ளலென்னும் பெயர் மிகவுந் தகும்.

தமக்கு முந்தியுள்ள ஆசிரியர்களும் பிந்தியுள்ள ஆசிரியர்களும் மயங்கி யுரைத்தும் பொய்ம்மை யுரைத்தும் உலகத்தில் அஞ்ஞானத்தை விர்த்தி செய்திருப்பவும், இடையிற் றேன்றிய இவர் சரியைகிரியை யோகங்களை யிகழ்ந்து அவற்றின் வெறுமையை நன்கு விளக்கினர். இவர் சொல்லும் நிலைக்கு உலகம் இன்னும் பக்குவப்படவில்லை யென்று தான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஆயினும் அவ்வுபதேசத்தாற் பயனெய்தும் ஆத்ம சிரேஷ்டங்கள் எப்பொழுதும் உள்ளனவே.

இவ்வாசிரியர் இவ்வளவு பெருமையுடையராயினும் இவர் இருந்த காலம் இவர் வரலாறு என்னின்ன சிஷ்யங்கள் புலப்படுமாறில்லை. இவரை மெய்கண்ட தேவர்க்குத் தநயராக்கும் ஐதிகமொன்றுண்டு. சைவத்தாந்த ஸ்தாபகராகிய மெய்கண்டதேவர்க்குப் பிள்

னையா யவதரித்த வள்ளலார் மேலான ஞானநெறியி
 லேயே மனம் பற்றினவராய்ச் சரியை கிரியை யோக
 மென்னும் மூன்று பாதங்களையும் பழித்து நூலெங்
 கும் தற்போத வொடுக்கம் வேண்டற்பாலது என முழ
 க்கி அதனைத் தவிர வேறென்றுங் கூறுததற் கறிகுறி
 யாக (தற்போத) ஒழிவிலொடுக்கமெனத் தமதுநூற்
 குப் பெயருமிட்டருளி அதனைத் தந் தந்தையாரிடத்
 துக் கொண்டுபோய்க் காட்டினர். மெய்கண்ட தேவ
 ரோ பக்குவ வேறுபாடுகளுக் கேற்ப வழங்கிவரும் வழி
 பாட்டு வேறுபாடுகளையு மாதரித்துவந்தன ராதலின்,
 அந் நூலைக்கண்டு மனமுனைந்து பூஜையிலிருந்தவாறே
 சிறுகோப வெளிப்பாட்டினால் தமது திருமேனியி லீட்
 டிருந்த விபூதிதிரிபுண்டரக் குறிகளை யழித்துச் சைவ
 சமயத்துக்கும் அச் சமயத்தின் சின்னங்களாகிய விபூதி
 ருத்திராக்ஷங்களுக்கும் கேடு வந்ததே என்று இரங்கி
 னர். இன்னும், வள்ளலதீனத்து வந்தார் கைகளிற் குறி
 களையிட்டு அழிக்கும் வழக்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டி இக்
 கதை மெய்மையேயென்று நிறுத்த முயலுவாரு
 முண்டு. விபூதியை யழித்தவர் மெய்கண்டதேவராயிரு
 நததனால் வள்ளலதீனத்தார் செய்கைக்கு அது காரண
 மாத லெப்படி? மெய்கண்டதேவர் வள்ளலதீனத்திற்
 மூலபுருஷனா? அன்றியும் சித்தாந்த சமயபாதுவாக

மெய்கண்டதேவரிடத்திலுதித்த வள்ளலார் அவரிடத் தேயே உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளாது வேறு வழியிற் புகுந்ததற்கும், அதி பிரபலமுடைய அவரைத் தமது நூலுள் ஒருமுறையாயினும் எடுத்து வழங்காததற்கும் தக்க காரணம் புலப்படவில்லை.

வள்ளலார் முதல்வெண்பாத் தொடங்கிப் பலமுறையும் சீகாழிச் சம்பந்தப்பெருமானை வாழ்த்தினராகலின்,

பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரி மைப்பரவி
விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவீடர் - வெட்ட
வெறுவெலும்பை நாய்கறண்ட வேந்தர்வர நாய்பார்த்
துறுமுவதைக் காட்டுவோ மோ.

சுந்தரனார் சேரர்கோன் சோழர் குறுமன்னர்
மைந்தருட றம்முடலை வாட்டினர்கள் - அந்தமிலாப்
பத்தரொடு ஞான வயிராக் கியர்பலர்க்கும்
ஒத்ததுசார் போத வொழிவு.

என்னும் வெண்பாக்கள் அந் நூலுட் காணப்படவில்லை யாயின், அவர்காலம் சம்பந்தர் காலமே யெனச்சொல்லவேண்டிவரும். ஆசிரியர் பலமுறையும், வழக்கில் உபதேச குருவினைவாழ்த்து மாறே, சம்பந்தரை வாழ்த்தினரன்றோ? சுந்தரர் காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்

முண்டின் முற்பகுதியென்றும் பட்டினத்தடிகள் காலம் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டென்றும் உத்தேசமாகத் தெரிகின்றமையின், மெய்கண்டதேவரது காலமாகிய பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குப் பின் னார்த் தான் வள்ளலார் இம் மண்ணுலகிற் றிகழ்ந்தனர் என்று உறுதியாய்க் கூறமுடியவில்லை. இது பின்னர் ஆராயப்படும்.

மற்று, இவ்வாசிரியரைப்பற்றிச் சீகாழியில் வழங்கும் ஐதிகமொன்று வருமாறு. சீகாழிப்பதியில் ஒரு செல்வவந்தர் வீட்டில் செல்வப்பிள்ளையாய் அவதரித்து அக் காரணத்தினுற் சகல கலைஞானங்களிலும் அபரிமித விற்பத்தியடைந்து தேரும் அவகாசமுதலியன பெற்றிருந்த நமது வள்ளலார் தினந் தவறாது திருக்கோயிலுக்குப் போவது வழக்கம். அப்பதியிலேயே அவதரித்துச் சிலபெருமானது செல்வக்குமாரரென விளங்கிய ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரது அருட் சரிதங்களைக் கேட்டல் மாத்திரையே யன்றி, அவற்றுட் பெரும் பான்மையும் நிகழ்ந்த ஸ்தலத்தில் தாமும் தங்கும் பெரும் பேறு பெற்றமையால், வள்ளலார் பிள்ளையாரிடத்துப் பேரன்பு பூண்டு அவரையே தமக்கு ஆசிரியராகக்கொண்டு உபாவித்து வந்தார். உபாஸனையின் பல

னாக ஞானந்தம் மனத்துள் உதித்த காலந்தொட்டு வள்ளலார் பிரதிதினமும் கோயிலுக்குப் போய்த் திரும்பித் துயின்றெழுந்து ஒரு வெண்பாச் செய்துவந்தார். கோயிலில் நெடுநேரம்போக்கி மீளுதல் இவர்க்கு இயல்பாகலின், இவர்க்கு வழிகாட்டியாகக் கந்தன் என்னும் வேலைக்காரன் தீவர்த்தி ஸஹிதம் உடன் செல்வது வழக்கமாயிருந்தது. இருநூற்றைம்பத்து மூன்றாம் வெண்பா ("கண்மணியின்" என்னும் இறுதிவெண்பா) விற்குரிய தினத்தில் நெடுநேரமாயும் வள்ளலார் வீட்டிற்குத் திரும்பினால்லர். மத்தியில் மின்னலும் இடியும் மழையும் மிகுந்து தெருக்களிலெல்லாம் வெள்ளம் ஓடத் தலைப்பட்டது. கந்தன் வீட்டிலேயே இருந்துவிட்டான். வள்ளலார் தரிசனம் முடிந்து கோயில் வாயிலே யணுகிக் கந்தா என்னலும் ஸ்ரீசுப்பிரமணிய மூர்த்தியே கந்தனா வருக்கொண்டு அவ்விடத்துத் தீவர்த்தியுங் கையுமாப் புகுந்து வழிவிட்டார். வீடுபோய்ச் சேர்ந்ததும் பழைய கந்தன் மன்னிப்புக்கேட்டற்காக ஒடுங்கி முன் வந்து நின்றான். கூடவந்த கந்தனைத்திரும்பிப்பார்த்தவர் அவனைக் காணாராய்த் திகைத்தார். பின்னர் இஃது எமது ஞானசம்பந்தன் அருள் விளையாட்டே யாகுமெனத் துணிந்து அன்மரவு வெண்பாப்

பாடி முடித்து அந் நூலுக்கு ஒழிவிலொடுக்க மெனப் பெயருமிட்டுத் தம் அருகிருந்த பக்குவர்களிடத்து அதனைமனமுவந்து கொடுத்தனர். காலை யெழுந்ததும் தம் பெருந்திரவியமத்தனையும் அரைக்கணத்தில்வாரியிறைத்துத் துறவு மேற்கொண்டார். இவ்வாறு வழங்கும் ஐதிகத்தை நம்புவாரிற் சிலர் திருப்போரூர்ச் சிதம்பரசுவாமிகள் உரைகண்ட நூல்களெல்லாம் சற்றேறக்குறைய அவர் காலத்தனவேயாம், ஒழிவிலொடுக்கக்காலமும் இருநூறு வருஷங்கட்குட்பட்டே யிருக்கும் என்கின்றனர்.

இஃதன்றி வேறொரு ஐதிகமும் வழங்குவதாகக் கேட்டோம். சீகாழி நகரில் ஏழைக் குடும்பமொன்றிற் பிறந்து பள்ளிக்கூடத்தி லொதுங்கும் பாக்கியந்தானுமின்றி, கூலித்தொழில் செய்துவந்தவர் கண்ணுடைய வள்ளல். பகல் முழுதும் கூடையைத் தூக்கிக் கொண்டே கூலிவேலைசெய்து அற்பப் பொருளீட்டித் தம் காலந்தள்ளி வந்தவர். ஒருநாள் தற்செயலாய் ஒரு பணக்காரன் இவரைக் கூலியாக வருமாறு கூப்பிட்டான். இவரும் இசைந்து உடன்போய் அவன் வாங்கிய பொருள்களையெல்லாம் தம் கூடையில் நிரப்பிவைத்துக் கூடையைத் தூக்கிக்கொண்டு அவன்பின் சென்

றார். அவனும் வழியிலிருந்த ஆலயத்துள் தரிசன நிமித்தம் பிரவேசித்தான். இவரும் உடன் செல்லுதல் அவசியந்தானே. ஒவ்வொரு ஸந்திதியிலும் ஒருமுறை கர்ப்பூரத்திரிகம் பணிமாரப்பண்ணினவன், திருஞான சம்பந்தர் ஸந்திதியில் இரண்டாமுறை எஞ்சிய கர்ப்பூரத்தை யேற்றிவைத்தான். உடனே கூலிக்காரவள்ளல் இம் மூர்த்தியே பெரிய சாமி யென்று நிச்சயித்தார். பின் அப்பணக்காரனோடு அவன் வீடுசேரும் வரை உடன் சென்று அவன் சரக்குகளை யொப்பித்துவிட்டு அவன் கொடுத்த கூலியாகிய இரண்டு பணத்தையும் கூடைக்குளேற்று வாசற்படி தாண்டியதும் கூடையை இரண்டுபணத்தோடு வீதியிற் சமூற்றியெறிந்தார். ஜனங்கள் இவரைப் பிழைக்க வகையறிபான் பித்தேறினான் என்றல் ஸஹஜந்தானே. விரத்தி மிக்க வள்ளல் நேரே கோயிலுட் புகுந்து பெரியசாமி ஸந்திதியில் நின்றார். நின்றவர் மூன்றுநாள்வரை அவ்விடம் விட்டுப் பெயரவில்லை. இரவில் கோவிற்கதவு மூடுஞ்சமயம் எங்காயினும் ஒளித்திருந்து கோவிலார் புறம் போந்ததும் தங் கடவுளிடம் வந்து சேருவர். மூன்றாம்நாள் இரவில் வள்ளலார் கனவிற் போந்து கடவுள் 'உன்னுடைய பக்தியாற் பிரஸந்நமாயினேம். வேண்டியதைக் கேட்ட

டைக்' என்றனர். இவர் 'யானொன்று மறியேன். எல்லாம் உன் பரம்' என்றனர். அதன்பின் ஞானசம்பந்தரே யிவருக்குச் சகல ஞானத்தையும் உபதேசித்து இச் சாஸ்திரத்தை எழுதுமாறு செய்தனர். ஞானசம்பந்தரே இவருக்கு உபதேசகுரு என்பது பல பாட்டுகளினும் ஆசிரியர் கூறுமாற்றான் அறியப்படும். வெண்பாக்கள் அமைந்திருக்கும் தன்மையும் பல வழக்குச் சொற்கள் விரவியிருத்தலும் ஆசிரியர் இலக்கண இலக்கியப் பயிற்சி யடைந்தவ ரல்லரெனக் காட்டும்.

ஆசிரியர் இவ் பொழிவி லொடுக்கம் செய்ததேயன்றி மாயாப்ரலாப மென்றொரு நூலும் செய்தனரென்பர். அந் நூல் நுதலிய விஷயம் முதலியன,

“ஈரே மூலகி லெண்ணீர் குயிர்க்கும்
 பேரா வறிவாய்ப் பிரிவற ந்றைந்து
 காயா திகளாய்த் தனுவொடு கலந்து
 மாயா ளென்னும் பேருடை மடந்தை
 மழைக்கா விருளை வெளியென மயக்கித்
 தழைத்தபல் லுயிர்க்கிரு டானாய் நிற்பவள்
 அன்னை யிருண்மலி யாணவ மாகவும்
 முன்னவ டிரோத மொய்குழ லாகவும்
 நல்லுயி ரிச்சா ஞானங் கிரியை
 தொல்லிரு வினைகளைத் தோழிய ராகவும்
 சுத்த மாயையைக் கைத்தா யாகவும்

புத்திரர் பொறிபுலன் சுரண மாகவும்
 போதன் றன்னைப் பருட னாகவும்
 தீதற வுடைய மோகினித் தெரிவை
 ஈங்கிவ னொருவன் றன்ற லின்புறு
 பாங்குடைப் போதனைப் பறிகொடுத் தழிந்து
 போதன் போதையைப் பொருந்துதல் கண்டு
 போதமின் மாயாள் புலம்ப றன்னைச்
 சாயா வுண்மைத் தபோதனர் கேட்க
 மாயா ப்ரலாப மெனவகுத் துரைத்தோன்
 கெடிலப் புனல்கு முதிசைக் கதிபன்
 ஆழிமேன் மிதந்த காழிமூ தூரன்
 திசைமிகு கீர்த்திக் குகமடத் தலைவன்
 கருநெறி கழிக்குந் திருநெறித் தேசிகன்
 அத்தனைக் காட்டி யழுது வாழ்வித்த
 வித்தகன் றனக்கு வேளைக் காரன்
 சிற்குணன் றன்னைச் சேர்ந்தவர்க் கருளும்
 நற்கண் ணுடைத்திரு ஞானசம் பந்தன்
 திருமலி யின்பச் சிவனடித் தொண்டர்தம்
 பெருமைய ரடிபுனை பெற்றி யோனே.”

என்னும் சிறப்புப்பாயிரத்தான் அறியக் கிடக்கும்.
 மாயாப்ரலாபமும் ஒழிவிலொடுக்கமும் செய்தார் கண்
 ணுடையவள்ளலே என்று சம்மதிப்போமாயின், முன்
 அவரை ஏழையென் றுரைத்த ஐதிகம் பொய்யாகும்.
 அநிகைக் கதிபன் என்றதனால் அவர் மிக்க செல்வவந்

தராயிருந்தனரென்பது பெறப்படும். இனிக் குகமடத் தலைவன் என்றமையால் இவர் குகமடமெனப் பெயரிய ஒரு மடத்திற்குப் பிரதிஷ்டாசாரியராகவோ அல்லது அதில் பிரதான ஆசாரியராகவோ விளங்கி யிருந்தனரென்றேற்படும். கண்ணுடைத் திருஞானசம்பந்தன் என்றமையால் வள்ளலார்க்குத் தம் குருவின் பெயரையுஞ் சேர்த்து வழங்கும் ஒரு பெயர் உண்டாயிருந்ததென்றறியற்பாற்று.

இவ்விரண்டு நூல்களையுஞ் செய்ததேயன்றிக் கண்ணுடைய வள்ளலார் பஞ்சமலக்கழற்றி யென்னும் பெயரிய தொருநூ லிபற்றியதாகவும் சிலர் சொல்லுவர். சிவானந்தமாலையையும் அவரே செய்தனரென்று சிலர் கூறுவர். அந் நூலுள் அதற்கு ஆதாரமில்லை.

இனி, கண்ணுடைய வள்ளலார் காலத்தை நிச்சயிக்கப் புகுவோமாயின், இவர் ஞானசம்பந்தரைப் பன்முறையும் தோத்திரித்திருப்பினும் ஞானசம்பந்த உபாஸகரென்று சொல்லத்தக்கவரே யன்றி இவரை ஞானசம்பந்தர் காலமாகிய கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் வவ்வித்தனரெனல் இழுக்குடைத்தாம். அதற்குக் காரணம் முன்னரே கூறப்பட்டது. மெய்கண்டதேவரையும் இவரையும் பிணைக்கும் ஐதிகத்தைத் தள்ளி நோக்கினும், சித்தாந்த வேதாந்த மென்னும்

பதப்பிரயோகங்களே அவரைச் சந்தானகுரவர்காலத்
துக்குப் பிற்பட்டவராக்கு மென்பது எமது அபிப்பி
ராயம். சந்தான குரவருட் பிந்தியவர்காலம் பதினாண்
காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி. திருப்போளூர்ச் சிதம்
பரசுவாமிகள் உரைசெய்தமையானும், அவராசிரியர்க்
காசிரியராகிய சாந்தலிங்க சுவாமிகள் உரைசெய்யஆளு
ஞாபித்தமையானும், சாந்தலிங்கரும் சிவப்பிரகாசரும்
கதகாலத்தவரெனக்கூறுதற்கு நியாயமுண்மையானும்,
சிவப்பிரகாசர் காலம் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்
பகுதியென அறிகின்றோமாகலானும், உமாபதியார்க்
குப் பிந்தியும் சிவப்பிரகாசர்க்கு முந்தியும் இருந்தவ
ராவர் ஒழிவிலொடுக்க நூலுடையார்.

உரையாசிரியர் சிதம்பரசுவாமிகளைப்பற்றி அநேக
சரித்திரங்கள் அச்சிட்டு வழங்கி வருகின்றமையின் அ
வ் விஷயத்தை ஈண்டு விரித்தல் அநாவசியகம். இவர்
காலம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதி
யாம். இவர் ஒழிவிலொடுக்கம் கொலைமறுத்தல் வைரா
க்கியசதகம் வைராக்கியதீபம் அவிரோதவுந்தியார்
என்னும் ஐந்து நூல்கட்கும் உரை செய்தனர். இவர்
சிறந்த வுரையாசிரிய ரென்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை.
பிந்திய நான்குநூல்களும் தங்காலத்துப்பெரியோரார்
செய்யப்பட்டன, ஐயம் நேர்ந்தவழி ஆசிரியரிடத்தே
யே ஐயந் தீர்த்துக்கொள்ளலாம். ஒழிவிலொடுக்கத்தி
ற்கு இவர் உரைசெய்தது அற்புதமென்றே சொல்லும்

படியுள்ளது. இவர் உரையின்றி நோக்கின், அநேக செட்யுள்கள் அரும்புலவர்க்கும் விளங்கா என்பது அதிசயோக்தியன்று. சாமானிய அறிவிற்கு மேற்பட்ட அறிவைத் துணைக்கொண்டுதான் இந் நூற்கு அருத்தம் இவர் செய்திருப்பர் என்றுரைக்கு மாற்றம் யாம் ஒட்டிய தொன்றே.

முதல்முறை இந்நூல் கி. பி. 1851-ல் சிதம்பர இராமலிங்கபிள்ளை யென்பவரால் பரிசோதித் தச்சிடப்பட்டது. பரிசோதகர் இந் நூற்குச் சிறப்புப்பாயிரமாயுள்ள “வள்ளல் குருராயன்” என்னும் செய்யுட்குச் சிறந்ததோர் விரிவுரை யெழுதி யுடனச்சிட்டனர். இந்த இராமலிங்கம்பிள்ளையே பின்னால் திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரென விளங்கித் திருவருட்பா மொழிந்தவரென்று பலரும் சொல்கின்றனர்.

பிற்காலத்து அச்சிட்டோரிற் சிலர் அவ்வுரையினை நீக்கி மற்றைப் பாகத்தை மட்டும் அச்சிட்டனர். அது களையத்தக்கதன்றாகலானும், வழக்கனில்லாத சுத்தப் பிரதி அகப்படுதல் அருமையா யிருத்தலானும் இப்பதிப்புத் தோன்றலாயிற்று.

S. அனவரத விநாயகம் பிள்ளை, M. A., L. T.

ஒழிவினெலாடுக்கம்.

உள்ளுறை.

பாண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
1.	சிறப்புப்பாயிரம்: உரை	1
2.	கூப்புச் செய்யுள்கள்	27
3.	வேதாகமப் பொதுவிழுபதேசம்	29
4.	சத்திரிபாதத் துத்தமரோழிவு	123
5.	யோகக் கழற்றி	165
6.	கிரியைக் கழற்றி	206
7.	சரியைக் கழற்றி	231
8.	விரத்தி விளக்கம்	251
9.	துறவு	273
10.	அருளவத்தைத்தன்மை	311
11.	வாதனைமாண்டார் தன்மை	376
12.	நிலையியல்பு	391
13.	செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி	414

உ
சிவமயம்.

ஒழிவிலொடுக்கம்..

சிறப்புப்பாயிரம்.

வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன் [எத்
வள்ளன் மலர்த் தாடலைமேல் வைத்துரைத்தான்—உள்
தழிவிலடுக் குந்தேனை யன்பரெலா முண்ண
வொழிவி லொடுக்கநா லோர்ந்து.

உரை.

இச்செய்யுள் கருதிற்றியாதோ வெனின், இந்நூன் முக
த்து ஆசிரியர் பெயர் முசுலியவற்றைக் குறித்து நின்றவிற் சிறப்
புப்பாயிர வொழுக்க முணர்த்தல் கருதிற்றென்க.

“வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன் வள்ளன்
மலர்த்தாடலைமேல் வைத்து”—வள்ளலார் என்னுந் திருப்பெ
யருடையவர் ஞானாசாரிய நிருபராதிச் சமயவாதிகள் தருக்கச்
செருக்குகள் பிற்பட்டொழியப் பேரருணெறியான் வெற்றி

கொண்டு சிகாழியென்னுந் திருநகர்க்கண்ணே மெய்ந்நெறி விளங்க வீற்றிருந்தருளிய திருஞானசம்பந்தப் பின்னையாரது வள்ளற்றன்மையுடைய மலர்போலுந் திருவடிகளைத் தமது நன்முடிக்கண் ஓர் பொன்முடியாக வணிந்து,

.. “ஓர்ந்து உள்ளத் தழிவிலடிக்குந் தேனை யன்பரெலா முண்ண வொழிவிலோடுக்க நூலுரைத்தான்” — உத்திருவடிகளின் அருட்டுணையால் தத்துவங்களனைத்தஞ்சடமென்றோர்ந்து உணர்ந்து அவற்றைக் கடந்து தற்காட்சியாடு திருவருட்காட்சியுஞ் செய்து அங்ஙனம் வாழ்வேயான் அசைந்தெழும் போதம் தோற்றது அஃனை அத்திருவரு ளொளியின் அடக்கி ஆண்டு மேன்மேலும் எழுகின்ற சிவானந்தத் தேனைத் தாம் அதுபவஞ் செய்தவாறு அதன்கண் அன்புள்ள பக்குவருஞ் செய்தற்பொருட்டு அச் சிவானந்தாதுபவ அந்தரங்கமெல்லாம் வெளிப்பட்டு விளங்க ஒழிவிலோடுக்க மென்ற ஓர் உபதேச முறையை யுரைத்தருளிஞர்—என்பது பொருள்.

வள்ளல் என்னும் பெயர் ஆசிரியர்க்குத் தாம் முன்னிருந்த கிரியாசாரிய நிலைக்கண் அவ்வாசிரிய மரபின் வழித் தாய் வந்த காரண அபிடேகச் சிறப்புப் பெயரென்க. அல்லது உம் பின்னர் ஞானாசாரிய நிலைக்கண் தமதருண்ஞான நோக்கான் இயைந்த கண்ணுடைய என்னுந் காரண விசேடண மேற்கொண்டு நின்ற இவ்வள்ளலென்னும் பெயர் ஈண்டு அவ் விசேடணம் இசையெச்ச நிலையிளிப்ப நின்றதெனினு மமையு மென்க. இஃது வினை பண்பு முதலிய அடுத்த தொகை நிலைச்

சொற்றொடராகாது தொகா நிலையாய்த் தனைத்தொடர் பய
னிலை உண்மைப்பொரு ளுணர்ச்சியின்றி இடையிட்டு நிற்கத்
தான் செய்யுண் முதற்கண் தனித்திருந்தமையின் ஆற்றலின்
றாலோ வெனின், அற்றன்று; கொடை மடங் குறித்த குணங்
காரணமாகவந்த இவ்வள்ளவென்னும்பெயர் தன்னுறுப்புகளுட்
கொடை குணம் புகழ் அழகு வளமென்னும் பல்வகை குறித்த
பல்பொருட் பகுதியான வண்மை யென்னு முதலுறுப்பான்
ஆசிரியர்க்குளவாய உக்கொடை முதலிய அருட்குணங்களைக்
குறிப்பிற் புலப்பட விரித்தலின் பொருளாற்றலுண்டென்க.
அல்லது உம் இப்பெயர் உயர்பொருட் கிடனா யுடனிலைக்கூட்
டாய் ஒரு நெறியசைத்தா யோரினந்தழவிப் பல்வகைக் குறிப்
பிற் படர்ந்து முற்றியையு வண்ணப் பெருஞ்சொல்லாக நின்ற
வின் சொல்லாற்றலு முண்டென்க.

ஆயின் இவ்வாசிரியர் பெயர் இச்செய்யுளின் இடைநடை
களின் ஒன்றில் நிறுத்தாது முதலடி முதற்கீர் எதுகைத்தொ
டைக்கண் நிறுத்தகிற குறித்தது யாதோவெனின், ஒன்றிரண்
டெனக்கொண்டு உறுமறையாகம நன்றிரு முடிபின் நடுகிலை
நடாஅய்ப் பலம்பெறு தத்துவ நியதியிற் போந்து உண்மலந்
தெறுமறிஞர் வாழ்த்திப்பரவும் ஆசிரியர் சன்மார்க்க முதலிய
மார்க்க நான்கனுள் தலைமையிற்றலைமையாய உத்தம சன்மார்க்
கத்தினரென்பது குறித்ததென்க. இங்ஙனம் உத்தம சன்மார்க்
கத்தினர் என்பதை ஆசிரியர்கூறிய* “இது வென்றதெல்லாம்

* ஒழிவிலொடுக்கம்: பொதுவிலுபதேசம்-44.

பொய்யென்றா” மென்னுந் திருவெண்பாவாற் காண்க. இஃ
தின்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

குரு ராயனென்பது திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார்க்
குச் சிறப்பிற் சிறப்பாய கராணப்பெயராய் நின்ற, ஒதியுணர்
ந்து பன்னாட் பலசாதனங்களின் முயன்று முயன்று ஆசாரி
யத் தன்மை யெருவாறு அறிதிற்கிடைப்பப் பெற்றும் ஒரோர்
காலங்களில் அவத்தையயப்பட்டு மயங்கும் மற்றையாசாரியர்
போலாது ஒதாமல் வேதாகமாதிகளை முற்றுமுணர்ந்து இறை
ப்போதும் ஒர் சாதனங்களின் முயன்றதின்றி ஞாநாசாரிய
அருளிவிக்கணங்களனைத்தும் த மே சம்பால் நிரம்பிநிற்ப அமர்
ந்தன ரென்பதூஉம், ஒதியுணர்ந்த அவ்வாசாரியர்க்கெல்லாம்
அவரவ ரறிவின்கண் அருளுருவாய் நின்றறிவித்தும் ஆசாரிய
வருவாய் வெளிநின் றதுக்கிரகித்தும் நின்றன ரென்பதூஉம்,
திருநோக்கஞ் செய்தல் முசலிய அறவகைத் தீக்கையானுமன்
றித் தமது திருவுருவைக்காண்டல் கினைத்தன் மாத்திரையே
பக்குவமல்லாரும் பக்குவராய்ப்பயன்பெற நின்ற திருவருட்
பெருமைய ரென்பதூஉங் குறித்ததென் றுணர்க. இங்ஙனம்
ஒதாமல் வேதாகமாதியுணர்ந்தமை முதலியவற்றை ஆசிரியர்
உறிய * “தன்மையு முன்னிலையு” மென்னுந் திருவெண்பா
வாற் காண்க.

அல்லதூஉம், குருராயனென்பது வாதுவென்ற சம்பந்த
னென்பதற்குமே னிற்கவைத்த விதப்புக் குறிப்பாற் பிள்ளை

* ஒழிவிலோகேகம்: பொதுவல்லுபதேசம்-42.

யார் இவ்வவதாரத்தின்மேனின்ற வவதாரத்தினுங் குமார சற்குருவாய் அரனார்க்கும் அகத்தியனார்க்கும் உபதேசித்தருளிய ஆசாரியத் தலைமையுந் குறித்ததெனக் கொள்க.

அருணகிரிநாதர்.

நென்ன வனங்கனஞ் சூழ்காத் திரிநக குலகரத்
தென்ன வனங்கனந் தப்பத நீட்டினன் செல்வமுன்பின்
நென்ன வனங்கனன் னீற்றாற் றிருத்திய தென்னவின்னந்
தென்ன வனங் கனந் கைச்சிலைக் கூனையுந் தீர்த்தருளே.

என்றதனாற் பிள்ளையார் இவ்வவதாரத்திற்கு மேனின்ற அவதாரத்தில் குமார சற்குருவென்பது காண்க.

கல்லாடம்.

“உழன்மதிற் சுட்ட தழனகைப் பெருமான்
வணங்கிரின் நேத்தக் குருமொழி வைத்தோய்
குறுமுறி தேற நெடுமறை விரித்தோய்.”

சித்தியார்.

“அருமறையா கமமங்க மருங்கலைநூ நெறிந்த
வகத்தியனுக் கோத்துரைக்கு மருட்குருவாந் குருளே.”

என்பவைகளா லரனார்க்கு மகத்தியனார்க்கு முபதேசித்த ஆசாரியத் தலைமையை யுணர்க.

ஆயின் குருவேந்தனென்னாது குருராயனென்றது எது குறித்தற்கோவெனின், நான்கன் வேற்றுமையா னடுத்து மிக் குயர் நெறிப்பொருண்மையின் வந்த காரகச் சிறப்பொருதலைத்

தொடர்மொழிப் பெயராய இக்குருராய நென்பதன்கட் குரு
 வென்பதன் முதனிலையெழுத்துத் தமிழியல் விதிப்படி மொழி
 க்கு முதலாகியும் ராயனென்பதன் முதனிலையெழுத்துத் தமிழியல்
 விதியின்றி ஆரியவியல் விதிப்படி மொழிக்கு முதலாகி
 யும் வந்து இருவகையிலுங் கோடலின் இதனைத் தம்பெய
 ராகவுடைய பிள்ளையாருந் தமிழ்நூல் வடநூலென்னு மிரு
 வகை நூற்கு முரியாரென்பது குறித்தற்கென்க. ஆசிரியர்
 * “மறைப்புலவன் றமிழ்க்குரிசில் சீகாழிச் சம்பந்த” நென்ற
 தனா லிருவகை நூற்கு முரியாரென்பது காண்கவென்க. அல்
 லதூஉம், பொருள் வேறுபடாது சிறிதே வடிவு வேறுபட்டு
 நின்ற குருராயனென்பது தன்னை உள்ளூன்றி நோக்கினர்க்கு
 இலேமறை காய்போல் ஐ வென்னும் உயிர்மெய்யோடிருந்த
 தன் முன்வடிவம் உட்கொண்டு விளங்கக்காட்டி நிற்கின்றதாக
 லின் இதனையுடைய பிள்ளையாருந் தமது கடவுட்டன்மை
 வேறுபடாது உத்தமபுருட வருவங்கொண்டு நின்ற தன்மை
 அன்பான் உள்ளூன்றி நோக்கினர்க்குக் குமார சற்குருவென்
 னும் பெயர்கொண்டு அளவிகந்த சூரியருதயம் போன்று ஒளி
 வீசந் தம் முன்னுருவாய தெய்வத் திருவுரு உட்கொண்டு விள
 ங்கக்காட்டி நின்றன ரென்று குறித்தற் கென்பதுமாமென்க.

ஆளுடைய பிள்ளையார் புராணம்.

மறையவர் திருவே வைதிக நிலையே வளர்ஞானப்
 பொறையணி முகிலே புகலியர் புகலே பொருபொன்னித்
 துறைபெறு மணிசீய சுருதியி னொளியே வெளியேவந்
 திறையவ னுமையா ளுடனரு டரவெய் தினையென்டார்.

* ஒழிவிலோக்கம்: பொதுவிலுபதேசம் - 11.

என்று மூவாண்டிற் பிள்ளையார் திருவநுள் வடிவைக் கண்டு சீகாழி யுள்ளார் வியந்து கூறியவாறாய இச்செய்யுளால் உள்ளுன்றி னோக்கினர்க்குத் தம் முன்னுருவைக் காட்டி நின்றனரென்பது சாண்கவென்க.

இனி இன்றியமையாக் * காட்டுளதேற் காட்டுவதன்றி மற்றைய விரிக்கிற் பெருகுமென்க.

அல்லதூஉம், குருவென்பதன் ஈற்றுயிர் மெய்யோடு ராயனென்பதின் முதலுயிர்மெய் புணராப் புணர்க்கையாய் நின்ற தாகவின் இங்ஙனம் ஆனந்தவடிவராகிய பிள்ளையாரும் தாங்கொண்டருளிய மானிடத்திருவுருவோடு புணராப் புணர்க்கையாய் நின்றனரெனக் குறித்தற் கென்பது மாமென்க.

அல்லதூஉம், குறிவிணைக்கெதிர் நெடில்குறி வெண்ணீடாக நிற்பவும் ஈற்றின் அவ்வெண்ணீடின்றி பொற்றுநிற்பவுந் தொடர்ந்த மொழியாகவிற் பிள்ளையாரும் பக்குவர்க்கு மறைப் பொருளாயும் அதிக்குவர்க்கு அதுபவப்பொருளாயும் நின்றனரென்ற குறித்தற்கென்பது மாமென்க. இங்ஙனம் குருராயனென்பதற் குவ்வென்பது இருள் ருவ்வென்பது அருள் ராயனென்பது விளங்கச் செய்கின்றோன் பொருளாம். இதனால் குவ்வென்னும் அசுத்தாவதையில் நின்றோரை ருவ்வென்னுஞ் சுத்தாவதையில் தாம் நின்றவண்ண நிறுத்துகின்றோர் குருவாவர். இச்சுத்தாவத்தைக்கு ஆதாரனாகியும் அதீதனாகியும் விளங்கி இவ்வவத்தையினின்றும் அக்குருவாயினோர் தாழாத

வண்ணம் அருள்செய்து நின்று அதிதப்படுத்துகின்றேன்
ராயனாவன். ஆகலின் இதனானு முணர்கவென்க.

எழுத்தாதி பல்வகைக் குறிப்பிற் பொருணெறிப் பற்றி
நின்ற நோக்கம் செறிவு துட்பம் இங்கிதம் இன்பம் கம்பீரஞ்
சிறப்பு உறுதி முதலிய நற்குணந் தழீஇய சொற்புணர் ஈதெ
ன்றே ஆசிரியரும் * “சரிதாதி நான்கினுக்கு” மென்னுந் திரு
வெண்பாவி னிடைக்கண் குருராய் நென்று இசைபெருமை
தோன்ற வைத்தனமென்க. இஃதின்னும் விரித்திற் பெருகு
மென்க.

வாதுவேன்ற சப்பந்த நென்பதிற்பொதுவானே வாது
வேன்ற என்றது என்ருறித்தோவெனின், எண்வகைக் குன்
றத் தெண்ணுபிரவராய் பாயுடுக்கைப் பறிதலைச் சமணர்கள்
ஒருங்கேகூடித் தென்மதுரைக்கண் செந்தமிழ்ப் பாண்டி
யனை முன்னிட்டுச் செருக்காற் செய்த சுரவாதம் அனல்வா
தம் புனல்வாதங்கள் பிற்படத் திருநீற்றானுந் திருவாக்கானும்
வென்று நிறல்கொண்டமை யன்றியும் பரசமயகோளரி யெ
ன்று தானே யொலித்த திருச்சின்னத்தின்தெய்வப்பேரொலி
கேட்டு உளம்பொழுது எதிரிட்டு மறித்த போதமங்கைப் புத்த
நந்தியின் பொய்த்தருக்கமும் புழுத்தலையும் பொடிபட்டழிப
வும் பின்னர் உள்ளதுபோன்று இல்லதைப்பற்றிச் சாக்கியங்
குழுவட்டலைவனாய் சாரிப்பத்தன் சிற்சில வகையாற் செய்த
சமயவாதந் தலைதடுமாறவுஞ் செந்தமிழ் வேதத் திருமுறை

* ஒழிவிலோடுக்கம்: சத்திநிபாதத்துத்தமரொழிவு - 1.

தாங்கி மேம்படும் அறிஞரான் வெற்றிகொண்டமையும் திரு
வோத்தூரின் கண் அரணுக் கிடுபனை யாண்பனை யாயிற்றே
யென்று அசுதியாடிய அமணக்குழு உக்களின் வாய்வாதங்கள்
மண்பட்டொழியத் தாம் திருவாய் மலர்ந்த திருக்கடைக் காப்
புள் ஓர் மொழியானே அவ்வாண்பனை பெண்பனையாகச் செ
ய்து விற்றுகொண்டமையுங் குறித்ததென்க.

அல்லதூஉம், வாடுதென்பது இலக்கணையாகக் கொண்டு
பெருமண நல்லூரின் கண் திருமண நல்விழாவைத் தரிசிப்பான்
வந்த மக்கட் கெல்லாந் தொன்றுதொட்டு இடைவிடாது
உடல் நிழற்போற் சூழ்ந்துள பிறவிப் பெரு வாதுகளைத்தும்
வென்றதூஉம், திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தின்கண் மழவன்
மகளார்க்கடுத்த முயலகவாது வென்றதூஉம், மருகற்கண் ஓர்
வசியனுக்கடுத்த விடவாது வென்றதூஉம், இவை முதலிய
வுங் குறித்த தெனினுமாமென்க.

வெற்றிகொண்ட பொருட்டிறன் முதலியவற்று ளொன்
றேனுந் தோன்றக் கூறாது இலேசானே வாதுவென்றது என்
றது என்குறித்தோ வெனின், பிறர்க்கு இங்ஙனம் வேறல் தம்
மானுந் துணையானும் பற்பல நாட் பற்பல வகையின் முய
ற்சி செயினும் முற்றுதெனினும் பிள்ளையார்க்குச் செந்தமிழ்
பொழியுந் திருவாக்கானே ஆண்டாண்டு அவ் வேறல் முற்றிய
தென்பது குறித்ததென்க.

வாது என்பது குருராயனென்பதனோடுஞ் சம்பந்த னெ
ன்பதனோடுஞ் சாராது நடுநின்றமையின் அத்துவித நெறியி

னுஞ் சேராது துவிதநெறியினுஞ் சாராது நின்ற பதிதவாதிக ளது பயனில்வாத மெனினும் அபையுமென்க.

எதிரேற்கப்பட்டு எதிர்வினை கீழ்ப்பட மேற்கொள்வினை யெழுச்சிப் பொருளின் வந்த வெல்லென்னும் பிறவினைப் பகுதியானடுத்த வென்ற என்னும் பெயரெச்சம் சம்பந்த னென்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்து இங்ஙனம் வெற்றிகொ ண்ட பருவம் பிள்ளையார்க்கு இளங்குமாரப் பருவ மெனக் குறித்ததென்க. என்னை? எச்சமென்ப திளஞ்சேய் மேற்றாக வின்.

சம்பந்தனென்பது பிள்ளையார்க்கு மூலவைச்சகண் மூவு லகும் புகழ்ப் பொற்பொடு புணர்ந்த அர்ப்புதத் திருப்பெயராக வின், ஆண்டுப் பெருமான் அருளப் பிராட்டியாரளித்த சிவஞா னத் தெள்ளமுதருந்தி அச்சிவஞானத்திற்குரிமை பூண்டமை குறித்த தென்றுணர்க. ஆயின், சிவஞான சம்பந்தனென்றது சம்பந்தனென வைத்தது என்கொலோ நெனின், சிவஞான த்திற்கும் அன்றிச் சிவானந்தம் ஆனந்தாதீத மென்பவைக்கு முரிமைபூண்ட சிலைமைபற்றியும், அவற்றை உலகுயிர்க்கு இங் கனமென் றுணர்த்தி உரிமை செய்விக்கும் மாட்சிபற்றியும் அங்ஙனம் வைத்ததென்க. அல்லது உம், சுருங்கச்சொல்லுதல் வனப்பினுற் சம்பந்தனெனவே சிவஞான சம்பந்தனென உரி மைச் சிறப்பு வழக்கால் தானே தோன்றுமென வைத்ததெனி னுமாமென்க. எங்ஙனமெனின், இந்திரனென்பது பொருட் சிறப்பு வழக்காற் றொன்னுடையானையுங் குறிக்குமாகவி னெ ன்க.

வள்ளன் மலித்தா னென்னும் ஒருவகை வனப் பிருவ
கைச் சந்தி மூவகை மொழிச் சொரைச் சொற்றொடர்க்கண்
ள்ளவென்னுங் குணிப்பெயர் வினைமுதற் றொழிற் பயனுற
ப்டி முடைமைக் குணப்பெயராய் நின்று பிள்ளையாரது திரு
வடிகள் தம்மை யடைந்தோர்க்கு வரையாது ஆனந்தப்பேற்றை
யளித்து அவரைத்தாங்கிக் கோடலைக் குறித்ததென்றுணர்க.

அஃதேல் ஆனந்தப் பேற்றைத் தருதற்குந் தாங்கிக்கோ
டற்குங் கருத்சர் பிள்ளையாரன்றே அங்கனமிருப்பத் திருவடி
கட்கு இங்கனங்கூற லெங்கனமெனின், திருவடிகள்தம்மை
வழிபடுவோர்க் கிரங்கி இன்பமீதற்பொருட்சி எழுந்தருளும்
பிள்ளையாரது படர்ச்சி நிகழ்ச்சிக் கருவியாய் நின்று அவரை
அய்வழி படுவோர்பால் வருவித்தலானும், ஞானதீச்சுை பண்
ணுங்கால் அவர் சென்னியிற் சூட்டப்பட்டு ஐக்கியம் வரு
வித்தலானும் நித்தியானந்தப் பேறு வாய்க்கு மாகவி னிங்கன
மென்க.

அல்லதூஉம், வாட்டமி லருளுங் கோட்டமில் குணனும்
அசையாசிலைபு நசையாமனனும் வெகுளாப்பண்பும் விடாப்
பேரன்புஞ் செவ்வியின் மரீஇ எவ்வெவ ரெவ்வகை வேட்ட
ன ரவ்வகை விருப்பொடு குறிப்பின் வரையாதீதல் வள்ளற்ற
ன்மை என்பவாகவின் இவ் வள்ளற் றன்மையைச் தம்பால்
அடைந்தோரிடை அடைவித் தருளுங் கருணைபற்றி அங்க
னங் கூறிப் தெனினு மமையுமென்க. அஃதேல் வள்ளற்றன்
மை வழங்கும் மலர்போலுந் திருவடி யென்றன்றோ உரைவிரி

த்தல் வேண்டும், அங்கனமின்றி வள்ளற்றன்மையுடைய மலர் போலுந் தானென விரித்திருக்கின்றதே யெனின், அங்கனம் அடைவித்தலும் வள்ளற் றன்மையே யாகவினும் உடைய தொன்றன்றே உதவப்படுமாகவினும் இங்கனம் விரித்தல் அங்கனங் கூறற்கும் அமைதியாமென்க.

.. அல்லது உம், அருளினிறியடையாத வள்ளற்றன்மைக்கு அவ்வருளே முதற்காரணமாகவின் ஆனந்த வடிவராகிய பிள்ளையார் அவ்வானந்தப் பேற்றையளிக்கும் வள்ளற்றன்மைக்கு முதற்காரணமாகிய திருவருட் சத்தியே திருவடியென்று குறித்தற்குக் காரணத்தைக் கூரியமாக ஈண்டு உபசரித்ததெனினு மமையுமென்க.

அல்லது உம், எமது திருவடிகளை வழிபடின் வீட்டின்பம் எளிதிற் றருவேமென்று பிள்ளையார் விதித்தருளிய அருள் விதிப்படி யறிந்து வழிபடின் அவ்வழிபாட்டான் அவ்வீட்டின் பந்தரப்பெறுதலுண்மையாகவின் அவ்வுண்மை நோக்கி ஈண்டுக் கூறியதெனினும் பிள்ளையார் திருமேனி முற்றந் தெய்வத் தன்மை பூரணமாகவின் அதனை யறிவிக்க ஈண்டுக் கூறிய தெனினும் அமையுமென்க. திருவடிகட்கு அடையாய வள்ள லென்பது உம், ஆசிரியர் பெயராய வள்ளலென்பது உம், அடியிணை எதுகைத் தொடையாய் எழுத்தசை ஈரோவி பொரு ளாதிகளா நெற்றுமைகொண்டு நின்று பிள்ளையாரது திருவடித்தீக்கைக்கும் ஆசிரிய ரதிபக்குவத் தன்மைக்கு முள்ள ஒற்றுமைப் பொருத்தம் விளக்கின வென்க.

வள்ளலென்பது (இரண்டாவதடியில்) பிள்ளையார்க்குக் காரணச் சிறப்புப் பெயராகக்கொண்டு பொருள் கூறுவாரு முளர். அங்ஙனங் கூறின் இத்துணைச் சிறப்பின் நென்று மறுக்க. என்னெனின், அவயவச் சிறப்பான அவயவிக்குணம் வெளிப்படுத்தலே பெரும்பாலும் இன்பமாகலி னென்க. இதனைப் * “போற்றிமா என்முதலுங் காணாத புண்டரிசும்” என்பத னுற் காண்கவென்க.

வள்ளமலர்த்தாள் எனப் பாடமோதி வள்ளம்போலுங் குவிந்தவாய் மலரென மலர்க்கு அடையாக உரை விரிப்பாரு முளர்; அங்ஙனம் விரித்தல் இத்துணைப் பெரும்பயனின்நென மறுக்க. இங்ஙனம் இன்னும் விரிக்கிற்பெருகுமென்க.

மலர் என்பது வள்ளற்றன்மையின் அருகு வைத்தமையின் ஈண்டு நிறைகலுங் குறைதலுமாயுள்ள நீர் நிலைக்கண் தோன்றியு மழிந்தும் விரிந்தும் குவிந்தும் வாடியு நின்று வண்ணமு நறையு வாசமுஞ் சிறிதே சிறுபோது கெட்டுப் பறித்த லாதிய சிறுதொழிற்படு மலர்களை நீக்கி ஆண்டுத் திரிபிலாத் தெய்வத்தெண்ணீர் நிலைக்கண் ஒழியா மலர்ச்சியும் அழியாம ண்ணும் பொன்னிறப்பொலிவும் இன்னறவொழுக்கும் மென்மையுந் தண்மையும் வியப்புறு முருவும் கண்டோர் கண்கவர் காட்சியும் மாட்சியுங்கொண்டு முக்காலமுங் குன்றா மலரைக் குறித்தமை காண்க. என்னெனின், பிள்ளையார் திருவடிகள் மெய்ஞ்ஞான விளக்கமாய் அருண்மணம் வீசிப் பொன்னிறம்

* திருவாசகம்: திருவெம்பாவை - 20.

பெயர்ந்து ஆனந்தமொழுக்கி மெல்லெனவுற்றுத் தன்னைக் குளிர்ந்து தரிசிக்கின்றோர் வியப்புறு முருவாய் அவரது விருப்பநோக்கம் பரவ என்னும் ஒரு தன்மையவா யிருக்கின்ற மையினென்க.

ஆயின் மலர்போலுந் தாளென்று உவமை விரிந்தபடி நின்றற் கிடங்கொடாது மலர்த்தாளென்ற தென்னெனின், அத் செய்வத் திருமலர் தனைக் கண்டோர்க்குச் சிறிய விடயாநந்தந் தருதலே யன்றித் திருவடிபோற் சிவானந்தந் தரமாட்டாச் சிறுமைநோக்கி யென்க.

அல்லதூஉம், சபவடிவாய் எவ்வகைச்சபங்கட்கும் முன்னின்று அதனை விளங்குறச் செய்வதால் மகிழ்வுடையோர் யாரும் மேற்கொண்டணியப்படுவதாய் நிற்கு நன்மலர்போலு மெனக் கூறினுமமையும். என்னெனின், திருவடிகள் அருள்வடிவாய் ஆனந்தப் பேற்றிற்கு முன்னின்றளிப்பதாய் அறிவுடையோர் தந்தலைமேற் கொண்டணியப்படுவதாய் நின்றலினென்க.

அல்லதூஉம், மலரையடைந்த உண்டிகள் அதனது தேனுண்டு களிகொள்ளுதல்போல் திருவடிகளை யடைந்தோரும் அருளாநந்தம் பெற்று இறுமாத்தலின் இங்ஙனங் கூறியதெனினு மமையுமென்க. இதனைத் தொகையுயமை யணியக்கொண்டு பொருள் கூறுவாருமுளர். அவர் கூறுங் கூற்றிற் பெரும் பயனின்றென மறுக்க. இஃதின்னும் விரிக்கிற்பெருகுமென்க.

நாள் என்பது அடிகட்கன்றியும் முயலுதற்கும், உண்ணிற் ற பொருள் வெளிப்படாமைக்கு முனை வெளித்தோர்

ட்சென்று கவரப்படாமைக்குங் காட்பாகக் காப்பினிற்குங்
நவிக்கும், அணிசற்கு அணியின் இருகடையு மிணைத்து நிற்
ம் இடைப்பூட்டிற்கும் இடனா வந்த பலபொரு ளொரு
பால்லாகவின், திருவடிகள் தம்மை யடைந்தோரை ஆந்த
லபுட் சேர்த்தலும், அங்ஙனஞ் சேர்ந்தோர் மீட்டும் அவ்வா
த நிலையினின்றும் போதவசைவு தோற்றி வெளிப்படாமைக்
அவத்தைகளுட் சென்று தாக்கிக் கவரப்படாமைக்குங்
ப்பாக அருளுருவாய்தன் முன்னிற்றலும், சிவத்துடன் சிவ
யிடைசினு கூட்டுவித்தலும் குறித்தது காண்க. இக்
நிப்புணர்த்தவன்றே மலர்க்காலென்னாது மலர்த்தாளென்ற
கன்றுணர்க.

தலைமேல்வைத்து என்பது ஆசிரியர் தம்மாசாரியராகிய
ள்ளையார் திருவடித்தீக்கை செய்யத் தாம் பெற்றமை குறித்
து காண்க. அஃதேல் வைக்கப்பட்டு எனச் செய்ப்பாட்டு
னையெச்சத்தானிறுத்தற்பாலதன்றோவெனின், ஆசிரியர்க்கு
த்திருவடிக்கண்ணேயுள்ள பிரியத்தொடர்ச்சியின் பெருமை
பான்ற இங்ஙனம் நின்று அங்ஙனங் குறித்ததென்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றித் தலைமேற் பாகனையான் வைத்
தனைக் குறித்த தென்று கூறுவாரு முளராலோ வெனின்,
வ்வாறு கூறிற் பிள்ளையார் இந்நூலாசிரியர்க்கு ஞானசாரிய
ரன்பதும் இவர் ஞானதீக்கை யுடையாரென்பதும் விளங்குத
ன்றி மற்றையாசிரியர்போல் எடுத்தநூல் இனிது முடிதற்
பாருட்டுப் பாகனையான் வழிபடு கடவுட் பழிச்சினரென்று
லேசிற் கருதப்படுமாவின் அங்ஙனங் கூறல் மரபன்றென்க,

தலையில்வைத்து என்னுது தலைமேல் வைத்து என்றன யான் மறை முடிக்கண்ணே வயங்காநின்ற அச்செல்வத் த வடியின் சீர்மை தோன்றிற்றென்க.

ஓர்நீது என்பதில் ஓர் என்னும் பிறவினை முதனிலி அறிவு தனக்கெதிரிட்ட உணர்ச்சிப்பொருட்கண் எதிரித் துபோன்று எதிரிடாது உள்ளாழ்ந்த அப்பொருட்டிறன் எ டப் பெயரும் புடைபெயர்ச்சியும் எதிரிட்ட பின்னர் விக யாது எதிர்க்குந்தொறு மெதிரிடப்பெயரும் புடைபெயர்ச்சி கோடலிற் கருவித்திறனுந் தன்றிறனும் அருட்டிறனும் உ ணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சி விகற்பியாது தேறி நின்றமையைக் கு த்தது காண்க. இக்குறிப்புத் தோன்றஉன்றே திருவள்ள நாயனரும் * “ஓர்த்துள்ள முள்ளதுணரி” னென்றாரெ றறிக.

உள்ளநீதழிவி லென்பதில் உள்ளமென்பதன் பகாப் வி யிற்றுப் பகுபதப் பொருளி னிடவாகு பெயராய் அனு பொருட்கண் வந்த உள்ளென்னும் பகுதி உட்புறத்தும் உ டோதம் எழுஞ்சிற்றசைவும் பேரசைவுங் குறித்தது காண்க

உள்ளம் என்பது வாதனையான் உள் எழும்போத திற்கு ஆகுபெயராயது. வள்ளலென்பது போன்று ஒழுநின யாய் வர உள்ளவழிவி லென்னுது பொறுத்திசையாய் வர உ ளத் தழிவிலென்றதென்கொலோ வெனின், வேற்றுமை வ யாகவினும் போதவசைவு சார்பின்றி அமையாமை குறி

வேண்டுமாகலினும் சாரியையோடு புணர்த்தி அங்கனங்கூறிய தின்க. அழிவு என்பதில் அழி யென்னும் பொதுவினைப்பகுதி பின்னர்த் தோற்ற நிகழ்ச்சிப் பின்னரோர் காலத்து மோரி த்து மின்றிக் கெடுதற் பெயர்ச்சிக் கண் வந்ததாகலின், அப் பாத நிகழ்ச்சி பின்னர் எக்காலத்தும் உட்புறமென்னும் எவ் டத்தும் தோற்ற நிகழ்ச்சியின்றி யொடுங்கியவாறு சூறித்த தென்றுணர்க. இங்கனமன்றி உள்ளத்தழிவி லென்பதற்கு மனத்தின்அசைவு அற்ற இடத்து எனப் பொருள் கூறுவாரும் உளராலோவெனின், மனத்தினசைவு போத அசைவு அறின் னானே யறுமாகலினும் அஃது அருதவிடத்து இஃது எவ்வா ருனும் அருதாகலினும் அது பொருந்தாதென்க. இதனை சிரியர் கூறிய * “பற்றாதபோதும் பதறு” மென்னுந் திரு ண்பாவாற் காண்க வென்க.

அடுக்குந்தேன் என்பதில் அடுக்கும் என்பது அடுத்தலென் னுந் தொழிற்பெயர்க்கண் தல் விசுதி தன்னொற்றுச் சந்தி யொடு நீங்க எதிர்காலப் பெயரெச்ச இடைநிலையும்மை சக ரமெய்ச்சாரியை யூர்ந்து தன்னொற்றுச் சந்தி பெற்றாண்டு ின்று இறையுமிடப்பாடு தோற்றாது செறிதற் பெயர்ச்சியும், அடுக்கவென்னுந் தொழிற்பெயர்க்கண் அல் விசுதி நீங்க அவ் வெதிர்காலப் பெயரெச்ச இடைநில யும்மை விசுதி நீங்க ின்று தன் வரவு கண்டோடிய குற்றுகர மூர்ந்த மெய்க்கண் ணேறி சின்று இறையுமிடைப்போ தின்மை படாது பன்முறை

* ஒழிவிலொடுக்கம்: யோகக்கழற்றி - 15.

மேன்மே லுறுதற்பெயர்ச்சியும் பொருளாகக்கொண்டு இரவகைப்பகுதி யொருவகை யெச்சமாக நின்றலின், சிறிது இடத்தானுங் காலத்தானும் பிரிவுதோன்றாது செறிந்து பமுறை மேன்மேலெழும் ஆநந்தத் தே னென்று குறித்த தென்றுணர்க.

உள்ளத்தழிவில் அடுப்பது ஆநந்தமாகலின் தேனென்பதை உவமைக் குறிப்பாற் சிவானந்தத்தேனென்ற தென்றுணர்க.

தேனுண்ட வண்டு அசைவின்றி அத்தேன் மயமாயிருத்தல்போல ஆநந்தானுபவத்தர் போதவசைவின்றி இவ்வாந்த மயமாயிருத்தலின் உவமைமாகக் குறிக்கப்பட்ட தென்றுணர்க. இதனை ஒப்புமைக் கூட்டு ஒட்டு ஆதிகளாகக் கூறுவாரமுராலோ எனின், அவ்வாறு கூறினும் பொருள் சிதையாமைய ஒருவாறு அமையுமென்க.

போத அசைவின்கண் தோற்றல் விடயாந்த மாகல, போத வொழிவின்கண் தோற்றல் சிவாநந்தமெனக் குறித்தற்கு உள்ளத்தழிவிலடுக்குந்தே னென்ற தென்றுணர்க. எங்ஙன மெனின், உள்ளத் தழியாமையின் அடாத் தேன் என்று எதிர்மறுக்கப்படுதலி னென்க.

மதுரம்பற்றித் தேனையாநந்தத்திற் குவமை கூறுவாரும் உளராலோவெனின், அதுநாவிடயமாய் இறைப்போது நின்றலின் இத்துணைச் சிறப்பின்றென்க.

அன்பரோலா முஃண என்பதில் அன்பர் என்பது பொருள்புகழாதிமைக் குறித்துப்பயில்வோரை நீக்கிச் சிவானந்

தம் எந்நாள் அடைதுமென்று இடைவிடாது அதனையே விரும்பிப் பயில்வோரைக் குறித்த தென்றுணர்க. எலா மென்பது சரியையாகி கன்ம மார்க்கங்களைக் கூறும் பிறநூல்களெல்லாம் பருவநோக்காது சாதி சமயாசார விகற்பங்களை நோக்கிச் சிலரை நீக்கியுஞ் சிலரை நிறுவியு மதிகரித்தல் போலாது அச்சாதி சமயாதிகளி னுயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் யாரேனும் பருவத்தராய்ன் இந்நூற்கு உரியராவ ரென்பது குறித்ததென்றுணர்க.

உட்கொள என்னும் பொருள் உட்கொண்டு பொருட்டுப் பொருளிற் போந்த உண்ண என்னும் வினையெச்சம் ஆநந்தாபநுவத்திற்கு விடாத இலக்கணை யாயிற்றென் றுணர்க. என்னையெனின், உண்ணவிற் பசிகீங்கல்போல் ஆநந்தாபநுவத்திற் பசுத்துவ நீங்கலி னென்க.

பயன் காரணம் பற்றிவந்த ஒழிவிலொடுக்க நூலென்பது ஒழிவிலொடுக்க மென்னு நூல் ஒழிவிலொடுக்கந்தரு நூலென இருவழிக்கும் பொதுவாய சந்தியான் வந்தமையின், தன்னை வேதார்த்தத்திற்குஞ் சித்தார்த்தத்திற்கும் பொது வென்று குறித்த தென் றுணர்க.

ஒழிவிலொடுக்க நூலுரைந்நான் என்பதில் வேற்றுமை சாரியை யுருபு முதலிய வொன்றும் விரியாது நின்றலின், ஞாநாசாரமன்றிக் கருமாசாரமொன்றும் விரியாத இந்நூலின் நின்மலத்தன்மை தோன்றிற் றென் றுணர்க.

உரைத்தான் என்பது ஒருவர் மதிநுட்பத்தால் தாம் கண்டறிந்த மாற்றுயர்ந்த பொன்னின் தன்மையைப் பிறரு மறி

ந்து பயன்கோடற்குக் கட்டளைக் கல்லி னுரைத்துக் காட்டல் போற் சுருதி குரு அனுபவத்தால் தாம் அதுபவித் தறிந்த சிவானந்தப் பேற்றின் தன்மையைப் பக்குவருமறிந்து பயன்கோடற்பொருட்டு நூற்கண் உரைத்துக் காட்டினாரென்று குறிப்புறுத்திற் றென் றுணர்க. என்னெனின், உரையென்பது பொன்னுரையும் பொருளாகக் கோடலினென்க.

உரைத்தான் என்னும் பயனிலே செயப்படுபொருளின் இறுதியின் இயையாது செயப்படுபொருட்கும் கருவிப்பொருட்கும்மேல் தாடலைமேல்வைத்து என்பதன் இறுதியில் தொடர்ந்து நின்றது என்னெனின், சிவஞானத் தீக்கையுடையராய் உரைத்தார் என்பது மன்றித் தமது ஆசாரியர் திருவடி சான்றாகத் தாங்கண்ட அதுபவத்தை விளங்க உரைத்தார் என்பதுங் குறித்தற்கென்க. என்னை? தாடலைமேல்வைத்து எனவே சான்றாகவைத்து என்பது தானே அமையுமாகலின்.

தலைமேல் வைத்து என்பதன் பின் நிற்கக்கடவதாய ஓர்ந்து என்பது செயப்படுபொருட்பின் இறுதியிலையாய் நின்றது என்னெனின், இந்நூல் கற்றோர்க்குக் கருமங் குறைந்து ஞானம் மேலிடுத லுண்மை குறித்தற்கென்க. எங்ஙனமெனின், அவ்வோர்ந்து என்பது வினைக்குறையாகலின் என்க.

உள்ளத் தழிவிலடுக்குந்தேனை அன்பரெலா முண்ண ஒழிவிலொடுக்கநூ லோர்ந்துரைத்தான் எனக்கொண்டு போத ஒழிவின்கண் அடுப்பதாய ஆனந்தத்தை அன்பரெலாம் அது பவிக்கும்பொருட்டு வேதாகம முடிபான ஞானநெறியை ஆரா

ய்ந்து ஒழிவிலொடுக்கமென்று ஓர் நூலை யுரைத்தார் எனப் பொருள் கூறுவாறுமுளர். அங்கனங் கூறின் ஆசிரியர் பரஞான முடையார் என்பது தோற்றாது அபரஞான முடையார் ராகப் பொருள்படுமொகலினும் அபரஞானத்தாற் கூறப்பட்ட நூல் மிகச் சிறவாமையானும் அது பொருந்தாதென்க.

இந்நூலியற்றற்கேற்ற நற்பொருளுடைமையும், சிறப்புப் பாயிர இலக்கணத்துள் ஆக்கியோன் பெயரேயென முதல் நிறுத்தப்பட்ட நிமித்தகாரணச் சிறப்புடைமையும், இச்செய்யுண் முடிபுக்கு எழுவாயாந் தலைமை யுடைமையும் பற்றி வள்ளல் என முதல் நிறுத்தியதென்க. இந்நூலாசிரியர்க்கு ஆசாரியர் இவர் என்பது தோன்றற்கு அங் வள்ளல் என்பதன்புடை குருராயன் என்பதை நிறுத்தியதென்க. இங்கனம் ஆசாரிய ரென்பவர் பிள்ளையார் என்பது தோன்றற்கு ஞானசம்பந்தனென வைத்தல்வேண்டுமொகலின் அந்த ஞானத்தைக் குறிக்கும் பாசுவெற்றியாய வாசுவென்ற என்பது முன் கூட்டிச் சம்பந்தனென அதன்புடை நிறுத்தியதென்க.

இரண்டாமடிக்கண் பிள்ளையார் தாள்கள் நிறுத்தத் தொடங்கி, முன்னர் அத்தாள்களின் இயற்கை அருளென்று குறிக்க வள்ளலென்றும், அதன் வடிவம் ஆனந்தமென்று குறிக்க மலரென்றும் முறையே வைத்து வள்ளன் மலர்த்தாளென நிறுத்தியதென்க. தாள்களன்றியும் பிள்ளையாரும் அருளியற்கையரே யென்பது குறிக்கச் சம்பந்தனென்னுஞ்சத்தந் தோற்றிய வுடன் வள்ளற் சத்தந்தோன்ற நிறுத்தியதென்க. இங்கனம்

நிறுத்தியவை சொற்பொருண் முறைநிலை. தானென்பதற்குத் தலையென்பதற்கு முள்ள சொற்பொருட் சம்பந்த இன்பம் பற்றித் தாடலை யென்றும், தலையென்பதற்கும் மேலென்பதற்கு முள்ள உரிமை நோக்கம்பற்றித் தலைமேலென்றும், மேலென்னும் இடப்பொருட்கு வைத்தற்றொழில் சிறந்தது பற்றி மேல் வைத்து என்றும், வைத்து என்பதற்கும் உரைத் தானென்பதற்கும் இறுதியும் முதலும் இனமாதல் பற்றி வைத்துரைத்தான் என்றும், முறையே நிறுத்தியதென்க. இங் கணம் நிறுத்தியவை சொன்முறை நிலையும் சொற்பொருண் முறை நிலையுமாம்.

இங் கணம் முற்றும் முறைநிலை கூறப்புகின் மிகப் பெரு குமாகலின் ஒருவாறு காட்டினம்; மற்றையவும் இவைகொ ண் கெனர்கவென்க.

இச்செய்யுட் பொருள் ஆசிரியரது அருளறிவின் மாட் சிமையு வெளிப்படையானுங் குறிப்பானும் விளங்க விரி த்தலின், வாகைத்திணையுட் சால்புமூல்லைப் பொருளின்பாற் பட்டதென்க. என்னை? * “சால்புமூல்லை: வான்ரோயுமலை யன்ன, சான்ரோர்தஞ் சால்புரைத்தன்று” என்பவாகலின்.

இச்செய்யுள் தன்னுள் செயப்படி பொருளாய் நின்ற தூற்சிறப்பைத் தன்னுநுந் தன்னுறுப்புக்க ளானுங் குறிப்பாற் குறித்து நின்ற நன்னோக்குடைச் செய்யுளென் றுணர்க. அங் கணம் குறித்தவை எங்கணமெனின், இச்செய்யுள்தான் கலி

* புறப்பொருள் வெண்பாமலை: வாகைப்படலம்-31.

ப்பா வஞ்சிப்பா ஆசிரியப்பா என்னும் முப்பாவினுஞ் சிறந்த வெண்பாவாகவின் இக்குறிப்பால் இந்நூல் சரியைநூல் கிரியைநூல் யோகநூல் என்னும் முந்நூலினுஞ் சிறந்த ஞான நூலென்று குறித்ததென்க. தான் ஈரசையான் ஆசிட்டு இரு வகைத் தளைதழீஇ ஒழுக்கிசைச் செப்ப லோசையான் வந்த தாகவின், இக்குறிப்பால் இந்நூல் ஆகமமுடிவும் வேதமுடிவுங் கூறும் இருவகை நெறியும் ஒருவகை நெறியாத் தழீஇக் கொண் டிருந்தமை குறித்ததென்க.

தான் ஒன்றடித்த இரட்டை முப்பத்தாறெழுத்துக்களைக் கொண்டு நின்றவின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் பாசமொன்றடித்த தத்துவ முப்பத்தாறென்றும் அம்முப்பத்தாறன் தன்மையிலையென்று பகுத்தறிதல் வகையும் உணர்த்துவதெனக் குறித்த தென்க.

தான் நான்கு அடித்த முப்பத்தாறகைகளை அசைத்து நின்றவின் இக்குறிப்பான் இந்நூல் அத்தத்துவ முப்பத்தாறையும் நியதிகளைதன் முறையை யுணர்த்துவதெனக் குறித்ததென்க. அஃதேன் முப்பத்தாறன்மேல் நான்கடித்ததென்னெனின், ஆனம் தத்துவத்தின் வன்மை தோன்றற்கு ஓரசையும் வித்தியா தத்துவத்தின் வவிதோன்றற்கு ஓரசையும், நாத தத்துவத்தின் பெருமை தோன்றற்கு ஈரசையும் இருந்தன வென்க.

தான் பதினைந்துசீர் சீர்கொளநின்றவின், இக்குறிப்பால் இந்நூல் ஆசாரியத்தன்மை சேடத்தன்மை பதித்தன்மை பசுத்

தன்மை பாசத்தன்மை உபதேசத்தன்மை பக்குவத்தன்மையோக நிவிர்த்தி கிரியை நிவிர்த்தி சரியை நிவிர்த்தி விரத்தி விளக்கம் துறவுத்தன்மை அருளவத்தைத் தன்மை வாதனை மாண்டார் தன்மை நிலையியல்பு என்னும் இப்பதினைந்தனையுஞ் சீர்பெறக் கொண்டதெனக் குறித்ததென்க.

தான் எழுவகைத் தனையின் இயைந்ததாகலின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் ஆன்மசரிசனம் அருட்டரிசனம் பரைதரிசனம் பரையோகம் பரையோகநீக்கம் போதவொழிவு இன்பப்பேறு என்னும் எழுவகை நிலையும் அறிவிப்பதெனக் குறித்ததென்க.

தான் தனிச்சொல் பெற்று நான்கு அடியுடன் நடந்ததாகலின், இக்குறிப்பால் இந்நூல் கூறும் ஒப்பற்ற ஞானமும் சுத்தசரியை சுத்தகிரியை சுத்தயோகம் சுத்தஞானம் என நான்குபாதத்தோடு நடப்பதெனக் குறித்ததென்க.

தான் ஒருஉத்தொடையொடு முத்தொடையான் இயன்றதாகலின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் சுருதி குரு அனுபவமென்னு மூன்றும் ஒத்தியன்றதெனக் குறித்ததென்க.

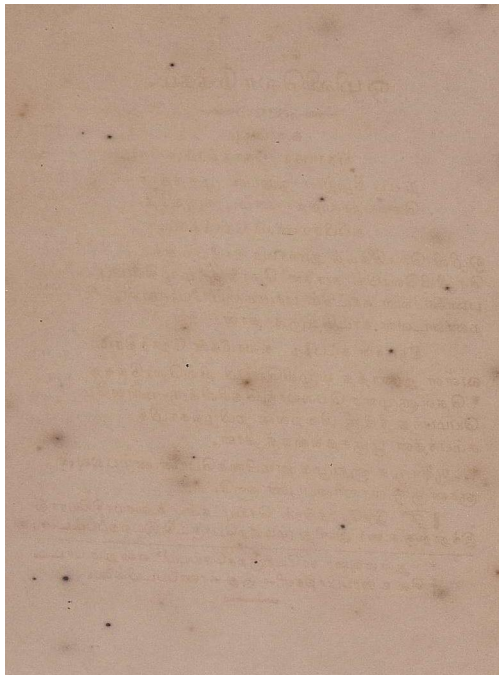
அல்லதூஉம், இச்செய்யுள் அடி நேரடியாய்விதித்த எழுத்தெல்லையின் இகவாது நின்றலின், இக்குறிப்பான் இந்நூல் மெய்வீட்டின் நெறித்தாய் அவ்வீட்டின் நெறிக்கு எல்லையாய் ஞானத்தின் இகவாது நின்றதெனினுமா மென்க. எல்லை என்னென்றிற் * “பத்தெழுத்தென்ப நேரடிக்களவே, யொத்தநாலெழுத் தொற்றலங் கடையே” யென்பவென்க. இங்ஙனங்

* தொல்காப்பியம்: செய்யுளியல்-38.

குறித்தற்கன்றே இச்செய்யுள் ளீற்றடியில் நூற்பெயரை வேறு அடை கொடாது தனிமையின் நிறுத்திய தென்க.

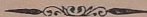
இச்செய்யுள் சிறப்புப் பாயிரத்ததாயின் அப்பாயிரத்தி லக்கணம் இசனு ளிருந்தவாறு எக்கனமெனின், வள்ளலென் பதனால் ஆசிரியர் பெயரும், குரு ராயன்வாது வென்ற சம்பந் தன் வள்ளன் மலர்த்தாடலைமேல் வைத்துரைத்தான் என்பத னான் ஞானசாரியராகிய பிள்ளையார் அருளுபதேச வழித்தேன் உட்கொளப்படுதலின் வழியும், இந்நூற்றொடர் தமிழ்த் தொ டராகலின் இத்தமிழ் வழங்கும் கிலமே இந்நூல் வழங்கு நில மெனக் கருதப்படுதலின் எல்லையும், ஒழிவிலொடுக்க நூல் என் பதனால் நூற்பெயரும், ஒழிவிலொடுக்கமென அன்மொழித் தொகைப்பெயர் மாத்திரையின் நிலைவாது நூலெனவிரித்தமை யின் இந்நூலுந் தொகை விரிபுடையதெனக் கருதப்படுதலின் யாப்பும், உள்ளத்தழிவி லென்பதனாற் கருதிய பொருளும், அன்பரெலா முண்ணவென்பதனால் அன்பரெலாம் உணற் பொருட்டு இஃதியற்றுக என்று உள்ளெழுந்து எதிரிட்டு நின் றது ஆசிரியரது பெருங்கருணையெனக் கருதப்படுதலிற் கேட் போரும், உள்ளத்தழிவிலடுக்குந் தேனென்பதனாற் பயனும் புலப்படுமாகலின் அவை யிருந்தவாறு இக்கணமென்க.

இச்சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள் முற்காலத்தது. இவ் வுரைசெய்தார் சீழம்பரம்-இராமலிங்கப்பிள்ளை யென்பவர்.

உ
சிவமயம்.

ஒழிவிலொடுக்கம்.

காப்பு.

விநாயகர் தோத்திரம்.

நிம்ப நிழற்பா லும்பன் முகத்தார்
செம்பது மத்தா ணம்பு கருத்தே.

சுப்பிரமணியர் தோத்திரம்.

ஒழிவ் லொடுக்கத் துரைவர நாயேற்குச்
செழிவிலொடுங் கருணை சேர்க்கு-முழுதின்பப்
பண்டைவள நாட்டும் பரமகுருப் போரூரன்
றண்டைவள நாட்டுதிருத் தாள்.

திருஞான சட்பந்த சுவாமிகள் தோத்திரம்.

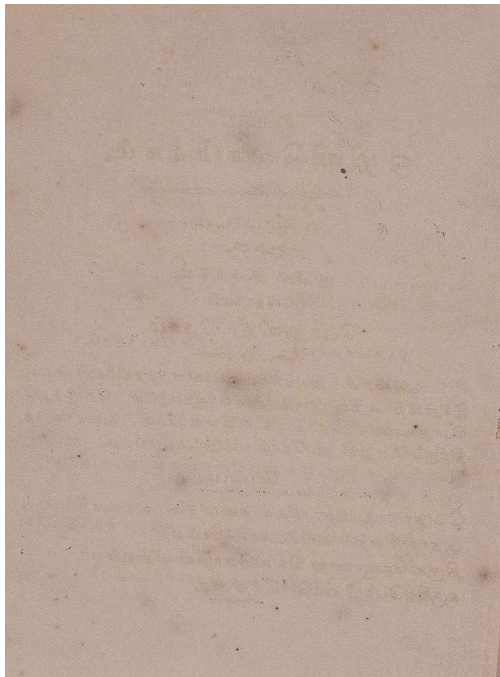
வள்ள லுரைத்த வழவிலொழி வில்லொடுக்கத்
* தெள்ளுமுரை யெல்லாந் தெரிவிக்கு-முள்ளமே
யெம்பந்த நீக்கு மிறைவன் றமிழக்காழிச்
சம்பந்தன் பூஞ்சதங்கைத் தாள்.

† ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையுண் னாடு.

இத்தோத்திரச் செய்யுட்கள் உரையாசிரியரால்
இந்நூற்கு உரை இனிது முடிதற்பொருட்டு இயற்றப்பட்டன.

* “துள்ளவுரை நாயேற்குறச்செய்யும்” என்றும் பாடம்.

† சில உரைப்பிரதிகளில் இது காணப்படவில்லை.

உ

சிவமயம்.

ஒ ழி வி லெ ர டி க் க ம்.

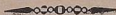
உரைபாடம்.

மு த ல தி க ா ர ம்.

வேதாகமப்

பொதுவிலுபதேசம்.

ஆசாரியர் அநாசாரிய நிலக்கண முதலியவற்றையும்,
இந்நூலிற் கூறிய கருத் தெல்லாவற்றையும் தொகுத்துப்
பொதுவான் உபதேசமாகக் கூறினமையான், இவ்வதிகாரத்
திற்குப் பொதுவி லுபதேசம் என்று இயராயிற்று.

வேண்பா.

வேதா கமப்பவுரி வீசங் களாசநிலை
ஆதார வெற்பி லபிதேகம்—போதத்
திருளிலெழு பாறு வெனதொழிவி லின்பக்
கருணைபொழி வானெடுத்த கை.

(உரை.) எனது ஒழிவில் இன்பக்கருணை பொழிவான் எடுத்த கை—எனது போதநாசத்தின்கண்ணே அருளாநந்தத்தைப் பொழியாரின்ற பிள்ளையார் உயர எடுத்துச் சுட்டோடு மெய்ப்பொருளைக் காட்டிய திருக் கரமானது;

வேதாகமப் பவுரி வீசும் களாசசிலை—வேதாகமங்களினது * பவுரிக்கூத்தினைப் பிரம்போடுங் கைவாரங் கொண்டு வீசி நிறுத்தும் ஓர் உண்மைநிலை;

ஆதாரவெற்பில் அபிடேகம்—ஆராதாரங்களாகிய பொருப்பரையன் முடியிற்கூட்டும் ஓர் மகுடம்;

போதத்து இருளில் எழு பாது—ஆன்மபோதத்தின்கண்ணதாகிய ஆணவ இருளைக்கிழித்து எழாரின்ற ஞானசூரியன்.

(குறிப்பு.) அரங்கின்கண் நடிக்கின்ற கூத்தர் பலருக்கும் முதல்வனாகிய கூத்தன் வந்து கூத்தைக் கைவாரங்கொண்டு நிறுத்தி, அவ்வரங்கின்கண் உள்ள † துறுமன்னியரீகடி கெல்லாம் முதல்வனாகிய ‡ மகாமன்னியனையே புகழ்ந்துசுட்டிநின்றாற்போல, வேதாகமங்கள் கூறிய பல சமய நெறிகளையும் அச்சுயங்கட்குரிய கடவுளரையும் கடந்துநின்று, அக்கடவுளருக் கெல்லாம் முதல்வனையே பிள்ளையார் பரஞானக்கண்ணினால் உணர்ந்து புகழ்ந்து சுட்டி நின்றமையால் “வேதாகமப்பவுரி வீசும் களாசசிலை” என்றும், நிராதாரமாகிய அருளினின்று

* வலமிடமாகச் சூழ்ந்தாடுங்கூத்து.

† சிலராலறிந்து மதிக்கப்படும் பிரபுத்துவமுடையோர்.

‡ பலராலு மறிந்து மதிக்கப்படும் பிரபுத்துவமுடையோன்.

மீதானமாகிய மெய்ப்பொருளில் சுட்டோடும் அதீதப்பட்டு நின்றமையால் “ஆதாரவெற்பிலபிடேகம்.” என்றும், ஆண்ம போதத்தை மறைத்த ஆணவ இருளை நீக்கிச் சிவத்தை அறிவிக்குந் திருவருளோப்போல் இறைவனைப் பிறருக்கறிவித்தமையால் “போதத்திருளி லெழுபாது” என்றங் கூறினார்.

“தோடுடையசெவி யன்விடை யேறியோர் துவெண் மதிசூழிக், காடுடையசுட லைப்பொடி பூசியென் னுள்ளங் கவர்கள்வன்,” ஏடுடையமல ரான்முன நாட்பணிந் தேத்த வ ருன்செய்த, பீடுடையபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே”

என்னுந் * திருக்கடைக்காப்பான் மெய்ப்பொருளைத் தரிசித்துச் சுட்டிப்புகழ்ந்து நின்றபோது திருவுள்ளம் மெய்ப்பொருள் கிருபாநோக்கம் வைக்க அக்கிருபாநோக்கத்தின் வழித்தாய்ச் சென்று சிவத்தில் அதீதப்பட்டு நின்றார் என்பதும், பிறர்க்கறிவித்தார் என்பதும், முறையே “எனதுள்ளங் கவர்கள்வன்” என்பதனானும், “பெம்மானிவனன்றே” என்பதனானும் காண்க. இத்திருக்கடைக்காப்பு பிள்ளையார் ஞான போனகம் உண்டருளியபோது அருளிச்செய்யப்பட்டது.

† பிரளயாகலர்க் கதுக்கிரகித்தலும் இது.

* திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம். திருக்கடையாப்பு என்று பாடங் கூறுவாரு முளர்.

† மும்மலக்களு ளொருமலநீத்தோர். நீத்தமலம் மாயாமலம். மாயையும் கன்மமும் நீத்தோர் விஞ்ஞானகலர். ஆணவம் கன்மம் மாயை மூன்றையு முடையோர் சகலர்.

வேதாகமங்களை முதற்பொருளாக்கி அவை ஒன்றோடொன் றெய்வாது கூறும் பல பேத சமயநெறிகளைக் கூத் தாக்கினார்.

ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவிநின்ற சுழிமுனையை மேரு வென்றும், இடை பிங்கலைகளை அதனை வலம்வருஞ் சூரிய சந்திரரென்றும் யோகிகள் கூறுவர், ஆகலின் “ஆதாரவெற் பு” என்றார். முடிசூறினமையால் வெற்பென்னும் அஃறிணை உயர்திணையாகக் கூறப்பட்டது.

“கை” என்பதை மூன்றிடத்துங் கூட்டிக.

கைவாரங்கொள்ளுதல் - கூத்தை நிறுத்தற் பொருட்டு ஒகோ என்னும் அடுக்குமொழி கூறிக் கரம் உயர எடுத்து வீசுதல்.

களாசம்-பிரம்பு. பிரம்போடும் வீசுமெனக் கூட்டிக.

இத்திருவெண்பா குருதோத்திரம். (க)

தன்னிழப்பை யென்னகற்றுச் சாதிப்பான் சற்குருவா மன்னு பெருஞ் சீய மதயானை - தன்னடைமேற் [ம் சொற்பனத்தே தோன்றித் துடிப்பற்றுக் கேவலமாய் நிற்பதுபோற் பாரா னெனின்.

(உரை.) சற்குருவாந் மன்னு பெரும் சீயம் மதயானை தன் னடைமேல் சொற்பனத்தே தோன்றி—ஞானசாரியனாகிய அருள்நிலை பெற்ற பெரிய சிங்கம்போல்வான் சீடனாகிய மத

யானையினது மேலாம்பக்குவத்தால் பிரபஞ்சமாகிய சொப்பனத்தின்கண் தோன்றி,

துடிப்பு அற்றுக் கேவலமாய் நிற்பதுபோல்—மதம் பொழியாநின்ற யானையினது சொப்பனத்தின்கண் சிங்கந் தோன்ற அதனது மதகொர்விதம் யாவுங்கெட்டு மருட்கேவலப் பட்டு நின்றாற்போலச் சீடனாகிய யானையினது உட்புறஞய்ச் சீவியாநின்ற போதப் பதைப்பெல்லாம் அற்று அருட்கேவல மாய் நிற்கும்படி,

பாரான் எனின்—அப்போதத்திற்கும் உட்புறனாகிய கிருபானோக்கஞ் செய்யானாயின்,

தன் இழப்பை என்ன கற்றுச் சாதிப்பான்—ஒருவன் தற்போத ஒழிவைச் சாத்திரங்களைக் கற்று அவற்றுள் கூறியவாறே தனது போதத்தால் நிட்டைகூடி எங்ஙனஞ் சாதித்தடைவான்?

(குறிப்பு.) போத ஒழிவின்கண் மெய்ப்பொருள் இருத்தலின், மெய்ப்பொருளைத் “தன்னிழப்பு” என்றார்.

மெய்ப்போதத்தாற் பொய்ப்போதம் அழிவதன்றி இதனை இதனொழிக்கத் தொடங்கின் மேன்மேல் வளர்ச்சியாய் அழிவுகூடாமையின், “தன்னிழப்பை யென்ன கற்றுச் சாதிப்பான்” என்றார்.

யானையைச் சிங்கம் கொல்வதுபோல ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தலின், “சற்குருவா மன்னு பெருஞ்சீயம்”

என்றும், * ஞாதுரு ஞான ஞோடமாய் இவைகள் ஒன்றுந் தோன்றாது ஆன்மா அப்பார்வையால் சிவத்தில் அநீதப்படுத லின், “கேவலமாய் நிற்பதுபோற் பாரானெனின்” என்றுங் கூறினார்.

“குருவாஞ்சீயம்” என்றமையால், சேடனும் யானே என்று வருவிக்கப்பட்டது. “துடிப்பற்றக் கேவல மாய்நிற்பதுபோல்” என்று உவமையாகக் கூறினமையால், என்மும் யானேயும் சிங்க மும் வருவிக்கப்பட்டன.

சிங்கம் போல்வான் பாரானாயின் எங்ஙனஞ் சாதிப்பா னென முடிக்க.

நடை, பக்குவம், மேலாயபக்குவம் என மாறுக.

சீயம் பாரானெனின் என முடிந்தது, இராசசிங்கம் வந் தான் என்பதுபோலக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் அதிதீவிர பக்குவர்க்காயினும் ஞானஞ்சாரியரால் அன்றிப் போதநாசக் கூடாதென்று கூறிய வாறு காண்க. (உ)

கூலித் தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர் போன்றகுரு வேலைப் பகடிகளை மேவாதே - காலம்போற் பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுரு வைப்பரவ வார்த்தையிலே தீண்டா மனம்.

* காண்பான் காட்சி காட்சிப்பொருள்.

(உரை.) கூலித் தொழிலாளர் கொண்டிவிற்போர் போன்ற குரு வேலைப்பகடிகளை மேவாதே—வேலைசெய்து கூலி வாங்கிக்கொள்ளுங் கூலித்தொழிலாளரையும், ஓர் பொருளைக் கொண்டு ஓர் பொருளைவிற்கும் வணிகரையும் போன்று, பிறர்க்குக் கிரியைகளைச் செய்து காட்டியும், உபதேசங்களைக் கூறியும், அவர்கையில் அருத்தம் பறிக்கும் தமக்கியையாத குரு வென்னும் பெயர்கொண்ட தொழில்செய்யும்*பகடிக் கூத்தாடிகளை, மாணா, நீ மெய்க்குருவென்று அடையாதே;

சாலம்போல் பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுருவைப் பரவ வார்த்தை இலை தீண்டா மனம்—கதிர் வலம் வருதலால் கணம், நாழிகை, நாள், மாதம், இருது, வருடம், யுகம் முதலிய காலங்களும் அக்கூலங்கள்தோறும் தோன்றும் பிரபஞ்சங்களும் அநந்தபேதமாய்த் திரியவும், தனக்கோர் திரிவின்றி அவற்றோடும் தாக்கற்றிருந்த காலதத்துவம்போல, மாயையில் தோற்றிய கருவிகளும் இக் கருவிகளால் காரியப்பட்ட பிரபஞ்சங்களும் அநந்தபேதமாய்த் திரியவும் தனக்கோர் திரிவின்றி இவற்றோடும் தாக்கற்றிருந்த அருளே வடிவாகக் கிருபாநோக்கம் வைத்து மாணக்களைச் சுட்டற்றிருக்கவைத்த மேலாகிய ஞானசாரியனைத் தோத்திரம் பண்ண ஓர் வசனமும் இல்லை, தியானிக்க எனின் மனமும் அவனைத் தீண்டாது, ஆகலின் அக்குருவை அடைதி.

* உள்ளதுபோன்றில்லாததைக் காட்டும் வெளிவேடம் அல்லது அகசியக்கூத்து.

(குறிப்பு.) கதிர் வலம் வருதலால், கண முதலிய காலபேதங்களும் பிரபஞ்ச பேதங்களும் நானாவய்த் தோற்றினும், அவைகள் தோற்றற்கும் அது வலம் வருதற்கும் காலதத்துவம் ஏதுவானாற்போல, மாயையிற் கருவிகளும் பிரபஞ்சங்களும் - நானாவய்த் தோற்றினும், இவை தொழிற்படுதற்கும் இவை மாயையில் தோற்றுதற்கும் திருவருள் ஏதுவாயிற் றென்பது காண்க.

பரமகுரு * சூக்குமைவாக்கும் தற்போதமும் கடந்த சிவமென் றறிவிக்கவேண்டி “வார்த்தையிலே தீண்டாமனம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியனையும் அநாசாரியனையும் மாணக்கனுக்கு அறிவித்தவாறு காண்க. (ங)

குட்டித் திரட்கரடி யானொழுகக் கோன்குதித்துக் கட்டிப் புதைந்த கதைபாகும் - துட்ட மலப் பித்திலே மூத்தவர்கள் பேய்பிதற்றும் பேதையர்க்குப் புத்திபோற் காட்டும் பொருள்.

(உரை.) துட்ட மலப் பித்திலே மூத்தவர்கள் பேய்பிதற்று ஆம் பேதையர்க்குப் புத்திபோல் காட்டும் பொருள்—கொடிதாசிய மும்மலப் பைத்தியத்தால் முதிர்ந்த ஆசாரிய ரல்லார், ஓர்காற் கூறியது ஓர்காற் கூறுது பேய்பிடித்தாற்போலும் பிதற்றுகின்ற அடக்குவர்க்கு உபதேசம் போலுங் கூறிய அருத்தம்,

* வார்த்தை தோன்றற்கு முதற்காரணமாய் உந்தியிலே நாதவடிவாய் நிற்குமொரு சக்தி.

குட்டித்திரட் கரடி ஆறொழுகக் கோன் குதித்துக் கடம்பு புதைந்த கதை ஆகும்—பல குட்டிகளோடுங் கரடியானது நதிவெள்ளத்தோடுஞ் செல்ல, அதனது கரைக்கண் நின்ற ஓரிடையன் அதனை ஆடெனக் கருதி அந்நீரிற் குதித்து அதனைப் பற்ற, அதுவும் இவனைப்பற்ற, அதுவும் இவனும் அவ்மெள்ளத்து ஆழ்ந்தனரென்று உலகத்தார் கூறுங் கதைபோல ஆகும்.

(குறிப்பு.) * பரஞானம் என்பது சிறிதும் இல்லாதார் † அபரஞானங்களைக் கற்றுக்கொண்டு, மனைவி முதலிய குடும்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றபேர் சிலர் இடம்ப நிமித்தங் கேட்க, அவர்க்கு அருத்த விமீத்தம் உபதேசிக்க, அந்த உபதேசப்பொருளால் இருவருக்குந் தோஷமேவிட்டுப் பிற விச்சாகரத்து ஆழ்வர் ஆகலின், அக்கதையை இப்பொருளுக்கு உவமையாகக் கூறினார்.

இடையன் கரடியை ஆடென்றும் கரடி அவனை நதிகடத்தும் புணையென்றும் கருதினதுபோல, அபக்குவனைப் பக்குவனென்றும் அநாசாரியனை ஆசாரியனென்றும் இருவரு மாறுபாடாகக் கருதினார் என்பதுமாம்.

இத்திருவெண்பாவால் அநாசாரியனுக்கும் அவனிடத்து உபதேசங்கேட்ட அபக்குவனுக்கும் குற்றம் வருமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ச)

* பரஞானம் - அதுபவஞானம். † அபரஞானம் - வாசகஞானம்.

குருட்டரிப்ப னார்க்குங் குபேரனென்று பேரோ
கருப்பிரத மோத்தையோ காட்டு - மருட்டரித்த
வாசாணைப் போல்வரோ வாறுறுக் கப்புறத்தே
பேசா திருத்தவல்லாப் பேர்.

(உரை.) குருட்டு அரிப்பனார்க்கும் குபேரன் என்று
பேரோ கருப்பிரதம் மோத்தையோ காட்டும்—பிறவி அந்த
கனாகிய * அரிப்பாளனுக்கும் குபேரனென்று பெயருண்டு
கொலோ? கரும்பினது இரதத்தை மோத்தை ஆடு அறிந்து
கூறமோ? அவைபோலும்;

ஆறுறுக்கு அப்புறத்தே பேசாது இருத்த அல்லாப் பேர்
அருள் தரித்த ஆசாணைப் போல்வரோ—அருள் வடிவம் அல்
லாத மாயாவடிவங் கொண்ட அநாசாரியரானார் முப்பத்தாறு
தத்துவங்களையுங் கடந்துநின்ற சிவத்தோடு மாணுக்களை
இரண்டறக் கலப்பித்து மெளனமாய் வைக்க அருளே திரு
மேனியாகக்கொண் டெழுந்தருளி வந்த ஞானாசாரியரைப்
போலு மாவரோ?

(குறிப்பு.) குருட்டரிப்பனுக்குக் கைப்பரிசமே அன்றிக்
கட்பார்வை இன்மையால் பொற்பொடியே தோன்றாது, அங்
கனம் இருப்ப அவனையும் செல்வத்தால் அளக்கேசன் என்று
கூறக்கூடுமோ? அதுபோல அநாசாரியருக்குக் கிரியைத் தொ
ழிலன்றி ஞானமேயில்லை, அங்கனம் இருப்ப அவரையும் குரு

* குப்பை முதலியவற்றிற் பொன்முதலிய அரித்தெடுக்
கின்றேன்.

என்று கூறப்படுமோ? என்றும்; மோத்தை யாடு * “கொழுந்தாடை” தின்பதே அன்றிக் கரும்புதின்தின் அறியாதாதலின், அதனது இரசத்தை அறிந்து இங்ஙனமென்று தனது குட்டிக்குக் காட்ட அறியுமோ? அதுபோல அநாசாரியர் ஆகமங்கள் கூறும் மந்திரகலை, தந்திரகலை, உபதேசகலைகளுள் உபதேசகலையைவிட்டு இருவகைக் கலைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் கூறிய சரியாதிகளைச் செய்து அவற்றான் வரும் விடயாநந்தானுபவம் பெறுவதே அன்றிச் சிவாநந்தானுபவம் அணுவளவேனும் அறியார், அங்ஙனம் இருப்பப் பிறர்க்கு அச்சிவாநந்தானுபவம் எங்ஙனங் கூறுவார்? என்றும், இந்த உவமைகளால் அறிவித்தவாறு காண்க.

அஃதன்றியும், ஆடோகாட்டும் என்னும் எதிர்மறை ஓநாரம் அவ்வாட்டை மறுத்து யானையைக் காட்டிநின்றதாகலின், கருப்பந்தோட்டத்தைப்போல் சிவாகமம், அதனுட்புகுதும் ஆடு யானைபோல் இதனுட்புகுதும் கிரியாகுரு ஞானகுரு.

ஆடு கரும்பைவிட்டு இலையைத்தின்று அதனது சுவையைத் தானும் அறிந்து தனது குட்டிக்குங் காட்டுதல்போலவும், யானை இலையைவிட்டுக் கரும்பைத்தின்று அதனது சுவையைத் தானும் அறிந்து தனது கன்றுக்குங் காட்டுதல்போலவும், கிரியாகுரு மந்திர தந்திரகலைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் கூறிய சரியாதிகளை அதுவுட்பித்து அவற்றான்வரும் விடயாநந்தத்தை தானு மனுபவித்துத் தன்னை அடைந்த சீடனுக்கும் அவ்வுப

* கரும்பின் துனித்தாழை.

தேசங்களால் அவ்வாநந்தத்தை வருவிப்பனென்பதும், ஞான குரு மந்திர தந்திர கலைகளேவிட்டு உடதேசகலையை ஆராய்ந்து அதனுள் கூறிய ஞானாநந்தத்தைத் தானும் பெற்றுத் தன்னை அடைந்த பக்குவனுக்கும் அந்த ஞானாநந்தத்தை வருவிப்பனென்பதுங் காண்க.

* “புறம்பு காண்குவன் புல்லிய னீசனை
அறிந்த ஞானி யகமுறக் காண்பனல்
எறும்பி காண்குறி லின்கரும் பேகொளும்
செறிந்த வாழலை தின்பன வென்பவே”

என்பது பிரபுலிங்கலீலை. அஜகஜாந்தரம் என்னுங் கிரந்த சமாதியும் அது.

குருட்டரிப்பனென்பதை “குருட்டரிப்பனார்” என்று இழிபின்கட் பன்மையாகக் கூறினார்.

கட்பார்வை இன்மைபோல் ஞானமின்மை, கைப்பரிசம் அறிதல் போல் கிரியைகளைச் செய்தல் என்பதுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் அநாசாரியர் இலக்கணமும் ஆசாரியர் இலக்கணமும் கூறியவாறு காண்க. (டு)

தன்னறிவு சாட்சியல்லாற் சாயுச்சி யப்பயனைச்
சொன்னபிழை கெட்டேன் ரெலைப்பதோ - முன்னே
நடவா வழியொருவன் சொல்ல நடந்து
தடுமாறி நொந்தறியா தார்.

(உரை.) தன் அறிவு சாட்சி அல்லால் சாயுச்சியப் பயனைச் சொன்ன பிழை கெட்டேன் தொலைப்பரோ—சிவாதுபவம் நன்றாய் விளங்கிற்று என்பதற்கும் அஃது இன்றென்பதற்கும் தனக்குத் தன்னறிவுதானே சாட்சியாயிருக்கவும், பயனைக்குறித்து மயக்கத்தால் அந்த அதுபவந் தனக்குண்டுபோற் காட்டிப் பிறருக்கு வீடடையும் நெறியான உபதேசப்பொருளைக் கூறிய பாவங்களை, கெட்டேன் ! எந்தக்காலம் நீக்கிக் கொள்வரோ ?

முன்னே நடவாவழி ஒருவன் சொல்ல நடந்து தமொறி நொந்து அறியாதார்—அஃதன்றியும் தாம் முன்செல்லாத ஓரூர்க்குச் செல்லுங்கால் அவ்ஓரடையும் நெறி யாதென்று அந்நெறிக்கண் தான் முன் நடவா ஒருவனைக் கேட்ப, அவன் அதன்கட் சென்றான்போன்று நெறி அல்லா நெறிகூற, ஈது உண்மையெனக் கருதி அந்நெறிக்கட் சென்று, முன்னிருந்த ஊரும் பின்னடையும் ஊரும் அன்றி நடுவீடைத் தமொறி மனம் உடல் வருந்தி அறிந்தவரலர்.

(குறிப்பு.) ஐயன், காளி சந்திதிகளில் அசத்தியங் கூறி னார்க்கும் இம்மைக்கண்ணே துன்பம் வருதலின், பூரணசிவத் தின் சந்திதியில் அசத்தியங் கூறிப்பாவந் தொலையாது ஆகலிற், “கெட்டேன் தொலைப்பரோ” என்றும், வாக்கால் கேட்டறிந்து காயத்தால் சென்றடையும் ஊர்க்கு நெறி அறியா ஒருவன் நெறி கூறக்கேட்டு அதன்கட்சென்றதனான் வரும் இடர் அனுடவித்தறிந்தவர் மனத்தானுஞ் சென்று கூடுதற்கரியவீட

டையு நெறியைத் தாம் அறியாதிருந்தும் அறிந்தார்போன்று
பிறர்க்குக் கூறார் ஆகலின், இங்கனம் உவமித்துங் கூறினார்.

செறலின்கண் 'தம்' என்னும் பன்மை 'தன்' என்னும்
ஒருமையாய் வந்தது.

“அல்லால்” என்பதை மயக்கத்தா லெனக் கொள்க.

“முன்னே” என்பதை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக.

“கெட்டேன்” என்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்த
வழக்கச்சொல்.

இத்திருவெண்பாவால் சாத்தியனே அன்றி சாதகன்
ஞானோபதேசம் பண்ணுதல் குற்றமென்று அறிவித்தவாறு
காண்க. (சு)

பொய்போகப் போகப் பொருந்திப் பொருடானாஞ்
சையோக போக தரங்கத்தி — னையும்
பரிபாகங் கண்டு பதையாமற் பார்க்குங்
குருவேகாண் ஞானக் குரு.

(உரை.) பொய்போகப் போகப்பொருந்தி—பொய்யாகிய
கருவிகள் முப்பத்தாறும் நீங்க நீங்கவே அவைகளைப் பகுத்தறி
ந்து நீங்கி நின்ற அறிவு தானென்று தன்னை அருளால் உள்ள
படி கண்டு, பின்பு அருள் தரிசனம், பரை தரிசனம், பரை
யோகம் என்னும் இவற்றை அடைந்து,

பொருள் தான் ஆம் சையோக போக தரங்கத்தில் நையும்
பரிபாகம் கண்டு பதையாமல் பார்க்கும் குருவே ஞானக்குரு—

மெய்ப்பொருள் தானாகிய அதுபவசத்தியில் தோன்றும் ஆரந்த போக சமுத்திரத்து அலையில் அவன் கரைந்துபோகும் தீவிரதர பக்குவம் ஈதென்று கண்டு மாணாக்கனது போதம் அணுவள வேனும் பதையாது அடங்கக் கிருபாநோக்கம் வைக்கும் ஆசா ரியனே ஞானசாரிய னாவான்.

(திறிப்பு.) சேவகரணம் பரையோகமளவுந் தொடர்தலின், “பொய்போகப்போக” என்றார்.

“சையோகம்” என்றது அனுபவசத்தி. அது பரையோக த்திற்கும் சுகாதீதத்திற்கும் இடையே தோன்றும் ஆரந்தப் பேற்றிற் கிடம்.

“போக தரங்கத்து” என்றமையால் சமுத்திரம் வருவிக் கப்பட்டது. தரங்கம் ஆரந்தமேலிடல். அவ்விடத்து ஆன்ம போதங் கெடொகலின், “நையும்” என்றார்.

அடிதொடங்கி அதுபவ முற்றுக்கூறினமையால், இவ்வது பவமுற்றும் பெறுமவன் அதிதீவிர பக்குவன் என்பது கா ண்க.

காண் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியராயினும் பக்குவரை அறிந்து போதியாராயின் அவரையும் ஆசாரியரலர் என்று கூறி யவாறு காண்க.

(எ)

தேனுண் மிழந் திறம்போற் சிவாநந்த
மோனந் துளும்பி மொழிகாலத் - தேநின்று

தோன்றிருது போலுமொன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்
கான்றதவம் வேத மது. [சுட்

(உரை.) தேன் உண்டு உமிழும் திறம்போல் சிவாந்த
மோனம் துளும்பி மொழி காலத்தே—தேனை நிறைய உண்டு
அதனை மீட்டும் கக்குந்தன்மைபோல், உட்புறமாய் எங்கும்
நிறைந்து மெளனமாயி ந்ந்த சிவாந்த வெள்ளம் காருணியத்
தால் ததும்பி ஞானசாரியர் உபதேசமொழிகளைக் கூறுங்கா
லத்தனவும்,

நின்று தோன்று இருதுபோலும் ஒன்றைச் சுட்டாது
கேட்பவர்க்கு ஆன்ற தவம் வேதம் அது—பணிவிடைசெய்து
நின்று, தோன்றப்பட்ட இருதுகாலம் போலும் அது இது
என்று ஒன்றையுஞ் சுட்டாது பதைப்பற இருந்து அதனைக்
கேட்பவர்களுக்கு, மாட்சிமைப்பட்ட தவமுடிவும் வேதமுடிவும்
அங்நனம் நின்று கேட்குங் கேள்விபாம்.

(குறிப்பு.) ஆசாரியர் மாணுக்கனது பக்குவம் அறிந்து
வலியக் கூறுதலே அன்றி அவரை இஃன் வலியக் கேட்கலா
காது ஆகவின், “மோனந்துளும்பி மொழிகாலத்தே” என்றும்,
இருதுவில் பத்திர புட்ப பலாத்கள் சோற்றினும் அவ்விருது
விகாரம் இன்றி இருந்தாற்போலக் கருவிகளோடுங் கூடியிருந்
தும் அவற்றுள் தாக்கற்று நின்று கேட்கவேண்டும் ஆகவின்,
“இருதுபோலுஞ்சுட்டாது கேட்பவர்கள்” என்றுங் கூறினார்.

மோனந்துளும்பி மொழிகாலத் தென்றமையானும், ஒன்
றைச் சுட்டாது கேட்பவர்க ளென்றமையானும், சொல்லாமற்
சொன்னதென்றும் கேளாமற் கேட்டதென்றும் ஆயிற்று.

சுட்டறநிற்க வந்தது தவப்பயன் ஆகலின், அதனைத் தவம் என்றும், * அங்கனம் நின்று கேட்கும்மொழியாகலின், அதனை வேதம் என்றுங் கூறினார். அங்கனஞ் சொல்லுவதும் இங்கனங் கேட்பதும் சாம்பிரதாயம்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியன் உபதேசங் கூறுமாறும் மாணுக்கன் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறும் அறிவித்தவாறு காண்க.

(அ)

இருளிற் சுடரென்ன வந்திரவி யென்ன
வருளைக் கடந்தபரா நந்தர் - திருவாக்
கமுதமழை யம்பரச்சொ னன்னிமித்த மாங்கே
மமதையிரா தென்றே மதி.

(உரை.) இருளில் சுடர் என்ன இந்து இரவி என்ன அருளைக் கடந்த பரானந்தர் திருவாக்கு—பூத இருளின்கண் தோற்றும் விளக்குப்போலும் சந்திரன்போலும் சூரியன்போலும் பிரகாசித்து, ஆணவ இருளை நீக்குந் திருவருளையுங் கடந்து, சிவாநந்தமயமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஞானாசாரியரது அழகிய வசனம்,

அமுத மழை அம்பரச்சொல் நல் நிமித்தம் ஆங்கே மமதை இராது என்றே மதி—அமுதமழைபோலும் ஆகாச வாக்குப் போலும் நல்ல நிமித்தம்போலுமாம், அன்றி அதன்கண் சிறிதே னும் அகங்காரம் உண்டாகாதென்று அறிதி.

* ‘அங்கனம் நின்று கேட்கும் மொழி பிரமோபதேச மொழியாகலின்’ என்பதும் பாடம்.

(குறிப்பு.) அருள் தோற்றுங்கால் மூவிதமாய்த் தோற்ற லானும், ஒன்றற்கொன்று அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கையானும், விளக்காதி முச்சுடரையும் உவமையாகக் கூறினார்.

இதனைத் தத்துவப்பிரகாசம் 'பொறிகரணங் களையுயிர்ப் போற் போதம்போ தத்தைப் பொருந்திடத் திடுஞ்செயலாற் போதவுணர் வுணர்ந்தே, அறிவினது செயலோநா மென வுணர்வுற் றிருப்ப வப்போது விளக்கெனவு மருணன்மதி யெனவும், கறைவிடியுங் காலமெனவொளிவந் துற்பவிக்கும்' என்பதனானுங் காண்க.

நீர்மழை கைம்மாறின்றிப் பொழியினும் உற்பத்திராசம் உளவாகலின், அம்மழையை உவமை கூறாமல் அழநமழை என்றும், ஆகாசவாக்கு உண்மை அறிவித்தல்போல் உண்மை யாகிய சிவத்தை அறிவித்தலின், அம்பரச்சோல் என்றும், நல்ல நிமித்தங் கேட்டோர்க்குத் தாங் கருதிய பொருள் கை கூடல்போல் இதனைக் கேட்டோர்க்குத் தாம் கருதிய வீடு கைகூடுதலின், நன்னிமித்தம் என்றுங் கூறினார்.

தற்போதத்தாற் கூறும் சொற்கட்கெல்லாம் மமதை இருத்தலின், “ஆங்கே மமதையிராது” என்றார். (க)

சாயா புருடனைப்போ லாநந்த மேதடித்த
மாயா வயிரி மனமாண்ட - நேயவுரை
ஆவேசர் வீர ரரசர் மடலாளர்
சாவாநந் தர்க்குச் சரி.

(உரை.) * சாயா புருடனைப்போல் ஆந்தமே தடித்த மாயா வயிரி மனம் மாண்ட நேய உரை—வடிவம் இன்றிய ஆகாயத்தில் வடிவம்போல் தடித்த சாயாபுருடனைப்போல், வடிவம் இன்றிய பேராந்தந்தானே காருணியத்தால் வடிவம் போற்காட்டி எழுந்தருளிவந்த மாயைக்கு ஓர் வயிரிய ன ஞானசாரியரது மனத்திதமான கிருபா வசனம்,

ஆவேசர் வீரர் அரசர் மடலாளர் சாவாந்தர்க்குச் சரி—
ஆவேசம் ஏறினர் மாவீரராயினர் ஒருகுடைக்கீழ் ஆளும் அரசர் மடலெடுத்தவர் தாம் சாவது இன்பமாக் கருதினோர் ஆகிய இவர்களது மொழிகட்குச் சரியாம்.

(குறிப்பு.) ஆவேசமேறினார் தற்செயல் இன்றிக் கூறுதல் போல முக்கரணங்களையும் தமதிடத்து அடக்கிக்கொண்டு அருளாய் நின்று கூறினமையானும், மாவீரராயினோர் எதிர்த்தாரைக் கொல்வதே கருத்தாகக் கூறுதல்போல் அறிவுக்கு எதிரீடாய்த் தோற்றுவன எல்லாம் அதனாற்கொல்வதே கருத்தாகக் கூறுதலானும், ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் அரசர் கூறிய மொழிப்படி இம்மைப்பய னாகுதல்போல் இவர் கூறிய மொழிப்படி மறுமைப்பயனாகுதலானும், மடலாளர் மற்றொன்றையுங் கூறுது தாம் நச்சிய மாதிரினேயே புகழ்ந்து கூறுதல் போலச் சரியாதிகளைக் கூறுது தமது ஞானந்தத்தையே புகழ்ந்து

* தம் நிழலைப்பார்த்துப் பின்னாகாயத்தை யுற்று நோக்கு கின்றார்க்கு அவ்வாகாயத்தின்கண் புருடவடிவம்போல் தோன்றும் அந்நிழற்காட்சி.

கூறுதலானும், சாவாநந்தர் தாம் சாவதே இன்பமாகக் கூறுதல்போலத் தற்போத வொழிவையே இன்பமாகக் கூறுதலானும், ஆவேசமேறினர் முதலிய ஐவர் மொழியையும் உவமையாகக் கூறினர். அவரது மொழிக்கு உவமை கூறினமையால் 'இவரதுமொழி' வருவிக்கப்பட்டது.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானசாரியரது திருவாக்குச் சிறப்புக் கூறியவாறு காண்க. (க0)

சத்தியநீர் வாணத்தாற் தற்போதத் தாக்கறுத்து வைத்துவழி காட்டு மறைப்புலவன் - சுத்தன் தமிழ்க்குரிசிற் சீகாழிச் சம்பந்த னென்பா னெமக்கருளிச் செய்த திது.

(உரை.) சத்தியநீர்வாணத்தால் தற்போதத் தாக்கு அறுத்து வைத்து வழிகாட்டும்—சத்தியநீர்வாணத் தீக்கையால் எனது போதத்தை ஒன்றோடும் பற்றாது ஒழித்தச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்கவைத்து என்பால் வந்தடைந்தோர்க்கும் எனதுள்ளே தாமே நிறைந்திருந்து முக்திநெறியை அறிவிக்கும்,

மறைப்புலவன் சுத்தன் தமிழ்க்குரிசில் சீகாழிச் சம்பந்தன் என்பான் எமக்கு அருளிச்செய்தது இது—வேதங்களை யெல்லாம் ஒதாமல் உணர்ந்த ஞானப்புலவர், மும்மலங்களை யுங் கடந்து நின்ற நின்மலர், தமிழினது இலக்கணமெல்லாம் அளவிட்டறிந்த தமிழ்வேந்தர், சீகாழியென்னுந் திருப்பதியில் எழுந்ருதளியிருந்த திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரென்று

யாவரும் புகழாநின்ற சுவாமிகள், எம்போல்வார் வீடடைந்து உய்யும் நிமித்தம் அருளிச்செய்தது இந்நூலின் அருத்தம்.

(குறிப்பு.) இந்நூல் பிறர்க்கு உபகாரமாகக் கூறினமையால், “வழிகாட்டி” என்பது பிறர்க்கெனக் கொள்க.

“மறைப்புலவன்” “தமிழ்க்குரிசில்” என்றமையால், உபயகலைகளையும் உடையானென்றிக.

இத்திருவெண்பாவால் நூன்மரபு கூறியவாறு காண்க.()

தாக்கற்ற பூரணத்திற் சந்தற்ற தம்மைமல
நீக்குந் துயரகல நேசித்தோர் - பார்க்கும்
வழிபலநாம் பைமறித்த வாறுநீ மாளா
வொழிவி லொடுக்கமுரைப் போம்.

(உரை.) தாக்கு அற்ற பூரணத்தில் சந்து அற்ற தம்மை மலம் நீக்கும் துயர் அகல நேசித்தோர்—எல்லா வற்றோடும் கூடி நின்றும் அவைகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருந்த பரிபூரண சிவத்தோடு ஆணவம் நீங்கியவிடத்து இரண்டறக்கலந்து விளங்காநின்ற தம்மை அந்த ஐக்கியத்தைத் தெரியவொட்டாது மறைத்து இரண்டிடுக்கும் அவ்வாணவமலத் துன்பம் அகன்று ஏக அன்புகொண்டோர் ;

பார்க்கும் வழி பல நாம் பை மறித்த ஆறு நீ மாளா ஒழிவில் ஒடுக்கம் உரைப்போம்—ஆராய்ந்தறியும் சாத்திரநெறிகள் பற்பல உளவாம், அவைபோலும் மறைத்துக் கூறுது நாம் பையைவிரித்து அதனுள் இருந்த பொருள் எதென்று காட்டு

மாறு, மாணக்கனே ! * நீ ஒழியாமல் ஒழியுமிடத்து ஒடுங்கும் நெறியைக் கூறுவாம்.

(குறிப்பு.) ஆன்மாவிற்குச் சிவத்தோடு ஐக்கியம் மல மறைப்பால் தெரியாதிருத்தலின், “நீக்குந் துயரகல நேசித்தோர்” என்றார்.

“பார்க்கும் வழிபல” என்றது பேதம் அபேதம் பேதா பேதங்களாய்க் கூறு நெறிகளை.

அதுபவரகசியமெல்லா மறையாமல் கூறினமையால், † “பைமறித்தவாறு” என்றார்.

ஆன்மா கெடாது அதனதுபோதங் கெடுதலின், “மாளா வொழிவில்” என்றார். அவ்விடஞ் சுகாதீதம் ; அதனுள் ஒடுங்கும்நெறிஇதனுள் கூறினமையால், “ஒழிவிலோடுக்கமுரைப்போம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் நூற்பயன்கூறியவாறு காண்க.()

சுருதி குருவாக்குச் சுவாதுபவ மூன்றும்
சரியொத்த போதமுனைச் சார்வைத் - தெரிய
உரைத்தநூற் பேர்கே லொழிவி லொடுக்கம்
விரித்தநூற் கெல்லாம் விதை.

(உரை.) குருவாக்கு சுருதி சுவாதுபவம் மூன்றும் சரி ஒத்த போதமுனைச் சார்வை—ஞானசாரியர் அருளிச்

* ‘ஒழியாமல் நீயறதியென ஒழியுமிடத்து’ என்பதும் பாடம்.

† உள்ளிருந்த சரக்கு வெளிப்படப்பைவாய்த் தொட்டு உட்புற மேற்பட்டும் வெளிப்புற முட்பட்டி மடங்க மடக்கல்.

செய்த உபதேசமொழிகளும், இம்மொழிகள்மேல் ஐயம் பிறவாது இவற்றைத் தெளிவிக்கும் வேதாகமங்களும், இவ்விருவகை மொழிகளின் அருத்தப்படியே தம்முள் தோன்றுஞ் சுவாதுபவமும் ஆகிய மூவகையுஞ் சரியொத்த இடத்தில் தோன்றும் பேரறிவாகிய பதியையும், அவற்றான் இப்பதியை அறியும் பசுவையும், இப்பதியைப் பசவிற்கு அறியவொட்டாது மறைத்துநின்ற பாசத்தையும்,

தெரிய உரைத்த நூல்பேர் கேள் ஒழிவிலொடுக்கம் விரித்த நூற்கு எல்லாம் விதை—உள்ளபடி விளங்கக்கூறிய இந்நூற்பெயரை, மாணக்கனே ! நீ கேட்டி, ஒழிவிலொடுக்கம் என்பதாம்; இம் முப்பொருளையும் பற்பலவாய் விரித்துக் கூறிய நூல்கட் கெல்லாம் இஃது ஓர் வித்தாம்.

(குறிப்பு.) குருமொழியே அமையும் எனினும் தீவிரதர பக்குவம் இன்றிய மற்றைய * மூவர்க்கும் அதன்மேல் ஐயம் பிறக்கும் ஆகலின் சுருதி வேண்டிற்று. குருவும் சுருதியும் உண்டாய்ச் சுவாதுபவம் இன்றாயின் அது பரஞானமன்று. ஆகலின், இம்மூன்றுஞ் “சரியொத்தபோதம்” என்றார். இக்குறிப்பால் இந்நூலும் இம்மூன்றும் ஒத்துக் கூறியதென்பது ஆயிற்று.

முப்பொருளினது இலக்கண விரிவையெல்லாம் சுருக்கித் தற்போத ஒழிவிற்கு உபாயமே விரித்தாக் கூறலானும், போதவொழிவில் யாவும்மொடுக்கிப் போதவிரிவில் யாவும் விரித்தலானும், இதனை “விரித்த நூற்கெல்லாம் விதை” என்றார்.

* மந்தம் மந்ததரம் தீவிர மென்னும் பக்குவத்தினர்.

இத்திருவெண்பாவால் நூற்பெயர் கூறியவாறு காண்க. (கங)

தந்த்ரகலை மந்த்ரகலை சார்பழுந்தச் சாற்றுமது
மந்த்ர சரியாதி மார்க்கமிது - முந்தைத்
தபதி விரத்தியரைச் சார்பழியச் சாற்று
முபதேச மென்றே யுணர்.

(உரை.) தந்த்ரகலை மந்த்ரகலை சார்பு அழுந்தச் சாற்றும் அது மந்த்ர சரியாதி மார்க்கம்—குண்டமண்டல வேதிகாதி களைக் கூறும் தந்த்ரகலைகளும், கிரியைகட்கு உரியவாகிய மந்த்ரங்களைக் கூறும் மந்த்ரகலைகளும், ஆன்மாவை மேன் மேலும் மலச்சார்போடு அழுந்தக் கூறும்; அக்கலைகள் மந்த்ர தந்த்ர கிரியா பாவனைகளாற் செய்யும் சரியை கிரியை யோக நெறிகளாகும்;

இது முந்தைத் தபதி விரத்தியரைச் சார்பு அழியச் சாற்றும் உபதேசம் என்றே உணர்—இந்நூல் முற்பவங்களில்நீட் காமிய தவம்பண்ணின தபோதனர்க்கும், அத்தவத்தால் உட்பற்றறுதிபுடையோர்க்கும் மலச்சார்பு அறும்படி கூறும் ஞானோபதேசம் என்று நீ அறிதி.

(குறிப்பு.) அக்கலைகளால் போதவிரிவே அன்றி ஒழிவின்மையால், “சார்பழுந்தச் சாற்றுத்” என்றார்.

இது “தபதிவிரத்தியரைச் சார்பழியச் சாற்றுத்” என்ற மையால், மற்றையர்க்கு ஆகாதென்பது ஆயிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் இந்நூல் உபதேசகலை யென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கச)

உடற்குயிர்போற் கட்கிமைபோ லுசிநா லொத்து விடிற் புலிதீ பாம்பினில்வீழ் வார்க்காம்-சுடச்சடினும் வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் காகாவா றேழைக்கா காத திது.

(உரை.) உடற்கு உயிர்போல் கட்கு இமைபோல் ஊசி நூல் ஒத்து விடின் புலி தீபாம்பினில் வீழ்வார்க்கு ஆம்—உடம்பை உயிர் அபிமானித்தல் போலும், கண்ணை இமையானது காத்தல்போலும், ஊசி சென்ற இடந்தோறும் சரடி பின் சேறல்போலும், ஞானசாரியரைப் பிரியாது நின்று, அவர் திருமேனியை அபிமானித்தும் பாதுகாத்தும் அவர் திருவுள்ளக் குறிப்பின்படியே சென்றும் வழிபட்டு அவர் பார்த்துப் புலி, தீ, பாம்பாதினிகளிற் செலுத்தினும் பின்னிடையாது அவைமேல் விழும் அதிபக்குவர்க்கே இந்நூல் கொடுக்கலாகும் ;

சுடச்சடினும் வாழைக்கு ஆகா வேதி மட்கலத்துக்கு ஆகா ஆறு ஏழைக்கு ஆகாதது இது—மிருந்த அக்கினியாற் சுடினும் வாழைத்தண்டைச் சுடக்கூடாதவாறு போலும், பரிசனவேதி மட்கலத்திற் பரிசித்துப் பொன்னாக்கக் கூடாதவாறுபோலும், அங்ஙனம் ஆசாரியரை வழிபடமாட்டாத அபக்குவர்க்கு இந்நூல் கொடுப்பினும் அதுபவஞ் சித்தியாது.

(குறிப்பு.) உயிரானது உடம்பைத் தானாய் அபிமானித்துத் துன்பந்துடைத்தல் ஒப்பினைசெய்தல் முதலிய உபசாரங்

களை அதற்குச் செய்வதுபோலும், அவர் திருமேனியைத் தம் தேகமாய் அபிமானித்துச் செய்யவேண்டும் உபசாரமெல்லாஞ் செய்யவேண்டும் ஆகலின், “உடற்குயிர்போல்” என்றும், இமையானது கண்ணைவிட்டு நீங்காதிருந்து அதன்கண் துரும்பாதி வந்துசார்வதற்கு முன்னேறின்றுபாதுகாத்தல்போலும், இரவும் பகலும் விட்டுநீங்காதிருந்து அவரைத் துட்டமிருக முதலிய வந்து சார்வதற்கு முன்னேறின்று பாதுகாக்கவேண்டும் ஆகலின், “கட்கிமைபோல்” என்றும் கூறினார்.

அதிபக்குவர் தேகாபிமானம்விட்டு அவரை மெய்ப்பொருளாகக் கருதினவர் ஆகலின், புலியாதிகண்மேற் செலுத்தினும் வீழ்வாரென்பது ஆயிற்று.

அக்கினிக்கும் பரிசனவேதிக்கும் விறகைச்சுடுதற்கும் உலோகங்களைப் பொன்னாக்குதற்குங் கூடுமேயன்றி வாழைத்தண்டையும் மட்கலத்தையும் அங்கனஞ் செய்யக்கூடாதது போல், இந்நூலால் பக்குவர்க்கு ஞானம் விளங்குமே அன்றி அபக்குவர்க்கு விளங்காதுதென்பது அறிக.

இத்திருவெண்பாவால் இந்நூற்கு அதிகாரிகளின் இலக்கணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (கடு)

ஆலிங் கனத்திலே யைந்தினையும் பாடுவோன்
மாலின்ப வாரி மறிதிரைபோற் - காலப்பூக்
கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோற் கின்னரிப்பாட்
கொண்டவர்போற் கண்டவர்க்கா கும். [டுல்லாசம்

(உரை.) ஆலிங்கனத்திலே ஐந்தினையும் பாடுவோன்
மால் இன்ப வாரிமறி திரைபோல்—மாதர் கூட்டரவிற்கெய்

யும் ஐவகை ஆலிங்கனத்தால் வரும் இன்பம் ஐந்தினையும் அது பவித்தறிந்து ஒருவன் கூறிய பாட்டினைப் பாடும் ஓர் விடனுக்கு அக்கவி அருத்தத்தான் அவ்விற்பம் பெற்றான்போன்று உளத்தின்கண் அம்மயக்க இன்பவாரி எழுந்து அலை மழிவதுபோலும்,

காலப்பூக் கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோல்—உதயகாலத்துத் தாமரை அரும்பு கிண்கிணிவாய்ச்செய்து அவர்ந்தாற்போலும்,

கின்னரிப்பாட்டு உல்லாசம் கொண்டவர்போல் கண்டவர்க்கு ஆகும்—மற்றொன்றினையுங் கேளாது ஒருவன் பாடும் கின்னரிப்பாட் டோசைபையே உல்லாசமாய் உட்கொண்டவர்போலும் இந்நூலைக்கேட்டறிந்தோர்க்கே ஞானநந்தம் உளதாம்.

(குறிப்பு.) ஐந்தினையும் பாடுவோனுக்கு அதனைப் பாடித் தோறும் அவ்விற்பம் பெற்றான்போன்று உளத்து இன்பம் மேன்மே லெழுதலின், “மறிதினை” என்றார். அவனைப்போல் இந்நூல் கேட்குந்தோறும் இவர்க்கும் சிவநந்தம் பெற்றார் போன்று உள்ளத்தில் மேன்மேல் சந்தோஷம் தோன்றவேண்டும் ஆகலின், “மாவிற்பவாரி மறிதிரைபோல்” என்றும், முகமலர்ச்சி தோன்றல்வேண்டும் ஆகலின், “காலப்பூக்*கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோல்” என்றும், மற்றொன்றையுங் கேளாது இதனையே கேட்கவேண்டும் ஆகலின், “கின்னரிப்பாட்டில்லாசங் கொண்டவர்போல்” என்றும் இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

* வட்டவடிவாக முகங்கொண்டு மலர்தல்.

ஆலிங்கன பரிசுபேதத்தால் சுகமும் ஐந்து பேதப்பட்ட தெனக் கொள்க. அஃது ஐந்தென்பது “ஆலிங்கனமைந்து மிதழ் பானம் பதினென்றம்” என்னுங் காமநூலிற் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் இந்நூல் கேட்கும் இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (கசு)

வணங்கா வுணாக்கு வணக்கமிலை தீங்கை
வணங்கிவாழ்த் தென்னில் வளம்பா - வணங்கினும்
எல்லார்க்கு நன்றா யிருப்பதிலை யாதொன்றும்
எல்லார்க்கும் பொல்லா திலை.

(உரை.) வணங்கா உரைக்கு வணக்கம் இலை தீங்கை வணங்கி வாழ்த்து என்னில் வளம் யா—போதம் அடங்காது எமாப்பாற் கூறும் நூலுக்கு அடக்கமே இல்லை, தீமைகளைச் செறித்து ஒர் நூலாக்கி அதற்கு அடக்கங் கூறி இதனை இகழாது புகழ்ங்கள் எனின், அசனல் வரும் நன்மை யாதொன்றும் இல்லை;

வணங்கினும் எல்லார்க்கும் நன்றாய் இருப்பது இலை யாது ஒன்றும் எல்லார்க்கும் பொல்லாது இலை—நன்மை களைச் செறித்து ஒர் நூலாக்கி அதற்கு அடக்கங் கூறினும் யாவர்க்கும் நன்றாயிருப்பது இல்லை, இவைகள் அன்றி மற்றி யாதோர் நூலாயினும் யாவர்க்கும் பொல்லாங்காய் இருப்பதும் இல்லை.

(குறிப்பு.) * அடங்காவுரையெனவே அவன் அடக்கங் கூறினும் அடக்கம் அன்றென்பது ஆயிற்று.

* ‘வணங்காவுரை’யென்றிருத்தல் வேண்டும்,

தீங்கினைச் செறித்து அடக்கங்கூறிப் புகழ்ச் சொன்ன மையால் வரும் நன்மை ஒன்றும் இன்றாயிற்று. நன்மைகள் யாவுஞ்செறித்து அடக்கங்கூறினும் பொருமை முதலியவற்றால் சிலரால் இகழப்படுதலின், “எல்லார்க்கும் நன்றாயிருப்பது இலை” என்றும், பயன் இன்றாய்க்கூறும் யாதோர் நூலாயினுஞ் சிலர் அங்கீகரித்தலின், “எல்லார்க்கும் பொல்லாதிலை” என்றங் கூறினார்.

திமைநன்மைகளை முற்கூறினமையால், “யாதொன்றும்” என்பது இவைசுட்டுப் பொதுவாயிருந்த உலக கதைகளைக் கூறும் நூல் எனக் கொள்க.

‘உரை’ என்பதும் ‘தீங்கு’ என்பதும் ஆகுபெயர். ‘தீங்கு’ என்றமையான் நன்மை என்று வருவிக்கப்பட்டது.

‘வணக்கம்’ = அடக்கம்.

‘வளமியா’ என்பது இகரக்குறுக்கம் ஆதலின் தளைட்டாது என்பது காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் இவைகள் இங்ஙனம் இருப்பயாம் எங்ஙனம் அவையடக்கங் கூறுமாறென்று குறிப்பால் அவையடக்கங் கூறியவாறு காண்க. (கஎ)

அறைந்த பறைகுழற்கு மாடினர்க்கு மேற்க
மறந்தழுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா - திறங்கேளீர்
கூடக் கரைவதலாற் கூறிற் பயனில்லாப்
பாடற்கார் பார்ப்பார் பயன்.

(உரை.) அறைந்த பறை குழற்கும் ஆடினர்க்கும் ஏற்க மறந்து அழுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா—கரத்தால் அறையப்பட்ட மத்தளத் தொனிக்கும், இத்தொனிக்கு ஏற்ப ஊதுங் குழல் ஓசைக்கும், இவைகட்கு ஏற்ப நடனமிடுவோர்க்கும் ஏற்ப, தம்மை மறந்து அடும் மகளிரது அவ்வழுகையாகிய வாய்ப்பாட்டு ஒத்துவாராது(அதுபோலும், இந்தூல் தற்போதம் இழந்து நின்று கூறியது ஆகவின் எழுத்து முதலிய ஐந்து இலக்கணங்களோடு ஒத்துவாராது. அஃது அங்கனம் ஆயினும் அதன் கட் கூறியபொருள் தான் நன்குளதோ எனின்,)

திறம் கேளீர் கூடக்கரைவது அலால் கூறின் பயன் இல்லாப் பாடற்கு ஆர் பயன் பார்ப்பார்—இந்துலின்பொருள் திறமையை நீர் கேட்பீராக, (அஃதெங்கனம் எனின்,) இப்பொருளைக்கேட்போர் இப்பொருளோடுங் கூடத் தாமும் கரைந்து போவதே யன்றிச் சொல்லுமிடத்துத் தாமுந் தமக்குவரும் இம்மை மறுமைப் பயன்களும் இல்லாத பாடற்கு யாவர் அருத்தம் பார்ப்பார்?

(குறிப்பு.) தாளமும் ஓசையுஞ்சரியொத்த நடனத்தோடு, துன்பமேலீட்டால் தம்மை மறந்து அதன் மயமாயிருந்து அழுவார் அடும் ஓசை ஒவ்வாததுபோல், இன்ப மேலீட்டால் தம்மை மறந்து இதன் மயமாயிருந்து கூறிய இப்பாடல் இலக்கணத்தோடு ஒவ்வாது என்பது குறிப்பால் அறியும்படி கூறினார்.

இதனது அருத்தம் போதவொழிவும் சிவாநந்தப் பேதும் ஆகவிலும், இதனைக்கேட்ட அதிபக்குவர் அக்கணமே போதம்

உழிந்து ஆகந்த மயமாவர் ஆகலினர், “கூடக்கரைவது” என்றும், பயன் பெறும் போதம் ஒழிவதனால், “பயனில்லாப்பாடல்” என்றுங் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் சத்தத்திற்குப் பஞ்சவதிகார வழுவுண்டாயினும் அருத்தம் எல்லா நூல்களினது அருத்தங்கட்கும் முடிவென்று கூறியவாறு காண்க. (கஅ)

போத வெறுழிவையுரை போய்த்தீண்டா பூதலத்தோர் பாதமனங் கண்போலப் பற்றுமோ - நீதெளியிற் கண்ணாடி யிற்கடலைக் கைவசமாக் காட்டுதல்போற் கண்ணுரி சன்னையைப்போற் காண்.

(உரை.) போத ஒழிவை உரை போய்த்தீண்டா பூதலத்தோர் பாதம் மனம் கண்போலப் பற்றுமோ—ஆன்மபோத ஒழிவில் தானாய் இருந்துள்ள சிவத்தைவேதாகம சாத்திரங்களால் அளவிட்டறியக் கூடாது, அஃதன்றிக் காலால் நடந்து சென்றும் மனத்தால் நினைந்தும் கண்ணாற் பார்த்தும் இப்பூதலத்தோர் ஒரோர் பொருளை அறிந்து பிடிப்பதுபோல் கருவிகளாலும் அதனை அறிந்து பிடிக்கக்கூடாது, (ஆதலின், அங்கனம் அறிந்து பற்றுவது அன்றி),

நீ தெளியின் கண்ணாடியில் கடலைக் கைவசமாக் காட்டுதல்போல் கண் நாரி சன்னையைப்போல் காண்—நீ அச்சிவத்தை அறியுமிடத்துச் சிறிதாகிய கண்ணாடியில் பெரிதாகிய கடலை மகவுக்குப் பிசத்தியுகூசமாகக் காட்டு மாறுபோலும், ஓர்

நாரி ஓர் புருடனுக்குக் கண் சைகையால் கலவிக்கு இடங்காட்டுமாறுபோலும் யம் அதனை அறிவிக்குங் குறிப்பால் நீ அறிதி.

(குறிப்பு.) போத ஒழிவை அப்போதத்தான் அறியும் கலைகளானும் கருவிகளானும் அறியக்கூடாதாகலின், “உரை போய்த்திண்டா” என்றும், “பாதமனக்கண்போலப் பற்றுமோ” என்றுங் கூறினார்.

பரிபூரணசிவத்தின் இலக்கணமெல்லாம் நன்றாய் விளங்கும்படி வேதாகம முடிவிற் கூறிய சில உபதேசமொழிகளை யெடுத்து இந்நூலிற் கூறுதலின், “கண்ணாடியிற் கடலைக் கைகசராக் காட்டுதல்போல்” என்றும், பூரணநோக்கம், மௌனமுத்திரை முதலிய குறிப்பான் அச்சிவத்தை அடைதற்கு உபாயம் அறிவித்தலால், “கண்ணாரி சன்னையைப் போல்” என்றுங் கூறினார். (கக)

ஆனைக்கை போலபிண வத்துவிதா நந்தமா
மோனத்தை வாக்குமன முட்டுமோ — ஞானத்தாற்
காக்கை யிருந்தமனை கைமேற் பிறையென்ற
லாற்கருதி னீசிவமா வை.

(உரை.) ஆனைக்கை போல் அபிண அத்துவிதாநந்தம் ஆம் மோனத்தை வாக்கு மனம் முட்டுமோ—பரிசம் அறியுங் கையும் கந்தம் அறியும் நாசியும் ஒன்றாயிருக்கின்ற யானையினது துதிக்கைபோன்று, பின்னம் இன்றிச் சிவமும் ஆன்மா

வும் இரண்டற்றிருந்த அத்துவிதமாகிய மோளுந்தத்தை வாக்காற் கூறுங் கலைகளும் மனோபாவனைகளுந் தீண்டிமோ?

காக்கை இரந்த மனை கைமேல் பிறை என்றலால் ஞானத்தால் கருதின் நீ சிவம் ஆவை—ஓர் மனையையும் பிறையையும் ஒருவனுக்கு ஒருவன் அறிவிக்குங்கால், காக்கையிருந்த மனையென்றும் கைவிரல்மேற் பிறையென்றும் இங்ஙனம் அறிவித்தலான் அவன் அறிவகுபோலும், யாம் சிவத்தைக் குறிப்பான் அறிவிக்கும் உபதேசங்களை ஞானத்தால் கூர்ந்து விசாரித்து அறித்யெனின் நீயும் அச்சிவம் ஆவை.

(குறிப்பு.) கை நாசி என்று இரண்டுறுப்பாய் இரண்டிவிடயங்களையும் வேறுபிரித்து அறிவதாயிருந்தும் பிரிபடாது அதுவே இதுவாய் இதுவே அதுவாய் இருப்பதுபோல, சிவமென்றும் ஆன்மாவென்றும் இரண்டு பொருளாய் இரண்டு ஞானங்களும் வேறாயிருந்தும் ஐக்கியத்துப் பிரிபடாது அதுவே இதுவாய் இதுவே அதுவாய் இருத்தலின், “ஆனைக்கைபோலபின்வத்துலிதம்” என்றார்.

மனைகள் பலவற்றையுங் கடந்து சென்று காக்கையிருந்த மனையை நீ யடைதி என்று ஒருவன் அறிவிக்க அறிதல்போல், கருவிகள் பலவற்றையுங் கடந்துசென்று நாத தத்துவத்தின் முடிவில் நின்ற சைதன்னியம் நீ என்று அறிவிக்க அறிதலால், “காக்கையிருந்தமனை” என்றும், ஒருவனுக்கு ஒருவன் பிறையை அறிவிக்குங்கால் விரல்மேற் பிறை என்று சுட்டிக்காட்டி அறிவிக்க அவ்விரல் நேரேநோக்கி அப்பிறையைத் தரிசித்தல்

போல், நாதாந்தத்தின் முடிவில் நின்று நீ திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிவத்தைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்று அறிவிக்க அம்முறையே சென்று சிவத்தைத் தரிசித்தலால், “கைமேற்பிறை” என்றுங் கூறினார்.

கண்போலும் ஆன்மா, விரல்போலுந் திருவருள், பிறை போலுஞ் சிவம் எனக் கொள்க.

இவ்விரண்டு திரு வெண்பாவானும் மெய்ப்பொருளை அறிவித்தற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (உ0)

முலையுண்ணி நீருண்ணு மோட்டெருமை மூடர்
சலமின்றிச் சந்துரைப்பார் தர்க்கர்-பலதாரை
வட்டிலே போலுமவர் மாயோக வாசகத்தைக்
கிட்டி னரகங் கிடர்.

(உரை.) முலை உண்ணி நீர் உண்ணும் மோட்டெருமை மூடர் சலம் இன்றிச் சந்து உரைப்பார் தர்க்கர்—பசுவினது விம்மிச்சுரந்த முலையிற் கடித்த உண்ணிபோலும், தடாகத்தில் நீர் அருந்தும் முதிர்ந்த எருமைபோலும், அறிவேதும் இன்றிய மூடர்போலும், நீர் இன்றிச் சந்தனம் உரைப்பார்போலும் ஆவார் தருக்கராயினோர்;

பல தாரை வட்டிலே போலும் அவர் மாயோக வாசகத்தைக் கிட்டின் நரகம் கிடர்—பல்தொளை வட்டிலைப் போலும் பலபடக் கூறாநின்ற அவரது மாயைக் கூட்டரவாகிய மொழிகளைக் கேட்பினும் நிரயம் என்று அறிவீர்.

(தறிப்பு.) முலை உண்ணி பால் உண்ண அறியாது உதி
ரம் அருந்தல்போல், நூலாற் சிவாநந்தப்பேறு அடையாது
இம்மைப் பயன் கோடலின், முலைஉண்ணி என்றும், தடாகத்
தில் தன் தாகந் தீர்க்கும் நீர் அருந்தாது அதனுள் வீழ்ந்து
சேறாக்கிச்செல்லும் ஒருமைபோல், ஞானிகள்பாற் செல்லி
னும் அவர் கூறும் ஞானமொழிகளைக் கொள்ளாது தருக்க
மாடி அவர் சித்தத்தைக் கலக்கிச் சேறலின், எருயை என்றும்,
மூடர் யாவர் ஏது நன்கு கூறினும் தாம் பிடித்தபிடி விடாது
நிற்றல்போல், தீதாயினும் தருக்கவலியால் தாம் பிடித்த பிடி
யை முற்றுஞ் சாதித்தலின், மூடர் என்றும், சலம் இன்றிச் சந்
துரைப்பார்க்குக் கைவருத்தமே அன்றிப் பயன் இன்றாவது
போல், இவர் பலரோடுந் தருக்கமாடலான் வருதல் வாய்வருத்
தமே அன்றிப் பயன் வேறு இன்றாகலின், “சலம் இன்றிச்
சந்துரைப்பார்” என்றும், பலதாரை வட்டிலின் நீர் தாரைகள்
தோறுஞ் சேறல்போல் ஓர்நெறி கூறுங்கால் அதனை முற்றுப்
பெறக்கூறாது பல்நெறியாய் மலைவுபெறக் கூறலின், “பலதா
ரைவட்டில்” என்றும், திருவருட்போதம் அன்றி மாயாபோ
தத்தால் கூறலின், “மாயோக வாசகம்” என்றுங் கூறினார்.

இதனால் கல்வி உடையோரேனும் பிரபஞ்சிகளினும்
கேடென்பது ஆயிற்று. கல்வி பொருள் என்னும் இரண்டு செ
ல்வங்களும் நல்லோர்பால் வரின் நன்மையும் தீயோர்பால்
வரின் தீமையும் மேன்மேல் வளர்தலின், இவர் தீயர் என்பது
ஆயிற்று.

இவரது மொழிகளை உண்மையாகக் கொள்வோர்க்கும் தீதுவரும் ஆகலின், “கிட்டினரகம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் தருக்கவாதிகள் துர்க்குணமும் அவரது மொழிகளைக் கேட்கல் ஆகாது என்பதும் அறிவித்த வரது காண்க. (உக)

குன்றழலி நெந்துநீர் தேடுங் குருடரைப்போற் [றில் கன்றுபசு வைப்பார்க்குங் காலம்போ - லொன்றென் வேட்டவதி மோகி விடயம்போற் சற்குருவைத் தேட்டமதி பக்குவமாய்த் தேர்.

(உரை.) குன்று அழலின் நொந்துநீர் தேடும் குருடரைப் போல் கன்று பசுவைப் பார்க்கும் காலம்போல் ஒன்று ஒன்றில் வேட்ட அதிமோகி விடயம்போல்—முதிர்வேனிற் காலத்து மலைக்கட்படும் தீவெப்பத்தால் மெய்வறந்தி நீர் எங்குளதென்று தேடும் அந்தகரைப்போலும், ஆவின்கன்று தன்தாயைத் தேடும் காலம்போலும், விடயங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஒரோர் விடயத்தை நச்சிய மிகுந்த அந்த விடயமோகிபோலும்,

சற்குருவைத் தேட்டம் அதிபக்குவம் ஆய்த் தேர்— ஞா னசாரியர் எங்குளர் என்று தேடும் தேட்டமே அதிதீவிரதர பக்குவம் என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) அழலின் நொந்த குருடர் வெப்பத்துன்பந் தணிப்பான் நீர் தெரியாது தேடுமாறுபோல், மிகுந்த பக்கு வர்க்குப் பிறவி துன்பமாய்த் தோற்றலின், இத்துன்பந் துடை

ப்பான் ஆசாரியரைத் தெரியாது தேடலின், “நீர்தேடுந் குரு
டரைப்போல்” என்றும், கன்று காலேமாலே யாகிய காலத்துத்
தன்தாயை மிகுந்த அன்போடுந் தேடல்போல், முற்காலம்
போல் அன்றி இக்காலத்தில் பிரபஞ்சம் பொய்யாய்த்தோற்றி
மிகுந்த அன்போடு ஞானாசாரியரைத் தேடலின், “கன்று பசு
வைப் பார்க்குங்காலம்போல்” என்றும், ஓர்விடயத்தை நச்சிய
அதிமோகி அதனால் வரும் இன்பத்தைக் கருதிக்கருதி அவ்வி
டயம் என்று கிடைக்குமோ என்று அதனையே தேடல்போல்,
பேரின்பத்தைக் கருதிக்கருதி இதனைக் கொடுக்கும் ஞானாசா
ரியரை என்றைக்கு அடைவோம் என்று அவரையே தேட
லான், “அதிமோகிவிடயம்போல்” என்றுங் கூறினார்.

விடயமோகிபோல் என்று கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவ இலக்கணங் கூறியவாறு
காண்க. (உஉ)

பதி நிச்சயங் கூறல்.

பெண்ணு ணலியாய்ப் பிறந்துவளர்ந் தேயழியு
மெண்ணுத பேத மிபல்பின் றிப் - பண்ணுங்காற்
காரணகத் தாவொருவ னுண்டவனைக் காட்டுநா
லாரணமு மாகமமு மாம்.

(உரை.) இயல்பு இன்றி எண்ணுத பேதம் பெண்
ஆண் அலியாய்ப் பிறந்து வளர்ந்தே அழியும் பண்ணுங்கால்
காரண கத்தா ஒருவன் உண்டு—ஓர் இயல்பு இன்றி அநந்த
பேதங்களாயும் பெண்வடிவமாயும் ஆண்வடிவமாயும் இவ்

விருவகையும் கூடிய அலிவடிவமாகியும் தோன்றிவின்று அழியப்பட்ட இத்தேகாதி பிரபஞ்சத்திற்குத் தற்சுதந்திரம் இன்மையால் தானே காரியப்பட மாட்டாது, ஆகலின், இதனை அநாதியிலே படைத்தற்கு நிமித்தகாரணனாகிய கருத்தன் ஒருத்தன் உண்டு; (அஃது எங்ஙனம் எனின்),

அவனைக் காட்டும் நூல் ஆரணமும் ஆகமமும் ஆம்— அக்கருத்தனை அறிவிக்கும் நூல்கள் வேதாகமங்கள் ஆகும், (இவற்றான் அறிந்து கொள்ளுதி).

(குறிப்பு.) காரியங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணம், முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரணம் என மூன்றுவகையாயிருக்கும். இவற்றுள், முதற்காரணம் மண், துணைக்காரணம் தண்ட சக்கரம், நிமித்தகாரணம் குலாலன். நிமித்தகாரணனாகிய குலாலன் முதற் காரணமாகிய மண்ணினின்றும் துணைக்காரணமாகிய தண்ட சக்கரங்களைக் கொண்டு, கட கலசாதி காரியங்களை உண்டாக்குவன். அதுபோல, குலாலன் போலும் நிமித்த காரணனாகிய சிவன், மண்போலும் முதற்காரணமாகிய மாயையினின்றும் தண்ட சக்கரம்போலும் துணைக்காரணமாகிய தனது கிரியாசத்தியால், தனது கரண புவன போகங்களாகிய காரியங்களை உண்டாக்குவ னாகலினும், கட கலசாதி காரியங்களைக் கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்துங் குலாலன் ஒருவன் உளனென்று அறிவது போலும் தனது கரணாதிகளைக் கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்தும் கருத்தா ஒருத்தன் உளனென்று அறியவேண்டுமாகலினும், “பண்ணுங்காற் காரண கத்தா வொருவனுண்டு” என்றார்.

மற்றைய நூல்கள் இவற்றைப்போல் உண்மையாய் அவனை அறிவிக்கமாட்டாவாகலின், “அவனைக் காட்டுநூ லாரணமு மாகமமுமாம்” என்றார்.

பெண் ஆண் என்னும் பன்மைபோல் அலியையும் பன்மையாகக் கூறினமையாற் பெண்ணனுக்குரிய குறிகள் இருவகையும் இன்றிய புல் முதலியனவும் புழு முதலியனவும் அலியெனக்கொள்க.

‘பண்ணுங்கால்’ என்னும் ஏழனுருபை நான்கனுருபாகக் கொள்க.

* “தூரியங் கூரணங்கண் முதறுணை நிமித்தங் கண்டாம்
பாரின்மண் டிரிகை பண்ணு மவன்முத றுணைநி மித்தந்
தேரின்மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக
வாரியன்குலால னாயின் ருக்குவ னாகில மெல்லாம்”
என்பது சித்தியார்.

இத் திருவெண்பாவால் பதி ஒன்று உளதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு)

தன்னை யறியாது வேறுண்டாய்த் தானறியா
துன்னிலொழி வாழுதிப்பீ ரென்றுமலைச்-சுநந்திக்கே
யஞ்சுதொழி லாமதனை யாநந்த வாக்காலே
கிஞ்சளவு கேட்கலுமா கும்.”

(உரை.) தன்னை அறியாது வேறு உண்டாய்த் தான் அறியாது உன்னில் ஒழிவு ஆம் உதிப்பு நறு ஒன்றும்இலை—நீர்

* சிவஞான சித்தியார்: சுபக்கம்: முதற் குத்தி.ம்-18.

கூறிய சிவம் தன்னை உறிந்துகொண்டு இருக்குமோ எனின், மலரகிதமாயிருந்தவின், அது தன்னை அறியாது. மற்றோர் பொருளைத்தான் அறிந்துகொண்டு இருக்குமோ எனின், தனது பூரணத்தில் சகலமும் அடங்கியிருக்கும் ஆகவின், தனக்கு வேறாய் ஓர் பொருளுண்டாய் அதனை அறியாது. நினைவோடுதான் கூடியிருக்குமோ எனின், நினைப்பு உண்டெனின் மறப்பு உண்டு ஆகவின், அது நினைப்பும்மறப்பும் இன்றிய நிருவிகாரி. அதுசான் ஓர் காலத்து உண்டாயதோ எனின், உற்பத்தி உண்டெனின் நாசமும் உண்டு. அஃது அநாதி நித்தியம்ஆகவின், உற்பத்திநாசங்கள் ஒன்றும் இல்லை.

(இங்ஙனம் மலரகிதமாய்ப் பரிபூரணமாய் நிருவிகாரியாய் அநாதி நித்தியமாய் இருந்துள்ள அச்சிவம் எங்ஙனம் மாயை வயக் காரியப்படுத்தும் எனின்,)

சந்திதிக் கே அஞ்ச தொழில் ஆம் அதனை ஆநந்தவாக் காலே கிஞ்சு ளளவு கேட்கலும் ஆகும்—அச்சிவத்துன் சந் நிதிக்கண்ணே பஞ்சகிருத்தியங்கள் ளளவாம், அக்கிருத்தியத் தை ஆன்மாக்கண்மேல் வைத்த காருணியத்தால் மௌனாந் தந் ததும்பி அதுகூறும் ஆநந்தவாக்கால் சிறிதளவு கேட்கலும் ஆகும்.

(குறிப்பு.) சூரியன் இச்சாயத்தனம் இன்றி இருக்கவும் அவன் சந்நிதியில் ஒன்று முகையாயும், ஒன்று அலர்ந்தும், ஒன்று உலர்ந்தும், தாமரை முத்தொழிற் படல்போல், சிவ சந்நிதானத்திலே மாயையில் சிருட்டியாதி தோற்றலால், “சந்நிதிக் கே அஞ்சதொழிலாம்” என்றார்.

ஆந்தவாக்கு, வேதாசகமங்கள்.

“திஞ்சளவு கேட்கலுமாகும்” என்றமையால், பஞ்சகிருத் தியத்தின் பெருமையை அளவிடக்கூடாதென்பது ஆயிற்று.

உதியா துளதாகி போங்கிப்பே ராம

லதிசூக்கு மங்குறைந்தா காமற் - பதையாத

வாகாய முங்காலும் போல வசைவற்ற

தேகாண் பரிபூ ரணம்.

(உரை.) உதியாது உளது ஆகி ஒங்கிப் பேராமல் அதி சூக்கும் குறைந்து ஆகாமல்—தான் ஒன்றினால் உற்பத்தி யாகாது எக்காலமும் உள்ளதாய், கருவிகள் முப்பத்தாறையும் கடந்திருப்பதாய், போக்குவரவு அற்றதாய், துண்ணிய பொ ருள்கட்கெல்லாம் துண்ணிதாய், ஓர் காலத்திற் குறைந்து ஓர் காலத்தில் வளராததாய்,

பதையாத ஆகாயமும் காலும்போல அசைவு அற்றதே பரிபூரணம்—முடிவுகாலத்தில் சலனம் இன்றாய், வாயுவும் ஆகாயமும் பிரிவற்று ஒன்றா யிருப்பதுபோலச் சடசித்துக் களாயுள்ள பிரபஞ்சமும் தானும் பிரிபடாது ஒன்றாய் அசை வற்று இருப்பதே அச்சிவத்தினது பரிபூரண சொரூபம்.

(குறிப்பு.) சதுவாதிகளை மாயையில் தோற்றுவிப்பதும் ஆன்மாக்களை அவற்றிற் கூட்டுவிப்பதும் அஃதாசுலினுர், அதற்குமேல் மற்றொன்று இன்மையானும், “உதியா துளதாகி” என்றும், அசலம் ஆகவின், “பேராமல்” என்றும், யாவைக்கும் தாரகமாய் உட்புறம்பாய் இருந்தும் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருத்

தலின், “அகிசுக்குமம்” என்றும், அகண்டாகாரமாய் இருத்தலின், “குறைந்தாகாமல்” என்றும்; ஆகாயத்தில் வாயு சரிக்கும் போது அவ்வாகாயத்தையும் வாயுவையும் இவ்வாயுக்கட் டோன்றும் சேதன உட்டண முதலியவற்றையும் பிரித்துக் காணப்படும்; அவற்றின் நடுகின்றவாயு அந்த ஆகாயத்தில் அசைவற நிற்பின் முன் தோன்றிய பகுப்புக்கள் இன்றி அவ்வாகாயந்தானாயிருக்கும். அதுபோல, பெத்தகாலத்து முப்பொருள்கட்கும நடுகின்ற ஆன்மபோதம் சீவிக்கு மிடத்துச் சிவம் என்றும், பசு என்றும், பாசம் என்றும் பிரித்தறியப்படும்; முத்திகாலத்து அவ்வான்மபோதம் சீவியாது சிவத்துள் அடங்கின், முன் தோற்றிய பகுப்புக்கள் ஒன்றந் தோற்றாது சிவந்தானாய் இருக்கும் ஆகலின், “ஆகாயமுந் காலும்போல அசைவற்றதேகாண் பரிபூரணம்” என்றும் கூறினார்.

காண் - முன்னிலை அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் பதி இலக்கணங்கூறியவாறு காண்க. (உரு)

பதியானது சடசித்துக்கட்கெல்லாம் இடங்கொடுத்துக் கொண்டு எல்லாம் தானாயிருக்கும் என்றீர்; ஆனால், அட்டமூர்த்த முதலிய வடிவங்களும் அத்திருமேனிகளை வழிபடுவோர்க்கு அது கொடுக்கும் பயன் முதலியவும் யாவை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

எட்டுருவு மைந்தொழிலு மிச்சைவடி வும்பயனுஞ் சுட்டரிய பூரணமுஞ் சுட்டுதலு - நிட்டைகளு

முன்னிழப்பி லின்பமுதித்தொடுங்கு மொன்றிரண்டும் தன்னருட்கே யாமத் தனை.

(உரை.) எட்டு உருவும் ஐந் தொழிலும் இச்சைவடிவும் பயனும் சுட்ட அரிய பூரணமும் சுட்டுதலும்—பிரபஞ்சம் எல்லாம் ஓர் வடிவமாய்க் கொண்டருளிய அட்டமூர்த்தமும், ரூபரூபமாகிய சதாசிவம் செய்யும் ஐந்தொழில்களும், தமது சுதந்திர இச்சையால் திருமேனிகொண்ட உருவமாகிய மயேசுர வடிவும், இவ்வடிவுகளை வழிபடுவோர்க்கு இவரால் கொடுக்கப்படும் பதப்பிரயோசனங்களும், இவ்வடிவங்கள் எல்லாம் கடந்து ஆன்மபோதத்தால் சுட்டி அறிதற்கு அரிய அரூபமாகிய பரிபூரண சொரூபமும், சுட்டி அறியும்படி எழுந்தருளி வந்த குருவடிவும்,

நிட்டைகளும் உன் இழப்பில் இன்பம் உதித்து ஒடுங்கும் ஒன்று இரண்டும் அத்தனை தன் அருட்கே ஆம்—வீட்டையும் நெறியாகக்கூறிய உபாய நிட்டைகளில் தோற்றுவனவும், உனது போத ஒழிவில் ஆனந்தந் தோற்ற அதனை அறிந்து அதனுள் அதீதப்படும் அத்துவிதம் என்பதும், இங்நனம் அதீதப்படுவதன்முன் தோற்றும் துவிதம் என்பதும், ஆகிய இவை அத்தனையும் அச்சிவத்தினது அருட்சத்தியால் உண்டாம்.

(குறிப்பு.) “எட்டுரு” என்றது பஞ்சபூதங்களும் சந்திர சூரியரும் ஆன்மாவும் எனக்கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் பதியினது அருட்சத்தி இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க.

(உசு)

உணையுணர்த்திற் பாச முதவி யுடையோன்
 றணையுணர்த்தி நீயே தலமாங்-கனலை
 விறகிடமாய்க் காணிலதன் வெம்மையை வேறுக்கி
 யறியகிலாப் போலதுநீ யாம்.

(உரை.) உணை உணர்த்தின் பாசம் உதவி உடையோன்
 தனை உணர்த்தின் நீயே தலம் ஆம்—பசுவாகிய உன்னை அறி
 விக்கு மிடத்தும், உன்னை அநாதியிலே மறைத்து நின்ற பாச
 த்தை அறிவிக்கு மிடத்தும், பெத்தமுத்தி என்னும் இரண்டு
 காலத்தும் உயிர்த் துணையாய் இருந்து உனக்கு உபகரிக்கும்
 பதியை அறிவிக்கு மிடத்தும், நீயே மற்றைய இரண்டிற்கும்
 இடமாகும்; (அஃதெங்கனமெனில்.)

கனலை விறகு இடம் ஆய்க் காணில் அதன் வெம்மையை
 வேறு ஆக்கி அறியகிலாப்போல் அது நீ ஆம்—அக்கினியைக்
 காட்டத்தினிடமாய்க் கடைந்துகாணின், அவ்வக்கினி வேறு
 உட்டணம் வேறாய்ப் பிரித்து அறியக்கூடாததுபோலச் சுவா
 துபவத்தால் மலத்தினை நீங்கி உன்னை உள்ளபடி அறியின்,
 நீவேறு சிவவ்வேறாய்த் தோற்றது ஆகலின், அச்சியம் நீயா
 கும்.

(குறிப்பு.) காட்டத்தில் அடங்கியிருந்த தீ கடைந்த
 போது தோற்றினற்போல், முன் மலபந்தத்தால் தோற்றதிரு
 ந்த ஆன்மா இப்போது சுருதி குரு சுவாதுபவத்தால் தோற்ற
 வின், “கனலைவிறகிடமாய்க்காணில்” என்றும், அதில் தோற்
 றிப தீயில் உட்டணமும் பிரகாசமும் இருத்தல்போல், தன்னை

உள்ளபடி கண்ட ஆன்மாவினிடத்து ஆனந்தமும் அவ்வாநந்தம்
மேன்மேல் விளைவதும் இருத்தலின், “அதன்வெம்மையை
வேருக்கி யறியகிலாப்போல்” என்றும், இரண்டிற்கும் “நீயே
தலம்” என்றுங் கூறினார்.

அக்கினியைப்போல் பசு, சூடுபோல் சிவம், பிரகாசம்போ
ல்பாசம் என அறிக. ஆனந்தம் சிவம், ஆனந்தத்தை யநுபவிப்பது
ஆன்மா, ஆனந்தத்தை விளைப்பது மலம் என அறிக.

தத்துவமசி வாக்கியார்த்தமும் இங்ஙனம் காண்க என்று
“அதுநீயாம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் முத்தியிலும் மும்முதலும் பிரி
வற்றிருக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உஎ)

விடாதவத்தை மூடி விடம்புசித்தாற் போலச்
செடாதிகளுஞ் சேதனனுஞ் சேர்ந்து-படாதுபடு
மச்சைக் கழற்றி அருள்வழிநீ யவ்வழியு
னிச்சைப் பொருண்மலமென் றெண்.

(உஊ) விடாது அவத்தை மூடி விடம் புசித்தால் போ
லச் செடாதிகளும் சேதனனும் சேர்ந்து படாதுபடும்—அஃது
வளவேனும் இடைவிடாது அவத்தைகள்மூட அவ்வவத்தைக
ள்தோறும் வேறுவேறாய் இருந்துள்ள உடம்பு முதலிய கருவி
களும் ஆன்மாவும் கலந்து, விடமருந்தினுற்போல் படாதுதுன்
பங்கள் எல்லாம் படும்; (ஆகலின் அங்ஙனம் என்றறிந்து),

அச்சைக் கழற்றின் அருள்வழி நீ அவ்வழி உன் இச்சைப்
பொருள் மலம் என்று எண்—அந்த அபத்தைகளாகிய உடம்

புகளே நீங்குகி எனின், நீ அருளிடம் ஆவை, அவ் வவத்தைகளிடம் உன்னால் இச்சிக்கப்பட்ட பொய்ப்பொருள்கள், அஃதன்றி உன்னை வாதிக்கும் மலமும் அவையென்று அறிதி.

(குறிப்பு.) சாக்கிராவத்தையில் இருக்கும்போது அதனுள் தோன்றும் கருவிகள் யாதொன்று யாதொன்று அடுத்தது அதனதன் மயமாயும், அதனதன்கணின்று சொப்பனாதிகளில் செல்லும்போது ஆண்டாண்டுத் தோன்றும் கருவிகள் மயமாயும், மீண்டு வரும்போதும் அந்த அவத்தைகள் தோறும் முற்கூறிய கருவிகளைச் சார்ந்து வரலானும், அந்த அவத்தைகளைவிட ஆன்மாவிற்கு வேறிடம் இன்மையானும், “விடாதவத்தை மூடி” என்றார்.

விடம் அருந்தினோனை அவ்விடம் வாதிப்பதுபோல் அவத்தை தன்னைச்சேர்ந்த ஆன்மாவை வாதித்தலான், அங்ஙனங் கூறினார்.

உடம்பும் விடமும் ஆகிய இச்சைப் பொருளால் மற்றை அவத்தைகள் மேன்மேல் தொடர்தலின் எல்லாவற்றையுங்கூட்டி “அவ்வழியுன்னிச்சைப்பொருள்” என்றார்.

யாதோரவத்தை அடுத்தது அந்த அவத்தை வடிவாய் ஆன்மா இருத்தலின், அதனை “அச்சு” என்றார்.

இத் திருவேண்பா வால் ஆன்மா சார்பேர்தன் என்பதும் இச் சார்போதத்தால் துன்பமே அன்றி இன்பம் இன்று என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

தன்னையறி வாரக்கெதிருந் தானும் பயனுமில்
யென்னிற் சிவனையறி வென்போமோ - சின்னாத
தீதகற்று மாற்றொளிபோற் தேய்ந்துசிவ மாயிருக்கப்
போதகத்தை நாமொழிவிப் போம்.

(உரை.) தன்னை அறிவார்க்கு எதிரும் தானும் பயனும்
இலை என்னின் சிவனை அறிவு என்போமோ—கருவிகள் முப்
பத்தாறையும் நீங்கித் தன்னை உள்ளபடி உணர்ந்தோர்க்கு
முன் அறிவிற்கு எதிரீடாய்த் தோன்றின கருவிகளும் இல்லை,
தேகமாகியதானும் இல்லை, இத்தேகத்தால் அதுபவிக்கும் விட
யப்பயனும் இல்லை, என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனின்,
அவ்வான்மாவில் அக்கினிக்கு உட்டணம்போல் பிரிபடாதி
ருந்த சிவத்தை எதிரிட்டு அறியத் தொடங்கின் என்ன விபரீ
தமாய்ப் போமோ? (யாம் அறிகிலோம்);

சின்னாத தீது அகற்றும் மாற்று ஒளிபோல் தேய்ந்து
சிவம் ஆய் இருக்கப் போதகத்தை நாம் ஒழிவிப்போம்—
ஞானநாதனே, புடம்போட்டுக் கருமசம் அகற்றும் பொன்னு
க்கு மாற்றொளி மிகுதல்தோல், உன் போதங்குறைந்து நீ சிவப்
பிரகாசந்தானு யிருக்க நானு உபாயங்களானும் அப்போதத்தை
யாம் ஒழிவிப்போம், (யாம்ஒழிவித்தபடியே நீஒழிந்துபோதி).

(குறிப்பு.) பொன்னும் கல்லும் சரியொத்தபோது இரு
புறனும் சாயாது மேல்முள் நேரேசிற்கும் கீழ்முள்டோல், தன்
னை உள்ளபடி உணர்ந்தானுக்குக் கேவல சகலங்களிற் சென்
று அதன் அதன் மயமாய் இருந்த அறிவு அவைகளைச் சாராது

பிரிந்து அருள்நாட்டத்தில் அசைவற நின்றலால், “தன்னை யறிவார்க் கெதிருமில்லை” என்றும், தேசம் தானுயிருந்த அறிவு அதனைப்பிரிந்து அறிவாய்நின்றலால், “தானுமில்லை” என்றும், அருட்பூரணம் என்றைக்கு விளங்குமோ என்று அவ்வருள்மேல் இச்சையைவைத்து விடய இச்சையை நீக்கி நின்றலால், “பயனுமில்லை” என்றுங் கூறினார்.

புடம் போடுந்தோறும் இடைகுறைந்து மாற்று உயர்தல் போல, தற்போதத்தால் சிவத்தை எதிரிட்டு அறியாது அறிந்து அசைவற நிற்குந்தோறும் அப்போதங் குறைந்து சிவப்பிரகாசம் மேலிடலால், “தீதகற்றுமாற்றொளிபோல்” என்று உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவத்தை எதிரிட்டு அறியக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

பூரணவா நந்தமாந் தானோ புறம்புபால்
வாரியின்மீன் போன்ற மலவாழ்வைப் - பாரீ
ருதியாது நின்ற வொளியையிரு ளாக்கு
மதுகாணு மக்கினித்தம் பம்.

(உரை.) பூரண ஆனந்தம் ஆம் தானோ புறம்பு பால் வாரியில் மீன்போன்ற மல வாழ்வைப் பாரீர்—உன் புறம் நடுகீழ் மேல் பக்கம் என்று கூறப்பட்ட எவ்விடத்தும் நிறைந்துள்ள பரிபூரண சுகமாகிய சிவந்தானோ அதனைவிட்டு நீங்காத ஆன்மாவிற்குப் புறம்பு? பாற்கடலிற் சஞ்சரித்தும் அப்பாலைப்

புசிக்க அறியாது ஜெந்துக்களைப் புசிக்கும் மீன்போலும் அப் பூரணநந்தத் திருந்தும் அதனை அதுபவிக்க அறியாது மாயா மலமாகிய விஷயங்களை அதுபவிக்கும் இந்த ஆன்மாக்களினது மஃவாழ்க்கையைக் கண்டிர்கொலோ! (அஃதன்றி).

உதியாது நின்ற ஒளியை இருள் ஆக்கும் அது அக்கினித் தம்பம்—உதய அத்தமனம் இன்றி எக்காலத்தும் ஓர் இயல்பாய் நின்ற ஞானசூரியனைத் தெரியவொட்டாது இருள்போற் காட்டிம் அது அக்கினித் தம்ப மந்திரம்போலும் ஆன்மாவை அநாதியே மறைத்திருந்த ஆணவமானது.

(குறிப்பு.) கூகைக்கு விழிக்கண் இருந்த குற்றத்தால் சூரியப் பிரகாசம் இருளாய்த் தோற்றியதுபோல், ஆணவமலக் குற்றத்தால் ஆன்மாவிற்கு ஞானவொளி இருளாய்த் தோன்றி ன்மையால், “ஒளியை யிருளாக்கும்” என்றும், அக்கினியோடு மந்திரம் அபின்னமா யிருந்து அவ் வக்கினிமுழுது மறையாது அதனது சூட்ட மறைத்ததுபோல், ஆன்மாவோடு ஆணவம் அபின்னமா யிருந்து அவ் வான்மா முழுது மறையாது அதனது ஞானத்தை மறைத்தலான், “அதுகாணு மக்கினித் தம்பம்” என்றுங் கூறிஞர்.

காணும் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் மலத்தடையால் ஆன்மாவிற்கு ஆந்தமும் திருவரனும் தோற்றா திருந்தன என்று அறிவித்த வாறு காண்க. (ந 0)

கடல்சுவரீ ரான்மா வுப்புமலங் கன்ம
மடர்வாயுப் போத மலேகா - ணிடைவிடா

தவ்வாதி யுட்கரண மைம்பொறியிற் பம்பரம்போ
லிவ்வா றுனைச்சுழற்று மெண்.

(உரை.) கடல் சிவம் நீர் ஆன்மா உப்பு மலம் அடர்
வாயு கன்மம் அலை போதம்—கடல்போலுஞ் சிவம், அதனுள்
நீர்டோலும் ஆன்மா, அந்நீருள் பிரிபடாதிருந்த உப்புப்போ
லும் ஆணவம், அந்நீரின்மேல் வீசங் காற்றுப்போலும் கன்
மம், அக்காற்றான் எழும் அலைபோலும் போதம்; (ஆகிய இவ
ற்றுள்),

இடைவிடாது அவ்வாதி உட்கரணம் ஐம்பொறியில் பம்
பரம்போல் இவ்வாறு உனைச் சுழற்றும் எண்—காற்றைப்போ
ன்ற கன்மத்துக் கீடாய் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் பஞ்சமூர்
த்திகளைச் செலுத்த, இப்பஞ்ச மூர்த்திகள் அகாரமுதலிய அக்
கரங்களைச் செலுத்த, இந்த அக்கரங்கள் மன முதலிய உட்கர
ணங்களைச் செலுத்த, இவ்வுட்கரணங்கள் ஐம்பொறிகளிடத்
து இடைவிடாது உன்னைப் பம்பரச் சுழல்போலும் இங்ஙனம்
எக்காலும் சுழற்றும் என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) அங்காதிகளைக் கூறினமையால் இவற்றிற்கு
முதற்காரணமாகிய இச்சா ஞானக்கிரியை முதலிய வருவிக்கப்
பட்டன.

காற்றான் அலை எழல்போல் ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்
கீடாய்ப் போதம் பலபட விரிதலின் அங்ஙனங் கூறினார்.

காண் - அசை.

இத்திரு வெண்பாவால் திருவருள் ஆன்மாக்களைக் கண் மத்துக்கீடாய் நடத்துமாறும், அவ்வான்மாக்கள் கரணங்களோடுங் கூடி இந்திரியவழிச்சென்று விடயங்களைப் புசிக்குமாறும் இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (நக)

மண்ணாதி சத்தாதி வாக்கு மனமாதி

கண்ணாதி நாதாந்தங் கண்டகன்ற - வுண்மை
தனையணுவென் றேயுணர்த்துந் சார்பினையுங் கண்ட
வுனையறிவென் றுள்ளே யுணர்.

(உரை.) மண் ஆதி சத்தாதி வாக்கு மனம் ஆதி கண் ஆதி நாதாந்தம் கண்டு அகன்ற உண்மைதனை—பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களும், சத்தாதி விடயங்களும், வாக்காதி கண்மேந்திரியங்களும், மனமாதி அந்தக் கரணங்களும், சட்சுவாதி ஞானேந்திரியங்களும், காலமாதி வித்திபா தத்துவங்களும், சுத்தவித்தை ஆகி நாதம் ஈராய்ச் சொல்லப்பட்ட சிவதத்துவங்களும், ஆகிய இம் முப்பத்தாறையும் அடிதொடங்கி வேறு வேறாய் ரூபதரிசனம்பண்ணி ஓறிந்து, அவையெல்லாம் தான் அன்றென்று நீங்கி, அவற்றின் முடிவில்லின்ற சைதன்னியத்தை,

அணு என்றே உணர்த்தும் சார்பினையும் கண்ட உணை அறிவு என்று உள்ளே உணர்—ஆன்மா என்று உனக்கு அறிவிக்கும் திருவருளையும், அவ்வருளால் முன்கண்டு நீங்கிய கருவிகள் இவை என்றும், கண்ட உன்னை அறிவென்று உனக்குள்ளே அறி.

(குறிப்பு.) கருவிகள் முப்பத்தாறும் ஒன்றை ஒன்று அறியாமையானும், தத்தம் குணங்களைத் தாம் அறியாமையானும், காட்சி கண்ணை அறியாததுபோல் அவைகள் ஆன்மாவை அறியா ஆகலானும், கண் காட்சிகளை அறிவதுபோலக் கருவிகளை ஈது ஈதென்று பகுத்து அறிந்து நீங்கிகின்றது ஆன்மா ஆகலானும், “நாதாந்தங் கண்டகன்ற உண்மைதனை” என்றார்.

தன்னால் அறியப்பட்ட கருவிகளைச் சடமென்றும், அவற்றைத் தனக்கு அறிவித்தது அருளென்றும், அக்கருவிகள் போல் சடமும் அன்றித் திருவருளைப்போல் பேரறிவும் அன்றி நின்று அறிந்த அறிவு தான் என்றும், தன்னையும் பாசத்தையும் திருவருளையும் அவ்வருளால் கண்டமையால், “உணர்த்துஞ்சார்பினையும்” என்றார்.

தத்துவங்களை எல்லாம் பகுத்துக் கூறினமையால் வித்தியாதத்துவம் வருவிக்கப்பட்டது.

அறிவோடுங்கூடி அறிவாயிருத்தவின் ஆன்மாவையும் அறிவென்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மா ஈதென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (கஉ)

அஞ்சுதொழி லாவதுவே யஞ்சவத்தை கிஞ்சலிலாவஞ்சிடத்துங் கொள்ளிவட்ட மாகவே-பஞ்சவன்னம் வைத்த படிகம்போன் மாறா துணைமயக்கல் சித்திரக்கூத் தாகத் தெளி.

(உரை.) அஞ்சதொழில் ஆவதுவே அஞ்ச அவத்தை கிஞ்சல் இலா அஞ்ச இடத்தும் கொள்ளிவட்டம் ஆகவே— சிவனது பஞ்ச கிருத்தியங்கள் யாவை எனின், சாக்கிரமுதலிய அஞ்சவத்தைகளுமாம். சுருக்கமில்லாத இவ் வஞ்சவத்தைக ளிடத்தும் கொள்ளிவட்டம் போலாக அநிசிக்கிரமாய் மாறி மாறிவரச் சமுற்றி,

பஞ்சவன்னம் வைத்த படிகம்போல் மரூது உனைமயக் கல் சித்திரக் கூத்து ஆகத் தெளி—வைக்கப்பட்ட பஞ்சவன்ன த்தின் மயமாம் படிகம்போல் நீசேர்ந்த அவத்தை யாது அதன் மயமாக்கி இடையூறுது உன்னை மயக்குதல் அவனது அழகிய திருக்கூத்தாக அறிதி.

(குறிப்பு.) முப்பத்தாறு கருவிகளோடும் ஆன்மா தேகபோ கங்களை அறிதலின், சாக்கிரத்தைச் சிருஷ்டியாயும், இச் சாக் கிரத்தில் புசித்த வாசனை சொப்பனத்தும் அறிந்து கீற்ற லான், இதனைத் திதியாயும், இச்சொப்பனம்போல் சிறிது நிழ லெழுத்தோன்றி மறைதலால், சுழுத்தியைச் சங்காரமாயும், பிராணவாயு இயக்கம் இன்றி ஒன்றுந் தோன்றாது இருத்த லால், துரியத்தைத் திரோபாவமாயும், அதீதம் கருவிகள் ஏதம் இன்றி ஆணவ இருளா யிருந்ததாயினும் அதன் நிமித்தமாய் மாயையில் ததுவாதி கொடுத்தல், இருவினை ஒப்பு வருவித்தல், ஆசாரிய மூர்த்தமாய்வந்து உபதேசித்தல் முதலிய அதுக்கிர கம் பெறுதலின், இவ் வதீதத்தை அதுக்கிரகமாயுங் கூறினார்.

“கிஞ்சலிலா” என்கிற விதப்பான், உடல் தோன்றி நின்ற அழியது, சிருஷ்டி திதி சங்காரம். உயிர்கள் மூய்க்கமும் தெளி

வும் வருவன திரோபவ அதுக்கிரகம். இங்ஙனம் உடலின் மூன்றும், உயிரின் இரண்டுமாக வருவனவும்,

ஓர் இந்திரியத்தில் ஆன்மா பிரவேசித்தல் சிருஷ்டி, அதனால் அறியும் விஷயத்தை அதுபவித்தல் திதி, அவ் விஷய மயமாய் அழுந்துதல் சங்காரம், அதனில் ருசிப்பித்தல் திரோபவம், அதனைத் தெளிந்து கோடல் அதுக்கிரகம், இங்ஙனம் இந்திரியங்கள் தோறும் வருவனவும்,

மனத்தான் ஓர் பொருளை நினைத்தல் சிருஷ்டி, அப் பொருளில் பிரியம் பிறத்தல் திதி, அஃது எப்போது வருமென்று திகைத்து நின்றல் சங்காரம், அப்பொருளில் மயங்குதல் திரோபவம், அதனைத் தெளிந்துகோடல் அதுக்கிரகம், இங்ஙனங் காரணத்தில் வருவனவும்; இவைமுதலிய பெந்தத்தில் வரும் பஞ்ச கிருத்தியங்களும்,

முத்தியில் அருள் வடிவமாதல் சிருஷ்டி, ஆரந்தப்பேறு திதி, இதில் அதிதப்படுதல் சங்காரம், ஞாதுரு ஞான ஞேய மென்னும் மூன்றுந் தோன்றுகிருத்தல் திரோபவம், இவை நான்கும் எக்காலமும் விளங்கல் அதுக்கிரகம், ஆகிய இம் முறையே வருவனவுங் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் பஞ்சகிருத்தியத்தால் அவத்தைகள் நிகழ்வன என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (நக)

மாபா விகார மதுபானம் போன்றுமயக்
கோயாத துன்னு லொழியுமோ-நீயதுவாய்ப்

போகாம லாடும் பவுரியவன் பொய்க்காட்சி
யாகாது போலே யறி.

(உரை.) மாயாலிகாரம் மதுபானம் போன்று மயக்கு
ஒயாது அது உன்னால் ஒழியுமோ—முற்கூறிய அவத்தை மா
யாகாரியமாகிய கருவிக் கூட்டங்களினது சேட்டை. அது,
மதுபானங் கொண்டவனது நற்குணத்தை மாறுபடுத்தித்
தனது லகிரிமேலிட்டு அவனை மயக்குதல்போன்று, உனது
ஞானகுணத்தை மாறுபடுத்தித் தனதுகுண மேலிட்டு உன்னை
ஒழிவற நின்று மயக்கும்; அதனை உன்னால் ஒழிக்கக்கூடுமோ?

(ஆனால் நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் அதனை ஒழிக்க
வேண்டாவோ எனின், அதனை ஒழியாது ஒழித்தற்கு உபா
யம் உண்டு, அஃது எங்ஙனம் எனின்),

நீ அது ஆய்ப்போகாமல் ஆடும் பவுரியவன் பொய்க்காட்சி
ஆகாதுபோலே அறி—ஆடப்பட்ட ஓர் பார்ப்பனக் கூத்தன்
தோட்டிவேடம் போட்டான் ஆயினும், அப்பொய் வேடக்
காட்சி தான் ஆகாது தன்னை வேறு கண்டு நின்றாற்போல்,
அவத்தையுள் இருத்தி எனினும் நீ அதன்மயமாய்ப் போகாது
உன்னை வேறுபிரித்து அறிதி எனின், அஃது உன்னை மயக்
காது என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) இங்ஙனம் பிரித்துநிற்றல் சாக்கிராவத்தையில்
அன்றிச் சொப்பனாடிகளில் கூடாதெனினும், அச்சாக்கிராவத்
தையைப் பிரித்து நிற்பின் திருவருள் தோற்றும், இத்தோற்
றம் மேலிடின் அச்சாக்கிராவத்தை மறையும், அது மறைய

வே அதனது வாசனையான சொப்பனாதிகள் தோன்ற; ஆகலின், பொதுப்படக் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் அவத்தை நீங்கி நின்றற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (கூச)

பஞ்ச கிருத்தியத்தான் உண்டாம் அஞ்சவத்தையுங் கடந்து சிவத்தில் அநீதப்பட்டு நின்றார்க்கு ஒரோர் காலத்து ஒரோ ரவத்தைகள் தோன்றாவோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

பழுதையைப்பாம் பென்ற பயம்போனாற் பாவித் தழுதுடம்பை யாட்டுகினு மாமோ—தொழிலொழிவினின்றசிவ யோகி நினைத்தொருகா னீவாரா பென்றழைத்தா லும்பதையா தென்.

(உரை.) பழுதையைப் பாம்பு என்ற பயம் போனால் பாவித்து அழுது உடம்பை ஆட்டுகினும் ஆமோ—இருளால் பழுதையைப் பாம்பென்று கண்ட பயகம்பனாதிகள் சுடரால் பழுதையென்று அறிந்து போனால் இப்போது சுடரால் அறிந்த பழுதையில் முன்னிருளால் தோற்றிய பாம்பு இருப்பதாய்ப் பாவித்துப் பயந்ததுபோல் அழுது உடலை நடுக்கினும் முன்போலும் பயகம்பனாதிகள் உண்டாகா ; (அதுபோலும்),

தொழில் ஒழிவில் நின்ற சிவயோகி நினைத்து ஒருகால் நீவாராய் என்று அழைத்தாலும் பதையாது என்—முன் மல இருளால் மெய்போல் தோற்றிய அவத்தைகளை எல்லாம் இப்

போது ஞானஞரியனால் பொய்யாகக்கண்டு அவ்வவத்தைகளை நடத்தும் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் கடந்து மேல்நின்ற சிவத்தில் அதிதப்பட்ட சிவயோகி கருதி, அவத்தாய்! ஒருதரம் மீட்டு இங்கு நீ வருதி என்று அழைப்பினும், (முன் அழையாதிருக்கவும் தானேவந்து கொள்ளிவட்டம்போல் சுழன்றது) இப்போது அணுவளவேனும் அசையாதிருந்தது, ஈதென்கொலோ! (யாம் அறிகிலோம்).

(குறிப்பு.) சிவயோகிக்குச் சிவகாருணிய முதலியவற்றால் மௌனநந்தம் தனும்பிற்றாயினும், திருவருள் வடிவாய் நிற்பதன்றி மாயாவடிவம் ஆகான் ஆகலினும், சூரியப்பிரகாசத்து இருள் தோற்றாது அதுபோல ஞானப்பிரகாசத்தில் மாயாந்தகாரம் தோற்றமாட்டாது ஆகலினும், “அழைத்தாலும்” என்றும், “பதையாது” என்றங் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவயோகியை அவத்தைகள் சாரமாட்டா என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (நூதி)

இங்ஙனம் இருந்த சிவயோகிக்கு உபதேசித்தல் முதலியவற்றால் தான் பிறர் என்று தோற்றுவது என்னெனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கன்னிக் கதலிதனை நார்கழிப்பான் கண்போலத் தன்னையறி யாவறிவே தான்மீளச்-சொன்னாலு நாவென்ற நாவேபோ னுனென்ற சொல்லளவே யாமன்றித் தானெதிரா கா.

(உரை.) கன்னிக் கதலிதனை நார் கழிப்பான் கண்போலத் தன்னை அறியா அறிவே தான்மீளச் சொன்னாலும்—நனுவழியினது மட்டைநார் சுழிக்கத் தொடங்கினோன் கண் அம்மட்டை உளது உளதென்று சுட்டிப் பார்க்குந்தோறும் அவனது கை மட்டைகளை எல்லாம் கழித்துச் சென்று அதனுள் இருந்த குருத்தையும் விரித்து விடுத்தபோது ஆண்டு முன்போற் சுட்டுதற்கு வேறொன்றும் இன்றிச் சுமயா இருந்த அக் கண்போலும், ஆசாரியன் விவேகத்தால் முப்பத்தாறு கருவிகளையும் விடுவிக்கத் தான் கடந்துசென்று அவற்றின் முடிவில் நின்ற அருளையும் பரையையும் கடந்து அதன்மேல் தோன்றும் ஆரத்தத்தையும் எதிரிடாது அதனுள் அதிதப்பட்டு இருந்த சிவபோகி தன்னை அறியா அறிவே ஆவன், அவ்வறிவாயிருந்தோன் மீட்டும் நீ நான் என்று பிரித்து அவ்வறிவு ஏற்றற்பொருட்டு மாணாக்கனுக்கு அறிவித்தான் எனினும்,

நா என்ற நாவே போல் நான் என்றசொல் அளவே ஆம் அன்றித் தான் எதிர் ஆகா—நாவானது தன் பெயரை நாவென்று கூறினும் அப்பெயர்க்கு உரியபொருள் வேறின்றித் தானாயிருந்த அந்நாவைப்போலும், நீ நான் என்று சொல் மாத்திரமே ஆம் அன்றித் தானும் எதிரும் அவனுக்கு உண்டாகா.

(திறிப்பு.) தன்னையறியா அறிவு சிவம், இதனைத் *‘தன்னையறியாது வேறண்டாய்த் தானறியா’* தென்று முற்கூறிய பாட்டானுங் காண்க.

சிவயோகி தற்போதம்போய்ச் சிவமாய் இருத்தலின், தானென்பதும், அச்சிவப்பிரகாசத்திற் பிரபஞ்சமறைதலின், பிறரென்பதும் அவனுக்கில்லை ஆகலின், “தானெதிராகா” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவயோகி தான் பிறர்போற் கூறினும் இவை அவனுக்கு இல்லையென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கூசு)

தன்னைத்தான் உள்ளபடி அறிவது எங்கனம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

தம்மா லறிந்ததெல்லாந் தாமல்ல வென்றுரைத்தாற்
சும்மா திருப்பதுவாய்த் தோன்றாதோ - விம்மி
யரிந்ததலை வாயடங்கு மவ்வளவே யல்லாற்
தெரிந்திடுமோ நீயே தெளி.

(உரை.) தம்மால் அறிந்தது எல்லாம் தாம் அல்ல என்று உரைத்தால் சும்மாதிருப்பது ஆய்த் தோன்றாதோ— தமதுபோதத்தால் ஈது ஈசென்று பகுத்தறிந்து நீங்கிய கருவிகள் எல்லாம் தாம் அல்ல என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனில், அவற்றைப் பகுத்தறிந்து நீங்கியின்ற அறிவு தாமென அருளால் அறிந்து மெளனமா யிருப்பதாய்த் தோற்றாதோ? (ஆனால் தம்மை அறிந்த அநுபவஞ்சொல்வது எங்கனம் எனின்),

அறிந்த தலை வாய் விம்மி அடங்கும் அவ்வளவே அல்லால் தெரிந்திடுமோ நீயே தெளி—உறுப்புக் கெல்லாம் முத

லாய தலையை அரிந்தபோது அவ்வாய் திறந்தடங்கும் அவ்வளவே அன்றித் தலை போயிற்றென்று கூற அறியாது; அதுபோலும், கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீக்கி அவற்றின்மேல் நின்ற முத்திச் சகலமும் முத்திக் கேவலமும் நீங்கி ஆன்மா அருளால் தம்மை மாத்திரம் அறிந்திருக்குமிடத்து ஆண்டுவேளோர் அது பவம் தெரிந்திடமோ? நீயே இதனைத் தெளிந்தறிதி.

(குறிப்பு.) தத்துவங்கள் முடிவில் தோன்றும் முத்திச் சகலம் முத்திக்கேவலம் இன்மையால், “அரிந்ததலை” என்றும், இங்ஙனம் நின்ற அறிவுக்கு வடிவு இன்மையால் சொல்லக் கூடாது ஆகலின், “வாயடங்கும்” என்றும் கூறினார். தத்துவங்களை அங்ஙமையும் முத்திச்சகல கேவலங்களைத் தலையாயும் வைத்து, இத்தலை போயவிடத்து ஆன்மா அவ்வநுபவங்கள் ஒன்றும் இன்றிச் சம்மா இருத்தலின், “அரிந்ததலை வாயடங்கு மவ்வளவே யன்றித் தெரிந்திடமோ நீயேதெளி” என்றார்.

அரிந்ததலை விம்மியடங்குமெனக் கூட்டுக.

(௬௭)

மறவாத தம்மை யறிவார் மருளோ
வறிவோ விடயம்போ லாகி - ஸிறிவை
யறிவதறி வாகையினு லாளுந் தத்த
மறிவையறி யாபோ லறி.

(உரை.) மறவாத தம்மை அறிவார் விடயம்போல் ஆகில் மருளோ அறிவோ—சகல கேவலங்களாகிய நினைப்பும் மறப்பும் கடந்து அறிவாய் மறவாதிருந்த தம்மை மற்றத்தபோல்

நனைத்து அறியத்தொடங்குவோர்க்கு எதிரிட்டறியும் விடயம் போல் தம்மைத் தமக்குத் தோற்றுமானால் அது மருட்போதமோ அருட்போதமோ ?

அறிவை அறிவது அறிவு ஆகையினால் ஆறாறும் தத்தம் அறிவை அறியாபோல் அறி—அறிவாயிருந்த தம்மை அறியத் தொடங்குவது தம் அறிவைக்கொண்டு ஆகலின், முப்பத்தாறு சத்துவங்களும் தத்தம் அறிவைத் தாம் அறியாதிருப்பன போல் தம்மைப் பிரித்தறியாது சும்மா இருப்பதுவே தம்மை அறிவதென்று அறிநீ.

(குறிப்பு.) முன் சகல கேவலமாயிருந்த ஆன்மா தன்னை யாரென்று பார்த்தபோது தான் வேறு அவைவேறாய்ப் பிரிந்தாற்போல், இப்போது சுத்தமயமாயிருந்த ஆன்மா தன்னை எதிரிட்டிப்பார்ப்பின் இச்சுத்தம் பிரிந்து கேவல சகலங்களிற் செல்லும் ஆகலின், “ஆறாறந்தத்த மறிவை யறியாபோலறி” என்றார். நனைப்பு மறப்பு இன்றி அறிவாயிருத்தலின், “மறவாத தம்மை” என்றார்.

இவையிரண்டு திருவெண்பாவானும் தம்மை அறிவது இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௮)

ஊன் லி னிலமசையி னாத மொழிந்தசிவந்
தோன்றாத் துணையுனக்குத் தேரீன்றுமோ-தோன்றின்
விரனுதியைத் தீண்டிவ்போல் வாய் முகத்தை மென்று
சிரிப்பதுபோற் பார்த்துத் தெளி.

(உரை.) ஊன்றின் நிலம் அசையின் நாதம் ஒழிந்த சிவம் தோன்றாத் துணை உனக்குத் தோன்றுமோ தோன்றில் — ஓர் தண்டால் ஊன்றின் சடமாய் உள்ள நிலமும் அசையும் எனின், எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் முடிவாகிய நாத தத்துவத்தையுங் கடந்து உனதுயிர்க்குள் தோன்றாத் துணையாயிருந்த சிவத்தை உன்போதத்தை ஊன்றி நின்று அறிவேன் எனின், அஃதுனக்குத் தோன்றுமோ? உன் போதத்துக்கு அது தோற்றும் எனின்,

விரல் துதியைத் தீண்டிவபோல் வாய்முகத்தை மென்று சிரிப்பதுபோல் பார்த்துத் தெளி—ஓர் விரல் தன்னுனியைத் தான் தொடல்போலும், முகத்தின்கண் இருந்த வாய் அம் முகத்தை எதிரிட்டிக் கறித்து மென்று சிரிப்பதுபோலும் ஆம், இதனை ஆராய்ந்து தெளிந்து அறிதி.

(தூறிப்பு.) துட்பத்தான் ஆன்மாவுள்ளும், பூரணத்தால் அதற்குப் புறம்புமாய்ப் பிரிபடாது சிவம் இருத்தலின், ஆன்மாவால் அசனைப் பிரித்தறியக் கூடாது ஆகலின், இந்நன்ம உவமை கூறினார்.

“சிரிப்பது”-யான் சிவத்தை அறிந்தேன் என்று பிறருக்குக் கூறி மகிழ்தல். (கூக)

பற்றியது தானும் படிகரீ பற்றுவிடப்
பற்றை யெதிரிட்டிப் பார்த்தாலென் - சுற்றும்
பிறியாச் சிவனைப் பிறித்தறியத் தேடி
மறியாமை காண ணவம்.

(உரை.) பற்றியது தான் ஆம் படிசம் நீ பற்றுவிடப் பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்தால் என்—தன்னைச் சார்ந்த நிறம் யாது அந்திறம் தானாயிருக்கும் படிசம்போலும், யாதோர் கருவி அடுத்தது அதன் மயமாவை நீ, அக்கருவிகள் நீங்குதற் பொருட்டு உனக்குள் இருந்த சிவமாகிய பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்ததனால் பயன் என்னை யுளது?

சற்றும் பிறியாச் சிவனைப் பிறித்து அறியத்தேடும் அறியாமை ஆணவம்—ஓரணுவளவேனும் உன்னைவிட்டுப் பிரியாதிருந்த சிவத்தை உன்போதத்தாற் கிரித்து உன்னைவிட அஃதோர் முதலாய்க்கண்டு அதனை அறியத்தேடும் பேதைமை ஆணவமாவது.

(குறிப்பு.) கேவலசகலங்களை நீங்கி அருளால் தன்னை உள்ளபடி அறிந்த ஆன்மா தனக்கு வேற்ற இருந்த சிவத்தையும் அவ்வருளால் அறியவேண்டும். அதனைக் குரு உடதேசத்தால் அறிந்துகொள்க. அருளால் அறியவேண்டு மென்பதனை, * “அறியாமை யறிவுகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுதனை யருளினு லறியாதே யறிந்து” என்னும் சித்தியாநுள்ளங் காண்க.

சிவத்தைப் பிரியாது அதனுள் அடங்கின் கருவிகள் தொடரா, அதனைப் பிரிக்கின் தொடரும், ஆகலின், “பற்றுவிடப் பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்தாலென்” என்றார்.

ஆங்கு மலம் இன்றாயினும் அதனது வாசனையால் போதம் எழுதலின், “அறியாமைகா ணணவம்” என்றார்.

ஆன்மாவைப் பற்றுவிடாதிருத்தவின், சிவத்தைப் “பற்று” என்றார்.

காண் - அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் திருவருளால் சிவத்தை அறியும்போதும் சிறிதும் போதஞ் சேவியாது நின்று அறியவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (சு 0)

அந்தச் சிவத்தைச் சென்று அடையும் இடம் எவ்விடம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அருளாலே தம்மை யறிந்தருளா யந்தப்
பரிபூரணமே பரையாய்ப் - பரையொழிவி
லானந்தா தீதமா மத்துவித சித்தாந்த
மோனம்வே தாந்த முடிவு.

(உரை.) அருளாலே தம்மை அறிந்து அருள் ஆய் அந்தப் பரிபூரணமே பரா ஆய்—மூப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங்கடந்து நின்ற இடத்துப் பாசம் ஈது அருள் ஈது என்று பகுத்தறிந்த அறிவு தாம் என்று தம்மை அருளால் அறிந்து, பின்னர்த் தம்மையும் அவ்வுருளையும் பிரித்துப்பாராது அவ்வுருள் தாமாயிருந்து, பின்னர்த் தம்மைச் சிறிதுந் தோற்றாத அந்தப் * பரிபூரணமாகிய பரையே ஆகி,

பரை ஒழிவில் ஆனந்தாதீதம் ஆம் அத்துவித சித்தாந்த மோனம் வேதாந்த முடிவு—பின்னர் அப்பரை நீக்கத்தீவ்

* பரிபூரணமே பரையாய் என்பது பரிபூரணப் பரையே யாய் எனக் கூட்டப்பட்டது.

தோன்றும் ஆகந்த மயமாகி, அவ்வாந்தத்தையும் இங்ஙனம் என்று அறியாது அதனுள் அதீதப்படுவதாகும் அத்துவிதமான ஆகம முடிவாகிய மௌனம் வேதமுடிவிற்கு முடிவாம்.

(குறிப்பு) தனது இச்சைப்படி ஆன்மா இச்சையைச் செலுத்தியும், தனது ஞானத்தால் அதன் ஞானத்தை மறைத்தும், தனது கிரியையால் அதனது கிரியையை அடக்கியும், இங்ஙனம் அவ்வான்மபோதஞ் சீவியா தடக்குவது அருள். அங்ஙனம் அதனது போதம் அடங்கின விடத்து முன்தோற்றிய இச்சா ஞானக் கிரிபைகள் விரியாது நீங்கினவிடம் பரை. ஆகலின், “அருள்” என்றும் “பரை” என்றும் கூறினார்.

வேதாந்திக்குப் பெத்ததிசைபோல் முத்தியிலும் நானென்பது தொடர்ச்சலின், “வேதாந்தமுடிவு” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்த அத்துவிதம் இவ்விடம் என்பதும், இது வேதாந்த முடிவு என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சக)

தன்மையு முன்னிலையுந் தானாய்ப் படர்க்கையுமா
மென்னொழிவி லின்புமா யின்புமிது-வென்றாத
வேதாந்த சித்தாந்த மேபிறவா வீடென்று
னோதாமல் வேதமுணர்ந் தோன்.

(உரை.) தன்மையும் முன்னிலையும் தான் ஆய்ப் படர்க்கையும் ஆய் என் ஒழிவில் இன்பும் ஆய் இன்பும் இது என் னாத—உயிருக்கு உயிராயிருந்து அறிவிக்கும் திருவருளாகிய தன்மையும் தாமாகி, அவ்வருளே திருமேனியாகக் கொண்டு

எழுந்தருளிவந்த ஆசாரியராகிய முன்னிலையும் தாமாகி, அவ்வருள் மிகுந்து கூறப்பட்ட வேதாகமங்களாகிய படர்க்கையும் தாமாகி, இச்சுருதி குரு சுவாதுபவங்களால் எனது போதவொழிவில் தோன்றும் ஆந்தமும் தாமாகி, அவ்வாந்தம் இதுவென்று கூறக்கூடாத ஆந்தாதீதமும் தாமாகி எழுந்தருளியிருந்த,

ஓதாமல் வேதம் உணர்ந்தோன் வேதாந்த சித்தாந்தமே பிறவாவீடு என்றான்—ஒதி அறியாமல் தமது திருவருள் ஞானத்தால் நான்கு வேதங்களையும் முழுதுணர்ந்த திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் இந்த அதுபவ முற்றும் உண்டான வேதத்தின் முடிவாகிய சித்தாந்தமே மீண்டு வாரா முத்தி என்று அருளிச்செய்தார்.

(குறிப்பு.) எல்லாம் தாமாகி என்றது அவரது சுதந்திரம் அறிவித்தது.

ஒதி உணர்ந்தோரைப் பற்ற ஓதாமல் உணர்ந்தோர்க்கு உண்மையெல்லாம் உள்ளபடி தெரியும். இங்ஙனம் ஓதாமல் உணர்ந்தோரோ இதுவே பிறவா வீடென்று கூறினமையால், இஃது உண்மை முத்தியென்று அறிந்துகொள்க.

வியாசர் முதலியோர் ஓதாமல் உணர்நீனும் அவர்க்கு விட்டுணு பரமென்றும் அகம் பிரமம் என்றும் பின்னர் மலைபு பிறந்தது ஆகலின், இவரைப்போலும் அவர் சுதந்திர அறிவிலர் எனக்கொள்க.

இங்ஙனம் செய்யுட்கண் “தானாய்” என்னும் ஒருமையை உரைக்கண் “தாமாகி”யெனப் பன்மையாகக் கூறியது என்னை

யெனின், பிள்ளையார் என்னுந் திருவருட் பெயரின் பெருமை
நோக்கி யென்க, (சஉ)

மலையேறிப் போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தோன்றிக்
கலையாதி பைக்கழற்றிக் காட்டித் - தொலைவிலே
காட்சியொழித் தென்னைக் கரந்தகலா வாதனையின்
மாட்சிசொலின் மோனமாம் வந்து.

(உரை.) மலையேறிப்போவார்க்கு மாநிலமாய்த்தோன்றிக்
கலை ஆதியைக் கழற்றிக் காட்டித் தொலைவிலே காட்சி ஒழி
த்து—மாநிலத்திருந்து மலைமேல் ஏறிச் செல்வோர்க்கு ஆண்டு
மாநிலமாய்த் தோற்றி அம்மலை முடிமேல் ஏறிகின்ற மீண்டு
பார்க்குமிடத்து முன்னிருந்த மாநிலமும் பின்வந்த மலையிட
மும் தாம் நின்ற இடத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டு அருகில் தோற்று
மாப்போலும், கலை முதலிய ஆறத்துவாவையுஞ் சோதனை
பண்ணி நீக்கி இவற்றின் முடிவில் நின்ற ஆன்மாவை அறி
தல் முதலிய அதுபவங்களைக் காட்டி, இவ்வதுபவ முடிவிலே
முந்தோன்றிய கருவிகளும் பிந்தோன்றிய அதுபவங்களும்
ஆகிய காட்சிகள் எனக்குத் தோற்றுவாறு ஒழித்து,

வாதனையில் என்னைக் கரந்து அகலா மாட்சி சொலின்
வந்து மோனம் ஆம்—எனக்கு ஓர் வாதனையும் இல்லாது
என்னைத் தமது பூரணநத்தத்து ஒளித்து உள்ளும் புறம்புமாய்
எழுந்தருளியிருந்த எனது ஆசாரியரது பெருமையைச் சொல்
லமிடத்து அதனைச் சொல்லவொட்டாது என்னைப் பேராந்
தம் வந்து மெளனம் ஆக்கும், (இதென்கொலோ அறிகிலேன்).

(குறிப்பு.) “தொலைவிலே காட்சியொழித்து” என்றமையால், மலைமுடிமேல் ஏறிகின்ற பார்க்குமிடத்து என்றும் வருவிக்கப்பட்டது.

கலையாதி ஆறு அத்துவா வாவன மந்திரம் பதினென்றும், பதம் எண்பத்தொன்றும், வன்னம் ஐம்பத்தொன்றும், புவனம் இருநூற்றிருபத்துநாலும், தத்துவம் முப்பத்தாறும், கலை ஐந்தும் எனக்கொள்க.

அதுபவ முடிவு சொல்லக் கூடாமையின், “மோனமாம் வந்து” என்றார். (சுரு)

இதுவென்ற தெல்லாம்பொய் யென்று நெனக்குப் பொதுவன்றித் தங்குமிடம் போச்சு - வதுநாங்கா நென்று நதன்பே ரிரவைப் பகலாக்கு மொன்றோ பரமசுக மோ.

(உரை.) இது என்றது எல்லாம் பொய் என்றான் எனக்குப் பொது அன்றித் தங்கும் இடம் போச்சு—ஈது ஈதென்று உன் போதத்தால் சுட்டி அறிந்தது யாது அஃதெல்லாம் பொய் என்றார், இங்கனம் அருளிச்செய்த வாற்றான் என் போதத்தால் சுட்டி அறிதற்கு அரிதாய் எல்லாவற்றன்றும் பொதுவாய் இருந்த திருவருளிடமே அன்றி முன்னர்க் கருவிகள்தோறும் அதனதன் மயமாய்த் தங்கும் இடமெல்லாம் இப்போது போயிற்று.

அது நாம் என்றான் அதன்பேர் இரவைப் பகல் ஆக்கும் ஒன்றோ பரமசுகமோ—(முன் கருவிகளோடுக் கூடிக் கருவி

மயமாயும், இப்போது அருளோடுக்கூடி அருள்மயமாயும், அவற்றைப் பாசமென்றும் இதனை அருளென்றும் இருந்தறிந்த ஓரறிவு உண்டே) அவ்வறிவு எம்மைவிட வேறோர்முதல் அன்று, அதுவே நாம் என்று எமதாசாரியர் அருளிச்செய்தார். அங்கனம் அருளிச்செய்த திருப்பெயருக்கு அருத்தம் என்னை? இற்றைவரையும் மறைத்திருந்த ஆணவ இரவைப் பகலாக்கும் ஞானசூரியனோ? அஃதன்றி என்னால் ஒழிக்கக்கூடாதிருந்த தற்போதத்தை விழுங்கி எழுந்த பரமானந்த சாகரமோ? (யான் அறிகிலேன்).

(தறிப்பு.) பகுப்பின்றி எல்லாவற்றுள்ளும் பொதுவாய் இருத்தலின், அருளைப் “பொது” என்றார்.

“அது நாங்காண்” என்றது ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு இரண்டற்ற ஐக்கியங் கூட்டியது எனக்கொள்க. (சச)

அறிவித்தா லன்றி யறியாய்நீ யென்றான்
மறவைக் கதுவே மருந்தா - யுறியவெனி
லாகாய மெய்யவைத்த வம்பா மறிவெனிலு
மாகாய வாக்கா மது.

(உரை.) அறிவித்தால் அன்றி அறியாய் நீ என்றான் மறவைக்கு அதுவே மருந்து ஆய் அறிய எனில் ஆகாயம் எய்யவைத்த அம்பு ஆம்—உனது உயிருக்கு உயிராயிருந்து யாம் ஒன்றினை அறிவித்தால் நீ அறிவதே அன்றி உன் சுதந்திரமாய் ஒன்றினையும் அறியாய் என்று அருளிச்செய்தார். யான் எனது என்று எழும் மலப்பிணியை நீக்குதற்கு அத்திருவாக்கே மருந்

தாய் இங்கனம் அறிவிக்குந் தம்மை யான் அறியத்தொடங்கின், யான் இருத்தற்கு இடமும் தம்மை அறிதற்கு எழும் போதத்திற்கு இடமும் தமதுடமே அன்றி வேறு கானேன் ஆகவின், ஆகாயம் இலக்காய் அதனை எய்ய வைத்த அம்புபோலும் ஆகும்;

(இங்கனம் உயிர்க் குயிராயிருந்து அறிவிப்பதாய் எதிரிட்டு அறியக் கூடாததாய் இருந்த அறிவின்கண் வாக்குத் தோற்றுவது எங்கனம் எனின்),

அறிவு எனிலும் ஆகாயவாக்கு ஆகி அது—அவர் அங்ஙனம் இருந்த அறிவே எனினும் அவ்வறிவின்கண் நின்ற காருணணியத்தால் தோற்றும் வாக்கும் அவ்வாகாய வாக்குப்போலும்.

(குறிப்பு.) அம்பிற்கு எய்யாமுன் நிற்பதற்கு இடமும் எய்தபின் சேறற்கு இடமும் அவ்வாகாயமே அன்றி வேறு இன்மையால், இதனை அதற்கு உவமையாகக் கூறினார்.

வாக்காற் கூறியதுபோற் பிறர்க்குத் தோற்றுவதே அன்றி அவர்க்குத் தோற்றாது ஆகவின், “ஆகாய வாக்காமது” என்றார்.

“தன்மையும் முன்னிலையும்” என்னும் திருவெண்பா முதல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் தமது ஆசாரியர் தமக்கு அருளிச்செய்த நிலை கூறியவாறு காண்க. (சுரு)

மலமாயை கன்ம மயக்க விகற்ப
நிலைபோகப் போயொழிந்த நிட்டை - பலவோ

வறிவுக் கெடிரில்லை யாகாய நீழ
லறநிற்கு மாபோனிற் பாய்.

(உரை.) மலமயக்கம் மாயை விகற்பம் கன்ம நிலை போகப் போய் ஒழிந்த நிட்டை பலவோ—ஆணவ மலமாகிய மயக்கத் தைக் கேவலாவத்தையாற் போகச்செய்து, மாயையாகிய விகற் பத்தைக் குருவிங்க சங்கம வழிபாட்டாற் போகச்செய்து, கன் மத்தைச் சுத்தநிலையாகிய அருளாற் போகச்செய்து, ஆன்மா இந்த அருள் வழிச்சென்று சிவநந்தத்தில் தற்போதம் அற்ற உண்மைநிட்டை பலவிதமோ?

அறிவுக்கு எதிர் இல்லை ஆகாய நீழல்அற நிற்குமாபோல் நிற்பாய்—இங்ஙனம் தற்போதம் அற்றுச் சிவம் என்றும் தான் என்றும் இரண்டற இருந்த அறிவிற்கு எதிரீடாய்த் தோற்று வது ஒன்றும் இல்லை; ஆகாயம் எல்லாப்பொருள்களோடுங் கூடியிருப்பினும் அப்பொருள்களின் சாயை தன்னுள்தாக்காது நின்றாற்போல், எல்லாக் கருவிகளோடுங் கூடியிருப்பினும் அக்கருவிகளின் குணம் உன்னைச்சாராது நீ நிற்பி.

(குறிப்பு.) கேவலாவத்தையைத் தரிசிக்கவே ஆணவம் நீங்கும் ஆகலானும், மனவாக்குக் காயங்களாற் குருவிங்க சங் கமத்தை வழிபடவே அம் மனவாக்குக் காயங்களாய் விரிந்த விகற்பரூபமாகிய மாயை நீங்கும் ஆகலானும், இவற்றைநீங்கிச் சுத்தநிலையில் தோன்றுந் திருவருளைத் தரிசித்து அந்தத் திரு வருளே பெத்த முத்தியினும் எமக்கு உபகரிப்பது என்று அறி ந்து தான் பிறர் என்னும் முன்னிலைச்சுட் டொழிந்து நிற்கவே

கன்மம் நீங்கும் ஆகலானும், “மலமாயைகன்ம மயக்கவிகற்ப நிலைபோக” என்றார்.

சகல கேவலங்கள் நீங்கி ஆன்மபோதமும் ஒழிந்த நிட்டைக்குமேல் வேறுநிட்டை இன்றாகலின், “பலவோ” என்றார்.

ஆகாயம் தனது நுண்ணிய குணத்தில் திரிவு இன்றி இருந்தமையால் மற்றைப்பொருள்களின் நிழல் தாக்காது இருந்ததுபோல், ஆன்மா தனது போதஞ் சீவியாது துட்பகுணத்தோடு இருந்தது எனின் சிவத்தோடு கலப்புக்கூடும், தூலமாகிய கருவிகளும் அதனைத் தாக்கமாட்டா என்பது அறிக. (சசு)

போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும்

போதம் பதைத்தளவே பொய்யாகு-மீது

விழித்திமைப்பா நின்றால் வெளியசைந்தாற் காற்றும் பழக்கமதைச் சாட்சியைப்போற் பார்.

(உரை.) போதம் பதைப்பு அறவே பூரணம் ஆம் பூரணமும் போதம் பதைத்த அளவே பொய் ஆகும் ஈது நின்றால் விழித்து இமைப்பு ஆம்—ஆன்மபோதம் சீவியாது அடங்கின் அவ்வான்மா தோற்றமல் அருட்பூரணம் தானாயிருக்கும், அப் பூரணமும் அப்போதம் சீவித்தமாத் திரத்தில் தான் தோற்றாது மறையும், அவ்வான்மாவா யிருக்கும், இங்கனம் இப்போதம் அடங்கியும் விரிந்தும் நின்றால் அப்பூரணம் ஓர்கால் தோற்றியும் ஓர்கால் மறைந்தும் விழித்தல்போலும் இமைத்தல் போலும் ஆம்; (அஃது எங்கனம் எனின்),

வெளி அசைந்தால் காற்று ஆம் பழக்கமதைச் சாட்சியைப் போல் பார்—வெளியில் அடங்கிய காற்றுத் தான் வேறொரு பொருளாய்த் தோற்றமல் வெளியே ஆம், அவ்வெளியில் நின்றும் அசைந்தால் அதனைவிடத் தான் ஒருபொருளாய்க் காற்றென்பதாம், இக்காற்றாகிய சாட்சியைப்போல் உனதுபோதம் அருளில் அடங்கியும் விரிந்தும் நின்ற பழக்கமதையும் பார்த்து அறிதி.

(தறிப்பு.) போதம் அடங்கின் அருளாகியும், அஃது அசையின் ஆன்மாவாகியும், இங்ஙனம் வருதலின், அதனைச் சிறிதுந் தோன்றாது அடக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

இவையீரண்டு திருவெண்பாவானும் மும்மலங்களை நீக்கி அவ்வான்மா தற்போதமுங் கெட்டு ஆந்தாதீதப்பட்டால் அதற்குமேல் வேறுநிட்டை இன்றென்பதும், ஆன்மா கருவிகள் தாக்காது நின்றற்கு உபாயமும், அடங்கிய போதம் மீட்டும் விரியாது அடக்கவேண்டும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. ()

வேதாந்தம் போலிருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்த நாதாந்த போத நமூவினர்க்கு - நேதி தனைக்கமுன்று தற்போதஞ் சார்பழியுஞ் சந்தி லுனக்கறிவா நந்தமுதிக் கும்.

(உரை.) நாதாந்த போதம் நமூவினர்க்கு வேதாந்தம் போல் இருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்தம்—நாத தத்துவத்தின் முடிவாயிருந்த அருளையுங் கடந்த மெய்ஞ்ஞானிகட்கு வேதாந்தம்போல் துவிதநாட்டம் இன்றி இருக்கும் வேதத்தின் முடிவாகிய இச்சித்தாந்த தூல் ஆகவின்,

நேதிதனைக் கழன்று தற்போதம் சார்பு அழியும் சந்தில் உனக்கு அறிவு ஆரந்தம் உதிக்கும்—நீக்குவதாய் உள்ள தத்துவ முப்பத்தாறையுங் கழன்று அவற்றின் முடிவில் நின்ற அருளையும் பரையையும் துவிதநாட்டம் இன்றிக் கழன்று நின்றி எனின், நின் தற்போதமும் ஆணவ வாசனையாகிய சார்பும் ஒழியும், இவை ஒழிந்த இடத்திற்கும் அதீதத்திற்கும் இடையாகிய சந்தியில் உனக்கு ஞானாரந்தம் தோன்றும்.

(குறிப்பு.) முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீங்குமளவும் ஆன்மபோதஞ் சிவித்தறிவது, அருள்தரிசனமுதல் ஆரந்தாதிசப் படுமளவும் அப்போதஞ் சிவியாதடங்கி அவ்வதுபவங்களைப் பெறவேண்டும் ஆகலின், “வேதாரந்தம்போலிருக்கும்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆரந்தம் தோன்றுமிடம் அறிவித்தவாறு காண்க. (சஅ)

தத்துவா தீதத் திமிர்ப்படங்கித் தற்செலவு
மத்தின் வரத்து மசையாத - சத்தத்தை
யொன்றென்று னீசற் றுளதாவை யாதலின
லன்றென்ற தென்றே யறி.

(உரை.) தத்துவாதீதத் திமிர்ப்பு அடங்கித் தன் செலவும் அத்தின்வரத்தும் அசையாத—முப்பத்தாறு தத்துவத்திற்கும் அதீதமாயிருந்த ஆணவமல வாசனை எல்லாம் நீங்கியவிடத்து ஆன்மா சிவத்தைச்சென்று கூடுதலும், சிவம் ஆன்மாவை

வந்து பொருந்துதலும் ஆகிய இருவகை அசைவும் இன்றி இரண்டற்று இருந்த,

சுத்தத்தை ஒன்று என்றால் நீ சற்று உளது ஆனை ஆதவினால் அன்று என்றது என்றே அறி—முத்திக்கண் சிவம் ஒன்றுமே என்று கூறுதி எனின், அச்சிவம் ஒன்றென்று அறிந்து கூறிய நீயும் சிறிது உண்டாவை ஆகலின், அம்முத்திக்கண் அங்கனங் கூறுவதும் அன்றென்றது என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) உடம்பின் குணம் அன்றி அதன்கண் ஏறியிருந்த திமிர்ப்புப்போல், உயிரின் குணம் அன்றி இதன்கண் ஏறியிருந்தமையால், ஆணவத்தைத் “திமிர்ப்பு” என்றார். திமிர்ப்பு அடங்காவிடத்துக் கூடினது போன்றும் பிரிந்ததுபோன்றும் அதுபவந் தோன்றலின், அங்கனங் கூறினார். (சக)

வெற்றவெறு மாநந்த மேலீடே கேவலத்தி
னிற்பதுபோ லந்த நிலைகழன்றோர் - சிற்போத
வண்டங் கடந்த வழுதத்தி னோலெவும்
வெண்டிங்க ஞங்கிரண மும்.

(உரை.) வெற்ற வெறும் ஆநந்த மேல் ஈடே கேவலத்தில் நிற்பதுபோல் அந்த நிலை கழன்றோர்—நியதியிட்ட இடமெல்லாங் கழன்று சென்று தற்போதம் ஒழிந்ததெல்லாம் ஆநந்தமயமாய்த் தோற்றம் ஆகலின், வெற்றவெறும் ஆநந்த மேலீடாகிய இடமே கேவலாவத்தைப்பட்டு நிற்பதுபோலத் தோன்றும், இங்கனந் தோற்றம் அவ்வாநந்த மேலீடாகிய நிலையும் நீங்கினோர்,

சிற்போத அண்டம் கடந்த அமுதத்தினோடு உலவும் வெள் திங்களும் கிரணமும்—அருளும் பரையும் ஆகிய ஞான காசத்தைக் கடந்துநின்ற ஆந்தாமிர்த்தத்தோடு விளங்காநின்ற சிவசந்திரனோடும் தாம் அதனைவிட்டு நீங்காத அந்த ஆந்தாமிர்த கிரணமாகி நிற்பார்.

(குறிப்பு.) ஆந்தம் மேலிட்டபோது பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆந்தமயமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், “வெற்றவெறு மாந்தம்” என்றார். ஆந்த மேலீடு விட்டித்யாமல் தோற்றுவது.

கேவலாவத்தை அதுபவத்தை அறிந்து ஒன்றுந்தோன்று திருந்ததென்று சொல்ல வருதல்போல், ஆந்தாதுபவம் சொல்லவருதலால், “கேவலத்திணிற்பது போல்” என்றார். அநாதியில் ஆணவமலத்தால் மறைபட்டிருந்த உயிர்க்கு அது பவஞ் சொல்லக்கூடாததுபோல், சிவத்தில் இரண்டறக் கலந்துநின்ற அதுபவஞ் சொல்லக்கூடாது ஆகலின், ஆந்தாதுபவத்திற்கு உவமை கேவலாவத்தையைக் கூறினார்.

“வெண்டிங்களுங் கிரணமும்” என்று உவமை கூறின மையால் சந்திரனைப்போலச் சிவம், அவனைவிட்டு நீங்காத அமுதம்போல் ஆந்தம், அவனையும் அமுதத்தையும்விட்டு நீங்காத கிரணம்போல் ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்துநின்ற நிலை எனக்கொள்க.

இவையிரண்டு திருவெண்பாவானும் முத்தியில் ஒன்றென்றும் இரண்டென்றுங் கூறக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

நினைப்பு மறப்பறுத்து நீயறலை நீக்கா
துனைக்கரைய நில்லங்ங் நனங்ங் - நெனக்கதற்றல்
விப்பிரட்ட மந்திரட்டம் வேலையிலே போட்டசுரை
செப்படித்தன் ஞானச் சிறை.

(உரை.) நினைப்பு மறப்பு அறுத்து நீ அறலை நீக்காது உ
னைக் கரைய நில் அங்கன் அங்கன் எனக் * கதற்றல்—முன்னர்
நினைப்பு மறப்பு ஆகிய சகல கேவலங்களை அறிவித்து நீக்கி,
தன்னை அறிவித்து, பின்னர்த் தனக்கு உயிர்க்குயராய் கின்ற
திருவருளைத் தரிசிப்பித்து, இத்திருவருளோடுங்கூடி அறி
கின்ற போதம் தற்சுதந்திரமாய் ஒன்றைப் பகுத்தறியாது ஆக
வின் அருளை முன்னிட்டிக்கொண்டு தற்போத ஒழிவைப்
பெறுதற்கு உபாயங்கூறி, அதனை நீக்காது, அந்நினைப்பு மற
ப்பு ஆகிய சகல கேவலங்களுள்வைத்து, உன் போதங்கரைய
நீ அப்படிநில் அப்படிநில் என்று மாணக்கனுக்கு ஓர் நிட்டை
போலுங் கூறுதல்,

விப்பிரட்டம் மந்திரட்டம் வேலையிலே போட்ட சுரை
செப்படித்தல் ஞானச்சிறை—மிகவும் பிரட்டமும், மந்திரத்
தால் ஒருவனுக்கு விநோதங்காட்டலும், கடற்கண் போட்ட
சுரை ஓடும், செப்படிவித்தையும், ஞானத்திற்குத் தடையாய்
உள்ள மலபோதமும் ஆம்,

(குறிப்பு.) அந்த நிட்டை கூடுவோர் ஞானமும் அன்றி
முற்செய்த கிரியை யாதிகளும் அன்றி உபயபிரஷ்டராய்

* கதறல் கதற்றலென விகாரமாயிற்று.

கருவிகளோடும் மயங்கலின், “விப்பிரட்டம்” என்றும், ஒரு வன் மந்திரத்தால் விகோதவித்தை தோற்றுவதுபோல், உள்ளே நானாவாகிய மாயாவிநோதங்கள் தோற்றலின், “மந்திரட்டம்” என்றும், சுரை ஓடு ஓர் துறைக்கண் சேராது அலையோடு மறிதல்போல், அறிவு ஓர் கிலை நில்லாது கினைவோடுஞ் சுழல்வதனால், “வேலையிலே போட்டசுரை” என்றும், ஓர் பந்து முன்தோற்றிப் பின் அதில் பற்பல பந்து தோற்று தல்போல், ஓர் காட்சிபோல் முன் தோற்றி அது முற்றும் நில்லாது பற்பல காட்சியாய் விரிதலின், “செப்படித்தல்” என்றும், இங்கனந் தோற்றுவன சகல கேவலபோதம் ஆகலின், “ஞானச்சிறை” என்றுங் கூறினார். அங்கனங் கூறியது நிட்டை அன்று ஆகலின், கதற்றல் என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் மாணுக்கனுக்குச் சகல கேவலங்களை முன்னர் அறிவித்து நீக்கி, பின்னர்ப் போதம் ஒழித்தற்கு உபாயங் கூறுது அச்சகல கேவலங்களுள் அந்நிட்டை கூறுதல் ஆகாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (டுக)

சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதி ருங்கமுன்றாற்
சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலே - முத்தி
யநிர்வசன மின்ப வதிதமெனி லாங்கே
பினமிடுதல் கன்மம் பிளாய்.

(உரை.) சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானும் எதிரும் கமுன்றால் சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மை இலை—சத்த முதலிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீக்கி அவற்றின் முடிவில்

நின்ற தானும் திருவருள்தரிசனமுதல் ஆநந்தாநுபவம் ஈராய் அவ்வருளால் தான் அறியாது அறியும் அநுபவங்களாகிய எதிரும் கழன்று, ஆநந்தாதீதப்பட்டால் இரண்டென்று கூறும் சித்தாந்தச் சிறப்பும் ஒன்றென்று கூறும் வேதாந்தச் சிறப்பும் ஆங்கு இல்லை ;

முத்தி அநிர்வசனம் இன்ப அதீதம் எனில் ஆங்கே பினம் இமதல் கன்மம் பிளாய்—அங்ஙனம் அதீதப்பட்ட முத்தி சொல் இறந்த சுகாதீதம் என்றால், பிள்ளாய்! ஒன்றென்றும் இரண்டென்றும் அம்முத்தியைப் பின்னப்படக் கூறுதல் போதச்சேட்டை ஆம்.

(குறிப்பு.) சத்தாதி விடயங்களின்மேல் ஆன்மாவுக்கு அங்ச்சை பிறந்தபோது சோத்திராதி பஞ்சேந்திரியங்களும் விடயங்களை அபகரியாது நீங்கும். இவை நீங்கவே, முன் அபகரித்தபோது வசன கமன தான விசர்க்காந்தங்களை விடயீகரிக்கும் வாக்காதி கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் நீங்கும். இவை நீங்கவே, அப்பத்து இந்திரியங்கட்கும் இடமாய் நின்ற பூதங்கள் நீங்கும். இவை நீங்கவே, விடயங்களைப்பற்றி நிச்சயித்து அபிமானித்துச் சிந்தித்து நிற்கும் அந்தக்கரணவாசனை நீங்கும். இது நீங்கவே, விடயங்களைப் புசித்தற்கு ஒரெல்லையும், அவ் வெல்லையில் உண்டாம் விடயப்பயனும், அவ்விடயத்தைப் புசிக்கும்போது ஓர்காலங்களினும் அறியாததுபோலப் புதுமையும், மேலும் இவ்விடயம் அனுபவிக்கவேண்டும் என்னுங் கருத்தும் உண்டாக்குங் காலதத்துவமும் நீங்கும். இது நீங்கவே, விடயங்

களைப் புசிக்கும்போது இவனுக்கு இவ்வளவு புசிப்பென்னும் மட்டறிந்து வரைந்து நிற்கும் நியதி நீங்கும். இது நீங்கவே, ஆன்மா விடயங்களை இச்சித்துப் பகுத்தறிந்து பற்றி அதுபவிக்க அவ்வான்மாவுக்கு இச்சா ஞானக் கிரியைகளை எழுப்பும் இராகம் வித்தை கலை என்னும் இம்மூன்றும் நீங்கும். இவை நீங்கவே, ஆன்மாவைப் பஞ்சேந்திரியங்களினும் கறங்குபோற் கொண்டு சுழற்றும் புருடன் நீங்கும். இது நீங்கவே, அவ்விடயங்களைப் புசிக்குமிடத்து அவ்விடயம் என்றுந் தான் என்றும் இரண்டற மயக்கிநிற்கும் மாயை நீங்கும். இங்ஙனம் வித்தியா தத்துவங்கள் நீங்கவே, இவற்றைப் * பிரேரகம் பண்ணுஞ் சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தும் நீங்கும்.

இங்ஙனம் தத்துவம் முப்பத்தாறும் நீங்கினவிடத்து, ஆன்மாவின் இச்சை, பெத்தத்தில் விடயத்தின்மேல் சனித்தது போல், சிவத்தின்மேல் சனிக்கும். ஞானம், விடயாதந்தம் அசத்தம் துக்கம் அரித்தியம் என்றும், சிவாதந்தம் சுத்தம் சுகம் சித்தியம் என்றும் பகுத்தறிந்துகொண்டு நிற்கும். கிரியை பழைய பழக்கத்தால் விடயங்கண்மேற் செல்லினும் அவற்றிற் செல்லாது மறுத்து நீங்கிச் சிவத்தையே நாடி நிற்கும்.

ஆன்மாவின் இச்சாஞானக் கிரியைகள் சிவன் ஆன்மாக்களை முத்தியிலே அடைவிக்கவேண்டும் என்னும் இச்சைப்படி நிற்பன ஆகலின், திருவருள்பதியும். இத்திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அறியும் பரை தரிசன முதலிய அநுபவங்களா

* காரியப்படுத்துகை.

கிய எதிரும், அவைகளை அறிந்த தானும், கழன்று ஆநந்தாதீ
தப்பட்டால், இரண்டென்றும் ஒன்றென்றும் கூறக்கூடாது
ஆகலின், “சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலே” என்றார்.

கன்மம் என்பது சேட்டைமே லேறிற்று.

ஆன்மா சத்தாதிகளைத் துரிசற விடுத்தபோது மற்றைத்
தத்துவம் முப்பத்தொன்றும் இங்ஙனம் நீங்கலின், சத்தாதிகளை
முன்வைத்துக் கூறினார்.

முத்தியை அறிவிப்பது வேதாகம முடிவாகலின், “சீர்
மை” என்றும், அம்முத்தியில் அதனை அறிந்து கூறும் போதம்
இன்மையால், “அநிர்வசனம்” என்றுங் கூறினார்.

* மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங்
கருவிக ணன்கு நீங்காக் கலா திக னோந்துங் கூடி.
யொருபுல னுகரு மிந்த வொழுங்கொழிந் துயிரு மொன்றைத்
தெரிவுற தவனொ ழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலி லாவே”
என்னும் சிவப்பிரகாசத்தானும்,

† “சுவையொளி யூரோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு”.

என்னும் திருவள்ளுவரானும் மற்றும் வருவனவற்றானுங்
காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் சித்தாந்த முத்தியோ வேதாந்த
முத்தியோ உண்மை என்று ஐயுறுகின்ற மாணக்கனுக்குக் கா
ண்பானும் காட்சியும் அற்ற விடத்து இரண்டுஞ் சரியென்று
அறிவித்தவாறு காண்க. (௫௨)

* ஐந்தாஞ் சூத்திரம்-1.† திருக்குறள்-27.

சிந்தை பயமிலச்சை சீல மருவருப்பு
அந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசார - மிந்தவழி
யெட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையென மாமறைக
ட்டும் பெருமுரசந் தான்.

(உரை.) சிந்தை பயம் இலச்சை சீலம் அருவருப்பு * அந்
தைவிடும் சாந்தி குலம் ஆசாரம் இந்த வழி எட்டும்—எனக்கு
இன்னதுவேண்டும் என்னுஞ் சிந்தனையும், துஷ்டமிருகாதி
தோன்றியக்கால் அச்சமும், இன்னார் இன்னது சொல்லப்
போகிறார் என்னும் நாணமும், சாந்திராயண விரத முதலிய
சீலமும், ஈது அசுத்தமென்னும் அருவருப்பும், அகந்தையாற்
செய்த பாவந்தீர்க்கும் புண்ணியம் ஈதென்று செய்யுஞ் சாந்தி
யும், குலாசாரமும் சமயாசாரமும் ஆகிய இந்த மார்க்கம் எண்
வகையும்,

சிவயோகிக்கு இல்லை என மாமறைகள் பெருமுரசம் தட்
டும்-சிவத்தோடு இரண்டறக்கூடி நின்ற சிவயோகிக்கு இல்
லையென்று மாமறைகளாகிய பெரிய பேரிகை முழங்கும்.

(குறிப்பு.) “மாமறைகள் தட்டும் பெருமுரசம்” என்றது
அவர்க்கில்லை என்று பலபடக்கூறுதல். இவை எட்டும் சிவத்
திறகு இன்றாகவின், அதனை அடைந்த சிவயோகிக்கும் இன்
றென்பது ஆயிற்று. தான் - அசை. (டுக)

தத்துவத்தார் ரல்லார் சலசந் திரனெப்பார்
தத்துவத்தார் செய்யுந் தவாதவங்கள் - சுத்தக்

* அகந்தை அந்தை யென்றிடைக் குறையாயிற்று.

ககனமழை யாற்கழுவிக்க காற்றைக் கனலாற்
றகனஞ் செயல்போற் றெளி.

(உரை.) தத்துவத்தார் அல்லார் சலசந்திரன் ஒப்பார் தத்
துவத்தார் செய்யும் தவாதவங்கள்—மெய்ப்பொருளாகிய பர
தத்துவத்தை அடையாதார் தற்போதத்தால் செய்யும் தவாத
வங்களினாலும், இவற்றின் பயன்களினாலும், உயர்ந்தும் தாழ்ந்
தும் சலத்தில் பிரதிபலிதமான சந்திரனைப்போலும் ஆவர்; அப்
பரதத்துவத்தை அடைந்தோர் அருள்வடிவாயிருந்து செய்யும்
தவங்களும் அவங்களும் இவற்றான் வரும்பயன்களும் இவர்க்கு
எந்நன்ம ஆம் எனின்,

சுத்தக் ககனம் மழையால் கழுவிக்க காற்றைக் கனலால் தக
னம் செயல் போல் தெளி—நிர்மலமாய் உள்ள ஆகாயத்தை
மழையாற் கழுவிக்க காற்றைக் கனலாற் சடுவதுபோலும் ஆம்
என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) ககனத்தை மழையாற் கழுவுதலும் காற்றைக்
கனலாற் சடுதலும் இன்றாயின வாறுபோல், தற்போதம் போ
ய்ப் பேய் பிடியுண்டவரைப்போலும் திருவருளே வடிவாயிருந்த
மெய்ஞ்ஞானிகள் திருமேனியில் நிகழும் தவாதவங்கள், அவ்
வருள் விளையாட்டே அன்றி, அவர் அவற்றைச் செய்வதும்
அவற்றின் பயன் அவரைச் சார்வதும் இன்றென்பது ஆயி
ற்று.

தவாதவங்கள் தத்துவத்தார் அல்லார்க்கு வருவிக்கப்பட்
டன. தத்துவம் என்றது ஈண்டுச் சிவத்தை. (இசு)

காலனுக்குப் பாவமென்றுங் காற்றுங் கதிரவனும்
சீலமிலா ரென்றுஞ் சிவயோகி - மேலொன்றைச்
சுட்டுவதுந் தம்மைச் சுழற்றிவிடா தாட்டுமலக்
கட்டின் பிராந்திவலுக் காண்.

(உரை.) காலனுக்குப் பாவம் என்றும் காற்றும் கதிரவ
னும் சீலம் இலார் என்றும் சிவயோகி மேல் ஒன்றைச் சுட்டுவ
தும்—உயிர்களைக் கோறலால் காலனுக்குப் பாவம் உண்டென்
றும், அசுத்த நிலத்தில் சலித்தலானும் அந்நிலத்து ஏறித்தலா
னும் காற்றுங் கதிரவனும் ஆசாரம் இலர் என்றுங் கூறுதல்
போல், சிவபூசையாதி நன்மார்க்கங்களைச் செய்திலர் என்றும்
நீராடலாதி ஆசாரம் இலரென்றும், இவை முதலிய குணதோ
ஷங்களைச் சிவயோகிகள்மேற் சுட்டிக் கூறுவது,

தம்மைச் சுழற்றி விடாது ஆட்டும் மலக்கட்டின் பிராந்தி
வலு—தம்மைவிடாது பற்றிநின்று அவத்தைகள்தோறும் சுழ
ற்றி ஆட்டப்பட்ட மலபந்தத்தினால் தோற்றும் பிராந்தியினது
சாமர்த்தியமாம்.

(குறிப்பு.) சரியை கிரியை யோக ஞானங்களுள் ஞானம்
ஒன்றுமே முத்திக்கு ஏதுவாகலின், இஞ் ஞானத்தால் முத்தி
யை அடைந்திருத்தலாற் சரியாதிகளும், உடம்பாதி அசுத்தங்
களை எல்லாங்கடந்து சுத்தமாயுள்ள ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்
கியிருத்தலால் நீராடலாதி ஆசாரங்களுஞ் செய்வது இன்றிச்
சிவயோகி சும்மா இருப்பன். அங்ஙனம் இருப்பது சரியாதி
களைச் செய்வோர்க்கு மலமறைப்பால் தெரியாது, தம்மைப்

போல் பார்த்து அவனை அவர் இகழ்தலான், “மலக்கட்டின் பிராந்திவலுக்கான்” என்றார்.

காலனுக்குப் பாவமும், காற்றிற்கும் கதிரவனுக்கும் அசுத்தமும் இன்றாயதுபோல், நன்மார்க்கஞ் செய்யாமையால் பாவமும், ஆசாரம் இன்மையால் அசுத்தமும் அவர்க்கு இன்றென்பதுங் காண்க.

காண் - அசை.

(இரு)

நாயேறி வீழ்ந்தென் நடாத்துகிலென் ஞானிக்குப் பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென் - றோயார் பெருமை சிறுமையிலே பின்னுமுன்னு மில்லை வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்.

(உரை.) நாய் ஏறி வீழ்ந்து என் நடாத்துகில் என் ஞானிக்குப் பேய் ஆம் சகம் பழித்து என் பேணுகில் என் தோயார்—நாய்மேல் இவரந்தோன் அதில் நின்றும் வீழ்ந்ததனால் இகழ்ச்சி என்னை? வீழாதிருந்து அதனை நடாத்தியதால் புகழ்ச்சி என்னை? அதுபோல் ஞானிகட்குப் பேய்க் கூத்துப்போல் தோற்றும் இச்சகத்திலுள்ளார் இகழ்ந்தால் அவர்க்கோர் சேதம் என்னை? புகழ்ந்தால் ஓர் இலாபம் என்னை? அவர் ஒன்றோடு தோயார் ;

பெருமை சிறுமை இலை பின்னும் முன்னும் இல்லை வரைவு அற்று வேண்டிய செய்வார்—அஃதன்றி உயர்ச்சி வந்ததென்று பெருமையும் தாழ்ச்சி வந்ததென்று சிறுமையும் அவர்ச்சில்லை, பின்னாகிய சகலமும் முன்னாகிய கேவலமும்

இல்லை, ஆகவின் சுத்தமாகிய அருள் வடிவாயிருந்து அளவின் றித் தாம் வேண்டியவாறே திருவிளையாட்டு ஆடுவர்.

(குறிப்பு.) இகழ்ச்சியாய் உள்ள நாய் ஏறிக்கு வீழ்ந்தாலும் நடாத்தினாலும் இகழ்ச்சிபுகழ்ச்சி இன்றாயது போல், ஞானிகள் தமக்கு இகழ்ச்சிபாயிருந்த உடம்பை இகழ்ந்தாலும் புகழ்ந்தாலும் அவை அவர்க்கு இன்றென்பது ஆயிற்று.

செம்பிற் காளிதம்போன்று உயிரை அநாதியிற் பற்றியிருந்த சகசமலம் நீக்கற்பொருட்டு மாயையில் தனுவாதி கொடுத்தலின், சகலத்தைப் பின்னென்றும் ஆணவ சம்பந்தமான கேவலத்தை முன்னென்றுங் கூறினார்.

“சிந்தை பயமில்சை” என்னுந் திருவெண்பாமுதல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் சிவஞானி மகிமையை அறிவித்தவாறு காண்க. (இசு)

சன்மார்க்க மேழுதலாத் தாதமார்க் கத்தனவுந்
தன்மார்க்க மானவெங்கள் சம்பந்தன் - றன்னைத்
துறவி யரசு சுகியோகி போகி
யறவன் மறவனென லாம்.

(உரை.) சன்மார்க்கமேழுதலாத் தாதமார்க்கத்து அளவும் தன்மார்க்கம் ஆன எங்கள் சம்பந்தன் தன்னை—ஏனாமுதல் சரிபை ஈராய்ச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாதத்திற்கும் உரியவாகிய சன்மார்க்கமுதல் தாதமார்க்கம் ஈராய்ச் சொல்லப்பட்ட இந்நான்கினையும் தமது அடர்நெறியால் எமக்குண்

டாகச் செய்தருளிய எமது சுவாமிகளாகிய திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையாரை,

துறவி அரசு சுகி யோகி போகி அறவன் மறவன் எனல் ஆம்—எல்லாவற்றோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றோடு தாக்கற்று நின்றவின் துறவி என்றும், சகல புவனங்களையுந் தாமே யிருந்து நடத்தவின் அரசு என்றும், ஆநந்தமயனா யிருத்தவின் சுகி என்றும், சிவயோகத்தை அநுக்கிரகித்தவின் யோகி என்றும், ஆன்மபோதங்களை விழுங்கிக் கோடலின் போகி என்றும், சகல தருமங்களும் ஓர் வடிவாயிருத்தவின் அறவன் என்றும், அடைந்தோர் மும்மலங்களைக் கோறலான் மறவன் என்றுஞ் சொல்லலாம்.

(குறிப்பு.) சன்மார்க்கம் சகமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க்கம் தாதமார்க்கம் என நான்கு. இவற்றுள், சன்மார்க்கமாவது, நீயே நான் நானே நீ என்பது. சகமார்க்கமாவது, தோழனும் தோழனும் என்பது. சற்புத்திர மார்க்கமாவது, பிதாவும் புத்திரனும் என்பது. தாதமார்க்கமாவது, ஆண்டவனும் அடியானும் என்பது.

ஞானம் பெற்றோரைப் புகழ்ந்து கூறிய பின்னர், இத்திருவெண்பாவால் அந்த ஞானத்தை அருளிச்செய்தற்குத் தலைவராகிய பிள்ளையானைப் புகழ்ந்து கூறியவாறு காண்க. ()

சானல்லர் தன்னதல்லர் தத்துவசா லத்தலைவர்
மேனிசநா நந்தம் விளையுமிடம்-யானைக்கை
போலே யிவருடம்பிற் போகமெலாம் பூசையித
ஓலே சகம்பிழைக்கு மெண்.

(உரு. II.) தான் அல்லர் தன்னது அல்லர் தத்துவ சால த்லைவர் மேனி சதாநந்தம் விளையும் இடம்—தனுசுரண புவன போகங்களாய் உள்ள தத்துவங்கள் எல்லாம் தமக்கு அயல் ஆகலின், அவை தாமும் அல்லாமல், அசுத்தம் துங்கம் அசித்தி யமாயிருத்தலின், அவை தமதும் அல்லாமல், அத்தத்துவங்க ளோடு கூடியும் கூடாத * சாலத்தோடும் அவற்றிற்குத் தலைவ ராயிருந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் திருமேனி சதாநந்தம் மென்மே லும் உண்டாகும் ஓரிடம்; (ஆகலின்),

ஆனைக்கை போலே இவர் உடம்பின் போகம் எல்லாம் பூசை துதனாலே சகம் பிழைக்கும் எண்—எடுத்த பொருளின் பரிசமறிவது போல்தோற்றித் தன்னுள் இருந்த நாசிக்ருக்கந்த விடயமுமாக இருந்த யானைக்கைபோல், இந்த ஞானிகளது திருமேனியால் அதுபவிக்கும் போகமெல்லாம் இத்திருமேனி அதுபவிப்பதுபோல் இருந்து இத்திருமேனியுள் இருந்த பரி பூண சிவத்திற்கும் பூசை ஆம், இப்பூசையினாலே சகத்தி லுள்ளார் பிறவித் துன்பத்திற்குத் தப்பி வீட்டின்பத்தை எய் துவர் என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) முன் தனுசுரணங்களை யாம் என்றும், புவன போகங்களை எமது என்றுங் கருதிசின்ற தற்போதங்கெட்டு இப்போது அறிவு தாமாய் ஆநந்தம் தமதாயிருத்தலின், “தான் ல்லர் தன்னதல்லர்” என்றார்.

* தத்துவசாலம் தத்துவக் கூட்டமெனக்கொண்டு அவற் றிற்குத் தலைவரெனப் பொருள் விரித்தலுமாம்.

தேகத்திருந்த போதத்தையும் கருவினையும் விழுங்கிக் கொண்டு அதனுள் சிவங் குடியா யிருத்தலின், “மேனிசதா நந்தம் விளையுமிடம்” என்றும், “போகமெலாம் பூசை” என்றும் கூறினார்.

இத் திரு வெண்பாவால் ஞானிகட்குப் பத்திசெய்வார் வீட்டைவார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௫௮)

பூசி முடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொற்றுகிலு
மாசை மிகுந்த வரசியர்க்காங்-காசிற்ற
முண்டையர்க்காகாசீவன் முத்தனுக்குப்போகமலாற்
குண்டையொப்பார்க் கேனிலுவா கும்.

(உரை.) பூசி முடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொன் து
கிலும் ஆசை மிகுந்த அரசியர்க்கு ஆம்—சந்தனமாதி பூசப்படு
வனவும், மல்லிகையாதி முடிக்கப்படுவனவும், கொந்தளப்
பொன்னேலையாதி பூணப் படுவனவும், பொற்சரிகைச் சேலை
யாதி உடுக்கப்படுவனவும், ஆகிய இவைமுதலிய போகங்களெ
ல்லாம் அரையாநல் மிகவும் இச்சிக்கப்பட்ட சுமங்கலைகளா
கிய அரசியர்க்கே ஆகும்; (அதுபோலும்),

சீவன் முத்தனுக்குப் போகம் அலால் காசு இற்ற
முண்டையர்க்கு ஆகா குண்டை ஒப்பார்க்கு ஏன் இது
ஆகும்—சிவனது இச்சைப்படியே அவனது திருவடிசேர்ந்த
சீவன் முத்தனுக்கே போகம் அன்றி, மங்கல நீங்கிய அமங்க
லைக்குப் போகங்களில் ஒன்றேனும் ஆகா வாறுபோலும், சிவ
னடி சேராது தவம் பண்ணுவோர்க்கும் அத்தவத்திற்கு உரிய

விரதஞ் செய்து முடிப்பதே அன்றிப் போகங்களில் ஒன்றே னும் அதுபவிக்க லாகாது, உஃதன்றிக் குண்டையப்போ லும் சரியையாதி தொழில் செய்வோர்க்கும் இப்போகம் அது பவிப்பது ஏன் ஆகும்?

(தறிப்பு.) தம்முதலாகிய சிவத்தை இழந்து தவம் பண் ணுவோரை முண்டையர் என்று குறிப்பாற் கூறினார்.

குண்டைக்குத் தொழில்செய்வதே அன்றி அனாயனோ டும் கூட்டரவு இன்மைபோல், சரியையாதிகளைச் செய்வோர் க்கு இத்தொழில் செய்வதே அன்றிச் சிவத்தோடும் கூட்ட ரவு இன்மையால், இவரைக் “குண்டையொப்பார்” என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் திருவடியை அடைந்தோர்க்கே போகம் அதுபவிப்பது ஆம், மற்றையர் தமக்குச் சொன்ன நெறி நிற்பதே அன்றிப் போகம் அதுபவிக்கலாகாது என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

(ருக)

ஆனைமதப் பட்டா லலங்கார மன்றிநாய்
தானுமதப் பட்டாற் சரியாமோ - ஞானி
தடைமீறி னாலுஞ் சதுராகுங் கன்மி
கடைமீற லாகாது காண்.

(ஊ.) ஆனை மதப்பட்டால் அலங்காரம் அன்றி நாய் தானும் மதப்பட்டால் சரி ஆமோ—மதமேற முன்னும் சிறப்புள்ள யானை பின் மதமேறித் தன் தடை கடந்து செறி னும் சிறப்பேயாம், அன்றிப் பேய் ஏற முன்னும் இழிவுள்ள

நாய்தானும் பின் பேய் ஏறினால் அதுபோலும் சிறப்பாமோ? (அவைபோலும்),

ஞானி தடைமீறினாலும் சதூர் ஆகும் கன்மி கடைமீறல் ஆகாது—முன் நின்றநிலை கடவாதிருந்தபோதும் சிறப்புள்ள மெய்ஞ்ஞானி பின் ஆகந்த மேலீட்டால் அந்நிலை கடந்து சேறினும் சிறப்பே ஆகும், கருமி நிலைகடவா முன்னும் அம்மெய்ஞ்ஞானிகட்கு இழிவாவன், தற்போதத்தால் அந்நிலை கடந்தபோதும் இழிவாவன். ஆகலின், தன்னிலை கடக்கலாகாது.

(தறிப்பு) ஆணைமதமேறினால் மிகவுஞ் சிறப்பு; நாய் பேயேறினால் மிகவும் இழிவு; அவைபோல, ஞானி தடைமீறினால் மிகவும் சிறப்பு, கன்மி கடைமீறினால் மிகவும் இழிவென்பதுங் காண்க.

காண்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானி கிரியை செய்யினும் செய்யாவிடினும் சிறப்பாவன் என்பதும், கன்மி கிரியை செய்யாவிடின் மிகவும் இழிவாவன் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

அதிபக்கு வத்தாற் கறக்கிரகஞ் செய்யும்

புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா-திதுவென்னுப்

பேரே யநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும்

வேரே யநந்த விதம்,

(உரை.) அதிபக்குவத்தாற்கு அதுக்கிரகம் செய்யும் புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதாது—திவிரதர பக்குவம் உடை

யானுக்கு ஞானாதுக்கிரகம் பண்ணும் அதிசயத்திற்கு வெவ்வேறு வகைப்பட்ட சாத்திரங்கள் எல்லாம் போதா; (அஃது எங்ஙனம் எனின்),

இது என்னுப் பேறே அநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும் வேறே அநந்தவிதம்—இது என்று ஒன்றைச் சுட்டிதற்கு இடம் வைக்காதுகூறும் உபதேசப்பேறே அவனுக்கு அநந்த விதமாய்க்கூறும் சாத்திரங்கள் ஆகும், இங்ஙனம் வந்த பக்குவனும் அநந்தம் பெயர்களுள்ளும் வேறு, இவனை ஒழிந்த பக்குவர்களும் அநந்தவிதம் ஆவார்கள்.

(குறிப்பு.) தீவிரதர பக்குவனது அறிவு சிவத்தையே அன்றி மற்றொன்றையும் பகுத்து நாடாது ஆகவின், “சாத்திரங்கள் போதாது” என்றார்.

மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம் என்னும் இம்மூன்று பக்குவரும் நானுபேதமாய் வருதலினும், இவர்க்கு உபதேசம் நானுபேதமாகக் கூறிப் பக்குவப் படுத்தவேண்டும் ஆகலினும், “அநந்தவிதம்” என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் தீவிரதர பக்குவனுக்குக் கூறும் உபதேசமே போதுமென்பதும் மற்றைய மூவர்க்கும் அவர் கூறும் உபதேச மொழியும் அன்றி வேதாகமங்களால் உணர்த்தவேண்டும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சுக)

அறியாமை நீங்கி யறிவா யறிவே
யறியாம் லாயிரண்டு மற்றுப் - பிறிபாதார்

தன்னிழப்பின் ஞான சமாதிக்குச் சாதகரா
மந்திலைக்கே சேவன்முத்த ராம்.

(உரை.) அறியாமை நீங்கி அறிவாய் அறிவே அறியா
மல் ஆய் இரண்டும் அற்றுப் பிறியாதார்—சகலகேவலம் ஆகிய
அறியாமை நீங்கித் தம்மை அருளாற்கண்டு அவ்வருளறிவாகி,
முன் மலமாகிய அறியாமையில் மறைந்திருந்தாற்போல் அவ்
வறிவு தானே அறியாமையாகி அதனுள் மறைந்து, இவ்வறி
வேன்பதும் தாமென்பதும் ஆகிய இரண்டும் அற்று இதனைப்
பிரியா திருப்போர்,

தன் இழப்பில் ஞான சமாதிக்குச் சாதகர் ஆம் அந்நி
லைக்கே சேவன்முத்தர் ஆம்—அங்கனம் இருக்கவே தற்சுதந்
திரபோதம் அறும், அஃது உறவே பணாதானாகிய ஞானசமா
திக்குச் சாதகர் ஆவர், இச் சாதகம் வந்த அச்சுணமே சேவன்
முத்தரும் ஆவர்.

(குறிப்பு.) இம்முறைவந்து பணாயோகத்தில் நின்றோர்க்
குச் சுகப்பேறும் சுகாதீதமும் தாமே கிடைக்கும் ஆகலின்,
“அந்நிலைக்கே சேவன் முத்தராம்” என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் பணாயோகத்தில் நிற்போரும்
சேவன்முத்த ராவர் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சூஉ)

மகவான்கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பாய்த் தனக்குப்
பகமா யிலச்சைவிடாப் பண்பாய்ச் - சகமானக்
கண்ணுரி போல்வேடக் கண்ணாடி காட்டுதல
மெண்ணாழி காலமிருந் தென்.

(உரை.) மகவான் கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பு ஆய்த் தனக்குப் பகம் ஆய் இலச்சை விடாப் பண்பு ஆய்-இந்திரனது கண்களைப் பார்த்தபெயர்க்கு மாட்சிமையாய் அவ்விந்திரனுக்கு அல்குலாய் அவனது உள்ளே நாணம் விடா முறைமையாய் யிருந்தது போல,

சகம் மாணக் கண்ணரிபோல் வேடக் கண்ணாடி காட்டு தவம் எண் ஊழிசாலம் இருந்து என்—தவவேடத்தைப் பார்க்கின்ற சகத்தோர்க்கு மாட்சிமையாய் யிருப்ப இவ்வேடத்திற்கு உரிய ஞானம் தமக்கு இன்றென்று தர்முள்ளே நாணமுற வேசிபோல் மினுக்கிய வேடமாகிய கண்ணாடி காட்டப் பட்ட தவத்தார் அளவுற்றத காலம் இருப்பினும் அவ்வேடத்தால் பயன் அவர்க்கு என்னை உளது?

(தறிப்பு.) அவனுக்குக் கண்களைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சைவரலால், “இலச்சைவிடா” என்றார். அவனை இவர்க்கு உவமை கூறினமையால், இவர்க்கும் இவ்வேடத்தைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சைவரும் என்பது ஆயிற்று.

தவத்தோர்க்கு உரிய உன்னொழுக்கமான ஞானசாரம் ஒன்றும் தோற்றாது வடிவமாத்கிளையே தோற்றின்மையால், “வேடக்கண்ணாடி காட்டுதவம்” என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் சிவஞானம் இல்லார்க்குச் சிவ வேடத்தால் பயன் இன்று என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (1)

முதலதிகாரம்

வேதாகமப் பொதுவிலுபதேசம்

முற்றும்.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

ச த் தி நி பா த த் துத்தமரொழிவு.

நால்வகைச் சத்திரிபாதத்து உத்தமர்களது பிரபஞ்சப் பற்
றொழிவை முறையே கூறினமையால் இவ்வதிகாரத்திற்குச்
சத்திரிபாதத் துத்தமரொழிவு என்று பெயர் ஆயிற்று.

இவர் இந்நூற்கு உரியவர் ஆகலின் வேதாகமப் பொது
விலுபதேச வதிகாரத்தின்பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டது.

சரியாதி நான்கினுக்குஞ் சாலோக மாதி
வருமா நெனக்களித்த வள்ளல் - குருராயன்
ஞானத்திற் பக்குவர்க ணால்வர்க் குபதேச
மானத் தையுடிகழ்த்தி னான்.

(உரை.) சரியாதி நான்கினுக்கும் சாலோகம் ஆதி
வரும் ஆறு எனக்கு அளித்த வள்ளல் குருராயன்—சரியை
கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் இந்நான்கு பாதத்திற்கும்
சாலோகம் சாமீபம் சாரூபம் சாயுச்சியம் என்னும் இந்நான்கு
பதமும் வரும் முறைமையை எனக்கு அருளிச்செய்த வள்ளல்
குருராயனாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்,

ஞானத்தில் பக்குவர்கள் நால்வர்க்கு உபதேசம் ஆனதையும் நிகழ்த்தினான்—ஞானபாதத்திற்கு உரிய மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் இப்பக்குவம் உடையார் நால்வரது இலக்கணமும், அவர்க்கு உபதேசிக்கு முறைமையும் அருளிச்செய்தார்.

(குறிப்பு.) மூப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நியதிகளையுமாகிய; அவற்றை அறிந்து நீங்கிய தன்னை அருளால் அறிந்து அவற்றின் முடிவில் நிற்பது சாலோக பதம். ஆங்குத் தனக்கு அறிவித்த அங் அருளைத் தரிசித்துப் பின் அருள் என்றும் தான் என்றும் பிரித்து லோக்காது தற்போதத்தை அடக்குவது கீரியை; அங் அருளே வடிவாயிருப்பது சாமீப பதம். அங்நனம் இருந்து தற்போதஞ் சிறிதும் தோன்றாது ஒழிப்பது யோகம்; ஆங்குப் பணா தானா யிருப்பது சாநுப பதம். அப்பரை நீக்கத்தில் தோன்றும் ஞானநந்தத்தைப் பெறுவது ஞானம்; அந்த ஆநந்தத்தில் அதீதப்படுவது சாயுச்சிய பதம். ஆகலின், “சரியாதி நான்கினுக்குஞ் சாலோகமாதி வருமாறு” இங்நனம் எனக்கொள்க. (க)

கின்னரியைத் தொட்டவர்போற் கேட்டவளவுக்களவு சொன்னதல வெங்கள் சுவாமியுரை-மன்னடத்தி லானந்த மூர்ச்சிதர்கை யாடக்யாழ் தன்னிலே தானுலம் போலமொழிந் தான்.

(உரை.) கின்னரியைத் தொட்டவர்போல் கேட்ட அளவுக்கு அளவு சொன்னது அல எங்கள் சுவாமி உரை—வருடி

வாசிப்பார் தாம் நினைத்துக் கேட்ட பாட்டின் அளவுக்கு அளவு கூறும் கின்னரியைப் போன்று யான் நினைத்து வினா வியமட்டிற்கு இம்மட்டு விடை கூறியது அன்று, எமது சுவாமிகளாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவாக்கு ; (அஃது எங்கனம் எனின்),

மண் நடத்தில் ஆந்த மூர்ச்சிதர் கை ஆடக யாழ் தன்னிலே தானும் நலம்போல மொழிந்தான் — பரமேசுரன் திரு நடனத்தில் ஆந்நன அதிசயத்தைப்பார்த்து ஆந்த பரவசராய் நிற்போர் கைப்பிடித்த பொன்னினால் இயற்றப்பட்ட யாழ் தன்னிலே தான் வாசிக்கும் நலம்போல் யான் கேளாது கேட்க எனக்கு உபதேசமொழிகளை அருளிச்செய்தார்.

(குறிப்பு.) அவர் ஆந்த பரவசராய் நிற்கவும் தெய்வ யாழ் வருடாது வாசித்தல்போல, பிள்ளையார் ஆந்தாதீதராய் எழுந்தருளி யிருக்கவும் அவரது தெய்வவாக்கு நினையாது கூற்றற்றென்பது அறிக.

“கின்னரியைத் தொட்டவர்போற் கேட்ட அளவுக்களவு சொன்னதல்” என்றமையால், கடாவும் விடையுந் தாமே அருளிச்செய்தார் என்பது ஆயிற்று.

தெய்வயாழிற்குமேல் வேறுயாழ் இன்மைபோல் இந்த ஆசாரியர்க்குமேல் வேறு ஆசாரியர் இலர் என்பதும் காண்க.

யாழ் உன்னி வாசியாதிருக்கவும் பிறர்க்கு அங்கனம் செய்ததுபோல் தோற்றவின், “தானுநலம்போல மொழிந்தான்” என்று திருவாக்குக்கு அதனை உவமையாகக் கூறினார்.

இவையிரண்டு திருவெண்பாவானும் தமது ஆசிரியர் ஞானபக்குவர் நால்வர்க்கும் உபதேசிக்கு முறைமையைத் தமக்கு அருளிச் செய்யும்போதும் ஆரந்தாதீதராய் எழுந்தருளியிருந்தே அருளிச்செய்தாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. ()

சும்மாதே பார்த்திருக்கச் சுத்தியா முத்தமார்க்குத் தம்மாய்வார்க் கோருரையே சஞ்சீவ - மென்மேலு மாற்றஞ் சகுனப்புள் வாக்கு மதுவுண்ட போற்றும்பி யின்பாட்டுப் போல்.

(உரை.) உத்தமார்க்குச் சும்மாதே பார்த்து இருக்கச் சுத்தி ஆம் தம் ஆய்வார்க்கு ஓர் உரையே சஞ்சீவம்—தீவிரதர பக்குவர்க்கு ஓர் மொழியும் கூறாது ஞானசாரியர் மௌன நந்த லோக்கால் பார்த்திருக்கவே ஆன்மசுத்தியாம், தீவிரபக் குவ முடையராய்த் தற்போதம் ஒழிப்போர்க்கு அப்போதஞ் சிறிதேனும் பதையாது ஒழிதற்கு ஏதுவாக் கூறும் ஓர் மொழிய் சஞ்சீவம் போன்று சுத்தி ஆர்;

மென்மேலும் மாற்றம் சகுனப்புள் வாக்கு போல் மது உண்ட தும்பியின்பாட்டுப்போல்—மந்தசரபக்குவர்க்கு *விட்டி இசையாது இசைக்கும் சகுனப்புள் வாக்குப் போலச் சிற்சில சொற்களால் தெளிவிக்கச் சுத்தியாம், மந்த பக்குவர்க்கு மதுவை நிறைய உண்ட தும்பி இடையறாது பாடும் பாட்டிப் போல வேதாகம சாத்திரங்களாலும் நானுவுபாய யுத்திகளாலும் இடையறாது அறிவிக்கச் சுத்தியாம்.

* நடுவே தில்லாம லொலித்தல்.

(குறிப்பு.) திருநோக்கக் குறிப்பால் அந்நிலை தெரிந்து கோடலின், “சம்மாதே பார்த்திருக்க” என்றும், சஞ்சீவத் தால் உடலம் சுத்தியாவதுபோல ஓர் உரையால் ஆண்டசுத்தி பெறுதலின், “சஞ்சீவம்” என்றும், சகுனப்புள் வாக்கால் தான் நினைத்தபொருள் கிடைத்தல்போல் சிற்சில சொற்களால் மெய்ப்பொருளைத் தெரிந்து கோடலின், “சகுனப்புள் வாக்கு போல்” என்றும், மூச்சித்துக் கிடந்த பெண் தம்பியை ஆண் தம்பி குழந்து கொண்டு இடையறாது பாடி ஆடவே அதற்கு அம்மூர்ச்சை தெளிந்து இதனோடு பறந்து கூடல் போல, நாளு வுபாய யுத்திகளான் இடைவிடாது அறிவித்து அறிவினது ஆணவமூர்ச்சையை நீக்கித் தம்மோடு சேர்த்த லான், “தம்பியின் பாட்டுப்போல்” என்றுங் கூறினார்.

சுத்தியாவது சகல கேடலங்களை நீக்கி அவற்றின் வாச னையோடு எழுந்த தற்போதமும் ஒழிதல்.

“மென்மேலு மாற்றஞ் சகுனப்புள்” என்றதனால் ஆந் தை என்பதாயிற்று.

சகுனப்புள் வாக்குப்போல் என்றும் மதுவுண்ட தம்பி யின் பாட்டுப்போல் என்றுங் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் உபதேசத்தால் நால்வகைப் பக்குவமும் தெளிந்துகொள்ளு முறைமையை அறிவித்தவாறு கண்க.

(ஈ)

முனைமுதிர நாண முதிர்ந்தடங்கி முடிக்க

கலவியிலே நக்கினத்தைக் காட்டல் - சலனைபய

ஐனாலுந் தம்பனைசெய் தாநந்த மாக்குவது
போனாலா மிந்தப் பொருள்.

(உரை.) முலை முதிர் நாணம் முதிர்ந்து அடங்கி மூடிக்கலவியிலே நக்கினத்தைக் காட்டல்—ஓர் பேதைப்பெண்தனது முலை முதிர்முதிர் நாணம் மேன்மேலும் முதிர்ந்து, பிறபுருடரோடு முன்போல் நகையாடலாதி செய்யாது அடங்கி, அம்முலையினை மறைத்துத் தனது சுயபுருடனுக்குக் கூட்டுறவின்கண் * நக்கினத்தைக் காட்டுவதுபோலும், ஒருவன் அறிவு முதிர்முதிர் முன்போல விடயங்களிற் செல்வதற்கு நாணமுதிர்ந்து அவ்விடயங்களிற் செல்லும் போதத்தை உள்ளடக்கித் திருவருளில் மறைத்து ஆநந்தத்திற் கொப்பித்து நின்றல்; (அப்போதத்தை ஆநந்தத்திற்கு ஒப்பிக்க எனின் அங்நனம்ஒப்பிக்குமாறே நில்லாடல்),

சலனை பயன் ஆனாலும் தம்பனை செய்து ஆநந்தம் ஆக்குவதுபோனால் இந்தப்பொருள் ஆம்—போதச்சலனை ஆனாலும், விடயப்பயனை அதுபவிப்பதானாலும், இவ்விடயப்பயனை நீக்கி அப்போதச் சலனையை அடக்கி அப்போதத்தை ஆநந்தமப மாக்குவதானாலும், இவ் வாநந்தப்பொருள் ஓர் இயல்பிற்றாய்த் தோற்றாது, அங்நனம் செய்வன போம் ஆயின், இப்பொருள் ஓர் இயல்பிற்றாய்த் தோற்றுவதாம்.

(குறிப்பு.) முலை முதிர்ந்த பெண் அம் முலையையும் அவ் குலையும் பிறபுருடருக்குக் காட்டாது மறைத்துச் சுயபுருட

* திருவாணம்.

னுக்குக் காட்டுதல்போல், அறிவு முதிர்ந்தோர் தற்போதத்தை விடயங்களிற் செல்லவொட்டாது மீட்டு உள்ளடக்கி அதனைச் சிவாநந்தத்திற்கு ஒப்பிக்கவேண்டும் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

போதம் விஷயங்களிற் சென்று அழுந்தியும் ஆநந்தத்திற் சென்று அழுந்தியும் இங்ஙனம் மாறிநிற்கும் எனின், ஆநந்தமும் மாறித்தோன்றும் ஆகலின், “ஆநந்தமாக்குவது போனாலா மிந்தப்பொருள்” என்றார்.

“ஆனாலும்” என்பதனைச் சலனை என்பதனோடும் ஆநந்தமாக்குவ தென்பதனோடும் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் அறிவாநந்தத்து அழுந்திய போதம் விரிந்து விடயாநந்தத்திற் செல்லாது ஓரியல்பிற் றும் நின்றோர்க்கே அவ்வாநந்தம் மாறாது கிடைக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ச)

பஞ்ச மலமும் பசுவநந்த மும்பதியு
மஞ்ச தொழிலு மவத்தைகளங் - கிஞ்சறிவுங்
கேட்டுச் சரியாதி செய்துகிலே சங்கெடாக்
காட்சிமெழு கிற்கனகங் காண்.

(உரை.) பஞ்சமலமும் பசு அநந்தமும் பதியும் அஞ்ச தொழிலும் அவத்தைகளும் கிஞ்ச அறிவும் கேட்டு—ஆணவம், மாயை, காமியம், திரோதை, மாமாயை என்று கூறப்பட்ட பஞ்சமலங்களினது இலக்கணமும், இம் மலங்களால் மறை

பட்டிருந்த அநேகமாயுள்ள பசுவினது இலக்கணமும், இப்பசு பாசங்கட்கு முதன்மையாய் ஏகமாயிருந்த பதிவினது இலக்கணமும், அப்பதி செய்யாநின்ற பஞ்சகிருத்திய இலக்கணமும், இப்பஞ்ச கிருத்தியத்தால் நடக்கும் சாக்கிராதி அஞ்சுவத்தை யினது இலக்கணமும், இவ் அஞ்சுவத்தைகள் தோறும் சுழலும் ஆன்மபோத இலக்கணமுங் கேட்டறிந்தும்,

சரியாதி செய்து கிலேசம் கெடாக் காட்சி மெழுகில் கனகம்—சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்தும், அப்பாசத் தை நீங்கிப் பதியை அடைந்து பிறவித் துன்பத்தை நீக்கமாட் டாதார் அறிவு மாற்று அறி மெழுகில் அடங்கிய கனகம் போலும் ஆம்.

(தற்ப்பு) உரைத்து ஒட்ட ஏறிய கனகம் உருக்கி எடா மையின் மெழுகில் மறைந்தாற்போலத் திரி பதார்த்தங்களி னது உண்மையைக் கேட்டறிந்த அறிவு சுவாநுபவத்தால் வெளியாகாது மலத்துள் மறைந்தமையால், “மெழுகிற் கன கக்காண்” என்றார்.

அவ்வறிவுபிறர்க்குக்காட்சியாய்த் தோற்றலான், அதனைக் “காட்சி” என்றார்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் பதி பசு பாசங்களினது உண் மையை வேதாகமங்களால் உணர்ந்தாலும் அப்பதியைச் சுவா நுபவத்தால் உணரார்க்குப் பயனில்லை என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

வாதி வடத்தினமு மாமருத்து வன்பிணியும்
சாதித்த வீரன்மேற் தம்பலமும் - திததுபோன்
ஞானத்தி லின்பை நசிப்பித்து நானதுவா
முனத்தை யாரொழிவிப் போர்.

(உரை.) வாதி வடத்தினமும் மா மருத்தவன் பிணியும்
சாதித்த வீரன்மேல் தம்பலமும் திது அதுபோல்—பஞ்சலோ
கங்களையும் பொன்னுக்கினேன் என்று கூறும் இரதவாதி மிடி
யனாயிருத்தலும், பிறர் பிணிகளை எல்லாம் போக்கினேன்
என்று கூறும் மகாவயித்தியன் பிணியனாயிருத்தலும், பகை
களை எல்லாம் வென்று சாதித்தேன் என்று கூறும் மகா வீர
ன்மேற் பிறர்போட்ட தம்பலம் இருத்தலுங் குற்றமாம்.
அதுபோல,

ஞானத்தில் இன்பை நசிப்பித்து நான் அது ஆம் உன
த்தை யார் ஒழிவிப்போர்—சுவாறுபவத்தால்* ஞானநத்தத்தை
அடைதற்கு ஏதுவாகக்கூறும் ஞானசாத்திரங்களைக் கேட்டறி
ந்தமாத்திரத்தில் அவ்வானந்தம் பெறாது அதனை விடயச்
சேற்றால் கெடுப்பித்து இவ்விடயச் சேற்றில் அழுந்தி நின்று
நான் அவ்வாநந்தத்தின் மயமானேன் என்று கூறுங் குற்றத்
தை யாவர் நீக்குகிற்பார் ?

* ஞானநத்தத்தைப் பெறாது அதனை விடயச் சேற்றால்
கெடுப்பித்து இவ்விடயச்சேற்றில் அழுந்தி நின்று அவ்வானந்
தத்தை அடைதற்கு ஏதுவாகக்கூறும் ஞான சாத்திரங்களைக்
கேட்டறிந்த மாத்திரத்தில் நான் அவ்வானந்த மயமானேன்—
பாடபேதம்.

(குறிப்பு.) மிடி பிணி தம்பலம் அவரிடத்திருத்தலால் தாம் சொன்னவாறு செய்பவர் அலர் என்று அறிந்தாற்போல, விடயப்பற்று விடாமையால் இவர் இங்கனங்கூறுதலே அன்றி அதனை அடைந்திலர் என்பதறிக.

மிடியாதி அவர்க்குக் கூறினமையால் விடயம் இவர்க்கு வருவிக்கப்பட்டது.

இங்கனங்கூறுதல் மிகவுந் தோஷமாகலின், “உணதத்தை யாரொழிவிப்போர்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவாநந்தத்தைப் பெறு திருந்தும் பெற்றேமென்று அசத்தியங் கூறல் மிகவும் பாவமென்று அறி வித்தவாறு காண்க. (சு)

மயலற்றார் கேட்க மகிழ்ந்துரைத்த வார்த்தை
யயலுக் குபதேச மாகுந்-துயிலாத்
தொறுவனைப்போ னின்றுகே சேழுக்கு நோயு
மறுமுரைத்தோ நாழுரைப்ப தை,

(உரை.) மயல் அற்றார் கேட்க மகிழ்ந்து உரைத்த வார்த்தை அயலுக்கு உபதேசம் ஆகும்—தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யான் எனது என்று கருதும் மயக்கம் அற்ற அகிபக்குவத்தார் கேட்க ஞானசாரியர் ஆனந்த மகிழ்ச்சியால் அருளிச்செய்த உபதேசமொழிகள் அப்பக்குவர்க்கு அன்றி அயலில் இருந்தோர்க்கும் உபதேசமாகும்; (ஆகலின் அம்மொழிகளை),

துயிலாத் தொறுவனைப்போல் நின்று கேள் தூசு அழுக்கு
நோயும்அறும் நாம் உரைப்பதை உரைத்தோம்—சாக்கிரத்தில்
நில்லாது சொப்பனத்துஞ் செல்லாது இடையான தன்மையா
ய்த் துயின்றும் துயிலாத இடையனைப்போன்று கேவல சகலங்
களில் தாக்கற்று நின்று கேட்டி, இங்கனங் கேட்டி எனின்,
தூசின்மேல் ஏறும் அழுக்குப்போன்று ஏறுவதாய ஆகாமிய
துன்பமும் ஒழியும், யாம் உனக்குச் சொல்லவேண்டிய புத்தி
யைச் சொன்னோம், (இதனை நீ அறிதி).

(குறிப்பு.) இடையன் கோற்கண் துயிலாது துயின்று
மாட்டுமணி அரவத்தைக் கேளாதுகேட்கும் முறைமைபோல்,
இப்போது ஞானோபதேசம் கேட்கும்போதே சகல கேவலங்
கள் தாக்காது கேட்போன் அதுபவமுற்றும் பெற்று முன்னி
லைச் சுட்டும் ஒழிந்து நிற்பன் ஆகலின், “தூசுக்கு நோயு
மறும்” என்றார்.

தூசுக்கு நோயுமறும் என்ற உம்மையால் சஞ்சித
பிராரத்தமும் அறும் என்பதாயிற்று. அஃது ஏங்கனம்
எனில், கருவிகள் சடமாகலின் அவைகள் ஆன்மாவை
அறிந்து கூடமாட்டா, ஆன்மா சேவலத்தில் மறைபட்டுக்
கிடத்தலின் அவைகளைச் சென்று கூடமாட்டான். கருவிகளை
பிரோகம்பண்ணி இக் கேவல மறைப்பை நீக்கித் தகலத்தில்
வைத்துப் பெத்தத்தில் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை அவிவிப்பது
போலவும், கீழாவத்தைப் படுத்திக் கேவலத்தில் வைப்பது
போலவும், முத்தியில் இக்கேவல சகலங்கள் தாக்காது வைத்
துச் சுத்தாவத்தையிற் செலுத்திச் சுத்தத்தில் வைப்பதும்

திருவருளே என்றும், இஃதன்றிக் கருவிகளைக் கூட்டுவித்த போது ஆன்மாவிற்குச் சுதந்திர அறிவுதோன்றித் தான் அல்லாத தேகத்தைத் தானெனக் கருதி நின்று யானே எல்லாவற்றையும் அறிவேன், எல்லாவற்றையுஞ் செய்து முடிப்பேன், எனக்கு எதிரொருவரும் இன்றென நிற்கும், இங்ஙனம் நிற்பதனால் இதாகிதங்களும் இவற்றான்வரும் இருவினைகளும் தொடரும், இத்தொடர்ச்சியால் அளவிற்றந்த பிறவிகளில் நெடுங்காலம் சுழல்வது இங்ஙனம் என்று அந்தப்புல்லறிவைவிட்டி நீக்கி, கானலை நீரென்று மயங்கிக்கண்டபோதும் நீரை நீரென்று உள்ளபடி கண்டபோதும் தனக்குக் காட்டிநின்றது கதிரொளி என்று கண்கண்டு நின்றாற்போல், ஆன்மா பொய்யை மெய்யென்று மயங்கிநின்று அறிந்தபோதும், மெய்யை மெய்யென்று தெளிந்துநின்று அறிந்த போதும், திரோபவித்தும் அதுக்கிரகித்தும் அறிவித்து நின்றதும் திருவருளே என்றும் உள்ளபடி அறியில் தானென்பதும், இந்த முறையே அவன் அவள் அது என்னும் முன்னிலைக் கண்ணும் திருவருள் நடப்பிக்கின்றது என்றகண்டு அம்முன்னிலைகளால் தனக்கோர் இதாகிதங்கள் வந்தகாலே அம்முன்னிலைகளை நாடாது வினைக்கீடாய்த் திருவருள் நடப்பிக்கின்றதென்று அத்திருவருளே நாடி நின்றலான், பிறரென்பதும் போய், எங்குந் திருவருளாய்க் காண்டலால் ஆகாமியம் அறும் என்பதும், ஞானசாரியர் கிருபாநோக்கத்தால் சஞ்சிதம் அறும் என்பதும் உண்மை. முற்சனனம் புரிந்த வல்வினை உடலுடன் அகலும் என்றும்,* “வினைப்போகமே யுறந்

* பட்டினத்துப்பிள்ளையார்.

தேகங்கண்டாய் வினைதானொழிந்தால், தினைப்போதளவு நில்
லாதுகண்டாய்” என்றும் இங்ஙனம் ஈசுவரவாக்கியம் ஞானி
கள் வாக்கியங்கள் இருக்க, நீர் பிராரத்தவினையும் போம் என்
றது என்னை எனின், ஈண்டுக் கூறியமுறையே நின்று யான்
பிறர் என்பது ஒழிந்து திருவருளே கண்ணாகச்சென்று சிவதரி
சனம் பண்ணி அதில் அதிதப்பட்டி நின்ற சிவயோகி பஞ்ச கிரு
த்தியங்களையுங் கடந்து பரமுத்தனைப்போல் இருப்பன் ஆகலி
னும், அவன் பிராரத்தம் வருவதுபோல் தோன்றி அழிவதே
அன்றி அவனை வாதியாது ஆகலினும், அவனுக்குப் பிராரத்தம்
இன்றென்பதறிக. இன்னும் அப்பர் மாணிக்கவாசகர் முதலாயி
னோர் சரித்திரங்களினாலுங் காண்க.

யான்பிறர் என்பதனால் வினை ஏறும் என்பது,

“நானலா தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக்கொண்டே
யானெலாஞ் செய்தேனென்னு ஞானமஞ் ஞான மத்தா
லீனமாம் வினையி ரண்டா மிருவினை யாலு டம்பா
மூனமா ருடம்பா லாழா மூழினாலாகா துண்டோ”

என்னுந் திரட்டானும்.

* “யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதியா னென்னு
மிக்கோணை ஞானவெரி யால் வெதுப்பி நிமிர்த்துத்
தான்செவ்வே நின்றிடவத் தத்துவன்றா னேரே
தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட்ட டோடும்
நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங் கின்றி
நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்கும் கன்மம்

ஊன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பினல்லா

லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொழியா வன்றே”

என்னும் சித்தியாரானும்.

* “யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனுங்கோ ணீங்கி”

என்னும் சிவஞானதிபத்தானும் மற்றும் வருவனவற்றா
னுங் காண்க.

பிராரத்தம் இன்றென்பதனை,

† “மும்மைதரும் வினைகண் மூளாவா மூதறிவார்ச்
கம்மையு மிம்மையே யாம்”

என்னும் திருவருட்பயனாற் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசங் கூறுமி
டத்து மாணுக்கன் சகல கேவலங்களில் தாக்கற்று நின்று
கேட்பின் மூவகை வினைகளும் அறுமென்று அறிவித்தவாறு
காண்க. (எ)

அண்ட முதலாயநந்தம் பிறப்பின்விதங்
கொண்டிரு ராய்வினைகள் கூறெத்துத்-தொண்டிற்
சரியாதி செய்து தவச்சார்பி னிற்போர்க்
கரிதான பக்குவநா லாம்.

(உரை.) அண்டம் முதல் ஆய் அநந்தம் பிறப்பின் விதம்
கொண்டு நரர் ஆய்த் தொண்டில் சரியாதி செய்து வினைகள்
கூறு ஒத்து—அண்டசம் சுவேதசம் உற்பீசம் சராயுசம் என்

* உண்மை-80.

† அணைந்தோர்தன்மை - 9.

னும் இந்நான்கினில் தோற்றும் எழுவகைப் பிறவியில் உண்டாகிய எண்பத்து நான்கு நூரூயிரயோனி பேதங்களினும் அநந்தம் உருக்கொண்டு மாறிமாறிச் சுழன்று அவை தொலைத்துப் பின்பு நரவடிவுகொண்டு இவ்வடிவு அநந்தங் கோடியில் சிவபுண்ணிய நேரிட்டு அச்சிவ புண்ணியத்தால் சிவத்தொண்டு பூண்டு இச் சிவத்தொண்டினால் சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்து இச் சரியை கிரியை யோகங்களால் இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் பிறந்து,

தவச்சார்பில் நிற்போர்க்கு அரிது ஆன பக்குவம் நாலாம்—உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளை நீத்துத் தவச்சார்பில் நிற்போர்க்குக் கிடைத்தற்கு அரிதாகிய மந்தம் மந்ததரம் தீவிரம் தீவிரதரம் எனப் பக்குவம் நான்கு உள.

இத் திருவெண்பாவால் இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் உடையோர்க்குப் பக்குவம் நால்வகையா யிருக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

மேலைச் சுகம்வெறுத்து மேலொடுகி ழுற்றுவெறுஞ் சாலப்பொய் யாயுடலார் தானூர்தன்—மூலமா ரென்றுதெரி விப்பாரை யெய்துவோ மென்றிரண்டா யொன்றுபடத் தேட்டமுதிக் கும்.

(உரை.) மேலைச் சுகம் வெறுத்து மேலொடு கீழ் அற்று வெறும் சாலப் பொய் ஆய் உடல் ஆர் தான் ஆர் தன் மூலம் ஆர் என்று—மேலாகிய வனிதாதி சுகங்களை வெறுத்து, இனிமேல் அடையும் பத முத்திகளினும் பூலோக போகத்திலும்

விருப்பற்று, அவைகளை எல்லாம் மிகவும் வெறும் பொய்யாய்க் கண்டு, இவ்வுடல்தான் யாது? இதனுள் இருந்த நான் யாவன்? எனக்கு முதலாய் உள்ள பதி யாது? என்று விசாரித்து, (இவை எம்மால் அறியக் கூடுவதில்லை ஆகலின்),

தெரிவிப்பானா எய்துவோம் என்று இரண்டு ஆய் ஒன்று படத்தேட்டம் உதிக்கும்—இவற்றை அறிவிக்கும் ஞானசாரியரை அடைவோம் என்று கருதித் தான் என்றும் சிவம் என்றும் இரண்டாய்ப் பகுத்தறிவது ஆய பின்னர் அச்சிவத்தோடு ஒன்றாக இங்கனம் பகுத்தறிவது ஒன்றற்கும் அந்த ஞானசாரியர் எங்குளர் என்று தேடித்தேட்டம் பிறக்கும்.

(குறிப்பு.) முன்போல் மெய்யாய்த் தோன்றாமையின், “வெறுஞ்சாலப் பொய்யாய்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவர்க்கு ஞானசாரியரைத்தேடித் தேட்டம் இங்கனம் பிறக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. வேர்க்குங்கண்ணீர்த்ததும்புங் கம்பிக்குமெய்நடுங்கும் வார்த்தை நழுவு மனம்பதறும் - கார்க்கதமாய்க் காந்து முரோமாஞ் சலியாகுங் காதலித்தார்க் கேய்ந்தகுணங் காணிவைபெட்டும்.

(உரை.) வேர்க்கும் கண்ணீர் ததும்பும் கம்பிக்கும் மெய் நடுங்கும் வார்த்தை நழுவும் மனம்பதறும் சார்க்கதம் ஆய் காந்தும் உரோமாஞ்சலி ஆதும்—உடற்கண் வேர்வை அரும்பும், கண்களில் ஆகந்தநீர் பெருகும், உள் நடுங்கும், உடல் நடுங்

கும், வசனம் குழறும், ஆசாரியரை என்றைக்கு அடைவோம் என்று மனம் விரைந்து நாமும், மேகம்போல் உள்ளே குமுறி உளமெல்லாம் வெதும்பும், உடல் மயிர்க்குச் செறியும்;

இவை எட்டும் காதலித்தார்க்கு எய்ந்த குணம்—ஆகிய இவை எண்வகையும் ஞானாசாரியரை விரும்பித் தேடுவோர்க்கு இயைந்த குணங்களாம்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானாசாரியரைத் தேடும்போது பிறக்குங் குணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

அரைநோட்டஞ் சிந்தை பெருமூச்சு அறியாச்
சுரமுட்ட மெல்லாந் துறத்த - லுரைதோற்றா
மான மவுனம் விகள மறவைசா
வானவிவை பத்துமவத் தை.

(உரை.) அரைநோட்டம் சிந்தை பெருமூச்சு அறியாச் சுரம் ஊட்டம் எல்லாம் துறத்தல் உரை தோற்றா மானம்—மனம் சக முகத்தைவிட்டு அகமுகமாய் நின்றவின் அருகிய நோக்கமும், எப்போது ஞானாசாரியரை அறிந்து அடைவோம் என்னும் சிந்தனையும், அவரை நீனைக்குந்தோறும் நெட்டியிர்ப்பெறிதலும், இந்நினைவு மேலீட்டால் பிறரால் அறியக்கூடாத சுரம் மேலெழுதலும், இதனால் ஊண் உடக்கமுதலிய எல்லாம் துறத்தலும், இதனைப் பிறருக்கு யாதென்று சொல்கோம் என்று சொல்லாது அடக்கும் மானமும்,

மவுனம் விகளம் மறவை சாவு ஆன இவைபத்தும் அவத்தை—இம்மானத்தால் ஒருவரோடு ஒன்றுஞ் சொல்லாதிருக்கும் மௌனமும், இங்ஙனங் கூறும் விசாரமேலீட்டாற் பித்தமேறலும், இந்த அவத்தைகள் படுங்காலத்தும் அந்த ஞானசாரியர் எதிர்ப்படாராயின் மூர்ச்சித்தலும், இறத்தலும் ஆகிய இவைபத்தும் பக்குவர்க்குத் தோற்றும் அவத்தைகளாம்.

(குறிப்பு.) மறவை சாவு என்னும் இரண்டவத்தையும் தீவிரதர பக்குவர்க் கெனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் எதிர்ப்படாத போது அவர்க்கு இங்ஙனம் அவத்தைகள் தோற்றும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

தேட்டந் திரண்ட திருமேனி யுட்புறம்பாய்க்
காட்டு மளவே கரைபுரண்டு-கேட்ட
வதிபக் குவத்தார்க் ககம்புறமென் றுறு
விதிவைத்த தீக்கையா மெண்.

(உரை.) தேட்டம் திரண்ட திருமேனி உள் புறம்பு ஆய் காட்டும் அளவே—தமது உயிருள் இருந்தும் தெரியாது தாம் தேடும் தேட்டமாகிய பேரநந்தந்தானே திரண்ட ஞானசாரியர் தமது திருமேனியை அவர் கண்ணாக் காணும்படி புறம்பாய்க் காட்டு மாத்திரத்திலே,

கரைபுரண்டு கேட்ட உதிபக்குவத்தார்க்கு அகம் புறம் என்று ஆறு விதிவைத்த தீக்கை ஆம் எண்—அன்பென்னும் ஆறு கரைபுரண்டெழுந்து உந்த அவ் ஆசாரியரைப் பலதரம்

வலம்வந்து அட்டாங்கமுதலிய வணக்கஞ்செய்து பின்னெழுந்து அஞ்சலி யத்தராய் நின்று ஆநந்தக்கண்ணீர் ஒழுக அகேக தோத்திரம் பண்ணி, எமது சுவாமிகளே! அடியேங்கட்கு இவ்வுடல் வந்தவாறு யாது? இவற்றுள் இருந்த யாம் ஆர்? எமக்கு முதலாயுள்ள மெய்ப்பொருள் யாது? என்று கேட்ட அதிபக்குவ முடையோர்க்கு வேதாசுமங்களில் விதித்துவைத்தபடி அவர் பண்ணுந்தீக்கை அகத்தீக்கை மூன்று புறத்தீக்கை மூன்று என்று ஆறுவகையா யிருக்கும் என்று அறிதி.

(தற்ப்பு.) தீக்கைகள் ஆறுவன திருநோக்கம், பரிசம், வாக்கு, பாவனை, நூல், யோகம் என்பன; இவற்றுள் திருநோக்கம், பாவனை, யோகம் என்னும் இம்மூன்றும் அகத்தீக்கை; பரிசம், வாக்கு, நூல் என்னும் இம்மூன்றும் புறத்தீக்கை எனக்கொள்க.

உள்ளென்பதை உயிருள்ளிருந்தும் எனக்கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் தமக்கு எதிரோ எழுந்தருளியபோது பக்குவர் வணங்கி வினாவு முறைமையும், இவர்க்கு அவர் பண்ணுந் தீக்கை இவை என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ.)

பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்து மலமாயை
கருமத்தை யெல்லாம் கழற்றிச்-சரியாதி
வாதனையாம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே
போதைசெய்து போக்கிவிடப் போம்.

(உரை.) பரிசித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்தும் மலம் மாயை
கருமத்தை எல்லாம் கழற்றி—பறவை முட்டையைச் செட்

டையாற் * பரிசித்தல்போல் மாணுக்கனைக் கரசரணங்
ளால் பரிசித்தும், ஆமை கரைக்கண் இருந்த முட்டையைத்
தன்மனத்திற் பாவித்தல்போல் அவனைத் தமது அருளுருவாய்
பாவித்தும், மீன் தனது சிணையைப் பார்த்தல்போல் அவனைத்
தமது கிருபைப் பார்வையாற் பார்த்தும், ஆணவமலம் மாயா
மலம் கனமமலமாகிய இவையெல்லாம் நீக்கி,

சரியாதி வாநனை ஆம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே
போதைசெய்து போக்கிவிடப்போம்—சரியை கிரியை யோக
ங்களைச் செய்யும் வாசனை ஆகிய தற்போத மயக்கத்தை நீக்குந
ற்கு ஏதுவாகிய உபதேசமொழிகளைத் திருவாக்கில் போதித்து
நீக்கப் போம்.

(குறிப்பு.) யோகத்தைப் பாவனையுள் அடக்கி நூலை வாக்கில்
அடக்கி தீக்கை ஆறையும் ஈண்டு நான்காய்க் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானாசாரியர் மாணுக்கனுக்குத்
தீக்கையால் மும்மலங்களையும் தற்போதத்தையும் நீக்கு முறை
மையை அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

காலமறை தேசமறை கன்மறைபோற் காண்பாரும்
பாலுணும்புள் ளிப்பியின் பக்கிதிக்-காலு
மிரும்பினீர் மின்னலிலே யேற்றபணம் பார்ப்பார்
தரும்பொருளைக் கொள்ளுவார் தாம்.

* செட்டையாற் பரிசித்தல் முதலிடன அவ்வம்முட்டை
தத்தம் பருவம் அடைதற் சென்றறிக.

(உரை.) காலமறை தேசமறை கல்மறைபோல் காண்பா
ரும்—முன் ஓர்காலத்து ஒப்பொருளை அறியாதிருந்து பின் ஓர்
காலத்து அதனை அறிந்துகொள்ளும் காலமறைபோலும்,
ஓர் தேசத்து அறியாதிருந்த பொருளை ஓர்தேசத்து அறிந்து
கொள்ளும் தேசமறைபோலும், முன் மணியென்று அறியாதி
ருந்தும் பின் அதின் நோட்டம் அறிவாரோடும் பழகி மணி
என்று அறிந்துகொள்ளும் கல்மறைபோலும், ஆசாரியர் அதுக்
கிரகித்தபொருளை அறிந்துகொள்ளுவாரும் உளர்; (அஃதன்றி),

பால் உணும் புள் இப்பி மீன் பக்கி நீக்காலும் இரும்பின்
நீர் மின்னவிலே ஏற்றபணம் பார்ப்பார் தரும்பொருளைக் கொ
ள்ளுவார் தாம்—பாலுண்ணும் அன்னப் புள்போலும், சிப்பி
போலும், மீன் உண்ணுங் கொக்குப் போலும், உலையில் நெரு
ப்பெழுக் காய்ந்த இரும்பின் நீர் போலும், மின்னலொளியில்
ஏற்கப்பட்ட பணநோட்டம் அறிவார்போலும், அவரருளிச்செ
ய்த பொருளை அங்ஙனம் ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவரும் உளர்.

(குறிப்பு.) ஆசாரியர் அதுக்கிரகித்த பொருள் அக்காலத்
துத் தோற்றாதிருந்து சின்னாட்குப் பின்னர் தம்முள்ளே தெரி
ந்து கோடலால், காலமறை என்றும், அவர் கொடுத்த நூலில்
தெரியாதிருந்து அந்நூற்பொருளைக்கூறும் மற்றோர் நூலில் தெ
ரிந்து கோடலால், தேசமறை என்றும், தாம்கற்ற நூல்கற்
றாரோடும் பழகித் தெரிந்து கோடலால், கல்மறை என்றும்
உவமை கூறினார்.

அன்னம் நீரை நீக்கிப் பாலை உண்டாற்போல் சரி
யாதிகளை நீக்கி ஞானமொழியைக் கோடலான், பாலுண்

ஹிபுள் என்றும், சிப்பி சோதிமழைக்கு அங்காந்திருந்து துளிவிழுந்த மாத்திரத்தில் வாய்மூடிக் கொள்ளுதல்போல் எப்போது கூறுவார் என்று இதயம் மலர்ந்துகேட்டு அங்கனங் கேட்டபொருளை உள்ளடக்கிப் பயன்படுத்திக் கோடலான், இப்பி என்றும், கொக்குத் துறைக்கண் அசைவற நின்று மீன் வந்துழிக் கவருதல்போல் சித்திரப்பாவைபோல் அசைவற இருந்து பயன் தருமொழி வருந்தோறும் ஏற்றக்கோடலான், மீன்பக்கி என்றும், இரும்பு தான் ஏற்கும் நீர் மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு அதனை மீளவிடா திருத்தல்போலத் தமக்கு வேண்டிய உபதேசமொழிகளை ஏற்றுக்கொண்டு மீளவிடா திருத்தலான், இரும்பினிர் என்றும், கட்கூர்மையால் விறைந்து மின்னல் ஒளியில் பணம் பார்ப்பதுபோல் அறிவுக்கூர்மையால் அதிசிக்கிரத்தில் கூறிய மொழிகளின் அருத்தமெல்லாம் அறிந்து கோடலின், மின்னலிலே யேற்றபணம் பார்ப்பார் என்றுங் கூறினார்.

காலமறையாதி மூன்றற்கும் இன்ன காலத்து இன்ன பொருள் உளதென்றும், இன்ன தேசத்தில் இன்ன பொருள் உளதென்றும், இன்ன மலைக்கு அப்பால் இன்ன பொருள் உளதென்றும், தமக்கு ஆப்தனாயுள்ளவன் கூற அம்மொழியை உண்மையாகக் காண்பார்போற் காண்பாரும் உளரென்று பொருளுரைத்தலும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசித்த பொருள்களை மாணக்கர் இம்முறைமைகளாய் ஏற்றுக்கொள்வார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

பதியிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோற் பால்போ
லதிமோகி தீப்புக்ல்போ லன்பாம் - விதவையர்போற்
கன்னன் கடையிற் கொடைபோலக் காணலாந்
தன்னையிழ வாதிழத்த றான்.

(உரை.) பதி இறக்கக் கேட்டு இறந்த பத்தினிபோல் பால்
போல் அதிமோகி தீப்புக்ல்போல்—பதி இறந்தான் என்று
பிறர் கூறக்கேட்ட அக்கணத்தில் தானும் இறந்த பதிவிரதை
போலும், கடைகாலில் இருந்து கவிழ்ந்த பால்போலும், தனது
புருடன்மேல் அதிமோகியாயிருந்துள்ள அவன் இறந்தகால
த்து அவனோடும் அக்கினிப் பிரவேச மாதல் போலும்,

அன்பு ஆம் விதவையர்போல் கன்னன் கடையில் கொ
டைபோலத் தன்னை இழவாது இழத்தல் காணல் ஆம்—புரு
டன் இறந்துபோய பின்னரும் முன்னர் அன்பு விடாதிருந்த
விதவையர்போலும், மறுமை குறித்து ஈட்டிய புண்ணியமெல்
லாம் அந்தணனுக்குக் கன்னன் தன் தேகாந்தத்திற் கொடுத்த
கொடை போலும், ஆசாரியர் உபதேசித்த மொழிகளை
உட்கொண்ட பக்குவர் தம்மை ஒழியாதொழிக்கும் முறைமை
காணப்படும்.

(குறிப்பு.) கேட்ட அக்கணத்து இறந்தாளைப்போல் உப
தேசமொழியைக் கேட்ட அக்கணத்தில் போதமிறத்தலின்,
“பதியிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோல்” என்றும், பால் எல்
லாய் கவிழ்ந்தது ஆயினும் அதனுள் வாசனை இருத்தல்போல்
போதம் இறந்தது ஆயினும் அப்போத வாசனை யிருத்தலின்,

“பால்போல்” என்றும், சில நாழிகை சென்ற பின்னர்த் தீப்பு கல்போல் சிலநாளில் போதம் இறத்தலின், “அதிமோகி தீப்பு கல்போல்” என்றும், புருடனோடு இறவாதிருந்து தேகபோக ங்களை வெறுத்து இருத்தல்போல் யான் எனது என்று எழும் போத எழுச்சியை அடக்கி யிருத்தலின், “விதவையர்போல்” என்றும், ஒன்றையுங் குறியாது கொடுத்தல்போல் ஒன்றையுங் கருதாது எல்லாவற்றையும் விடுத்தலின், “கன்னன் கடையிற் கொடைபோல்” என்றுங் கூறினார்.

தான்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசித்தபொருளை உட்கொண்ட பக்குவர் தற்போதம் ஒழிக்கும் முறைமையை இங்ஙனமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கடு)

மாற்றுப்பலவகையாம் பொன்னோட வைப்பான் போற் றேற்றிச் சிவாகமத்தாற் செப்புகினு - மேற்ற பரிபாகத் தாலே பழுப்பாம் பலவும் மொருபாக மன்றென் றுணர்.

(உரை.) பலவகை ஆம் பொன்மாற்று ஓட வைப்பான் போல் சிவாகமத்தால் தேற்றிச் செப்புகினும்— பலவகையா ய்த் தோற்றும் மாற்றுப்பொன்களைப் பத்துமாற்று ஆக்குதற் பொருட்டுப் புடம் போடும் ஒருவனைப்போலும், பக்குவர் நால் வர்க்கும் ஓர் படித்தாற் சிவாகமத்தாற் தெளிவித்துக் கூறினும்,

ஏற்ற பரிபாகத்தாலே பழுப்பு ஆம் பலவும் ஒருபாகம் அன்று என்று உணர்— மாற்று ஏற்றமாயிருந்த பொன் பரி

பாகத்தால் முன் பழுப்பாகும் அன்றிக் குறைந்த மாற்று உயர்ந்த மாற்றுக்களாகிய பல பொன்களும் ஒரு பாகமாய்ப் பழுப்பாகுவ அல்ல. அதுபோல, உயர்ந்த பக்குவனுக்கு முன்னர் ஞானம் ஏறுமன்றி எல்லார்க்கும் ஓர் பிரகாரமாய் ஞானம் ஏறுதென்று அறிதி.

(குறிப்பு.) தாழ்ந்த மாற்றுப் பொன்களைப் புடம் போடுந் தோறும் எடை குறைந்து மாற்றுயர்தல்போல, தாழ்ந்த பக்குவர்க்குச் சிவாகமத்திற் கூறும் நானு உபாய யுத்திகளை உபதேசிக்குந்தோறும் பாசங் குறைந்து ஞானமேறும் என்பதுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசிக்கும் மொழி ஓர் பிரகாரம் ஆயினும் பக்குவ உயர்ச்சி தாழ்ச்சிப்படி ஞானம் ஏறுவதன்றி ஓர் படித்தாய் ஞானம் ஏறுதென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (கங்)

கல்லையுரு வாக்குங் கழற்றியிலே யில்வாழ்க்கை
சில்லநீர் போலத் தெளிந்துவருந் - தொல்லுலகங்
கான்றசோ ருகுங் கதவித்தண் டைக்கனலி
னூன்றல்போன் ஞானமுதிக் கும்.

(உரை.) கல்லை உரு ஆக்கும் கழற்றியிலே இல்வாழ்க்கை சில்லம் நீ போலத் தெளிந்துவரும்—கல்லினை ஓர் பாவை வடிவாக்கும் முறைபைபோல், அருள் வடிவாக்குதற்பொருட்டு மந்த பக்குவர்க்கு உபதேச மொழிகளால் பாசத்தை நீக்

குமிடத்துத் * தேறிட்ட நீர் தெளிந்து வருதல்போல், அவர்க்கு இவ்வாழ்க்கை இஃது ஆர் யாம் ஆர் என்று தெளிவு பிறந்துவரும்;

தொல் உலகம் கான்ற சோறு ஆகும் கதலித் தண்டைக் கனவில் ஊன்றல்போல் ஞானம் உதிக்கும்—பழையதாகவரும் இப் பிரபஞ்சம் சக்கின சோறுபோல் அருவருப்பாகத் தோற்றும், வாழைத்தண்டை அக்கினியிற் சுடுதல்போல் அவர்க்கு ஞானந்தோன்றும்.

(குறிப்பு) பிரிந்த சேறும் தெளிந்தநீரும் கலந்து வருதல்போல் இவ்வாழ்க்கையில் பற்றும் பற்றின்மையும் கலந்து வருதலின், “தெளிந்துவரும்” என்றார்.

வாழைத்தண்டைப் பன்னாள் பலகாட்டத்தால் சுடல்போல் இவர்க்குப் பன்னாளில் பற்பல உபதேச மொழிகளால் ஞானம் ஏறும் என்பதறிக. (க௭)

இரும்பை வடிவாக்கு மியல்பினர்க்குப் பச்சை மரஞ்சுடுமா போன்னானம் வாய்க்கு - மிருந்தவிட நீர்த்தா மனையிலேபோ னீங்கு முலகமெலாம் பேய்த்தேர்போற் றேன்றும் பிரிந்து.

(உரை) இரும்பை வடிவு ஆக்கும் இயல்பினர்க்குப் பச்சைமரம் சுடுமாறுபோல் ஞானம் வாய்க்கும் — இரும்பினை ஒர்பாவை வடிவாக்கும் முறைமைபோல் பாசத்தேரீக்கிஅருள்

* தேற்றாங்கொட்டையால் தெளிவிக்கப்பட்டநீர்.

வடிவாக்கப்பட்ட மந்ததர பக்குவர்க்குப் பச்சைமரத்தை அக்கி
னியால் சுடுமாறுபோல் ஞானம் பலிக்கும்;

இருந்த இடம் தாமரையிலே நீர்போல் நீங்கும் உலகம்
எலாம் பிரிந்து பேய்த்தேர்போல் தோன்றும்—தாம் இருந்த
இவ்வாழ்க்கையில் தாமரையிலே நீர்போல்கூடியிருந்தும் அதிற்
கூடாது நீங்குவர், பிரபஞ்சமெல்லாம் அவர்க்கு அந்நியமாகக்
கானற் சலம்போல் தோன்றும்.

(குறிப்பு.) சிலகாட்டத்தால் பச்சைமரம் சுடல்போல் சில
உபதேச மொழிகளால் இவர்க்கு ஞானம் ஏறும் என்பதறிக.()

மரப்பாவை போலுடம்பின் வாதனையை மாற்றிக்
கரித்திக் கவர்வதுவாங் காமித்-திருத்த
மனைபொதுவின் மண்டபமாம் வாநோர்கள் வாழ்வுங்
கனவெனவே தோன்றியிடுங் காண்.

(உரை.) மரப்பாவைபோல் உடம்பின் வாதனையை மாற்
றிக் கரித்திக் கவர்வது ஆம்—மரத்தினை ஓர் பாவைவடிவாக்
குதல்போல், அருள்வடிவாக்குதற் பொருட்டுத் தீவிரபக்குவர்
க்கு உடம்பின் வாதனையாய் பொறிகரண முதலியவற்றைநீக்கி
ஞானத்தை உணர்த்தக் கரித்தி ஏற்றுக்கொள்ளல் போல் ஞா
னம் உண்டாம்;

காமித்து இருந்த மனை பொதுவின் மண்டபம் ஆம்
வாநோர்கள் வாழ்வும் கனவு எனவே தோன்றியிடும்—தான்
இச்சித்திருந்த மனைவாழ்க்கை நானாபேருங் கூடியிருக்கும்
பொதுமண்டபம் போலாகும், கேள்வியால் அறியப்பட்ட இந்

திராதி தேவர்கள் செல்வமும் சொப்பனம்போல் தோற்றும்,

(குறிப்பு.) உடம்பின் வாதனைபை மாற்றி என்றமையான், இவர்க்குப் போகவாதனை மாற்றவேண்டிவது இன்றென்பது ஆயிற்று. “வானோர்கள் வாழ்வங் கனவெனவே தோன்றும்” என்றமையான், நர்வாழ்வு சுழுத்திக்காட்சிபோல் தோன்றும் என்பதாயிற்று.

இருந்த என்பது இருத்த என்று வலித்தல் விகாரமாய் வந்தது. காண்-அசை. (கக)

வெண்ணெயுறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்கின்மேலண்ணின்மயிர் பஞ்சாகு மாசையிலை - கண்ணீர்
மொழுகும் பொழுதறிபா துள்ளுருகி விம்மி
யழுதுசிரிப் பார்புளக மாம்.

(உரை.) வெண்ணெய் உறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்கின்மேல் அணில் மயிர் பஞ்ச ஆகும் ஆசை இலை—வெண்ணெயினைப் பொருந்தாரின்ற ஓர் பாவை ஆக்குதல் போல் அநுள்வடிவாக்கப்பட்ட தீவிரதர பக்குவர்க்கு விளக்கின் கொழுந்திற் பிடித்த அணிலின் மயிர்போலும் பன்னிய பஞ்சபோலும் பாசநீங்கி ஞானம் உண்டாம், அவர்க்கு ஒன்றினும் ஆசை இன்று;

கண் நீர் ஒழுகும்பொழுது அறியாது உள் உருகி விம்மி அழுது சிரிப்பார் புளகம் ஆம்—ஆந்தக்கண்ணீர் ஒடும்போது

தாமறியாது உள்ளமெல்லாம் நெக்கு நெக்குருகி விம்மி விம்மி அழுது சிரிப்பார், அவர்க்கு உடம்பெல்லாம் உரோமாஞ்சலி ஆம்.

(குறிப்பு.) அழுவது முன்பட்ட பிறவித்துன்பங்களை நோக்கி; சிரிப்பது துன்பங்களை எல்லாம் ஒருகணத்தில் மாற்றிய ஆசாரியரது அதிசயத்தை நோக்கி எனக்கொள்க.

பிரபஞ்சத்தின்மேல் இவ்வாழ்க்கைமேல் உடம்பின்மேல் ஆகிய மூன்றிடத்தும் அவர்க்கு ஆசை இன்மையால், பொதுப்பட “ஆசையிலை” என்றார்.

கல்லை என்னும் திருவெண்பா முதல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் மந்தமுதலிய நான்கு பக்குவங்களையும் உடையோரை ஞானஞ்சாரியர் பக்குவப்படுத்தி அவர்க்கு ஞானம் ஏற்றும் முறைமை இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறுகாண்க.()

இங்ஙனம் கூறும் பக்குவர்க்கே அன்றி மற்றையர்க்கு ஞானம் போதித்தால் ஏறாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

புளிசேர் பழமானாற் போற்புறம்போடு டுள்ளின் முளைதானும் வேரூப் முளைபோய்த் - துளைமாண்ட லுசிக்குப் பாச மொழிந்ததுபோ லொப்பாருக் காசைக்கே டாநந்த மாம்.

(உரை.) புளிசேர் பழம் ஆனால் போல் புறம்போடு உள்ளின் முளைதானும் வேறு ஆய் முளைபோய்—மூன்னர்ப் பிஞ்சாய் இருந்தபோது ஓடும் வித்தும் பிரிபடாது ஒன்றாய்ச் சேர்

ந்த புளி அவ்வோடும் வித்தும் பிரிபடும் பழம் ஆனற்போல், முன்னர் அறிவு முகிராமையின் பிரிபடாதிருந்த மும்மலங்களும் இப்போது அவ்வறிவு முதிர்ந்தமையால் மாயை கன்மம் ஆகிய புறம்போடு உயிருள் இருந்த முளையாகிய ஆணவமும் தமக்கு அந்நியமாய் நீங்கி இவற்றான் ஏறுவதாய் ஆகாமிய முளையும்போய்;

துளைமாண்ட ஊசிக்குப் பாசம் ஒழிந்ததுபோல் ஒப்பாருக்கு ஆசைக்கேடு ஆனந்தம் ஆம்—காதற்ற ஊசிக்குச்சாடு ஒழிந்ததுபோல் தற்போதத்தோடு எல்லாப் பாசங்களையும் இங்கனம் ஒழித்தோர்க்கு அப்போதத்தால் தோற்றும் ஆசை நாசமே சிவாநந்தப்பேராம்.

(குறிப்பு.) மாயையும் கன்மமும் புறம்பாய்க் காணப்படுதலின், “புறம்பு” என்றும், அவை நீங்கியபோதும் தான் நீங்காது உயிருள் இருத்தலின், ஆணவத்தை “உள்ளின்முளை” என்றும், ஆகாமியம் பிறவிக்கு ஏது ஆகலின், இதனையும் “முளை” என்றுங் கூறினர்.

காது அற முன் தொடர்ந்த பாசம் அஃது அற்றபோது ஒழிந்தாற்போல், போதம் அற முன் தொடர்ந்த பாசம் அஃது அற்றபோது ஒழிதலின், “ஊசிக்குப்பாச மொழிந்தாற்போலொப்பாருக்கு” என்றார்.

தேகபோகங்களாகிய துன்பத்தை இன்பம்போல் மாறுபாடாய்த் தோற்றுவித்து உயர்க்கு ஆசை உண்டாக்குவது ஆணவம். அதனது வாசனை போதம் ஒழியும் அளவும் இருத்தலின்

அதன் காரியமாகிய ஆசைகெடவேகாரணமாகிய அவ்வாணவ வாசனையும் அவ்வாசனையால் எழும் போதமும் கெடும் ஆக லின், “ஆசைக்கேடாநந்தமாம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவம் உடையோர்க்கே ஞா னம் போதித்தால் பாசநீக்கி ஆநந்தப்பேறு உளதாம் அன்றி, மற்றையர்க்கு அங்கனம் உண்டாகாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

அருண உதயம்போற் றும்வீழ்வா ராசை
பெருகுவிபோற் கப்பல் பிழைத்துக் - கரைகாணு
மாபோற் சிறையு மரும்பிணியு நீங்கியிடு
மாபோ லதிசயம்போ லாம்.

(உரை.) அருணன் உதயம்போல் தாம் வீழ்வார் ஆசை பெருகுவபோல் கப்பல் பிழைத்துக் கரைகாணுமா போல்— மழையிருளில் நெறிதெரியாது உழல்வோர்க்குச் சூரியன் உத யமானதுபோலும், தம்மால் விரும்பப்பட்ட மாதர்மேல் ஆசை உள்ளமும் மறைய மேன்மேல் வளர்தல்போலும், திசைதவறிய கப்பல் தப்பித் துறை சேரக் காணுமாறுபோலும்;

சிறையும் ஁ரும்பிணியும் நீங்கியிடுமாபோல் அதிசயம் போல் ஆம்—விடாச்சிறை இருந்தோர்க்கு அச்சிறை நீங்கிய வாறு போலும், மாறா நோயர்க்கு அந்நோய் நீங்கியவாறு போலும், ஓர் காலமுங் காணாத அதிசயங் கண்டதுபோலும், திருவருள் ஞானம் பெற்றோர்க்குத் தோற்றம்.

(குறிப்பு.) முன்னர் ஆணவ இருளால் பொய் இது மெய் இது என்று ஒன்றுத் தோன்றா திருந்தோர்க்கு இப்போது அரு ளொளியால் எல்லாம் சிவமாய்த் தோற்றலின், “அருண்ணுத யம்போல்” என்றும், அவ்வருள் ஞானத்தால் தோன்றும் ஆந் தத்தில் தாம் மேன்மேல் மறைதலின், “தாம்வீழ்வா ராசை பெருகுயபோல்” என்றும், இந்த ஞானநந்தத்தை என்றைக்கு அடைவோம் என்று இருந்த தமக்கு இப்போது கிடைத்தலின், “கப்பல் கரைகாணுமாபோல்” என்றும், முன் உடலாயிருந்த தாம் இப்போது அதற்கு உட்புறனாய்வினங்கும் சிவமாயிருத்த லின், “சிறைநீங்குமாபோல்” என்றும், முன் இருந்த பிறவித் துன்பம் இப்போது நீங்கலின், “பிணிநீங்குமாபோல்” என் றும், ஓர் காலங்களினும் கண்டறியாத காட்சியாகலின், “அதி சயம்போல்” என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவர்க்குப் பாசநீங்கி ஞானே தயமானபோது தோற்றும் அதிசயகுணம் இவை என்று அறி வுத்தவாறு காண்க. (உஉ)

பாசநீங்கி ஞானந்தோன்றினால் அவர்க்கு இக்குணங்கள் தோற்றுவது என்னை எனின், மேற்கூறு கின்றார்.

உடல்பொறிக ளுட்கரணத் தோடுகுணம் வாயு
விடவிடவே நாதாந்த விடும்-நடுகிலையாய்த்
தன்னொழிவும் பேரின்ப சாகரமுஞ் சந்தழிவா
ரென்னபடார் கண்டறியா ரே.

(உரை.) உடல் பொறிகள் உட்கரணத்தோடு குணம் வாயு வீடவிடவே நாதாந்த வீடும்—உடலமும் பொறிக ளும் அந்தக்கரணங்களும் அவற்றுடனே குணங்களும் பிராண வாயுவும் ஆகிய இவ்வைந்தையும் ஒன்றொன்றாய் அறிந்து நீங்க நீங்கவே வரும் நாத தத்துவத்தின் முடிவாகிய விடுதலையையும்,

நடுநிலை ஆய்த் தன் ஒழிவும்பேர் இன்ப சாகரமும் சந்தழி வார் என்ன படார் கண்டு அறியார் — அவ்விடுதலைக்கும் சுகாதிதத்திற்கும் நடுநிலையாய்த் தோன்றும் தன் தரிசனம், திருவருள் தரிசனம், பரைதரிசனம், பரையோகம், பரையோக நீக்கத்தையும், அவற்றின்மேல் தற்பாத ஒழிவையும், அதன் மேல் ஆந்தசாகரத்தையும், அதுபவமாகக் கண்டு அதன்மேல் சிவத்தோடு இரண்டற்று இருக்கின்றார் என்ன ஆச்சரியப்படார் முன்னோர் காலங்களினும் அவற்றைக்கண்டறியாதார்.

(குறிப்பு.) உடலத்தை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே பஞ்சபூத காரியமாகிய புறக்கருவிகள் இருபத்தைந்தும், ஈடணைத்திரயங் களும் தசநாடிகளும் நீங்கும். ஞானேந்திரியங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே அவற்றான் அபகரிக்கப்பட்ட சத்தாதிகள் ஐந்தும், அவ்வித்திரியங்கள் அவ்விடபங்களை அபகரித்த போது தொழிற்படும் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், விடயீ கரிக்கப்பட்ட வசநாதிகள் ஐந்தும், இவ் விருபகை இந்திரியங்கட்கும் இடமாய் நின்ற பூதங்கள் ஐந்தும் நீங்கும். அந்தக்கரணங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே குக்குமையாதி வாக்கு நான்கும் நீங்கும். முக்குணங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே இம்முக்குணகாரமான மூலப்பிரகிருதிநீங்கும். மூல

ப்பிரகிருதி நீங்கவே இதாதிதங்களாய் வரும் கன்மம் சீவனமின்றி நிற்குமாதலின், அக்கன்மத்தைக் கூட்டாரின்ற காலமும் அதனை வரைந்துநிற்கின்ற நியதியும் நீங்கும். இவை நீங்கவே ஆன்மாவிற்குப் புசிப்பின்மையால் இச்சா ஞானக்கிரியை சீவியாது. ஆகலின், கிரியையை எழுப்பும் கலையும் அறிவை எழுப்பும் வித்தையும் ஆசையை எழுப்பும் இராகமும் ஆசைப்பட்ட பதார்த்தத்தில் ஈயங்கும் புருடனும் நீங்கும். இங்ஙனம் கலாதிகள் நீங்கவே காலத்தையும் நியதியையும் கலையையும் பிரேரித்த சுத்தித்தவமும், வித்தையைப் பிரேரித்த சுத்தவித்தையும், இராகத்தைப் பிரேரித்த ஈச்சுரத்தவமும், புருடனைப் பிரேரித்த சிவத்தவமும், மூலப்பிரகிருதியைப் பிரேரித்த சாதாக்கியத்தவமும் நீங்கும். இங்ஙனம் சுத்தத்தவங்கள் நீங்கவே பிராணவாயுமாத்திரம் இயங்கும். இப்பிராணவாயுவை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே தசவாயுக்களும் அசபைநாதமும் நீங்கும். இம்முறையே தத்துவம் தொண்ணூற்றாறும் நீங்கும். ஆகலின், “விடவிடவே நாதாந்த வீடும்” என்றார்.

“நடுசிலையாய்” என்றதனானும், “பேரின்பசாகரமும்” என்றதனானும், தற்றரிசன முதலிய வருவிக்கப்பட்டன.

கண்டத்தானத்தில் அந்தக்கரணங்களோடும் கூடி மத்திமை வாக்கு நன்றாய் அறியப்படுதலின், மத்திமைவாக்குக்குக் காரணமாகிய சூக்குமை பைசந்தியும், மத்திமையால் காரியப்பட்டவைகளியும் அந்தக்கரணங்கள் நீங்கவே நீங்கும் ஆகலின், அந்தக்கரணங்களை நீங்கவே சூக்குமையாதி வாக்குகள் நீங்கும் என்று சொல்லப்பட்டது.

பிரணவாயு இயக்கத்தை அடக்கத்தொடங்கின் அடங்காது மேன்மேலிடங்கும் ஆகலின் அவ்வியக்கம் தன்னால் அறியப்படுதலானும், தன்னை அஃது அறியாமையானும், அதனைச் சடம் என்றும், அதனை உறிந்த அறிவு தான் என்றும், தனக்கறிவித்தது திருவருளென்றும் அறிந்து தான் திருவருள் நாட்டத்தில் நிற்கவே அது நீங்கும் எனக்கொள்க. ஏ - ஈற்றதை.

“கண்டறியாரே” என்றதனால், இப்போது கண்டென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

உடல் பொறிகரண முதலிய கருவிகளை உள்ளபடி அறிந்து நீங்குதலை, * “ஐம்புலனாலா மந்தக்கரண, முக்குணமிருவளி யொருங்கிய வாறே, ரேத்த நின்றனை” என்னும் திருவெழுநூற்றிருக்கையாற் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் முன் ஓர் காலங்களினும் கண்டறியார் ஆகலின், இப்போது அக்குணங்கள் அவர்க்குத் தோற்றுமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு)

இங்ஙனம் ஞானத்தால் பூசத்தை நீங்கிப்பதியை அடைந்தோரை மீட்டும் அப்பாசம் மயக்காதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவுமறி வானு மறியா மலையு
மறியிற் றடையே தவர்க்குப் - பிறிவரோ
வாகாயஞ் சூறைகொளி லஞ்சி யடுக்களைக்குட்
போகாது போலாம் பொருள்.

* ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

(உரை.) அறிவும் அறிவானும் அறியாமலையும் அறியின் அவர்க்குத் தடை ஏது பிறிவரோ—உயிர்க்குயிராய் உள்ளும்புறம்பும் ஓரணுவளவேனும் விட்டு நீங்கா திருந்து அறிவிக்கும் அறிவாகிய பதியையும், தற் சுதந்திரமாய் ஒன்றினையு மறியாது அப்பதி அறிவிக்க அறிவதாகிய பசுவையும், இங்ஙனம் அறியும் பசுவிற்குத் தன்னையும் தனக் கறிவிக்கும் பதியையும் அறியவொட்டாது மறைத்திருந்த அறியாமையாகிய பாசத்தையும் அப்பதியால் உள்ளபடி அறியின், அவர்க்கு முன்போலும் தடையாது? அஃதன்றி, அப்பதியை ஓர் கணமேனும் பிரிவரோ? (ஆனால் அப்பதியை அவர் பிரியாது நாடிக்கொண்டு நிற்பரோ எனின்),

ஆகாயம் குறைகொளில் அஞ்சி அடுக்களைக்குள் போகாதுபோல் ஆம் பொருள்—எல்லப் பொருள்கட்கும் இடங்கொடுத்திருந்த ஆகாயந் தானே உப்பொருள்களைக் கொள்ளுகொள்ளும் எனின், அதற்கு அஞ்சி அடுக்களை வீட்டில் புகுந்தொளிக்கக்கூடாது; அதுபோல், அவ்வாகாய முதலிய எப்பொருள்கட்கும் ஆதாரமாகி யிருந்துள்ள மெய்ப்பொருள் தன்னை அறிந்தோர்க்கு இடம் வேறின்மையான் அவரை விழுங்கிக்கொள்வதாம்.

(குறிப்பு.) பாசத்தை அறியும்போது முப்பத்தாறு கருவிகளையும் இஃது ஈதென்று அறிந்துசென்று அவற்றின் முடிவில் நின்ற தன்னால் அவை அறியப்படலானும், தன்னை அவை அறியாமையானும், தனக்கு அஞ்சியமென்றும் சடமென்றும் அறியப்

டும். தன்னை அறியும்போது அக்கருவிகளை எல்லாம் அறிந்து அவற்றை நீங்கிசின்ற அறிவு தான் என்றும், திருவருளால் அன்றித் தற் சுதந்திரமாய் அறிவதிலன் என்றும், தான் கருவிகளோடு கூடியபோது அவை மயமாயும் அவற்றை நீங்கித் திருவருளோடு கூடியபோது இதன் மயமாயும் இருத்தலின், தான் பாச அறிவும் அன்று, பதி அறிவும் அன்று என்று அறியப்படும்.

பதியை அறியும்போது பெத்தமுத்திகாலத்தினும் தன்னை விட்டு நீங்காதிருப்பதென்றும், தனக்கு அறிவிட்பதென்றும் பாசத்தைப் பிரேரகம் டண்ணுவதென்றும், ஞானநந்த சொருபமென்றும் அறியப்படும்.

இங்ஙனம் நடுகின்ற அறிந்த பசுபாசத்தை நீங்கிப் பரிபூரணமாகிய பதியை அடைந்து அப் பூரணமெல்லாம் தானாயிருத்தலின், “அறியிற் றடையே தவர்க்கு” என்றும், பிரிதற்கு ஏதுவாயபோதம் இறத்தலின், “பிறிகரோ” என்றும், இங்ஙனம் பிரியாதிருந்தோரை பெய்ப்பொருள் தன்மயமாய்க் கோடலின், “அடுக்களைக்குட் போகாது போலாம் பொருள்” என்றங் கூறினார். (உச)

பொய்போல மெய்யு மறியப் பெறப்போக
சையோகர்க் கொன்றோடுஞ் சார்பில்லை - துய்ய
விழிக்கு ஞுதித்த விரிகதிர்போற் றம்மை
யழித்ததுவே யாச்சரிய மாம்.

(உரை.) பொய்போல மெய்யும் அறியப்பெறப் பே-க
சையோகர்க்கு ஒன்றோடும் சார்புஇல்லை—முன்னர்ப்பொய்யு

கிய உடலத்தோடுங் கூடியபோது அவ்வுடலமென்றும் தாமென்றும் பிரித்தறியாது அதன் மயமாயிருந்ததுபோல், இப்போது மெய்ப்பொருளையும் சம்மையும் பிரிக்கப்பெறாது இம் மெய்ப்பொருள் ஆந்தத்தோடுங் கூடிக் கலந்திருந்தோர்க்கு ஒருபொருளோடும் சார்பில்லை; (அஃது எவ்நன்ம எனின்),

துய்ய விழிக்குள் உதித்த விரி கதிர்போல் தம்மை அழித்ததுவே ஆச்சரியம் ஆம்—எல்லாவற்றையும் எதிரிட்டறியும் மாசற்ற விழிக்குள்ளே முன்போல் எதிரிட ஒட்டாது உதித்த சூரியனைப்போல், ஞாதுரு ஞானஞேயம் என்னும் முப்பொருளையும் எதிரிட்டறிக் ஆன்மபேதத்தை அங்நன்ம எதிரிடவொட்டாது இதனுள் சிவசூரியன் உதித்து அப்போதத்தை அழித்துத் தானாயிருந்ததுவே மிகவும் அதிசயமாம்.

(குறிப்பு.) கதிர்புறம்பு உதித்தபோது கண்ட கண்ணுள் உதித்தபோது காண்டற்கு இடமின்மைபோல், போதத்தால் புறம்புபோல் தோற்றிய ஞானசூரியன் இப்போத ஒளியைத் தன் ஒளியால்மறைத்து உயிர்க்குள் உதித்தமைபான் இதற்கும் எதிரிதெற்கு இடம் இன்றென்ப தறிக. (உரு)

தன்னையிழப் பார்க்கென்ன சார்வூழி சங்காரமென்னிலொளித் தெங்கே யிருக்கலா - முன்னே புலிபார்க்கப் போனகதை போலிமையா நாட்டஞ் சலிமாமன் மூடுந் தனை..

(உரை.) தன்னை இழப்பார்க்குச் சார்வு என்ன ஊழி சங்காரம் என்னில் ஒளித்து எங்கே இருக்கல் ஆம்—தற்போதம்

ஒழிப்பார்க்கு மற்றைச் சார்புகள் என்னை உள்ளன? முப்பத் தாறு தத்துவம் என்பதும், அவற்றின் முடிவில்லின்ற தாம் என்பதும், தமக்கு அறிவித்த அருள் என்பதும், இதனைக் கடந்த ஆந்தம் என்பதும் இன்றி ஆந்தாதீதரா யிருத்தலின், அவர்க்கு இதுவே சர்வசங்கார காலமென்று மெய்ஞ்ஞானிகள் சொல்லுவார் எனின், அவர்க்கு எவ்விடத்து ஒளித்திருக்கலாகும்? (ஆனால் சிவத்தை அருளால் அறிந்து அடையவேண்டும் என்பது என்னை எனின்),

முன்னே புலிபார்க்கப்போன கதைபோல் தனை இமை யாநாட்டம் சலியாமல் மூடும்—முன்னே புலியினைப்பார்த்து அறியச்சென்று ஓர் புருடன் அஃகிருந்த முழைக்கு எதிர்ப்படும் தறுவாயில் அடன் தேகப் பதைப்பற அது பிடித்துக் கொண்டதென்று கூறும் கதைபோல், சிவத்தை அறியவேண்டும் என்று முப்பத்தாறு கருவிகளையும் கடந்துசென்று அருள் நேர் நிற்கும் தறுவாயில் இவன்றனை இமையா நாட்டமாகிய அச் சிவந்தானே இவனது போதப்பதைப்பு அறம்படி மூடிக்கொள்ளும்.

(குறிப்பு.) இமைத்தல் விழித்தல் இன்றிய இமையா நாட்டம்போல் மறப்பு நீனைப்பு இன்றிய பேரறிவு ஆகலின், சிவத்தை “இமையாநாட்டம்” என்றார். புலிமுழைவாய் கின்றோரை அது மூடிக்கொள்ளல்போல், அருள் நேர் கின்றோரைச் சிவம் மூடிக்கொடலான், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

“அறிவு மறிவானும்” என்னுந் திருவெண்பா முசல் இவை மூன்று திருவெண்பாவானும் தற்போதம் இழந்த ஞா

னிகள் சிவமயமா யிருப்பாரே அன்றி அவரை மீட்டும் பாசம்
மபக்காது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

அறிந்ததுவாய் நின்ற அறியாமை கண்டு
மறந்தறியார் வாழாது வாழ்ந்த - வெறும்பாழ்
விளைந்தசுகஞ் சொல்லில் வெளியைப் படியா
லளந்தறியு மாபோல வாம்.

(உரை.) அறிந்து அது ஆய் நின்ற அறியாமை கண்டு மற
ந்து அறிபார் வாழாது வாழ்ந்த—முப்பத்தாறு கருவிகளையும்
நீங்கி அவற்றின் முடிவில் நின்ற தம்மை அருளால் அறிந்து,
அவ்வருள் தரிசனம் பரைதரிசனம் ஆரந்தப்பேற்று ஆகிய இவ
ற்றையும் கடந்து சிவமயமாய் முன் நீங்கிநின்ற கருவிகளை
மீட்டும் கண்டு அச்சிவத்தை மறந்து பின்னும் இக்கருவிகளை
நீக்கி அச்சிவத்தை அறியாதார் இப்பிரபஞ்சம் சிறிதும் தோன்
றாது அச்சிவத்தோடும் வாழ்வற வாழ்ந்த,

வெறும் பாழ் விளைந்த சுகம் சொல்லில் வெளியைப் படி
யால் அளந்து அறியுமாறுபோல ஆம்—ஓர் பொருளோடும்
தொடர்வு இன்றிய வெற்றவெறுஞ் சூனியத்தில் உண்டாகிய
பேராந்தத்தைச் சொல்கோம் எனின், ஆகாயத்தை நாழியால்
அளந்து அளவிடுமாறு போலுமாம்.

(தற்ப்பு.) “அறியாமைகண்டு மறந்தறியார்” என்றமை
யால் கருவிகளின் மீளாது சிவமயமாய் எக்காலமும் இருப்பார்
என்பதாயிற்று. வெளியை அளக்கும் படிக்குள் அவ் வெளி

நிறைந்திருத்தலின், அதனை அளக்கக்கூடாதுபோல், கருதிக் கூறும் மனவாக்கெல்லாம் அவ்வாங்குந் நிறைந்திருத்தலின், அதனைக் கூறக் கூடாதென்பது அறிக.

இத்திரு வெண்பாவால் அங்கனம் இருந்த ஞானிகள் பெற்ற இன்பத்தை இங்ஙனம் இருக்குமென்று அவரால் கூறக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உஎ)

அறிவுக் கறிவென்னு மாகமங்கள் சுத்த வறிவென்னும் வேதத்தி னந்தம்-பிறியா நிலைக்குச் சரியாகு நீயென்று னுனென் றலைக்கு மரிபிரம ரை.

(உரை.) அறிவுக்கு அறிவு என்னும் ஆகமங்கள் வேதத் தின் அந்தம் சுத்த அறிவு என்னும் பிறியா நிலைக்குச் சரி ஆகும் —சச்சிதானந்த சிவத்தை உயிராகிய அறிவுக்கு அறிவிக்கும் அறி வென்று கூறும் ஆகமாந்தங்கள்; வேதாந்தங்கள் அறியும் அறி வும் அறிவிக்கும் அறிவும் சுத்த அறிவுதானே என்று கூறும்; தற்போதம்போய்ச் சிவத்தைப் பிரியாத நிலைக்கும், சீவத்துவம் போய்ப் பிரமத்தைப் பிரியாத நிலைக்கும், அவ்வாகம வேதங்கள் கூறிய வாக்கியஞ் சரியே ஆகும்;

நீ என்றால் நான் என்று அரி பிரமரை அலைக்கும்— அந்நிலை நில்லாது வாசகஞானமாக நீ அது என்றால் அது நான் என்று இங்ஙனம் விஷ்ணு பிரமாநிகளையும் அலைக்கும்.

(குறிப்பு.) நீ அது என்பது ஆகமம். அது நான் என்பது வேதம்.

இத்திருவெண்பாவால் பரஞானத்தால் சிவத்தைக் கூடிப்
 பிரியாதிருந்தோர்க்கு வேதாகமங்கள் கூறும் ஞானம் இரண்
 டும் சரியென்பதும் அபர ஞானிகட்குச் சரியின் றென்பதும்
 ஒழிவித்தவாறு காண்க. (௨௮)

இரண்டாம் அதிகாரம்.

சத்திநிபாதத் துத்தமரோழி

முற்றும்.

மூன்றாம் அதிகாரம்.

யோகக் கழற்றி.

சரியாதியில் நிற்போர்களுள் ஓரொருவர் முன்விட்ட குறையால் ஞானத்திற்குப் பக்குவராய் வருவார்கள். அவர்கட்குத் தற்போதத்தை ஒழித்து ஞானம் வருவித்தற் பொருட்டு அத் தற்போதத்தால் செய்யும் சரியாதிகளைப் போதனைகளால் நீக்கவேண்டும். ஆகலின், அவ்வதிகாரத்தின் பின்னர் இவ்வதிகாரங்கள் வைக்கப்பட்டன. ஆயின், முறையே வைத்துக்கூறுது யோகக்கழற்றியை முதற்கண் வைத்தது என்னை எனின், யோகம் ஞானத்திற்கு நுகுமாவலினும் இவ் யோகத்தினின்ற ஞான பக்குவன் அதிபக்குவனாகலினும் முதற்கண் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வதிகாரம் யோகத்தைச் கழலப் பண்ணினமையான் இதற்கு யோகக்கழற்றி என்று பெயராயிற்று. இதன் பின்னர்க் கூறும் இரண்டதிகாரத்திற்கும் அதிகார வரைவும் பெயரும் இம்முறையே கொள்க.

சரியை கிரியைகளைச் சற்றாக்கிச் சாகாக் கரும யோகத்தைக் கழற்ற - வரிதவர்க்குத் தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலே தோன்றாத லுன்றியபோ தங்கழலு மோ.

(உரை.) சரியை கிரியைகளைச் சற்ற ஆக்கிச் சாகாக் கரும யோகத்தைக் கழற்ற அரிது—சரியை கிரியைகளைச் செய்வது அற்பமெனக் கருதி உடல் நாசமாகாவகை செய்யும் யோகிகளது கிரியாயோகத்தை யாவராலும் நீக்குதற்கு அரிது;

அவர்க்குத் தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலே தோன்றாத ஊன்றிய போதம் கழலுமோ—அக் கிரியா யோகிகளுக்கு ஆறாதாரங்களினும் ஒர்மூர்த்தியைத் தியானித்து அதனைவிட்டு மற்றோர் மூர்த்தியைத் தியானிக்கும்போது முன் தியானித்தது பொய்ப்பொருளாய்ப் போகத் தமக்கு அதுபவமாகக் காணுமிடத்தும் தெரியாது அதனை மெய்ப்பொருளாய்ப் பிடித்த போதம் எங்ஙனங் கழலும்?

இத் திருவெண்பாவால் போதம் யாதொன்றினைப் பற்றினும் விடாதென்பதும், அப்பற்றைப் பிறராலும் விடுவித்தல் அரிதென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

அட்டமா சித்திகளு மத்துவா மூர்த்திகளுங்
கிட்டிலதற் கங்கங்கே கீழ்மேலாய் - விட்டு
வரும்போதுந் துக்கமாய் வந்துவந்து மாய்ந்து
பெரும்பாவஞ் செய்யப் பெறும்.

(உரை.) அட்டமாசித்திகளும் அத்துவா மூர்த்திகளும் கிட்டில்—அக்கிரியா யோகத்தால் அணிமாமுதலிய அட்டமா சித்திகளும் தமக்குக் கைவல்லியமாகக் கிடைப்பினும், விநாயகன் முதலிய ஆறு அத்துவா மூர்த்திகளையும் சடாதாரங்களில் வருவதற் தியானிக்கக் கிடைப்பினும்,

அதற்கு அங்கு அங்கே கீழ்மேல் ஆய் விட்டு வரும் போதும் துக்கம் ஆய் வந்துவந்து மாய்ந்து பெரும்பாவம் செய்யப்பெறும்—அச்சித்திகளால் எடுக்கும் உருவுகளுள் ஒரு ருவிற்கு ஒருருவு தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் தோற்ற அவ்வுருவுளை ஆங்காங்கு விடுத்து வரும்போது துக்கமாயும், மூர்த்திகளை ஆரூதாரங்களினும் வெவ்வேறாய் ஆங்காங்குக் கீழுமேலுமாய்த் தியானித்து விடுத்து வருட்போதும் துக்கமாய், அவ்வுரு வெடுக்கும்போதும் அதனை விடுக்கும்போதும் அம்மூர்த்திகளைத் தியானிக்கும்போதும் விடுக்கும்போதும் பிறந்து பிறந்து இறந்து இறந்து இவற்றால் மிகுந்த பாவங்கள் செய்யப் படும்.

(நறிப்பு.) சித்தியால் ஒருருவை மறைத்து ஒருருவைக் காட்டலும், தியானத்தால் ஓராதாரம் விடுத்து ஓராதாரஞ் சேறலும், ஓர் பிறவியை நீங்கி ஓர் பிறவியை எய்தலும், ஓரவத்தையை நீங்கி ஓரவத்தையை எய்தலும்போல் இருத்தலின், “வந்து வந்து மாய்ந்து” என்றும், சித்தியால் சாபாதுக்கிரகம் உளவாகலின் முனிவு பிறந்தபோது பிறரைச் சபித்தலானும், சம்மைப்படைத்தழிக்கும் மூர்த்தியைத் தாம்படைத்து அழித்தலானும், பாவம் வருதலின், “பெரும்பாவஞ் செய்யப்பெறும்” என்றுங் கூறினர்.

“வரும்போதும் துக்கம்” என்பதனை ஆஜ்ஞாசக்கிர மளவுஞ்சென்று மீண்டவருட்போதும் எனக்கொள்க. சகமுகத்தில் செய்யும் தொழில்போன்று அகமுகத்துஞ் செய்தலால் துக்கம் என்றார்.

அட்டமா சித்திகளாவன : அணிமா, இலகிமா, கரிமா, மகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் ஆகிய இவை எண்வகையும் எனக்கொள்க.

அதற்கென்னும் நான்கனுருபை அதனாலென்று மூன்றனுருபாகக் கொள்க. (உ)

அறிவடங்கா வாயு வடங்கவசை வற்றுத் தமியிருந்தாற் போலச் சமாதி - பெறுகி நடந்த குருட்டேம னஞ்சருந்திப் பாழூர்க் கிடந்தகுழிப் புக்கதினுங் கேடு.

(உரை.) அறிவு அடங்கா வாயு அடங்க அசைவு அற்றுத் தறி இருந்தாற்போலச் சமாதி பெறுகில்—தமது அறிவால் அதன் இச்சைப்படி சென்று அடங்காத பிராணவாயுவைத் தமது இச்சைப்படி இரேசித்தும் பூரித்தும் கும்பித்தும் உள்ள அடங்கச்செய்து தாமும் அதனோடு அசைவற்றுக்கம்பம் இருந்துபோல் சமாதி பெறுவர் ஆயின், (இச்சமாதி)

நடந்த குருட்டு ஊமன் நஞ்சு அருந்தி பாழ் ஊர் கிடந்த குழிபுக்க அதினும் கேடு—நடங்கப்பட்ட பிறவி அந்தகனாகிய ஒருமையன் விடத்தினைப் புசித்துக் குடிபோகிய ஊரின் கண் உள்ள பாழுங்கிணற்றில் எடுப்பா ரற்று வீழ்ந்து கிடந்த அதனினும் கேடாம்.

(குறிப்பு.) வாயு அடக்கல் முதலிப தொழில் செய்தலின், “நடந்த” என்றும், அதற்கு மேலாய ஞானமின்மையால்,

“குருடி” என்றும், அந்தஞானங் கூறும் சாத்திரம் அறியாமை யால், “ஊமன்” என்றும், சடமாயுள்ள வாயுவுடன் கூடினமை யால், “நஞ்சருந்தி” என்றும், முன்செய்த தொழில் மறந்தமை யாலும் ஆண்டுத் திருவருள் விளக்காமையானும், “பாழூர்க் கிடந்த குழிப்புக்கு” என்றும், இங்ஙனம் உவமை கூறினார். இவற்றுள், “நடந்த குருட்டிமன்” என்பது அவர்க்கு உவமை யும், “நஞ்சருந்திப் பாழூர்க்கிடந்த குழிப்புக்கு” என்பது அவர் சமாதிக்கு உவமையும் எனக்கொள்க. அவன் அறியாது வீழ்ந் தவன் இவர் அறிந்து வீழ்ந்தவர் ஆகலின், “அதினுங் கேடு” என்றார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் கிரியாயோகஞ் செய் வது துன்பமென்று, அங்ஙனம் துன்பப்பட்டுச் செய்யினும் ஆன்மலாபம் இன்றென்றும், தனது கருத்தை எடுத்து அறிவி த்து அவ் யோகத்தை மறுத்தவாறு காண்க. (ங)

கவிப்பயனு மாதனமுங் கன்சிமிட்டா நோக்குந் தவப்பகடி யாட்டங்காண் சார்வைத் - தவிர்க்கின் மறந்தறிய லாகா மலட்டறிவாய் வான்போ னிறைந்து துளும்பாம னில்.

(உரை.) கவிப்பயனும் ஆதனமும் கன்சிமிட்டா நோக் கும் தவப்பகடி ஆட்டம் சார்வைத் தவிர்க்கின்—யோகநூலைக் கற்றுக் கொண்டு பிறர்க்கு அதன் அருத்தங் கூறுதலும், பதுமா தன முதலிய ஆதனங் கட்டலும், மனத்தை ஓர் தானத்தில் நிறுத்தி இமையா நாட்டமாய்ப் பார்த்திருத்தலும், இவை முத

வியகீ செய்யும் தொழில்கள் ஞானதபோதனர் முன்னர் தவப்பகடிக் கூத்துக்கட்டி ஆடுவதாம்; இனி இவ் யோக வா தனையை நீங்குதி எனின் (நேரே வீட்டைதற்கு ஒருபாய முண்டு; அஃது எங்கனம் எனின்),

மறந்து அறியல் ஆகா மலட்டறிவு ஆய்வான் போல் நிறைந்து துளும்பாமல் நில்—நீ யோக சமாதி கூடும்போது ஓர்கால் தினைந்தும் ஓர்கால்மறந்தும் முன்னர் அறிந்ததுபோல் அறியாது, இப்போது அந் தினைப்பு மறப்பு முதலிய ஒன்றும் தோன்றாத அறிவாய் எங்கும் பூரணமாய் ஒன்றோடும் தாக் கற்று அசைவற்றிருந்த ஆகாயம்போல் நீயும் எங்கும் பூரண மாய் ஒன்றோடும் தாக் கற்று அசைவற்று நிற்கி.

(நுறிப்பு.) “கண்சிமிட்டானோக்கும்” என்றது, நாசிநுனி புருவமத்தியங்களில் பார்த்துக்கொண்டிருத்தல்.

நல்ல கூத்தாடுவான் முன்னர் அவன் வேடம் தானும் போட்டுக்கொண்டு அக்கூத்திற்கு மாறாய அசகியக்கூத்து ஆடு வாளைப்போல ஞானிகளைப்போலும் வேடமும் நடையும் காட்டி, அவரது பூரண அறிவுக்கு மாறாகக் கிஞ்சிஜ்ஞ அறிவறையிருத்தலின், “தவப்பகடியாட்டம்” என்றார்.

மலட்டறிவு-ஒன்றுங் கலவாத அறிவு. காண்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கேவல சகலங்கள் தாக்காது அருள்வடிவாய் நிற்கற்கு உபாயக் கூறியவாறு காண்க. (ச)

இங்ஙனம் இருவருக்கும் சமாதி கூடுதல் சரியெனின் யோகியை ஞானிகள் இழந்து கூறுவது என்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

தத்துவமுட் டாக்காய்ச் சமாதியினைச் சார்போதப்
பித்தனைன்பார் பேரிற் பிழையுண்டோ-புத்திபோய்க்
கம்பக் களிறுகட்டக் கல்லினர் காணுமிவ
ரம்பரத்தை வந்துபிடிப் பார்.

(உரை.) தத்துவம் முட்டாக்கு ஆய்ச் சமாதியினை சார்
போதப் பித்தன் என்பார் பேரில் பிழை உண்டோ—தத்துவங்
களை எல்லாம் நியதிபண்ணி நீங்கித் தம்மை அருளால் அறியும்
அறிவின்றி, அத் தத்துவங்களைத் தன்மேல் முட்டாக்காய் மூடி
க்கொண்டு, சமாதி கூடும் கிரியா யோகியைச் சார்போதனாகிய
பித்தன் என்று கூறும் ஞானிகள்மேல் குற்றம் யாது ?

புத்திபோய்க் கம்பக் களிறு கட்டக் கல்லில் நார் காணும்
அம்பரத்தை வந்து பிடிப்பார் இவர்—பூகபுத்தி இன்றிக் கம்பத்
தின்னகண் அடங்கா மதகளிற்றைக் கட்டுதற்குக் கல்லின் கண்
நார் உரிப்பாரும், தாம் இருத்தற்கு இடங்கொடுத்திருந்த ஆகா
யத்தைச் சென்று பிடிப்பாரும் இவர்.

(குறிப்பு.) “தத்துவ முட்டாக்காய்ச் சமாதி” என்றது
மனத்தால் வாயுவை வாங்கி உள் நிறுத்தி அதனுள் தாம் மறைந்
திருத்தலின். இங்ஙனம் இருப்போர்க்கு அறிவிக்க அறியும்
போதமே இன்மையால், எங்ஙனம் சிவத்தை அறிவார் என்பது
குறித்து, “கம்பக்களிறு கட்டக் கல்லினர்” என்றும், தம் உயி
ருள் பூரணமாயிருந்த சிவத்தை அறியாது மற்றோரிடத்து இருப்
பதாய்க் கருதி அதனைப் பிடிக்கச் சேறலின், “அம்பரத்தை வந்
துபிடிப்பார்” என்றுங் கூறினார்.

சார்போதம்-சேர்ந்த கருவிமயமா யிருத்தல்.

மனமும் பிராணவாயுவும் இருந்த இடத்து எல்லாக் கருவிகளும் இருக்கும் ஆலின், “தத்துவம்” என்று பொதுப்படக் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் சமாதிக் கூடெல் திருவறக்கும் ஒத்ததாயினும், யோகி இங்ஙனம் செய்தலால் ஞானிகளால் இகழ்ந்து கூறப்பட்டான் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (டு)

நெய்யி னிழல்போ னிழலிற் புருடனைப்போல்
பொய்யில் விகற்பம் புகுவதுவுந் - துய்ய
வொலியோசை யாகி யொடுங்குவதுந் தம்மைத்
தெனியாதார் செய்யுஞ் செயல்.

(உரை.) நெய்யில் நிழல்போல் சிழலில் புருடனைப்போல் பொய்யில் விகற்பம் புகுவதும்—நெய்யின்கண் தோற்றம் சிழலைப்போலும், அஞ்சிழலைப்பார்த்து ஆகாயத்தைப் பார்க்கில் அஞ்சிழல்போல் தோற்றம் சாயா புருடனைப்போலும், கருவிகளாகிய பொய்யிற் கூடிய தற்போத விகற்பத்தால் தாமும் தம்மால் தியானிக்கப்பட்ட மூர்த்திகளுமாய் ஆறாதாரங்களில் தோற்றுவதும்,

துய்ய ஒளி ஒசை ஆகி ஒடுங்குவதும் தம்மைத் தெனியாதார் செய்யும் செயல்—சிருமலமாகிய விந்து தரிசனமும் நாத தரிசனமumாய்த் தோற்றி, அங்ஙனம் தோற்றிய வாறே நிலலாது, மீட்டும் ஒடுங்குவதும் ஆகிய இச் செயல்கள் எல்லாம்

தம்மை அருளால் தெளிந்து அறியாதார் செய்யும் செயல்களாம்.

(குறிப்பு.) நெய்போல் காவிகள்; அதில் தோற்றும் சிவலுர், அந்நிலம்போல் ஆகாயத்தில் தோற்றும் சாயா புருடனும் போல் தாமும், தம்மால் தியானிக்கப்படும் மூர்த்தியும் என்பதற்கு.

விந்துநாத தரிசனம் மாயையுள் தோற்றுவது ஆகலின், அது பொருளன்று என்பதுங் காண்க. (34)

சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத்தத்துவத்தை நூக்கியொழிப் பார்போ னுழைவதையும் - நீக்கியே கண்ணாடி பார்த்த குரங்குவிவாய்க் காண்பதையும் மெண்ணா ரவத்தையறி யில்.

(உரை.) சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத் தத்துவத்தை நூக்கி ஒழிப்பார்போல் நுழைவதையும்—சாக்கிரத்தில் அதேதத்தைப் பெறும் பொருட்டுத் தத்துவங்களைத் தள்ளி ஒழிப்பார் போன்று, அவற்றுள் தாம் மறைந்திருப்பதையும்,

கண்ணாடி பார்த்த குரங்கு அறிவாய்க் காண்பதையும் அவத்தை அறியில் நீக்கி எண்ணார்—கண்ணாடி பார்த்த குரங்கு அதனுள் தோற்றிய உடலைத் தன் சிவல் என்று எண்ணுது, மற்றோர் குரங்கென்று அதனை மெய்யாகக் கருதும் அதன் அறிவு பேரல், தற்போதத்தால் தியானித் தறியும் பொருளை அத் தியானத்தின்படி கருவிகளில் தோற்றுவதென்று அறியாது, அதனை மெய்ப்பொருளாய்க் காண்பதையும், சுத்தாவத்தையின் இலக்

கணம் அறிவார் எனின், அவர் பொய்யென நீக்கி ஓர் பொருளாய் எண்ணார்.

(குறிப்பு.) ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவி நிற்கின்றோம், தத்துவங்களை எல்லாம் கடந்தோம் என்று கருதிப் பிராண வாயுவில் மறைந்திருத்தவின், “நூக்கி யொழிப்பார்போ னுழைவதையும்” என்றார்.

சுத்தாவத்தையில் அருள் மயமாய் நிற்போர்க்கு எதிரிட்டவை எல்லாம் பொய்யாகலின், “அவத்தையறியிலெண்ணார்” என்றார்.

ஏ - அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் சகல கேவலங்களை நீக்கித் தம்மை அருளால் அறிந்து சுத்தாவத்தையில் நிற்போர் யோகி கருதிய பொருளை எண்ணாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

உபதேசப் பித்தோ வுபமானப் பித்தோ
விபரீத மோபழக்கோ வேறோ - தபசிநீ
கண்முடா விண்முடத் தேடுங் கவுசனைபோ
லெண்முடா யோகமிது வென்.

(உரை.) உபதேசப் பித்தோ உபமானப் பித்தோ விபரீதமோ பழக்கோ வேறோ தபசிநீ—உனக்குக் குருசொன்ன உபதேசப் பித்தமோ? சாத்திரங் கூறிய உபமானப் பித்தமோ? உனது விபரீத புத்திதானோ? முற்சனனங்களில் தொ

ன்றுதொட்டு நீ செய்துவந்த பழக்கந்தானோ ? அஃதன்றிப் பிறர்செய்வது கண்டு பாவனையாகச் செய்தல் முதலிய மற்று யாதோ ? தவவேடம் பூண்டு தவத்தைப் பண்ணுகின்ற நீ, (அத்தவத்திற்கு உரிய ஞானயோகம் புரியாது),

கண்மூடா விண் மூடத் தேடும் கவுசனேபோல் எண்மூ டா யோகம் இது என்—விண்ணை மூடவேண்டினேன் அத னை நாடுங் கண்ணை மூடாது வைத்து, அவ்விண்ணை மூடித் தற்குக் * கவுசனே தேடுதல்போன்ற, எண்ணுகின்ற மூடனே ! பஞ்ச பூதாதி கருவிகளை ஒழிக்கத்தொடங்கிய நீ அவற்றை நாடும் தற்போதத்தைக் கண்ணுக்கு இமைபோல் உனது உயி ரைவிட்டு நீங்காதிருந்த அருளில் மறைந்து அடக்காது, இத் தற்போதத்தால் அப் பஞ்சபூதாதி கருவிகளை ஒழிப்பல் என்று கருதிப் பிராணவாயுவை உள்மறித்து, இதனோடும் போராடிச் செய்யும் யோகம் இதைன்கொல் ?

(தூறிப்பு.) அருளில் மறைந்து அசைந்தோனுக்கு அவ்வ ருளே தோன்றும்; கருவியில் மறைந்து அசைந்தோனுக்கு அக் கருவியே தோன்றும்; ஆகலின், அவ் யோகத்திற்கும் இவ் யோகத்திற்கும் பேதம் இவ்வதுபவத்தானுங் காண்க.

ஓகாரம் அடிக்கி வந்து இது என் என முடிந்தது. (அ)

வாலே முகமாய் வரவானே யேறினான்
போலேயுன் போதமோ போய்த்திண்டும் - சாலப்

* யாதாயினு மோர் பொருளை உள்வைத்து மறைய மேன் ற்கட்டும் மேற்கட்டு.

பெருஞ் சிரிப்பாந் தன்னைப் பிடித்தாட்டும் பேயைத் தெரிஞ்சிருக்கத் தேடுஞ் செயல்.

(உரை.) வாலே முகமாய் வர ஆனை ஏறினான் போலே உன் போதமோ போய்த் தீண்டும்—தான் கருதிய ஊருக்குச் செல்லத் தலைப்புறத்தைப் பின்னிட்டு வாற்புற முகமாய் ஆனே யேறினானேப்போலும், நீ கருதிய சிவத்தை அடைதற்கு அருளைப் பின்னிட்டு உன் போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றா, உன் போதமோ அச்சிவத்தைப் போய்த் தீண்டிவது? (ஆயின், அவ்வருளேத் தான் அடையவேண்டாவோ எனின),

தன்னைப் பிடித்து ஆட்டும் பேயைத் தெரிஞ்ச இருக்கத் தேடும் செயல் சால பெருஞ் சிரிப்பு ஆம்—தன்னை விடாது பற்றிநின்ற அதனது இச்சைப்பட்டி ஆட்டும் பேயை எதிரிட்டு அறிந்திருக்க, அஃது எங்குளதென்று தேடும் ஒருவனது அறியாமைபோல, பெத்த முத்திகளினும் உனது உயிரைவிட்டு நீங்காதிருந்து ஊட்டி உறக்கி உபகரித்து வீட்டைக் கொடுக்கும் திருவருளே வேறுபிரித்து, இஃது எங்குளதென்று தேடிவது இத் திருவருள்ளானம் பெற்றோர்க்கு மிகவும் நகையாம்.

(குறிப்பு.) வாற்புறமுகமாய் ஏறினானே அவன் கருதிய ஊருக்கு மாறாகிய ஊரைச்சார்விக்கும், தலைப்புறமுகமாய் ஏறினானே அவன் கருதிய ஊருக்கு நேரே சார்விக்கும்; அதுபோல், அருளைப்பின்னிட்டுப் போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றானைக் கருவிகளைச் சார்விக்கும், அத் திருவருளே முன்னிட்டுப் போதத்தைப் பின்னிட்டுச் சென்றானைச் சிவத்தைச் சார்விக்கும் என்பதறிக.

குறங்கு குத்திக்கொண்டு குரோக்கைகத்திக் கூட்டை மறந்தழைத்தாற் றாக்கம் வருமோ - வெறுங்கெடுவீர் தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதா நந்தத்தை யுன்னி லொளித்துவிடா தோ.

(உரை.) குறங்கு குத்திக்கொண்டு குரோக்கை கத்திக் கூட்டை மறந்து அழைத்தால் தூக்கம் வருமோ—பாயலில் படுத்துக்கொண்டு, துடை குத்திக்கொண்டு, குரோக்கை விட்டுக்கொண்டு, உடம்பை மறந்ததாகப் பாவித்துக்கொண்டு, தூக்கமே! நீ வாராய் என்று அழைத்தால், அத் தூக்கம் அங் னனம் நினைத்துச் செய்யும் நினைவை அழித்தெழும் கேவலம் வந்தாலன்றி வருமோ? அதுபோலும், உன் போதத்தால் பிராணவாயுவை மறித்து நீ செய்யும் யோகத்தால் ஆனந்த நித்திரையை வரச்சொன்னால், அந்நித்திரை அப்போதத்தை அழித்தெழாநின்ற அருட்கேவலம் வந்தாலன்றி வருமோ? (அவ்வருட்கேவலம் எங்ஙனம் வரும் எனின்),

வெறுங்கெடுவீர் தன்னை அழித்து எழுந்த சச்சிதாநந்தத் தை உன்னில் ஒளித்துவிடாதோ—அத்தோ! வெறுங்கெடுவீர்! தற்போதத்தை ஒழித்துத் தானாயிருக்கும் சச்சிதானந்த வடிவாகிய சிவத்தை உன்போதத்தால் உன்னில், உன்னை யறி யாது உனக்குள் ஒளித்துத் தன்னைவிட உன்னை ஒரு முதலாக்கிப் பிரித்துவிடும்; ஆகலின், உனது உயிர்க்குள் இருந்து அறிவிக்கும் பூரணம் எனக் காண்டி.

(குறிப்பு.) சுபாவ நித்திரை பண்ணுவோன் செயலெல்லாங் காட்டி நித்திரைபண்ணு திருந்தானைப்போல், ஏகாந்த

த்து இருத்தல் ஆதனங்கட்டல் அசைவற இருத்தல் முதலிய ஞானிகள் நடைபைக்காட்டி, அவரைப்போலும் ஆநந்த நித்திரை பண்ணாது தற்போதத்தோடும் இருத்தலின், இங்கனம் உவமை கூறினார்.

“உபதேசப் பித்தோ” என்னும் திருவெண்பா முதல் இவை மூன்று திருவெண்பாவானும் திருவருளை அறிதற்கும், தற்போதம் ஒழித்தற்கும் உபாயம் யாது கூறினும் தெளிந்து கொள்ளாத யோகியைப்பார்த்து வெறுத்துப் போதத்தை அறிந்து அடக்கினாலன்றிக் கருவிகள் அடங்காது என்பதும், அப்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருளை முன்னிட்டுச் செல்லவேண்டும் என்பதும், அவ்வருளை முன்னிட்டுச் சென்றபோதும் அதனைத் தற்போதத்தால் எதிரிட்டுப் பார்க்கலாகாது என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

நீர் கூறியவாறே யோகியரும் சிவம் வாக்கு மனத்தே கோசரம் என்று கூற நீர் அவரை மறுப்பதென்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

மனவாக்குக் காயத்தான் மாய்ந்தளவை மாண்ட
தெனவாய்ப் பறையறையி லென்னு - நினைவதெலாஞ்
சாக்கிரப்பொய் தானுந் தனியனலன் றற்பரமு
நீக்கமற்ற பூரணமென் னில்.

(உரை.) மனம் வாக்குக் காயத்தால் மாய்ந்து அளவை மாண்டது என வாய்ப்பறை ஆறையில் என் ஆம் நினைவது எலாம் சாக்கிரப்பொய்—மனம் வாக்குக் காயத்தால் வருந்தி

யோகசமாதி கூடிச் சிவத்தைப் பெறாது, அம்மனம் வாக்குக் காயங்களால் அளவிடப்பட்ட அளவைகளை எல்லாங்கடந்தது அச்சிவம் எனப் பிறர்க்கு வாய்ப்பறை அறைந்து கூறிய ஆற்றான், அவர்க்குப் பயனென்னை உண்டாம்? அவர் பாவிப்பதெல்லாம் சாக்கிரப்பொய்யாகலின்,

தானும் தனியன் அலன் தற்பரமும் நீக்கம் அற்ற பூரணம் என்னில்—ஆன்மாவும் சிவத்தையிட ஓர் தனிமுதல்வன் அல்லன் என்றும், அச்சிவமும் ஆன்மாவை விட்டு நீங்காது உட்புறம்பாய் நிறைந்துள்ள பரிபூரணம் என்றும் வேதாகமங்கள் கூறும் எனின்.

(குறிப்பு.) கூறும் எனின், பொய்யாகலின், பயனென்னை உண்டாம் என முடித்துக்கொள்க.

மனத்தால் வருந்துவது வாயுவை உள்மறித்தல்; வாகால் வருந்துவது சாத்திரம் பார்த்தல்; காயத்தால் வருந்துவது ஆதனங்கட்டல் ஓளடதம் புசித்தல் முதலியன.

அளவை என்பது காட்சி அநுமானம் ஆகமம் முதலியன. அவ்வளவை மாண்டது ஆன்மாவும் சிவமும் இரண்டற்றிருந்த இடம். அச்சுனை அறியாது மானதக்காட்சியில் நின்று அளவை மாண்டது என்றமையால், “வாய்ப்பறை யறையிலென்னும்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அவர் அங்கனம் கூறினாராயினும் மனதிகளைக் கடந்துகின்ற பூரணத்தை உணர்ந்தவர் அலர் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக

வாயுமனங் கண்ணசையா வாறடக்கி மக்கினமாய்
நீபுதைந்து போய்க்கூட நீதியோ - காயத்துக்
குட்புறம்பாய் நீதானா யுண்டி ல்லை யாயதற்கு
மப்புறமாய்த் தாக்கற் றதை.

(உரை.) காயத்துக்கு உள் புறம்பு ஆய் நீ தான் ஆய் உண்டு
இல்லை ஆய் அதற்கும் அப்புறம் ஆய் தாக்கு அற்றதை—(வறுங்
கூடத்திருந்த ஆகாயம் போன்று) இக்காயத்திற்கு உள்ளும் புற
ம்புமாய், நீ அருள் தானாகிய காலத்து உண்டென்றும் இல்லையெ
ன்றும் சொல்லப்பட்ட அநுபவமாய், அதற்கும் அப்பாலாய்
ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருந்த சிவத்தை,

வாயு மனம் கண் அசையா ஆறு அடக்கி மக்கினம் ஆய் நீ
புதைந்து போய்க்கூடல் நீதியோ—வாயுவும் மனமும் கண்ணும்
சிறிதும் அசையாவாறு அடக்கி, அங்ஙனம் அடக்கிய போதமுந்
தோன்றாது அவற்றுள் மறைந்து, நீ சென்று அடையத் தொட
ங்குதல் முறைமையோ?

(குறிப்பு.) ஆன்மா அருள்வயப் பட்டபோதெல்லாம் அவ்
வருள் வடிவாய்த் தோற்றலான், “உண்டி” என்றும், அங்ங
னந் தோற்றிய அருளை இன்ன பிரகாரமாய் இருக்கின்றது
என்று சொல்லக் கூடாமைமான், “இல்லை” என்றும், அசனே
யுங் கழன்று சுகாதீதப்படுதலின், “அதற்கும் அப்புறமாய் என்
றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் பூரணத்தை அடைதற்கு ஈது
உபாயம் அன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

ஒட்டா திருக்கவென்ற லொட்டா துறக்கமாஞ்
சுட்டா திருக்கிற் சுடர்க்கொழுந்தான் - துட்ட
மனத்தோடு வாயுவைநீர் மண்டையிலே வைக்க
நினைப்பீரி தென்ன நிலை.

(உரை.) ஒட்டாது இருக்க என்றால் ஒட்டாது உறக்கம்
ஆம் சுட்டாது இருக்கின் சுடர்க்கொழுந்து ஆம்—உமது யோ
கத்தால் கருவிகள் ஒன்றும் தாக்காது ஒழிந்திருப்போம் என்று
நீர் கருதினால், அக்கருவிகள் ஒழிந்தபடி நிற்கவொட்டாது
கேவலம் வந்து சாரும், அக்கருவிகள் ஒன்றையும் எதிரிடாது
பார்த்திருப்போம் எனில் ஆண்டு ஓர் ஒளிதோற்றும், (மனத்
தால் வாயுவை அடக்கி நிற்பின் அங்கனமாம் எனின்),

துட்ட மனத்தோடு வாயுவை நீர் மண்டையிலே வைக்க
நினைப்பீர் இது என்ன நிலை—அக்கொடிய மனத்துடனே வாயு
வையும் பிரமரந்திரத்தில் நிறுத்துதலே முத்தி என்று அப் பிர
மரந்திரத்தில் அந்நிறை நிறுத்தக் கருதுவீர் ! இஃதென்ன
உண்மைநிலை !

(குறிப்பு.) மனத்தையும் வாயுவையும் பிரமரந்திரத்தில்
நிறுத்தினால் கருவிகளெல்லாம் ஒழியும்; அவை ஒழியவே கே
வலம் மூடும்; அது மூடவே தம்மோடு தமக்குள் இருந்து அநி
லிக்கும் திருவருளும் தெரியாது; ஆகவின், அந்நிலையை “நுதெ
ன்ன நிலை” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் யோகியரது கருத்தை எடுத்துக்
காட்டி, இங்கனம் நிற்பின் அங்கனம் தோற்றும் எனின்,

எங்கனம் நிலையைப் பெறவீர் என்று அவரை மறுத்தவாறு காண்க. (கக)

வாயுவைவிட்டு மனத்தை மாத்திரம் நிறுத்தினால் சிவத்தைப் பெறலாமோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கூட்டிற் குரங்கைநிழற் கோரணிக்கூத் தாமனத்தை யாட்டிப் பிடித்தா ரடக்குவார் - காட்சியறச் சும்மா திருக்கி லசையாது சுற்றுவிறி சும்மானை பம்பரங்கா னும்.

(உரை.) காட்சி அற சும்மாது இருக்கில் அசையாது சுற்றுவிறிசு அம்மானை பம்பரம்—போதம் ஒன்றையும் எதிரிட்டு நாடாது சும்மா இருப்பினும், ஒருவர் பிடித்து அசைக்காது தானே சுற்றுகின்ற விறிசுபோலும், ஒருவர் எறிந்து பிடியாது தானே சுழலும் அம்மானைபோலும், ஒருவர் ஆட்டாது ஆடும் பம்பரம்போலும் (தானே விரைந்து எழுந்து அசைவது எனின்),

கூட்டில் குரங்கை நிழல் கோரணிக்கூத்து ஆம் மனத்தை ஆட்டிப் பிடித்து ஆர் அடக்குவார்—கூட்டில் அடைத்துவைத்த குரங்கைப்போலும், நிழற்பாவைக்கோரணிக் கூத்துப்போலும், ஒருவர் பிடியாதிருக்கவும் தானே சேட்டிக்கும் மனத்தினைப் போதத்தால் பற்றிப்பிடித்து ஆட்டி யாவர் அடக்கிக்கொள்வார்?

(குறிப்பு.) உடர்பில் நின்று சேட்டித்தலின், “கூட்டிற் குரங்கை” என்றும், நிழற்கோரணிக் கூத்தைக் காண்டல் மா

த்திரம் அன்றிப் பிடிக்கக் கூடாததுபோல் மனத்தினது போக் குவரத்து அறிவதே அன்றி அதனை அறிந்து பற்றக்கூடாமை யின், “சிழற்கோரணிக் கூத்து” என்றும், குறித்துக் குறித்து எழுவின், “அம்மானை” என்றும், ஓர் கணத்தில் அநேகஞ் சுழ லாச் சுழல்வதனால், “பம்பரம்” என்றுங் கூறினார்.

கூட்டிற் குரங்கசைவும் சிழற்கூத்தசைவும் தூலமாகலின், போதம் அசைந்தவிடத்து அதனது அசைவிற்கு உவமையும், விறிசு அம்மானை பம்பரத்தசைவு குக்குமம் ஆகலின், போதம் சிறிதடங்கிய இடத்து அம்மனத்தின் அசைவிற்கு உவமையுமா கக் கொள்க.

காணும் - அசை.

(கச)

பற்றாத போதும் பதறும் பழக்கமதைக் கற்றா லென்னாகக் கலக்காது - சற்றேநீ தீண்டிவிடிற் றுன்காண் செனன மரணமது மாண்டிவிடி நீசிவமா வை.

(உரை.) பற்றாதபோதும் பதறும் பழக்கமதைக் கற்றால் என் ஆகக் கலக்காது—ஓர் பொருளையும் போதங் கருதாது அசைவற் றிருந்தபோதும் முன்னர் அசைந்த அப்போதத்தோ டிங் கூடிய பழக்கத்தான் விரைந்தெழும் மனத்தைப் போதத் தால் பிடித்துச் சாதித்து அடக்குவென் எனின், உன்னை எவ் வனம் மயங்கக் கலக்காது?

சற்றேநீ தீண்டிவிடின் தான் செனனமரணம் அது மா ண்டிவிடின் நீ சிவமாவை—நீ உன்போதத்தால் அம்மனத்தினை

க்கணப்போதாயினும் பிடித்து விடுத்தி எனின், அது தானே பிறப்பும் இறப்பும் ஆம், அங்கனம் பிடித்து விடுக்கும் போதம் இறக்கும் உபாயம் அறிந்து இறத்தி எனின், அம்மனமும் இறக்கும் நீயும் சிவமாவை.

(குறிப்பு.) பிடித்தபோது நீணையும் விடுத்தபோது மறப்பும் வருதலின், “சென்னமரணம்” என்றார்.

காண்-அசை.

இவையிட்டு திருவெண்பாவானும் தற்போதத்தால் மனத்தை அடக்கக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. ()

அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்
விறிசாய் விடாதோ விகற்பம் - பிறியாத்
தராசி னுனிபோற் சமாதிவரின் ஞான
விராசனுமக் கொப்பா ரெவர்.

(உரை.) அறிவு ஆய் இரீர் மயக்கம் ஆகாது அசையில் விகற்பம் விறிசு ஆய் விடாதோ—கருவிகளை எல்லாம் நீங்கி நின்ற உயிரறிவை விட்டு நீங்காத அருளறிவா யிருங்கோள், அங்கனம் இருப்பீர் எனின், மயக்கம் வந்தடாது; அவ்வுயிரறிவைப் பிரியா அறிவைத் தற்போதத்தால் எதிரிட்டுப் பார்ப்பதாய் அசையில் விகற்பஞ் சுழல் விறிசுபோலாய்ச் சுழலும்; (ஆகலின் அங்கனம் பார்த்து அசையாது),

பிறியாத் தராசின் னுனிபோல் சமாதிவரில் ஞான இராசன் உமக்கு ஒப்பார் எவர்—இரண்டு தட்டிலும் இட்ட பொன்னும் கல்லும் சரியானபோது கீழ்நின்றமூள் ஒர்பால் சாயாது

மேல்நின்ற முள்ளைப் பிரியாதிருந்த அத்தராசின் முள்ளுனி போல், மயக்கமும் விகற்பமும் அடாது அவ்வருளறிவின் நேரே உமது போதம் அசைவற்று இருக்கும் சமாதி வருமாயின், அப்போது நீர் ஞானராசா ஆவீர், அலிதன்றி இவ்வுலகத்து உமக்கொப்பாரும் யாவர் ?

(தறிப்பு.) கல்போலும் கேவலம், பொன்போலும் சகலம், அக்கல் மிகுந்தபோது கல் தட்டுப் புறத்தும் பொன் மிகுந்த போது பொன் தட்டுப் புறத்தும் சாயும் கீழ்சின்ற முள்போல் ஆன்மா, இம்முள் சாய்ந்தபோதுஞ் சாயாது அசைவற நேரே நின்றபோதும் அசைவற்று மேல்நின்ற முள்போல் அருள் என அறிக. மேல்நின்ற முள்போல் கீழ்சின்ற முள்ளும் அசைவற நேரே நின்றல்போல், ஆன்மா அருளில் அசைவற நிற்கவேண்டுமாகலின், “தராசுதுனிபோல்” என்றார். இங்ஙனம் நிற்கின்ற சமாதி வருதல் அரிதாகலின், “வரின்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் கேவல சகலங்கள் தாக்காது திருவருட்கண் நின்றற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (சுசு)

இங்ஙனம் கேவல சகலங்களை நீக்கித் திருவருளில் அசைவற நிற்கக் கூடாதாயினும், அந்தக்கரணங்களை அடக்குவற்கு உபாயம் மேற் கூறுகின்றார்.

நீர்க்குப் பதமு நெருப்புச் சுடுந்தொழிலுங்
காற்றைச் சலிக்கவுமார் கற்பித்தா - ரார்க்
போகா மனதி புதைக்குழில் போலாநீ
யாகாயம் போற்பா ரறும்.

(உரை.) நீர்க்குப்பதமும் நெருப்புச் சுடும் தொழிலும் காற்றைச் சலிக்கவும் ஆர் கற்பித்தார் ஆர்க்கும் இது மனாதி போகா --- நீர்க்குக் குளிர்து பதஞ்செய்யும் குணமும், நெருப்பிற்குச் சுட்டு ஒன்றுவிக்கும் குணமும், காற்றிற்குச் சலித்துத் திரட்டும் குணமும் கற்பித்தார் யாவர்? அவற்றிற்கு இக்குணங்கள் இயல்பான வாறுபோல் மனத்திற்கு ஓர் பொருளைப் பற்றும் குணமும், புத்திக்கு அது பற்றியபொருளை நிச்சயிக்கும் குணமும், அகங்காரத்திற்கு அது நிச்சயித்த பொருளை அபிமானிக்கும் குணமும், சித்தத்துக்கு அஃது அபிமானித்த பொருளைச் சிந்திக்கும் குணமும் இயல்பாம். ஆகவின், யாவர்க்கும் இம்மனமாதிரி அந்தக்கரணங்கள் நீங்கா. (ஆயின் நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான் அக்கரணங்கள் அங்ஙனம் இருப்பன அன்றி அவற்றை நீக்கவேண்டாவோ எனின்),

புதைக்கும் நிழல்போல் ஆம் நீ ஆகாயம்போல் பார் அறம் --- தன்னைப் புதைக்க மண் போடுந்தோறும் அம் மண்மீது மேன்மேல் எழுப்பட்ட புதைக்கும் நிழல் போலும் அக் கரணங்களை உன் போதத்தால் அடக்குந் தோறும் இப் போதத்தின்மீது மேன்மேல் எழுவதாம்; ஆகவின், உனது உயிருள் நின்று நிற்குந்த அருளை, உட்புறனாய் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருக்காயம்போல், அவ்வருள்ஞானக் கண்ணால் தேகாதி பிரபஞ்சத்தில் எல்லாம் உட்புறனாய் நிரந்தரமாய்ப் பார்; இங்ஙனம் போது அக் கரணங்கள் அறும்.

இதனால் அந்தக்கரணம் பொறிவழிச்சென்று
மெய்பொழுதும், அங்ஙனம் செல்லா விடத்து

அவ்வாசனையால் உள்ளே அசையும்போதும், தற்போதத்தால் அடக்கின் அடங்காது மேன்மேல் எழும். ஆகலின், புறம்பும் உள்ளும் திருவருளைப் பரிபூரணமாய்க் காணின் அக் கரணங்கள் அடங்கும் என்பதாயிற்று.

நீராதி இயற்கைக் குணங்களைப் போதத்தால் அடக்கக் கூடாதது போல் மனாதி இயற்கைக் குணங்களையும் இதனால் அடக்கக் கூடாதென்பது காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் திருவருளை உள்ளும் புறனும் பரிபூரணமாய்ப் பாவித்தாற் கரணம் அடங்குமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஎ)

இங்ஙனம் உள்ளும் புறனும் பரிபூரணமாய்ப் பாவிப்பது அருளன்றோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை
யெண்ணி லளந்தறிய வெய்துமோ-வுண்மையை நீ
யுண்டென்னி லோர்வார்த்தை யுண்டல்லா துன்னெழி
கண்டறியி லன்னியமாங் காண். [வைக்

(உரை.) மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை எண்ணி அளந்து அறிய எய்துமோ—மண்ணை முழுதையும் வானை முழுதையும் நீட்டல் அளவையானும், மலையை எடுத்தல் அளவையானும், மறிகடலை முகத்தல் அளவையானும் என்மிடத்து ஒருவரால் இவ்வளவென்று அளவிட்டு அமே ? அதுபோல,

உண்மையை நீ உண்டு என்னில் ஓர் வா
அல்லாது உன் ஒழிவைக் கண்டு அறியில் அ

இருநூற் றிருபத்துநாலு புவனங்கட்கும் அவற்றுள் இருநூற்
சர அசர உயிர்கட்கும் உள்ளும் புறம்புமாய் நிறைந்துள்ளதிரு
வருளை நீ உண்டென்று சொற்றி எனின், அவ்வோர் சொல்
லும் உண்டாவது அன்றி இச்சொல்லுக்குப் பொருள் இது
என்று உன்போதத்தால் இதனது நாசத்தில் தோற்றும் அவ்
வருளைக்கண்டு அளவிட்டு அறியக் கூடுமோ? அங்ஙனம் அன்று
அளவிட்டறிவேன் எனில், உனக்கு அந்நியமாய் இருந்த
அவ்வருள் அந்நியமாய் நீங்கும்.

(குறிப்பு.) இதனால் போதத்தாற் சிறிது அளவிடப்படும்
மண்ணாதி பொய்ப்பொருளையே முற்றும் அளவிடக்கூடாது
எனின், அப்போத நாசத்திருந்த மெய்ப்பொருளை எங்ஙனம்
அளவிடக்கூடும் என்பதாயிற்று.

அருள் அந்நியமா யிருந்துள்ளதாயினும், போதந் தடித்த
போது மலவாசனை தோன்றும், இம்மலவாசனையோடுங்கூடிய
போதத்திற்கு மலரகிதமா யிருந்துள்ள அவ்வருள் தோற்றாது
ஆகலின், “அன்னியமாங்காண்” என்றார். காண்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் அருளை எதிரிட்டு அறியின் அந்
நியமாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஅ)

காடுங்கும் பொய்க்கா ருபாதான மென்ன
புதிப்பா லொடுக்கிற் - பதைத்தெழுந்த
ட்சிபைப்போற் பார்வேர் பறித்தமங்
காயாதொக் கும்.

(உரை.) உதித்து ஒடுங்கும் பொய் கார் உபாதானம் என்றது உதிப்பை உதிப்பால் ஒடுக்கின் பதைத்து எழுந்த பந்து அன்றோ சாட்சியைப்போல் பார்—ஆகாயத்தில் தோன்றி மறையும் கார்போல், மாயையில் தோன்றி ஒடுங்கும் பொய் யாகிய கரணங்களையும் அம்மாயை என்று அருளால் கண்டிகீக்காது, அதனை மெம்போல் சுருதி அக் கரணங்களைப் போதத்தால் அடக்கில், அவை கரத்தால் அறையுந்தோறும் விரைந்தெழுந்த பந்துபோல் ஆகாவோ? அப்பந்தைக் கரத்தால் அறைபாது விடித்தால் நிலத்திற் கிடக்குமாகலின், இதன் சாட்சியைப்போல் உன்போதத்தால் அவற்றை அடக்கின் மேன்மேலெழும் என்பதையும் பார்த்தறிதி; (அஃதன்றியும்),

வேர் பறித்த மரம் கொந்து அலர்ந்து காயாது ஒக்கும்—நிலத்தில் ஊன்றிய முதல்வேர் பறிந்தமரம் பூத்துக் காயாது, அதுபோலும் உன்போதம் அற்றபோது கரண இந்திரியங்கள் ஒன்றும் தோன்றாது அறும்.

(குறிப்பு.) உபாதானம் என்றது மாயையை; அது காரியத்தைக் காரணமாகக்கூறியது.

கரணம்போல் தோன்றி மறைதலின், போதத்தையும் “உதிப்பு” என்றார்.

கரணங்கள் போதம் இருந்தபோது இருந்தும் இறந்த போது இறந்தும் வருதலின், போதத்தை வேர்க்கு உவமையாகக் கூறினார்.

மெய்வெண்பாவால் அருளால் சுருவிகளினது உண்மை போல நிகழும் என்பதும், போதத்தால்

அடக்கின் மேன்மேலும் எழும் என்பதும், கருவிகளை நியத
களைந்து தற்போதத்தையும் அடக்கினால் மீட்டும் கருவிகள்
தோற்றா என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

இங்ஙனம் கருவிகளும் போதமும் இறந்து நின்ற இட
த்து வரும் இலாபம் என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சுட்டுப்போ தங்கமுன்ற சுத்தமரை மாத்திரையின்
மட்டுத்தா னற்றகிட்டை வாய்க்குமேற் - கெட்டேன்
றலைச்செய்யு மாநந்தஞ் சற்றே பால்வாரி
முலைக்கண்ணிற் றோன்று முறை.

(உரை.) சுட்டுப்போதம் கழன்ற சுத்தம் அரைமாத்திரை
யில் மட்டு அற்ற கிட்டை வாய்க்குமேல் கெட்டேன் தலைச்
செய்யும் ஆநந்தம் சற்றே—அரைக்கணப்போது ஆயினும்
இது அது என்று சுட்டி அறியும் தற்போதம் ஒழிந்த ஓர் வரம்
பின்றிய சுத்தமாகிய கிட்டை வாய்க்கும் ஆயின், கெட்டேன்!
ஆண்டுப் பிரவேசிக்கும் பேராநந்தம் அற்பமோ?

முலைக்கண்ணில் பால்வாரி தோன்றும் முறை—முலையி
னது சிறியகண் துவாரத்தில் பெரிய பாற்கடல் உதயமான
முறைமைபோல் பரிபூரணமாய்த் தோற்றும்.

(நுறிப்பு.) ஈண்டுச் சுத்தம் என்றது பரையோகம். இப்
பரையோகத்தில் ஆன்மபோதம் மிகவும் தேய்ந்திருத்தலின்,
அதனை “முலைக்கண்” என்றும், இங்ஙனம் பரிபூரண
அரைக்கணத்தில் அப் பரையோகம் நீண்டு

அதுபலமாய்த் தோற்றவின், அதனை “பால்வாரி” என்றுங் கூறினார்.

(கக) தான்-அசை.

இத் திருவேண்பாவால் கருவிகளும் போதமும் இறந்த சுத்த நிலையில் நின்றால் ஆந்தலாபம் உண்டென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (உ0)

ஆகாயத் தேபலவுந் தோன்றி யடங்காதோ
நீகாயத் தோடமுந்தி நீங்கியரு - ளாகாதோ
வென்றுசலிப் பானே நெதிரற்ற பூரணத்தே
யொன்று மிலேகா ணுனக்கு.

(உ௦௩.) நீ காயத்தோடு அமுந்தி நீங்கி அருள் ஆகாதோ என்று சலிப்பான் ஏன்—நீ காயத்தோடு பொருந்தி இருப்ப தாய்க் கருதி இக்காயம் நீங்கி எனக்கு ஓர் காலம் திருவருள் வடிவம் ஆகாதோ என்று சலித்துத் துயர் உறுவானேன்?

ஆகாயத்தே பலவும் தோன்றி அடங்காதோ எதிர் அற்ற பூரணத்தே உனக்கு ஒன்றும் இலை—ஆகாயத்தி னிடமாய்ச் சர அசர தேகங்கள் பற்பலவும் தோன்றி நின்ற அழியாவோ? அதுபோல், உன்போதம் ஓர் பொருளையும் எதிரிடாது அற்ற போது உன்னை விழுங்கிநின்ற அருட்பூரணத்தில் உனக்கு அத்தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் ஒன்றும் இல்லை.

(குறிப்பு.) ஆகாயத்தினிடமாய்த்தோன்றி ஒடுங்கும் காய க்கள் அய்வாகாயத்திற்கு அந்நியமானதுபோல், முன் தேகாதி களை யான் எனது என்று பற்றிநின்ற போதம் திருவருளில்

அழந்திப் பூணமாய்ப்போகத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் அந்நியமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், “ஆகாயத்தே பலவுந்தோன்றி யடங்காதோ” என்றும், பொய்யாய்த் தோற்றலின், “ஒன்று மிலைகாண்” என்றும் கூறினார்.

காண்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் அருள்வடிவமாய் என்றைக்கிருப் பன் என்கிற மாணக்கனுக்கு அவ்வருள் பூணமென்றும், உன் சுட்டுப்போதம் அற்றால் அதனைவிட நீ ஒருமுதல் அன்று என்றும் அறிவித்து, அவனது துயரை மாற்றியவாறுகாண்க (உக)

அவன் யோகப்பழக்கம் நீக்கற் பொருட்டுப் பழக்க இலக்கணம் எடுத்து மேற்கூறுகின்றார்.

பழக்கங் கொடியதுபார் பாறையினும் கோழி
கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும் - விழித்துங்
குருடர்க் கொளிபகையாய்க் கூசிக்கோல் போடா
ரருளைப் பகுக்குமான் மா.

(உரை.) பழக்கம் கொடியது பார் பாறையினும் கோழி கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும்—யாவர்க்கும் பண்ணாள் தொன்று தொட்டுவரும் பழக்கம் நீக்கக்கூடாமையின் மிகவும் கொடியது, அதனை நீ பார்த்தறிதி, அஃது எங்கனம் எனின், பண்ணாள் குப்பைசேத்த பழக்கத்தால் கோழி கற்பாறையாயினும் சேக்கும், * நெற்பொலிமேல் விடுப்பினும் சேக்கும்; (அஃதன்றி),

* தூற்றாநெல்.

விழித்தும் குருடர்க்கு ஒளி பகை ஆய்க் கூசிக் கோல் போடார் அருளை ஆன்மா பகுக்கும்—காசனோய் படர்ந்த குருடர் கண்ணோய்தீர்ந்து விழித்தபோதும் கதிரொளி இருட்பகை போலாய்க் கூசி முன்பிடித்தகோலைக் கைவிடார், அவர்போல் அருளை அடையாமுன் அது இது என்று நானாவாய்ப் பகுத்தற்கு இடம் இன்றி எங்குந் தானாயிருந்த அவ்வருளை அடைந்தும், ஆன்மா அதனைப் பகுத்துநாடும்.

(குறிப்பு.) சேக்கக்கூடாத பாறையைச் சேத்தல்போல், பகுக்கக் கூடாத அருளைப் பகுத்தலானும்; கிளற வேண்டுவதின் நின்று தின்னாது பொலியைக் கிளறுதல்போல், பகுக்க வேண்டுவதின் நின்று யிருந்து அருளாகத்தத்தை அதுபவியாது அவ்வருளைப் பகுத்தலானும்; காசமிருந்தபோது கூசிப்பிடித்த கோலை அக் காசம் நீக்கிக் கதிரொளி கண்டும், இவ்வொளி முன்தோன்றிய இருளாய்க் கூசிக் கைவிடார்போலும், முன்னர் ஆணவமறைப்பான் அது இது என்று பகுத்த போதத்தை இப்போது அவ்வாணவம் நீக்கி அருளொளி கண்டும், இவ்வருளொளியை முன்னர் ஆணவ இருள்போல் பாவித்து விடாமாகலினும், இங்ஙனங் உவமை கூறினார்.

தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யெல்லாந் திருவருள் வடிவாய்க் காண்பதே அன்றி, அவற்றை நானாவாய்ப் பகுப்பினும் இவ்வருளைப் பகுப்பதாமென்பது காண்க. (உஉ)

கட்டியநாண் விட்டாலுங் கந்தகலாக் கன்றுகளைத் தட்டிப் புறப்படுத்தூந் தன்மைபோலொட்டொழித்து

இன்றாற்போ னீசிவமாய் நில்லென்று நீக்கமறுத்
தொன்றாக்கி லொன்றிரண்டா சும்.

(உரை.) கட்டிய நாண் விட்டாலும் கந்து அகலாக்கன்று
களைத் தட்டிப் புறப்படுத்தும் தன்மைபோல்—தறியோடுங்
கட்டிய தும்பைத் *தெறித்து விடுப்பினும் முன் கட்டியிருந்தது
போல் கருதி, அத்தறியை விட்டு நீங்காத கன்றுகளைக் கரத்
தால் தட்டி ஒட்டி வெளியில் புறப்படுத்தும் முறைமைபோல,

ஒட்டு ஒழித்து இன்றால்போல் நீ சிவம் ஆய் நில் என்று
நீக்கம் உறுத்து ஒன்று ஆக்கில் ஒன்று இரண்டு ஆகும்—முன்
பந்தமாயிருந்துள்ள முப்பத்தாறு கருவிகளையும் விடுத்துத் தன்
னையும் திருவருளையும் அறிவித்து அவ்வருளோடும் சேர்த்து
அவ்வருள் அசைவற நின்றாற்போல் நீ உன்போதம் அசைவற்
றுச் சிவமயமாய் நில்லென்று கூறிச் சிவத்தைவிடத் தானொரு
முதல் என்று கருதும் துவிதபாவனையை மாற்றி அச்சிவத்
தோடு ஒன்றாக்கினும், போத ஒழிவால் அதனோடு ஒன்றான
ஆன்மா போத அசைவால் இரண்டாகும் ஆகலின், அதனது
போதம் இருந்தவாறு என்னை !

(குறிப்பு.) தும்புதெறித்து விடுத்தபோதே தாயைச்செ
ன்று கூடிப் பால் உண்ணும் கன்றுபோல், ஒட்டொழித்தபோ
தே சற்போதம் ஒழிந்து அருள்வழிச்சென்று சிவத்தைஅடை
ந்து பேரின்பத்தைப்பெறும் பக்குவர் போலாகாத, கட்டிய
நாண் விட்டாலும் கந்து அகலாது நின்ற கன்றுகளைக் கரத்

* அவிழ்த்து.

தால் தட்டி வெளியில் புறப்படுத்தித் தாயோடுஞ் சேர்த்து முலையைப் பிடித்து உண்ண விடப்பினும் அவை உண்ணாது மீளுமாறுபோல், ஒட்டொழித்தலுமன்றி அருளோடுஞ் சேர்த்துத் துவிதபாவனையை மாற்றிச் சிவத்தோடு ஒன்றாக்கினும் அச்சிவத்தோடு இரண்டற்றிருந்து ஆகந்தப்பேற்றை அடையாது தற்போத அசைவால் இரண்டாகலான், இவர்க்கு அக் கன்றுகளை உவமை கூறினார். (உரு)

குரங்கை நினையா திருவென்று கூறத் திரும்பி யதுவே தியானம் - வருங்கதைபோ னீசிவமாய் நில்லென்று னீங்கியது வாய்நினைந்து மாய்வையது வன்றோ மலம்.

(உ-நா.) குரங்கை நினையாது இரு என்று கூறத் திரும்பி அதுவே தியானம் வரும் கதை போல்—ஓர் புருடன் ஓர் பேசைக்குக் குரங்கினை நினையாதிருத்தி யென்று கூற அவன் அங்கனங்கூறிய மாத்திரத்தில் மீண்டு அக்குரங்குத் தியானமே அவனுக்கு மனத்தில் குடியாயிருந்தது என்று உலகத்தில் வழங்கும் கதைபோல்,

நீ சிவம் ஆய் நில் என்றால் நீங்கி அது ஆய் நினைந்து மாய்வை அது அன்றோ மலம்—நீ ஒன்றையும் எதிரிடாது சிவமயமாய் நில்லென்று கூறினால், அங்ஙனம் எதிரிடும்போதம் ஒழிவதே அச்சிவமயமாய் நிற்பது என்று அறிபாது, போதத்தால் சிவத்தை எதிரிட்டிப் பார்த்து யான் சிவமயமாயி னேன் ஆயினேன் என்று கருதி வருந்துவாய்; இங்ஙனம் கருதி வருந்தப் பண்ணுவது அன்றோ மலமாவது?

(குறிப்பு.) கூறியபடி உடையோனுக்கு நீ குரங்கை நினையாதிரு என்று கூறினால், அக்கணமே அந்நினைவை ஒழித்திருப்பன், அதுபோல, தீவிரதர பக்குவனுக்கு நீ சிவமாய் நில்லென்றால் அக்கணமே சிவம் என்றுந் தான் என்றும் கருதும் துவிதபோதம் ஒழிந்து சிவமாய் நிற்பன் என்று அதற்கு எதிர்மறையும் வருவித்துக் காண்க. (உச.)

மணிப்பாம் பிருளின் மறைந்திருக்கத் தேடுந்
கணக்காந்தற் போதத்தைக் காட்டி - யுணர்த்துகினு
நீரிற் கிணறு நிழலுயுத்த மும்போலா
மாரித்தை நீக்கியிருப் பார்.

(உரை.) மணிப்பாம்பு இருளில் மறைந்து இருக்கத் தேடும் கணக்கு ஆம் தற்போதத்தைக் காட்டி உணர்த்துகினும்—சென்னியின்மீது மணியையுடைய பாம்பு தான் இருளிடத்து மறைந்திருப்ப இருளைத்தேடும் முறைமை போலாகும் நீ உன் போதத்தை முன்னிட்டு அருளிடத்து மறைந்திருப்ப அருளைத்தேடி முறைமை, என்று போதஞ் சீவிப்பதைக் காட்டி, அருளையும் உன்னைவிட்டு நீங்காத பரிபூரணம் என்று அறிவிப்பினும் தெளிந்து கொள்ளாது,

நீரில் கிணறும் நிழல் உயுத்தமும் போல் ஆம் ஆர் இத்தை நீக்கி இருப்பார்—பிரளயமாய்க்கோத்து நின்ற சுத்தசலத்துல் கிணறுதொட்டு நீர் தேடும் ஒருவனைப்போலும், தனது நிழலை எதிராய்க் கருதி அதனோடு யுத்தஞ்செய்யும் ஒருவனைப்போலும், பின்னரும் உன் போதஞ் சீவியாநிற்கும்; ஆகலின், இப்போதத்தை நீக்கிச் சிவமாயிருப்பார் யாவர்!

(குறிப்பு.) சென்னியின்மீது மணிச்சுடரை உடைய பாம்பு இருளைத்தேடுந் தோறும் அவ்விருள் நீங்குவதன்றி நில்லாது, அதுபோல, தற்போதத்தை முன்னிட்டு அருளைத் தேடுந்தோறும் இவ்வருள் நீங்குவதன்றி நில்லாது என்பதும்; அப்பாம்பு சென்னிமணியைப் புரைவழிக்கொணர்ந்து வாய்க்குள் அடக்கின் இருள் தேட வேண்டிவது இன்று, அது போல், முன்னிட்ட போதத்தைப் பின்னிட்டால் அருள் தேட வேண்டிவது இன்று என்பதும்; அவ்விருள் நிறைந்தாற்போல் இவ்வருள் நிறைந்திருப்பது என்பதும்; நீர் வெள்ளமாயிருக்கவும் அந்நீரில் கிணறு தொட்டு நீர் சம்பாதிக்கத் தொடங்கின வளைப்போல், அருள் எங்கும் பிரிவற்ற பூரணமாயிருக்கவும், அவ்வருள் தேடி அருளைச் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினோன் என்பதும்; தன் தேக அசைவால் நிழல் அசைவது என்று அறியாது அதற்கு ஓர் அசைவு வேறுளது என்று கருதி அதனோடு யுத்தஞ் செய்வானைப்போல், தன் போத அசைவால் கருவிகள் அசைவது என்று அறியாது அவற்றிற்கு ஓர் அசைவு வேறு ளது என்று கருதி அவற்றை அடக்கத் தொடங்கினோன் என்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

இங்ஙனம் எழும் போதம் ஒழிப்பார் அரியர் ஆகலின், “ஆரித்தை நீக்கியிருப்பார்” என்றார்.

“மணிப்பாம்பிரு”ளென்பது தற்போதத்தை முன்னிட்டு அருளை நாடுதற்கு உவமை, “நீரின்கிணறு” என்பது அருளை ஏகதேசமாக நாடுதற்கு உவமை, “நிழலுய்த்தம்” என்பது தன்

னை அராளக்கு ஊணுகக்கொடுத்து நிற்கவே கருவிகள் ஒழியும் என்று அறியாது, தற்போதத்தால் அவற்றை அடக்கத் தொடங்குவதற்கு உவமை எனக்கொள்க.

“பழக்கங்கொடியதுபார்” என்னும் திருவெண்பா முதல் இவைநான்கு திருவெண்பாவானும் அளவில்காலம் தற்போதத்தால் அத் துவித நாட்டத்தில் பழகிவருதலின், அப்போத மொழித்துச் சிவத்தோடு இரண்டற்று இருத்தற்கு உபாயம் யானு கூறினும், பழக்க மிகுதியால் ஆன்மாக்கள் அத் துவித நாட்டம் ஒழித்து நின்றல் மிகவும் அரிதென்று அறிவித்தவாறு காண்க, (உரு)

ஆயின் இப்பழக்கம் நீக்குமாறு எங்ஙனம் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

உட்புறம்பாம் பூசனையு மியோக சமாதிகளுஞ்
சுட்டறிவு கெட்டவர்போற் தூங்குவதும் - விட்டுப்
பகல்விளக்கு முச்சிப் படி.கமும்போற் பாச
மகலநிற்பார்க் கார்சரியொப் பார்.

(உரை.) உள் புறம்புஆம் பூசனையும் யோக சமாதிகளும் சுட்டு அறிவு கெட்டவர்போல் தூங்குவதும் விட்டு—அந்தரியாகம் பகிரியாகமாய்ச் செய்யும் பூசைகளும், ஆரூதார பாவனா யோக சமாதிகூடுதலும், இது அது என்று சுட்டி அறியும் தற்போதங் கெட்டுப் பரமானந்த நீத்திரை பண்ணும் பெய்ஞ்ஞானிகளைப்போல் மனத்தால் பிராணவாயுவை உள்மறித்துப் பிரமரந்திரத்தில் அதனுள் மறைந்து தூங்குவதும், ஆகிய இவற்றை எல்லாம் பொய்யென்று விட்டு நீங்கி,

பகல் விளக்கும் உச்சிப் படிமும் போல் பாசம் அகல நிற்
பார்க்கு ஆர் சரி ஒப்பார்—பகற்காலத்து ஏற்றிய தீபம்போலும்
உச்சிக் காலத்துப் படிமும்போலும், கருவிகள் முப்பத்தாறும்
அகன்றுபோகத் திருவருளில் அசைவற நிற்போர்க்கு இணை
ஒப்பார் யாவர்?

(குறிப்பு.) திருளில் தோன்றியதுபோல லன்றிச் சூரியப்பிர
காசத்தால் முதல்கெடாது ஒளிசெட்ட பகல் விளக்குப்போல்,
முன்னர் ஆணவ அந்தகாரத்தில் தோன்றியதுபோல லன்றி
அருட்பிரகாசத்தால் முதல்கெடாது போதங்கெட்டு நின்றலின்,
“பகல் விளக்குப்போல்” என்றும், பொழுதேறுங் காலத்தும்
சாயங்காலத்து மன்றி உச்சிக்காலத்தில் பஞ்ச வண்ணங்களையும்
கவராதபடி கம்போல், சகல கேவலத்தன்றிச் சுத்தமாகிய அருள்
நேரே கருவிகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்று நின்றலின், “உச்சிப்
படிமும்போல்” என்றும், “பாசமகல நிற்பார்” என்றுங் கூறினார்.

பகல்விளக்கென்றது தற்போதம் சீவியாது அருளில் நிற்
தற்கு உவமையும், உச்சிப்படிமென்றது கருவிகள் ஒன்றோடும்
தாக்கற்று நின்றற்கு உவமையுமாகக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் நீ இந்நாட் பழைய யோகப்பழக்க
த்தை விட்டு ஞானயோகத்தில் பழகுதி எனின் சிவத்தைப்
பெறலாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

ஆயின் ஒன்றையும் கருதாது சும்மாரிற் பின் சிவத்தை
அடைவது எங்கனம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

இருட்கே வலத்தின் நெழுப்பியெதி ரிட்ட
மருட்கே வலசகல மாற்றித் - திரிச்சுடர்போற்

றன்னறிவு தின்னிக்குத் தானுணவாய்ப் போவதல்லா
லுன்னுதலே போட்டுதல்கா னும்.

(உரை.) இருள் கேவலத்து இன்று எழுப்பி எதிரிட்ட
மருள் கேவல சகலம் மாற்றி—கருவிகள் முப்பத்தாறும் இற
ந்து ஆன்மபோதமும் இறந்து அந்தகாரமாயிருந்த கேவலத்தி
னின்றும் இப்போது தனது அருட்சத்தியால் சுருவிகளைக்கூட
ப்பண்ணித் தற்போதத்தை எழுப்பிச் சுருதிருவாகிய படர்க
கை முன்னிலையாய் நின்று ஞானசமாதி கூடப்பண்ணி அத்
தற்போதத்திற்கு எதிரிட்ட மருளாகிய கேவல சகலங்களைப்
பூரணமாகிய தன்மையாய் நின்று மாற்றி,

திரிச்சுடர்போல் தன் அறிவு தின்னிக்குத் தான் உணவா
ய்ப் போவது அல்லால் உன்னுதலே ஒட்டிதல்—விளக்குத்
திரிமே லேறிய சுடர் சிறுகச் சிறுகத் தின்று வந்து முடிவில்
அத் திரிமுழுதையும் விழுங்குதல்போல, தன்னை அருளால்
அறிவித்தபோது தான் இவ்வருள் வழி வரவரச் சிறுகச் சிறு
கத் தின்று முடிவில் தனது போதமெல்லாம் விழுங்கித் தானா
யிருக்கும் சிவத்திற்குத் தான் புசிப்பாய்ப் போவதன்றித் தான்
வேறொரு முதலாய் நின்று அச்சிவத்தை எதிரிட்டி நாடுதலே
அதனை நீக்குதல்.

(குறிப்பு.) கருவிகளும் போதமும் இறந்து கேவல இரு
ளிற் கிடந்த நீ கிஞ்சிஜ்ஞாகலின், அவ்விருளை நீக்கிக் கருவி
களைக் கூடமாட்டாய், கருவிகள் சடமாகலின் உன்னை அவை
வந்து கூடி எழுப்பமாட்டா. ஆகலின், சுதந்திரமாயுள்ள அரு

ட்சத்தி கருவிகளைக் கூட்டி உன்னை எழுப்ப இக்கருவிகளோடு கூட்டி நீ சுகிர்தனாவை. இங்ஙனம் உனக்குப் பெத்த திசையில் சுதந்திரம் இன்மைபோல் முத்திதிசையினும் இன்றாகவின், நீ உன்போதத்தால் ஒன்றையும் எதிரிடாது அசைவற நிற்பி எனின், அச்சிவம் தானே உன்னை விழுங்கிக் கொண்டு நிற்கும் என்று அறிவிக்கவேண்டி, “இருட்கேவலத்தின் நெழுப்பி” என்றும், “தன்னறிவுதின்னி” என்றுங் கூறினார்.

“இன்றெழுப்பி” என்றதனால் அநாதியில் எழுப்பியதும் இவ்வாறெனக் கொள்க.

காணும் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் சுட்டற்றி நுந்தாலன்றிச் சிவத்தைப் பெறக்கூடாது என்பதும், அங்ஙனம் நிற்பின் சிவம் தானே விழுங்கிக்கொள்ளும் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (உஎ)

ஆயின் நீர் இங்ஙனங் கூறியவாற்றான் வேதாந்தி நிலையே நன்று என்ற மாணக்களை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

அறிந்ததெல்லாம் பொய்பென்ற வத்துவிதி யார்க்கும் வெறும்பாழி ஊன்றல் விடாது - பிறந்திறப்பையான ஊனதொழிவு மாநந்த மாழுதிப்பும் போனாற்கா ணுன்பிறப்பும் போம்.

(உறர.) அறிந்தது எல்லாம் பொய் என்ற அத்துவிதி யார்க்கும் வெறும்பாழில் ஊன்றல்விடாது பிறந்து இறப்பை

ஆனால்—கண்ணினால் அறிந்த காட்சி எல்லாம் கண்ணாகாத வாறுபோல், எம்மால் எதிரிட்டு அறிந்தவெல்லாம் யாம் அல்லோம், இவை மித்தியாருபம் என்று அவற்றை நீக்கி நின்ற வேதாந்தியாருக்கும், அங்கனம் எதிரீடாய்த் தோற்றுவன யாவும் இன்றிச் சர்வஞானியமாயிருந்த பிரமம் நாம் என்று இச்சூனியத்தில் தற்போதம் ஊன்றி நின்றல் விடாது, ஆகலினால், நீ அவர்போல் நிற்றி யாயினும், சனனமரணப்படுவை; இங்கனம் நிர்ப்பினும் உற்பத்தி நாசம் உள வென்றீர், இனி உற்பத்தி நாசம் இன்றாய முத்தி யாது எனின்,

உனது ஒழிவும் ஆகந்தம் ஆம் உதிப்பும் போனால் உன் பிறப்பும் போம்—உனது போத ஒழிவாகிய பரையோகமும் இப்பரையோகத்தில் மேலிடம் ஆகந்தோதயமும் போனால் அப் போது உன் பிறப்பும் போம்.

(குறிப்பு.) பரையோகமும் ஆகந்தப்பேறும் ஆன்மாவிற்கு அதுபவமாய்த் தோற்றலானும், அவ்விடங்களில் ஆன்மாவிற்குச் சிவத்தோடு அத்துவிதம் இன்றாகலானும், “போனாற்காணுன்பிறப்பும் போம்” என்றார். அவை போனவிடஞ் சுகாதீதம்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் வேதாந்தியர் இங்கனம் நின்றவின் அவர்க்கும் பிறப்பு நீங்காதென்பதும், பிறப்பும் இறப்பும் நீங்கும் இடம் இவ்விடம் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க.

அறிவுக் கறிவா யகண்டமாய் நின்ற .

நிறைவைக் குறைய நனைந்து - மறவையுமாய்த்

தாமே சிவத்தைப் படைத்தழிப்பார் தற்றோடம்
போமா நிலைபிறப்பேன் போம்.

(உரை.) அறிவுக்கு அறிவு ஆய் அகண்டம் ஆய் நின்ற
நிறைவைக் குறைய நினைந்து மறவையும் ஆய்—உயிர்க்கு உயி
ராய் நின்று அறிவிக்கும் அறிவாய், கண்டிதமெல்லாங் கடந்த
தாய், திரிவு இன்றி ஓரியல் பிற்றாய் எக்காலமும் விளங்கா
நின்ற பரிபூரண சிவத்தை எகதேச வடிவாய்த் தற்போதத்
தால் தியானித்து, அங்கனம் தியானித்த வடிவை மறந்து
போம் தன்மையுடையருமாகி,

தாமே சிவத்தைப் படைத்து அழிப்பார் தன் தோடம்
போம் ஆறு இலை பிறப்பு ஏன் போம்—தன்மைப் படைத்தழிக்
கும் சிவத்தைத் தாமே படைத்தழிப்பார் ஆகலின், இவர் இங்
கனஞ் செய்தலான் வரும் தமது பாவமே நீங்குமாறு இல்லை
எனின், பிறப்பு ஏன் நீங்கும்?

(குறிப்பு.) தியானித்தபோது வடிவு தோன்றியும், விடுத்
தபோது அவ்வடிவு நீங்கியும் வருதலின், “படைத்தழிப்பார்”
என்றும், சிவத்தைப் படைத்தழிப்பது தோஷமாகலின்,
“தோடம்” என்றங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் யோகியினது கருத்தை எடுத்துக்
காட்டி, இங்கனம் ஞானபக்குவன் செய்வது டாவம் என்று
அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

மறப்பு நினைப்பு மயக்கும் விகற்பம்
வெறுப்பும் விருப்பும் ஸ்டாமல் - விறப்பேனைப்

பானுவும் வேதியும்போற் பார்த்தும் பரிசித்தும்
ஞானபந்தன் றுணைக்கி னான்.

(உரை.) மறப்பும் நினைப்பும் மயக்கும் விகற்பும் வெறுப்
பும் விருப்பும் விடாமல் விறப்பினை—மறப்பும் நினைப்புமா
யுள்ள கேவலமும் சகலமும் மாறிமாறி வரலால், தேகாதி பிர
பஞ்சங்கள்மேல் விருப்பும் வெறுப்பும் சனனக்கள்தோறும்
விட்டு நீங்காமல் துன்பத்தை உறுபலிக்கையினும் அதனை
ஆணவத்தான் இன்பமெனக் கருதி இறுமாந்து கொண்டிருப்
பேனை,

பானுவும் வேதியும் போல் பார்த்தும் பரிசித்தும் ஞான
பந்தன் தான் ஆக்கினான்—பூதவீருளை நீக்கும் பானுவையும்
தன்னைச் சேர்ந்த செம்பைப் பொன்னாக்கும் பரிசன வேதி
யையும் போன்று, தமது ஞானப்பிரகாச நோக்கத்தால் பார்த்
தும், கரசரணங்களால் பரிசித்தும், மும்மலங்களையும் நீக்கித்
திருவருளால் எடுத்துத் திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் தமது
திருவடியில் ஒன்றாக்கினார்.

(குறிப்பு.) தான் அல்லாத தேகத்தை யானென்றார்,
தனது அல்லாத போகத்தை எனதென்றும் கருதப் பண்ணு
வது மயக்கம், அத்தேக போகங்களில் வெறுப்பும் விருப்பும்
வரச்செய்வது விகற்பம், ஆகலின், இவற்றைத் தொடர்ந்து
நின்று இருவினைகளும், இவ்விருவினைகளால் பிறப்பிறப்பும்
விடாது வரலால், “மயக்கும் விகற்பும் வெறுப்பும் விருப்பும்
விடாமல்” என்று இம்முறை வைத்துக் கூறினார்.

ஞானதிக்கை பண்ணும்போது திருபானோக்கம் வைத்துத் திருவடிருட்ட வேண்டுமாவின், “பார்த்தும் பரிசித்தும்” என்றார். அங்கனம் பண்ணுந் தீக்கையில் பாவனையும் இருத்தலின், அது கூராயினார். அப்பாவனையால் தம்மோடு ஐக்யம் பண்ணிக் கோடவின், “தானாகுகான்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் தமதாசாரியர் தீக்கையினால் தம்மைத் திருவடிக்கண் ஐக்கியமாக்கிய முறைமை அறிவித்து, “நீயும் ஞானதிக்கை பண்ணிக்கொள்ளுதி என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

(ந 0)

முற்றமதிகாரம்

யோகக் கழற்றி

முற்றும்.

நான்காம் அதிகாரம்.

கிரியைக் கழற்றி.

தத்துவத்தை பெல்லாஞ் சடமென்று தாக்கற்றுச்
செத்தசத்தின் கண்போற் றிரியாது-வைத்தெடுத்தும்
பூரணமே பென்றழைத்துந் தேடிப் புரண்டழுதுங்
கோரணிகாட் டும்பேய்க் குவால்.

(உரை.) தத்துவத்தை எல்லாம் சடம் என்று தாக்கு
அற்றுச் செத்த அசத்தின் கண்போல் திரியாது—தத்துவங்
கள் எல்லாம் இது இது என்று தன்னால் அறியப்படலானும்,
தன்னை அவை அறியாமையானும், அவற்றைச் சடமென்று
அறிந்து அவைகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்றுச் செத்த ஆட்டுக்
கண்போல் சுட்டறிவு கெட்டுச் சும்மா திரியாமல்,

வைத்து எடுத்தும் பூரணமே என்று அழைத்தும் தேடிப்
புரண்டி அழுதும் கோரணி காட்டும் பேய்க்குவால்—தற்போத
நாசத்து இருந்த பூரணசிவத்தை அப்போதத்தால் ஓர் வடிவில்
ஆவாகனம் பண்ணி, அதனை மீட்டும் தியானம்பண்ணி, இங்
னம் பூசனை புரிந்தும், அவ்வடிவைப் பரிபூரண சொரூபமே
என்று ஒலமிட்டழைத்தும், அச்சிவம் எங்கணும் இல்லை மகா
தலங்களில் உண்டென்று கருதி அத்தலங்களில் தேடிச்சென்

றும், சிலத்தில் வீழ்ந்து புரண்டழுதும், இங்ஙனம் கிரியையா
ளரென்னும் பேய்க்கூட்டங்கள் கோரணிக் கூத்தாழக்காட்டும்.

(குறிப்பு.) செத்த அஜத்தின் கண் உயிரஜத்தின் கண்
போல் இருப்பினும் இதனது சுட்டறிவு அதற்கு இன்மைபோ
ல், மெய்ஞ்ஞானிகள் பிரபஞ்சிகம்போல் இருப்பினும் இவரது
சுட்டறிவு அவர்க்கு இன்றி இருப்பர். அவர்போல் நீரும் இரா
து என்னை செய்கின்றீர் என்று அவரது நடையை இவர்க்கு
அறிவிக்கவேண்டி, அந் நடையின்றிய இவரைப்பார்த்து, “செத்
தசத்தின் கண்போற் றிரியாது” என்றார்.

சுட்டறிவு கெடுத்து நிற்பது அருள், சுட்டச்செய்வது ம
ருள் ஆகலின், இவரைப் “பேய்க்குவால்” என்றும், இவர்தொ
ழிலைக் “கோரணி” என்றும், இவர்க்கு ஆன்மலாபம் இன்மை
யால், பிறர்க்குக் “காட்டும்” என்றுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் கிரியையாளரைப்பார்த்து ஞானி
கள் நடையை எடுத்துக்காட்டி, இவரைப்போல் நீரும் செய்
யாது என் செய்கின்றீர் என்று இகழ்ந்து கூறியவாறு காண்க.
கிரியைக் களைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா
திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான் - குருவன்றிச்
சற்றே பதைப்பத் தரினுஞ் சுகம்படைக்கக்
கற்றானுங் காலனுமாங் காண்.

(உரை.) கிரியைக்கு இளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா
திரியச் சுகம் விளைத்த சீமான் குரு அன்றி—மனத்தால் பாவித்

கும் தொழிலும், வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணும் தொழிலும், காயத்தால் அருச்சனையாதி செய்யும் தொழிலும் ஆகிய இக்கிரியைகளால் மிகவும் மெலிந்து இவற்றை வெறுத்து, ஞானத்தை விரும்பி வந்தடைந்து கேட்ட அதிபக்குவர்க்கு, இம் மன வாக்குக் காயங்கள் அசைதற்கு ஏதுவாய தற்போத அசைவை ஒழித்து அருள்வடி வாக்கி, எனக்கு இன்னது வேண்டும் என்பது ஒன்றும் இன்றிச் சம்மா சஞ்சரிக்க வைத்துப் பேரின்பத்தை உண்டாக்கிய இவ்வாநந்தச் செல்வனே ஞானகுரு வன்றி,

சற்றே பதைப்பத் தரினும் சகம் படைக்கக் கற்றானும் காலனும் ஆம் காண்—அப்பக்குவர்க்கு ஓரணுவளவேனும் தற்போதம் அசைதற்கு ஏதுவாய உபதேசங்களைக் கொடுப்பினும், அக்குரு சகத்தைப் படைத்தற்குக் கற்றுள்ள பிரமனும், இவனால் படைத்துள்ள சகத்தில் உண்டாகிய உடல்களை ஒழிக்கும் காலனும் ஆவனன்றி ஞானகுரு அலன் என்று அறிதி.

(குறிப்பு.) போதம் பதைத்தற்கு ஏதுவாகிய உபதேசங்களைக் கூறவின், சகல கேவலங்கள் நீங்கா; இவை நீங்காமை யால் பிறப்பு இறப்பு உண்டாகும்; ஆகவின், “சகம் படைக்கக் கற்றானும் காலனுமாங் காண்” என்றார்.

சேவன்முத்தனாய் நிலத்திற் சஞ்சரித்தலின், “திரிய” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானபக்குவனுக்கு முன்னிருந்த சரியையாதி வாதனைகளை எல்லாம் போக்கி, தற்போதம் பதையாது மெளன்மா யிருக்கும்படி போதிப்பவனே ஞானகுரு

என்றும், போதஞ் சிறிதேனும் பதைப்பக் கூறுமவன் குரு
ஆவன் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

அக்கினி தேவற் கசீர்த்தியென்று சுக்கரைத்து
வைக்கோலான் மூடி மலையடுப்பிற் - றுக்கியாய்
நீரைக் கழுவி நிழலைப் புதைத்தளப்பா
ராரைப்போல் வாரென்ன லாம்.

(உரை.) அக்கினிதேவற்கு அசீர்த்தி என்று சுக்கு அரை
த்து வைக்கோலால் மூடி மலை அடுப்பின் துக்கி ஆய்—அக்
கினிதேவனுக்கு அசீரணம் பிறந்ததென்று கருதி, அது
போதற்குச் சுக்கரைத்துக் கொடுத்து, சீதளம் பிறந்ததென்று
ஆவனை வைக்கோலால் மூடி அவனுக்கு முன்னரே இங்ங
னம் செய்யாதிருந்தோம் என்று மலை வந்து தம்மேல் அநித்
ததுபோலும் துக்கத்தை உடையவராகி,

நீரைக் கழுவி நிழலைப் புதைத்து அளப்பார் ஆரைப்போல்
வார் என்னல் ஆய்—நீரை நீரால் கழுவித் தமது நிழலை மண்
னுட்புதைத்து அந்நிழலைத் தம் மடியால் அளந்து இவ்வளவு
என்று அளவிடுவாரை யாவரைப்போல்வார் என்று கூற
லாம்?

(குறிப்பு.) எவரெவர் புசித்த புசிப்புக்களையெல்லாம் அவ
ரவர் வயிற்றுாடிருந்து சீரணிக்கப்பண்ணும் அக்கினி தேவ
னுக்கு அசீரணம் பிறந்ததென்று உபசரிக்கு முறைமைபோல்,
உயிர்கட்கெல்லாம் உயிராயிருந்து ஊட்டி உறக்கி உபசரிக்கும்

சச்சிதானந்த ரூபமாயுள்ள சிவத்திற்கு ஓர் குறை உள்ளது போற் கருதி, அட்டவிதார்ச்சனை சோடச உபசாரங்களைச் செய்தலான், “அக்கினிதேவற் கசீர்த்தியென்று சுக்கரைத்து வைக்கோலான்மூடி” என்றும்; இன்றைக்கு இந்நாழிகை அளவும் பூசைவைத்திய உபசாரங்களைச் செய்திலம் என்று மனத்தில் துயருறலால், “துக்கியாய்” என்றும்; அசுத்தத்தை யெல்லாம் சுத்தமாக்கும் நீரைக் கழுவிச் சுத்தமாக்கத் தொடங்குவான்போன்று, தன்னைச் சேர்ந்த உயிர்களினது மும்மலங்களையும் துடைத்து நின்மலமாக்கும் சிவத்தை நீராட்டி நின்மலமாக்கத் தொடங்கினாராகவின், “நீரைக்கழுவி” என்றும், புசைப்பதற்கு அகப்படா நிழலைப் புதைக்கத் தொடங்கினாற்போல், ஒன்றிற்கும் அகப்படாத பொருளைத் தற்போதத்தால் அகப்பட்டதுபோல் பாவித்து ஆவாகனம் பண்ணலின், “நிழலைப்புதைத்து” என்றும், தனது நிழலை அளந்து செல்லுந்தோறும் அந்நிழல் கடந்து கடந்து சேறல்போல், இங்ஙனம் இருக்கும் என்று சிவத்தைத் தியானிக்குந்தோறும் அது அத் தியானங்களுக்கு அப்பால் அப்பால் சேறலின், “நிழலளப்பார்” என்றுங் கூறினார். சிவத்தினது உண்மையைக் கேட்டிருந்தும் இங்ஙனம் செய்தலான், “ஆரைப்போல்வாரென்னலாம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் மலரகிதமாய் ஆனந்தவடிவாயிருந்த சிவத்திற்கு மாயாகாரியமாகிய நீராதி உபசாரங்களால் சுத்தமும் சுகமும் உண்டாகா என்பதும், அதனைப் போதத்தால் அளவிட் டறியக் கூடாதென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

நீர்க்கும் வழிக்குந் துயரில்லை நீந்திநடந்
தார்க்குத் துயரென் றறிவறியா - மூர்க்கருரை
யாற்றுக்கு வாய்கட்டி யம்பரத்துக் கேணியிட்டுக்
காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல் காண்.

(உரை.) நீர்க்கும் வழிக்கும் துயர் இல்லை நீந்தி நடந்தார்
க்குத் துயர் என்று அறிவு அறியா மூர்க்கர் உரை—வெள்ள
மாய் நிறைந்துள்ள நீருக்கும் ஒரூர்க்குச் செல்லும் வழிக்கும்
துன்பம் ஏதும் இல்லை, அவ் வெள்ளத்தை நீந்திச் செல்வோர்
க்கும் அவ்வழி நடந்து செல்வோர்க்கும் துன்பமென்று அறி
வதுபோல, பூரணமாய் மௌனமாய் ஆகந்தமாயிருந்த சிவத்
திற்கு ஓர் துன்பமும் இன்று, அதற்கு ஓர் துன்பம் உளது
போற்கருதி, பூசை வைவேத்திய உபசாரங்களைச் செய்யத்
தொடங்கும் எமக்கே துன்பமென்று அறிந்து, இங்கணம்
செய்யும் பூசையாதிகளை விட்டு நீங்கி, அச்சிவத்தை அறிவித்
தற்கு ஏதுவாய் ஞானஞ்சாரியரை அடைந்து, திருவருள் ஞான
த்தை அறிபாத கிரியாகுருவாகிய தூர்ச்சனர் பிறர்க்கு உபதே
சப்போற் கூறும் உரை,

யாற்றுக்கு வாய் கட்டி அம்பரத்துக்கு ஏணி இட்டுக் காற்
றுக்குக் கால் பிடித்தல்—பிரளயமாய்ச் செல்லும் ஆற்றுக்கு வா
ய்கட்டி அதனை அடக்கச் சொல்லுதல்போலும், ஆகாயத்தின்
கண் ஏணி நாட்டி இதன்மேல் ஏறி அதனைப் பிடிக்கச் சொல்
லுதல்போலும், காற்றுக்குக் கால் பிடித்தல் முதலிய உபசாரங்
களைச் செய்யச் சொல்லுதல்போலும் ஆம்.

(தறிப்பு.) மலைச்சண் நின்று சடலளவும் ஊடுருவிக் கோத்து நின்ற ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி அடக்கச் சொன்னதுபோல், பிருதிவிமுதல் முப்பத்தாறு கருவிகளையும் ஊடுருவிப் பேராநந்தக்கடலாய் நிறைந்திருந்த சிவத்தை ஓர்வடிவத்து ஆவாகனம் பண்ணச் சொல்வதனால், “ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி” என்றும், ஏணிநிறற்றரும் அதன்மேல் ஏறிச் செல்வோனுக்கும் இடங் கொடுத்துநின்ற ஆகாயத்தை அவ்வேணிமேல் ஏறிப் பிடிக்கச் சொன்னதுபோல், அந்தரியாக பூசைக்குத் தான் சொல்லுந் தானத்திற்கும் அத்தானத்திருந்து பூசனை செய்வோனுக்கும் உட்புறம்பாய் நிறைந்துள்ள சிவத்தை இங்ஙனம் இருப்பதென்று அறியாது, அப்பூசனையால் அறி என்று சொல்வதனால், “அம்பரத்தக் கேணியிட்டு” என்றும், அருவமாயிருந்த காற்றிற்குக் காலே இன்று, அஃது அங்ஙனம் இருப்பவும் அசற்குக் கால்பிடித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யச் சொல்வதுபோல், உருவம் அருவம் உருவருவங்களை எல்லாம் கடந்துநின்ற சிவத்திற்கு வடிவேயில்லை, இஃது இங்ஙனம் இருப்பவும் இசற்குச் சோடச உபசாரங்களைச் செய்யச் சொல்வதனால், “காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல்” என்றுங் கூறினார். உபசாரஞ் செய்தலை இருவகைப் பூசைக்கும் பொதுவாகக் கொள்க. காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கிரியாகுரு உபதேசத்தால் ஆன்மலாபம் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ச)

ஆயின் ஞானிக்குக் கிரியை செய்ய வேண்டாவோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ வாழ்கடலோ
மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டுமோ - யோகிக்குங்
கன்மமோ பூரணன்கான் காலமும் காயமும்போ
மென்ன தொழிலையிற் றும்.

(உரை.) ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ ஆழ்க
டலோ மீகாமன் போல் திரிய வேண்டுமோ—ஆகாயகமனம்
பண்ணுவோர்க்கும் ஓர் பற்றுக்கோடோ? அவ்வாகாயம் ஆழ்க
டலோ? தூவாழ் கடலிற் செல்லும் மீகாமனைப்போல் பற்றுக்
கோடுபற்றி ஓர் துறை சார்தற் பொருட்டுத் திசைநாடி இக்க
னம் சுழல அவர்க்கு வேண்டுமோ? (அதபோல),

யோகிக்கும் கன்மமோ பூரணன் காலமும் ஆகாயமும்
போய் என்ன தொழிலை இயற்றும் —சிவயோகி ஆந்த பூர
ணன் ஆகலின், சேகாந்தனா யிருந்துள்ள கிரியையாளனைப்
போல் அந்நுக்கும் கிரியையசெய்ய வேண்டுமோ? அஃதன்றி;
காலமும் ஆகாயமும் தாம் இருந்தபடி இருப்ப, தம்மிடத்தில்
பிறப்பொருள்கள் தொழிற்படுவன அன்றி, தாம் சென்று யாது
தொழிலைச் செய்யு? அதுபோல், பூரணனாகிய அச்சிவயோகி
சந்திதானத்தில் கருவிகள் தொழிற்படுவன அன்றி, தான்
ஒரு கருவிகளோடும் கூடித் தொழில் செய்யான்.

(குறிப்பு.) ஆகாய கமனம் பண்ணுவோன் தான் கிளை
த்த தானத்தில் வாயுவீனற் சென்றிருத்தல்போல, சிவயோகி
தான் கருதியவீட்டை அருளால் அடைந்திருத்தலின், “ஆகா
யம் போவார்க்கு மாவிகையோ” என்றும்; ஆழ்கடலிற் செல்

ஹம் மீகாமனுக்குக் கப்பலாகிய பற்றுக்கோடு பற்றி ஓர் துறைக்கண் சார்சற் பொருட்டுத் திசை நாடிச் செல்லவேண்டும், அதுபோல, கிரியாவானுக்கு ஓர் வடிவைச் சிவமாய்ப் பாவித்து ஓர் பசுவியை அடைதற் பொருட்டு அதற்கு விதிமார்க்கமாய் அருச்சுனை யாதுகளைச் செய்யவேண்டும், அவர்க்குச் செய்யவேண்டுவது இன்றாகலின், “மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டோ” என்றுங் கூறினார்.

சிவயோகி தான் அறிவாயும் ஆனந்தம் சிவமாயும் கண்டு, அறிவாகிய தான் ஆனந்தமாகிய சிவத்தில் கலந்திருப்பன். கிரியாவான் தான் தேகமாயும் சிவம் சிலையாதுகளாற் செய்யும் ஓர் வடிவாயும் கண்டு, அதனைத் திரிகரணங்களால் வழிபட்டு இனிமேல் ஓர் பதவியை அடையக் கருதி இருப்பன். ஆகலின் இவர் இருவருக்கும் இங்ஙனம் உவமை கூறினார். (௫)

நெருப்பில் விறகுதீயா நெய்யிற்பா னேன்று வருக்க னிருளை யடர்த்தாற்போன் - மருட்கெடுத்த ஞானத்தின் பேர்கிரியை நாசமெனின் ஞானிகளு முனத் தொழிலுழைப்பா ரோ.

(உரை.) நெருப்பில் விறகு உதீயா நெய்யில் பால் தோன்று அருக்கன் இருளை அடர்த்தாற்போல் மருள் கெடுத்த ஞானத்தின் பேர் கிரியை நாசம் எனின்—நெருப்பின்கண் விறகு தோன்றாதது போலும், நெய்யில் பால்தோன்றாதது போலும், ஆதித்தன் பூதவிருளை அழித்து எழுந்தாற்போல் மும்மலமாகிய இருளை அழித்து எழுந்த ஞானம் அவற்றினது

காரியமாகிய கிரியையையும் தோன்றாது அழிக்கும் ஆகலின், இந்த ஞானத்தின்பேர் கிரியாநாசம் என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனின்,

ஞானிகளும் ஊனத்தொழில் உழைப்பாரோ—இந்த ஞானத்தைப்பெற்று இதுவே வடிவாயிருந்துள்ள மெய்ஞ்ஞானிகளும் குற்றம் பொருந்திய கிரியைத்தொழிலைச் செய்வாரோ? (செய்யார்).

(குறிப்பு.) விறகை அழித்து எழுந்த நெர்ப்பில் விறகும், பாலை அழித்து எழுந்த நெய்யில் பாலும் தோன்றா; அது போல, கிரியையை அழித்து எழுந்த ஞானத்தில் கிரியை தோன்றாது; ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

கிரியை பிறவித்துன்பத்துக்கு ஏது ஆகலானும், அதனால் ஆன்மலாபமாகிய ஆநந்தம் இன்மையானும், “ஊனத்தொழில்” என்றும், “உழைப்பாரோ” என்றுங் கூறினார்.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிக்குக் கிரியை செய்யவேண்டிவது இன்று என்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (சு)

கிரியையான் ஞானங் கிடைத்தாலுங் கேடு
கருவால் வருவதுபோற் காணு - மொருகோடி
சூரியரைக் கூரிருளா லேசுருட்ட நீரகில
காரணனைத் திண்டநீனைக் கை.

(உரை.) கிரியையால் ஞானம் கிடைத்தாலும் கருவால் வருவதுபோல் கேடு காணும்—கிரியைத் தொழிலால் ஞானங் கிடைத்ததாயினும், அந்த ஞானத்திற்குக் கார்ப்பத்தின்கண்

உற்பத்தியாய் வரும் பொருள்கள் போல் கேடுண்டாம்; (அஃதன்றி),

நீர் அகிலகாரணனைத் தீண்ட நினைக்கை ஒருகோடி சூரியரைக் கூர் இருளாலே சுருட்டல்—சடசித்துக்களாயுள்ள பிப்பஞ்சங்களை யெல்லாங் கடந்து நின்றும் அவற்றை நடத்தும் காரணனாகி யிருந்த சிவனை நீர் உமது கிரியையால் தொடர்ந்து பற்றக் கருதுவது ஒருகோடி சூரியரை மிகுந்த இருளினால் சுருட்டிப் பிடித்தல் போலும்.

(குறிப்பு.) சரியை கிரியை யோகங்கள் ஞானாசாரியரை அடைதற்குப் பக்குவம் ஆக்குவன அன்றி, ஞானத்தைக்கொடா; ஆயினும், முன்விட்ட குறையால் கிரியை அதுட்டிக்குங்காலே ஓர்கால் ஞானம் தோன்றிற்றாயினும், அந்த ஞானம் ஞானாசாரியரால் பெறாமையானும், தான் செய்யும் கிரியை மேலீட்டானும் நிலைபெறாது மறையும். ஆகலின், “கிரியையான் ஞானங்கிடைத்தாலும்” என்றும், “கருவால் வருவது போற்கேடு” என்றும் கூறினார்.

ஞானத்தால் சிவத்தைப் பெறவேண்டும் என்பது அறியாது, மாயாகாரியமாகிய கிரியையால் அதனைப் பெறத்தொடங்கலின், “ஒரு கோடிசூரியரைக் கூரிருளாலே சுருட்டல்” என்று உவமை கூறினார்.

கிரியை ஏதுவால் ஞானம் வந்ததாயினும் நண்டு இப்பிழுதலிய தமது கருவால் நாச மாவனபோல் அந்த ஞானமேலீட்டால் கிரியை கெடும் என்பதும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாடால் கீரியை அதுட்டிக்குந்காலைத் தெய்வகதியாய் ஞானம் தோன்றிற்றாயினும், அக்கிரியை மேலீட்டால் அந்த ஞானம் நிலைபெற்று நில்லாது மறையும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

சுகாதீதம் வேண்டிற் தொழில்செய்வோ மென்றனகாரோ துயில்வார் நடந்தோ - விகாரமெனச் சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சார்போதக் கோத்திரங்காண் மாயைக் குழாம்.

(உரை.) சுகாதீதம் வேண்டின் தொழில்செய்வோம் என்றால் நகாரோ நடந்தோ துயில்வார்—ஆந்தாதீதமாகிய வீட்டைய விரும்பின், அதனை அறிவிக்கும் ஞானஞ்சாரியரை அடைந்து அருள்ஞானம் பெற்று, இவ்வருள் ஞானத்தால் அவ் வீட்டையாது விடுத்து, கீரியைத் தொழிலான் அவ் வீட்டையலாம் என்று கருதி அக்கிரியைகளைச் செய்வோம் எனின், மெய்ஞ்ஞானிகள் நகைசெய்யாரோ? அஃதென்னெனின், நித்திரை பண்ணவேண்டினோர் ஓரிடத்துப் படுத்துக்கொண்டு நித்திரைபண்ணுதன்றி, ஒருந்நிழி நடந்து சென்றோ நித்திரை பண்ணுவார்? (அஃதன்றி),

விகாரம் எனச் சாத்திரமும் பூசை சமாதிகளும் சார்போதக் கோத்திரம் மாயைக் குழாம்—ஞானிகளோடு மாறுபட்டது போன்று நீர் ஓதும் சாத்திரமும், அந்தரியாக பூசையில் ஓர்வடிவைத் தியானித்து நீர் சமாதி கூடுதலும், உமது சார்போதத்தின் கூட்டமும், மாயைக் கூட்டமும் அவை.

(குறிப்பு.) போத ஒழிவில் நின்ற சுகாதீதத்தை விரும்பினோர் கருவிகள் ஒழிந்தபோதும் அசைவறாதபோதும், அவைகளோடு கூடித் தொழிற்செய்தால், நெய்சொரி தழல்பால் மேன்மேல் ஊர்தலின், “சுகாதீதம் வேண்டிற்றொழிற்செய்வோமென்றால்” என்றும், இத்தொழிலால் அச்சுகாதீதம் பெறுதல் அரிதென்பதும் ஞானிகளறிவார் ஆகலின், “நகரோ” என்றுங் கூறினார்.

தேகம் அசைந்து செல்லும்போது நித்திரைவரினும், அவ்வசைவு அந் நித்திரையை வரவொட்டாது தடுத்தல்போல, கருவிகள் அசைந்து தொழில் செய்யும்போது தெய்வ கதியால் ஆந்த நித்திரைவரினும், இத்தொழில் அந் நித்திரையை வரவொட்டாது தடுக்கும் ஆகலினும், தேகம் அசைவற ஓரிடத்துக் கிடந்தபோது நித்திரை நன்றாய் வரவதுபோல, கருவிகள் தொழில்செய்யாது அடங்கியபோது ஆந்தநித்திரை நன்றாய் வருமாகலினும், “துயில்வார் நடந்தோ” என்றார்.

போதம் ஒன்றாயினும் அடுத்த கருவிகள்தோறும் அதன் சன் மயமாய்ச் சென்றிருத்தலின், “சார்போதக்காதீதம்” என்று பன்மையாகக் கூறினார். “மாயைக்குழாம்” என்றது கருவிகளை. போதமும் கருவிகளும் கூடிச் செய்தலான் தூண்டையுங் கூட்டிக் கூறினார். பாசஞானம் பசுஞானம் என்றும் ஆம்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளையும் போதத்தையும் கடந்துநின்ற சுகாதீதமுத்தியை அவற்றாற் செய்யும் கிரியைகளால் அடையக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

தொழிலிற்றுதி தானே சகவுதய மென்றார் [யினும்
 ரொழி லுதயந் துக்கமெனச் சொல்லோந்-தொழில்செ
 வந்திப்போ கம்போல வுண்டுத்தன் மாத்திரமாய்ச்
 சிந்திப்பா ரைப்பேணிச் செய்.

(உரை.) தொழில் இறுதி தானே சக உதயம் என்றால்
 தொழில் உதயம் துச்சம் எனச் சொல்லோம்—இம்மையைக்
 குறித்தச் செய்யும் உழவாதி அறுவகைத் தொழில்களும், மறு
 மையைக் குறித்துச் செய்யும் சரியாதி தொழில்களும், வீட்
 டைக்குறித்துச் செய்யுங் கருவிகளை நியதிகளைதலாகிய தொழி
 ல்களும், அதற்குமேல் ஞாநுநு ஞான ஞேயமாய் நிற்கும்போத
 அசைவுகளும் அற்ற இடந்தானே சிவநந்தோதயம் என்று
 வேதாகமங்கள் கூறும் எனின், அணுவளவேனுந் தொழில்
 உதயமான இடத்துத் துன்பம் உண்டாம் என்று யாம் கூறுகி
 லோம், ஆண்டுத் துன்பம் உண்டென்பது தொழிலிற்றுதிதா
 னே சகவுதயம் என்ற மொழிதானே விளக்கலின்;

(ஆயின் நீரிங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் தொழில் சிந்தே
 னும் செய்யவேண்டாவோ எனின்),

தொழில் செயினும் வந்திப் போகம்போல உண்டு உடுத்
 தல் மாத்திரம் ஆய்ச் சிந்திப்பாரைப் பேணிச் செய்—இன்றி
 யமையாத சிற்சில தொழில்களை நீ செய்யினும் இனிமேலைக்கு
 வேண்டும் என்று ஒன்றையும் கருதாது, உண்டு உடுக்கும் வந்
 திப் போகம்போல் இம்மை மறுமைப் போகங்களில் ஒன்றை
 யும் சிந்தியாது, காடி கூழேனும் கிடைத்ததை உண்டதும்

கரித்துணி கந்தையேனும் கிடைத்ததை உடுத்தலும் ஆகிய இம் மாத்திரமே சிந்திக்கும் பெரியோரைப்பார்த்து அவரைப்போல நீயும் செய்தி.

(குறிப்பு.) ஓர் தொழிலும் செய்யாது நிழற்சண் இருப் பது சுகம் என்றால் எழுந்து வெய்யிலிற்சென்று தொழில்செ ய்தல் துன்பம் என்பது சொல்லவேண்டிவது இன்றாகலின், “தொழிலுதயந் துக்கமெனச் சொல்லேம்” என்றார்.

வந்தி சுகத்தைச் சுதர் இன்மையால் மேலைக்கு ஒன்றை யும் குறியாததுபோல், ஞானிகட்கு இகபுரங்க ளெல்லாம் பொ ய்யாகலின், இவரும் ஒன்றினையும் குறியார் ஆகலினும், அவன் உண்டு உடுத்தல் மாத்திரமா யிருத்தல்போல், இவரும் உண்டு உடுத்தல் மாத்திரமா யிருத்தலினும் இங்ஙனம் உவமை கூறி னார்.

“சிந்திப்பாரைப்பேணிச் செய்” என்பது, நீ தொழில் செய்தி ஆயினும் ஞானிகள் நடையைப்பார்த்து அவர் செய்யும் தொழில் மாத்திரமே அன்றி அதிகஞ் செய்யற்க என்பதெனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானக்கிரியை மாத்திரம் மேலைப் பயன் குறியாது செய்க என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

சும்மா திருக்கவைத்த சூக்திரமாஞ் சாத்திரத்தை விம்மா கதறுவதும் வேலைகளுந் - தம்மறிவா னீட்டிப் பிடித்திருக்கு நீட்டைகளு ஞானிகண்முன் காட்டும் பரியாச கம்.

(உரை.) சும்மாது இருக்க வைத்த சூத்திரம் ஆம் சாத்திரத்தை விம்மா கதறுவதும் வேலைகளும் தம் அறிவால் நீட்டிப் பிடித்து இருக்கும் ரிட்டைகளும்—தற்போதத்தை ஒழித்து ஆகந்த மௌனமாயிருக்க ஒதி வைத்த உபாயமாகிய சாத்திரங்களை விம்மி அழுது ஒதலும், நீராடல் ஆகி கிரியைகளைச் செய்தலும், தமது போதத்தால் ஓர் வடிவைத் தியானித்து உடலை நீட்டிப் பிடித்து ஆசனங் கட்டியிருக்கும் ரிட்டைகளும் ஆகிய இவை எல்லாம்,

ஞானிகள்முன் காட்டும் பரியாசகம்—இவைகள் ஒன்றும் இன்றி மௌனநந்தமாயிருக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகள் முன்னர்க் காட்டப்பட்ட பரியாசகமாம்.

(நுறிப்பு.) வேதாகமவழிகூறும் ஞானசாத்திரங்க ளெல்லாம் தற்போதத்தை ஒழித்துச் சிவமாயிருத்தற்கு உபாயங் கூறும் ஆகலின், “சும்மாதிருக்கவைத்த சூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை” என்றும், ஞானசாத்திரத்தின் அர்த்தங்களை நாடிக்கலுழ்தலான், “விம்மா” என்றும், அவ்வருத்தப்படி நில்லாண்மயான், “கதறுவதும்” என்றும், கிரியைகள் யாவும் அறிவன்று ஆகலினும், உலகர் வேலையாடு இதுவும் ஓர் வேலை ஆகலினும், “வேலைகள்” என்றும், தற்போதத்தால் கூடும் ரிட்டை ஞானரிட்டை அன்மையால், “நீட்டிப் பிடித்திருக்கு ரிட்டை” என்றும், இவை எல்லாம் ஞானிகட்குப் பரியாசகமாயிருத்தலின், “பரியாசகம்” என்றுங் கூறினார்.

“தம்மறிவா நீட்டிப் பிடித்திருக்கும்” என்றமையான், அருளறிவால் ரிட்டைகூடுதல் ரிட்டை என்பதாயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் போதம் இறந்து நிற்பதே நினைவு என்றும், போதத்தோடுங் கூடிச் செய்வது நினைவு அன்றென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கூடு)

குடையுஞ் செருப்புங் கொடுநடப்ப தல்லாற்
படியும் விசம்பும் பரப்பி - யிடையாடு
மாத்திரம்போ லேசமய வாதமனம் போதாத
சாத்திரங்கற் றார்வீடுற் றார்.

(உரை.) குடையும் செருப்பும் கொடு நடப்பது அல்லால் படியும் விசம்பும் பரப்பி இடை ஆடும் மாத்திரம் போலே— ஓர் ஊருக்குச் செல்லவேண்டினோன் உடம்பில் மழை வெயிலாதின்கள் படாது கையில் குடையும் பிடித்துக்கொண்டு, காலில் கல் முள் மண் தாக்காது செருப்பும் தொட்டுக்கொண்டு நடப்பதே அன்றி ஆகாய மெங்கும் குடை பரப்பிப் பூமி யெங்கும் தோல்பரப்பி அவற்றிற்கு இடையே செல்லு மாத்திரம்போலே,

சமயவாதம் மனம் போதாத சாத்திரம் கற்று வீடு உற் றார் ஆர்—சமயிகள் நானாவாகக் கூறும் தருக்க வாதங்களையும், அத் தருக்க வாதத்தால் அநந்த பேதமாய்த் தோற்றும் மனோ வுத்திகளையும் அளவு கூறினும் அவ்வளவு போதாத சாத்திரங் களைக் கற்று வீட்டைந்தார் யாவர்?

(குறிப்பு.) ஓர் ஊரை அடையக்கருதினோன் மேலுக்கும் காலுக்கும் துன்பம் அணுகாவகை குடையும் செருப்புப் பிடித்திட்டுக்கொண்டு சென்று அவ்ஐரை அடைவதுபோல், வீட்டையக்கருதினோன் ஆசானியர் கூறும் உபதேச மொழிகளும் அவர்

கொடுக்கும் ஓர் சாத்திரமும் கொண்டு, அவற்றின் அருத்தப் படி திரிகரணங்களால் ஒன்றையும் வருந்திச் செய்யாது தற் போதத்தையே ஒழித்து அவ்வீட்டை அடையாத, அளவிடப் படாத ஆகாயத்திலும் பூமியினும் குடையும் தோலும் பரப்பி நடுவிடைச்செல்லத் தொடங்குவோனைப்போலும், தருக்கவாதங்களையும் அவ்வாதத்தாலெழும் மனோவுத்திகளையும் அளவிட னும் அளவிடப்படாத சாத்திரங்களைக் கற்று நீர் வீட்டையத் தொடங்குவது என்பதும், சிலகற்பினும் அதனால் வீடு கூடா தென்பதும் இதனால் காண்க.

சாத்திரங்களை மிகவுங் கற்றோர்க்குத் தருக்கவாதமும் மனோவுத்தியும் மிகவுங் விரியும் ஆகலின், சாத்திரங்கட்கு அளவு கூறுவார் வேறு கூறுது அவற்றைபே அளவு கூறினார்.

வாதம் என்பதும் மனம் என்பதும் ஆகுபெயர்.

இத் திருவெண்பாவால் அபரஞானத்தால் வீட்டையக் கூடாது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

அறிவாலே பற்றி யனுபவித்து விட்ட
கிறிபால் வருமோ கெடுவீ - ரறிவாய்நீ
ராம்போ தறிவிப்பான் றான யவையிரண்டும்
போம்போதும் வாராப் பொருள்.

(உரை.) அறிவாய் நீர் ஆம்போது அறிவிப்பான் தான் ஆய் அவை இரண்டும் போம் போதும் வாராப்பொருள்—கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீக்கி அவற்றின் முடிவில் நின்ற அறிவு யாம் என்று அவ்வறிவாய் நீராகும்போது உம்மையும் தன்னை

யும் அறிவிப்பான் தானாக, அந்த அறியும் அறிவும் அறிவிக்கும் அறிவும் ஆகிய அவை இரண்டும் நீங்கியபோதும் வாராத சிவனாகிய பெயர்ப்பொருள்,

கெடுவீர் அறிவாலே பற்றி அனுபவித்து விட்ட கிறியால் வருமோ—கெடுவீர்களா! தற்போத அறிவால் ஒன்றைப் பாவித்துப்பற்றி, இஃது இங்ஙனம் இருப்பது என்று அப்போதத்தால் அனுபவித்து அறிந்து, மீட்டும் அப்பாவனையை விடுத்த பொய்யினால் வருமோ?

(குறிப்பு.) பாவனையில் தோன்றும் வடிவு மாயை, அவ்வடிவில் இதம் பிறத்தல் கருமம், அவ்வடிவை மெய்யாகக் கருதப்பண்ணுவது ஆணவம் ஆகலின், “கிறியால்வருமோ கெடுவீர்” என்றார்.

அருளும் ஆன்மபோதமும் நீங்கியபோது ஆன்மா சிவமயமாயிருக்கும் ஆகலின், “அவை யிரண்டும் போம்போதும் வாராப்பொருள்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அருளையும் போதத்தையும் கடந்துநின்ற சிவம் போதத்திற்கு அகப்படாதென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (௧௨)

அழிப்பே யவனுக்கு மிச்சையது வானு
 லீழப்பே யுனக்கிச்சை யென்னு - யிழப்பை
 யயிரித் ததுகா ணறியாவஞ் ஞானங்
 கிறிகேளுந் போதங் கெடல்.

(உரை.) அழிப்பே அவனுக்கும் இச்சை அது ஆனால் இழப்பே உனக்கு இச்சை என்னும்—உன்போதத்தை ஒழிப்பதே சிவனுக்கும் இச்சை, அவனது இச்சாசத்தித் தொழிலும் அது வானால், அவனது இச்சைபோல் உன்போதத்தை ஒழிப்பதே உனக்கும் இச்சையாகக் கருதுவாய், (நீ வீட்டைய விரும்பினே எனின்) ;

(ஆயின் நீர் இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் அஞ்ஞானங் கெடுதல் வீடு அன்றென்பதும், போதங் கெடுதல் வீடு என்பதும் ஆயிற்று. இனி அஞ்ஞானமாவது யாது எனின்);

இழப்பை அறியாததுகாண் அறியா அஞ்ஞானம் கிறி உன்போதம் கெடல் கேள்—அப்போத இழப்பை அறியாது கிரியையாதுகளை நீ செய்தலே அறியாமையாகிய அஞ்ஞானமென்று அறிதி. (ஆயின், அப்போத இழப்பை அறிதற்கு உபாயம் எங்ஙனம் எனின்), பொய்யனே ! இனி உன்போதங் கெடுதற்கு உபாயம் செல்லுதும் நீ கேட்டி.

(குறிப்பு.) சிவன் மெத்த திசையில் உடலை ஒழித்து மாயையில் வைத்து இளைப்பாற்றுதல்போல், முத்தி திசையில் போதத்தை ஒழித்து ஆனந்தக்கடலில் வைத்து இளைப்பாற்றுவனாயினும், அவன் ஒழிக்கும் இச்சைபோல் தன்னை இழக்கும் இச்சைவைத்த ஆன்மபோதத்தை ஒழிப்பன் அன்றி, அப்போதத்தை ஒழிக்கும் இச்சையின்றிய ஆன்ம போதத்தை ஒழியாளுகலின், “இழப்பே யுனக் கிச்சை யென்னாய்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் தற்போத நாசத்தை விரும்பினோர்க்கு மெய்ப்பொருள் கிடைக்குமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கந)

மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைதீ
யெரிந்த விறகோ டிறக்கில் - விரிந்த
தொழின்மனத்தின் மட்டேநீ தோயுமதென் னாடி
நிழல்புகைத்தாற் போலெதிர்போய் நில்.

(உரை.) மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைதீ எரிந்த விறகோடு இறக்கில்—பிணிமாண்டபோது அது நீங்கற்பொருட்டு உண்டமருந்தும் அப்பிணியோடு மாண்டுபோம் எனில், எரிந்த விறகு இறந்தால் அவ்விறகோடு புகையும் தீயும் இறக்கும் எனில், அவைபோல், உன்போதம் இறந்தால் அப்போதத்தோடு கிரியை இறக்கும் என்றும், கிரியை இறந்தால் அதனோடு கருவியும் போதமும் இறக்குமென்றும் அறியாது உன்போதத்தால் கிரியை செய்வா.கின்றன;

விரிந்த தொழில் மனத்தின் மட்டே நாடி தோயுமது என்றி நிழல் புகைத்தால்போல் எதிர்போய் நில்—நானாவாய் விரிந்த உனது கிரியைத்தொழில்கள் மனத்தினளவே அன்றி வேறு இன்று ஆகலின், கருவிகள் முப்பத்தாறையும் போதத்தை யுந் கடந்துரின்ற சிவத்தைக் கிரியை ஏதுவாகக்கொண்டு அப்போதத்தால் நாடி, அச்சிவத்தை அடையத்தொடங்கும் உன் கருத்து என்னை ! நீ அக்கருவிகளை வியதிகளைந்து அவற்றின் முடிவில் நின்ற உன்னை அருளால் அறிந்து, பெரியபிழ

வில் சிறிய நிழல் மறைந்தாற்போல் நீ அத்திருவருளில் மறைந்து எதிரீடெல்லாம்போய் நின்றி; (இங்கனம் நின்றி எனின், போதம் ஒழித்தற்கு உபாயமும் சிவத்தைப் பெறுதற்கு உபாயமும் இதுவேயாம்).

(குறிப்பு.) போதம் தோன்றியபோது கிரியைதோன்றும், அப்போதம் சிவத்தில் இறந்தபோது அப்போதத்தோடும் கிரியை இறக்கும். ஆகலின், போதத்தைப் பிணியாகவும், கிரியையை மருந்தாகவும் வைத்துக் கூறினார்.

விறகு எவ்வளவு இருந்தது அவ்வளவும் புகையும் தீயும் இறவா, அவ்விறகு இறந்தபோது அதனோடு புகையும் தீயும் இறக்கும்; அதுபோல, கிரியை எவ்வளவு இருந்ததோ அவ்வளவும் கருவிகளும் போதமும் இறவா, அக்கிரியை சிறிதும் தோன்றாது இறப்பின் அதனோடு இக்கருவிகளும் போதமும் இறக்கும் ஆகலின், “புகைதீ யெரிந்த விறகோடிறக்கில்” என்றார்.

கிரியை இறந்தபோது கருவிகளும் போதமும் இறக்கு மென்றது எங்கனம் எனின், கிரியை இருந்தபோது போதம் வளர்வதே அன்றி இறவாது, அக் கிரியை இறந்தால் போதத்திற்கு அசைவின்றிக் கெடும். இப்போதம் கெடவே இதனைத் தொடர்ந்து நின்ற கருவிகளும் கெடும். ஆகலின், இங்கனமென்று அறிதி.

பெரிய நிழலிற் சிறிய நிழல் புறம்போகாது அடங்கின் மறையுமதுபோல், பூரணமாகிய சிவபோதத்தில் கிஞ்சிஜ்ஞமா

கிய ஆன்மபோதம் எதிரிட் டசையாது அடங்கின் அதில் மறையும் ஆகலின், “நிழல் புதைத்தாற்போல்” என்றார்.

நீங்கிகின்ற கருவிகளையும் அடைந்துகின்ற திருவருளையும் எதிரிடாது நிற்கவேண்டு மாகலின், “எதிர்போய் நில” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் போதம் அடக்குதற் குபாயங் கூறியவாறு காண்க. (கச)

காணு மறிவுநீ காட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்றியிலே - நாணி
நமைத்திரும்பிப் பாராதே நான்ருனென் னாதே
யமிழ்த்துகர கம்போனிற் பாய்.

(உரை.) காணும் அறிவுநீ காட்டுஅறிவு நாம் அவற்றைக் காணக் கழலும் கழற்றியிலே—கருவிகளை இது இது என்று காணும் அறிவுநீ, அவற்றை உனதுயிர்க்கு உயிராயிருந்து உனக்குக் காட்டும் அறிவு நாம், அக்கருவிகளினது குணங்களை நீ காணக் காண அவைகள் எல்லாம் உனக்கு அன்னியமாய் நிற்கும் நீக்கத்தில் அவற்றின் முடிவில் நின்ற உன்னைக் கண்ட பின்னர்,

நாணி நமைத் திரும்பிப் பாராதே நான் தான் என்னாதே அமிழ்த்து கரகம்போல் நிற்பாய்—யான் காணும் அறிவு ஆகலின், அக்கருவிகளை அறிந்து நீங்கவும் என்னை உள்ளபடி அறியவும் எனக்குச் சதந்தரம் இன்று என்று நீ நாணி எனக்குக் காட்டும் அறிவு ஒன்று உளது என்று நம்மை எதிரிட்டிப்பாராதே; அங்ஙனம் காணு மறிவும் காட்டும் அறிவுமாய் இருந்தோம்

ஆயினும், கண்ணொளியும் ஆதித்தன் ஒளியும் பிரிபடாதது போல் பிரிபடாதிருப்போம் ஆகவின், அலிதன்றி இங்ஙனம் பிரிபடாதிருந்த பரிபூரணத்தை நான்தா நென்று கருதாதே; கடலில் அமிழ்த்திய கரகம் சலத்தை உள்ளே மொண்டு அக் கடலில் மறைந்தாற்போல், நீயும் அப்பரிபூரணத்துக்குள்ளே அமிழ்ந்தி நீ தோன்றாது அதனுள் மறைந்து நிற்பாய்.

(குறிப்பு.) கருவிகளினது சணங்களை எதிரிட்டு அறியாதபோது அவைகள் ஆன்மாவிற்கு அன்னியமாய் நீங்கா ஆகவின், “காணக்கழலும்” என்றார்.

கருவிகளை எல்லாம் நீங்கி ஆன்மா அருள்வடிவாயபோது அவ்வருட் பூரணமெல்லாம் தானாய்த் தோற்றும் ஆகவின், “நான்று நென்னுதே” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகள் நீங்குதற்கு உபாயமும் அவற்றை நீக்கித் தன்னை அருளால் அறிந்து அருட்பூரணம் விளங்கியபோது போதம் சீவியாது அருளில் மறைந்து நிற்கு உபாயமும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கடு)

வதுவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக் கொண்ட
புதுமைச் சிவாநந்தம் போதும் - பதையா
விளக்கொளியி லெண்ணெய் வியாபியா னுற்போற்
கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்.

(உரை.) வதுவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக் கொண்ட புதுமைச் சிவாநந்தம் போதும்—தன் புருடனைக் கூடி இன்புறுதற்கு ஏதுவாகச் செய்யும் கலியாணச் சடங்கினை அவனோடும் கூடி இன்புறுதலாகக் கருதிக்கொண்ட பேதைப் பெண்போல், சிவனாகிய புருடனை ஆன்மநாயகி கூடி இன்புறுதற்கு ஏதுவாகச் செய்யும் கிரியைத்தொழிலை அவனோ

மும் கூடி நீ இன்புறுதலாகக் கருதிக்கொண்ட இந்தப் புதுமையாகிய சிவாநந்தம் அமையும்; (இனிக் கிரியையைச் சிவாநந்தமாகக் கருதும் கருத்தைவிட்டு),

பதையா விளக்கு ஒளியில் எண்ணெய் வியாபி ஆனால் போல் கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்—அசையாத நின்று விளக்கொளிக்குள் எண்ணெய் வியாபியானாற்போல், நீ சிவத்தில் வியாபியாய் அசைவற நின்று அது விழுங்கிக்கொள்ள உன்னைக் கொடுத்தல் உண்மையாயுள்ள முத்தி என்று அறிந்துகொள்ளுதி.

(குறிப்பு.) விளக்கொளியில் எண்ணெய் வியாபித்துக் கொண்டு நிற்க, இவ் எண்ணெய்யை அவ்வொளி விழுங்கித் தான் பிரகாசித்தல்போல், அச் சிவபூரணத்தில் ஆன்மா வியாபித்து அசைவற நிற்கவே, அச்சிவபூரணந் இவ்வான்மாவை விழுங்கிக்கொண்டு தான் பிரகாசிக்கும் ஆகலின், “விளக்கொளியி லெண்ணெய் வியாபி யானாற்போற் கொளக்கொடுத்தல்” என்றார்.

தன்னைக்கொடுப்பது சத்தியம் எனவே தன்னாற்செய்யும் கிரியை அசத்தியம் என்பது தானே ஆயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் போதத்தாற் செய்யும் கிரியை முத்திக்கு ஏது அன்று என்பதும், போதத்தைச் சிவனுக்கு ஊணாகக்கொடுத்து நின்றலே ஏது என்பதும் அறிவித்தவாறாகாண்க.

(கக)

நான்காம் அதிகாரம்

கிரியைக் கழற்றி

முற்றும்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

ச ரி யை க் க மு ற் றி.

நடந்துங் குளித்துமிது நல்லநா னுணை
விடுந்தொழிலான் மெய்வருந்தி வீடென் - றடங்காதா
ரென்றுசுக மேயிருப்ப ரிப்போதே துக்கமிவர்க்
கென்றெதிர்போ யின்பமுதிக் கும்.

(உரை.) நடந்தும் குளித்தும் இது நல்ல நாள் உணை
விடும் தொழிலால் மெய்வருந்தி வீடு என்று அடங்காதார்—பூப்
பிரதக்கிணமாய் நடந்துசென்றும், கங்கை முதலிய தீர்த்தங்க
ளாடியும், இது நல்ல நாள் என்ன உணை விடுத்தும், இவை
முதலியன செய்யும் சரியைத்தொழிலால் மெய்வருந்தி, இங்
னம் செய்வனவே வீடென்று துணிந்து தற்போதம் அடங்கா
தார்,

என்று சுகமே இருப்பர் இப்போதே துக்கம் இவர்க்கு
என்று எதிர்போய் இன்பம் உதிக்கும்—எக்காலம் ஓர் தொழி
லையும் செய்பாது சுகமே இருப்பர்? இத்தொழில்களான் இவர்
க்கு இம்மைக்கண்ணே துன்பம், இத்தொழில்வாசனை மறுமை
க்கண்ணும் தொடரும் ஆகலின், எக்காலம் தான் என்றும்
சிவம் என்றும் எதிரிடம் போதம் ஒழிந்து ஆனந்தம் தோன்
றும்?

(குறிப்பு.) தாம் குறித்தது வீட்டின்புறம் யிருந்தும் அதனைப் பெறுதற்கு எது அல்லாத சரியைத்தொழிலை மிகவும் மெய்வருந்திச் செய்தலான், அவ்விற்பத்தைப் பெறுதற்கு எதுவாய்த் தற்போதத்தையும் எளிதில் ஒழித்து, அதனை எக்காலம் பெறுவரோ என்னும் காருணியத்தால், “என்றெதிர் போ யிற்பழுதிக்கும்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் வீட்டையத் தொடங்கினார் அறியாமையான் இத்தொழிலைச் செய்து வருந்துகின்றார் அந்தோ என்று இரங்கிக் கூறியவாறு காண்க. (க)

உடலா லுழைத்தா லுடலொழியு மென்று
கெடுவீ ரிதையெங்கே கேட்டி ருடலே
நடையா டியபிணம்போ னன்போய்த் திரியக்
கிடையாதோ வென்றுகே ளீர்.

(உரை.) உடலே நடை ஆடிய பிணம்போல் கான்போய்த் திரியக் கிடையாதோ என்று கேளீர்—இந்த உடல் தானே நடையாடிய பிணம்போலத் தற்போதம் கெட்டு நிலத்தின்கண் உலாவ எமக்கு உண்டாகாதோ என்று ஞானசாரியரைக் கேளாத நீங்கள்,

கெடுவீர் உடலால் உழைத்தால் உடல் ஒழியும் என்று இதை எங்கே கேட்டீர்—கெடுவீர்களா, உடலால் வருந்தியா த்திரை சேறல் முசலிய இச்சரியைத் தொழிலைச் செய்தால் பிறப்பு நீங்கும் என்று இந்த உபதேசத்தை எந்தக் குருவினி டத்துக் கேட்டீர்?

●(குறிப்பு.) ஞானசாரியரை அடைந்து அனுக்கிரகம் பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகட்குக் கருவிகள் முப்பத்தாறும் தற்போதமும் கெடலான், அக்கருவிச் சேட்டையும் போதச்சேட்டையும் இன்றும்; ஆகலின், அவரது திருமேனி உள்ளும் புறனும் வறுங் கடத்து ஆகாயம்போல் சிவமே நிறைந்திருக்கும்; அவர் நிலத்தில் சரிக்கும்போதும் அக்கடம் ஆகாயத்திற் செல்வது போல் தோற்றும்; ஆகலின், “நடையாடிய பிணம்போ னுன் போய்த்திரிய” என்றார்.

கேளீர் எங்கே கேட்டீர் என முடிக்க.

வீட்டையத் தொடங்கி இங்ஙனம் செய்தலால், “கெடுவீர்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அவர் கேட்ட உபதேசத்தை மறத்தவாறு காண்க. (உ)

எந்தலூர் நீரென்ற லிப்போ திருந்துநாம்
வந்தலூர் தன்னை மறந்தோமேல் - அந்தலூர்க்
கின்றுநாம் போம்வழியே தென்னினுமக் கேழுலகு
மொன்றுபோ லொன்றுதோன் றும்.

(உரை.) நாம் எந்த ஊர் நீர் என்றால் இப்போது இருந்து வந்த ஊர் தன்னை மறந்தோமேல்—யாம் இந்த ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குச் சென்றபோது, அவ்விடத்தில் இருந்தான் ஒருவன் எந்த ஊர் நீர் என்று எம்மைக் கேட்டால், இப்போது இருந்துவந்த ஊர்தன்னை அடினுக்கு இன்ன ஊர் என்று சொல்ல மறந்தோம் எனின்,

அந்த ஊர்க்கு இன்று நாம் போம் வழி ஏது என்னின் உமக்கு ஏழலகும் ஒன்றுபோல் ஒன்று தோன்றும்—முன்னிருந்து வந்த ஊருக்கு இப்போது நாம் போதற்கு வழி யாதென்ற நீர் நாடின, உமக்கு ஏழலகும் ஒன்றுபோல் தோன்றி அந்த ஊருக்குச் செல்லும் வழிபோல் மற்றோர் ஊருக்குச் செல்லும்வழி தோன்றும் (எனின், இங்ஙனம் கேட்டோனுக்கு ஊர்ப்பெயரும் சொல்ல மறந்து அவ்வுருக்குச் செல்லும் வழியும் தெரியாது மயங்கிய இப்போதம் கொண்டோ திரிகரணங்களையும் கடந்து நின்ற பூரணசிவத்தை நீர் அடையத் தொடங்கினீர்?)

(தறிப்பு.) அவர்க்குத் தம்மைப்போல் இவரும் தோற்றலான், அவரை இவர் தம்மோடுங் கூட்டி “மறந்தோமேல்” என்றார்.

ஊர்ப்பெயர் சொல்ல மறந்துபோவது தூலபுத்தியால் தெரியாது யாம் அங்ஙனம் மறப்பது இலம் என்று அவரைத் தம்மைவிடப் பிரித்துநோக்கி, உமக்கு ஏழலகும் ஒன்றுபோல் ஒன்று தோன்றும் எனத் தூலமாகிய வழித்திகைப்பை எடுத்துக் காட்டினார்.

நெறிக்கண் திசைதப்பியபோது முன்போல் நான்கு திசையும் பிரிந்து தோன்றாது ஆகவின், “ஏழலகு மொன்று போல்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானாசாரியரால் அன்றி ஆன்மாக்கள் சுதந்திரத்தால் வீடடையக்கூடாதென்று சுதந்திரனை மறிவித்தவாறு காண்க. (க)

வேட்டியுந் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெண்பல்லுங்
காட்டுவது ஞானக் களவுகாண் - தேட்டமற்றேன்
பூரணன்கான் சிற்றறிவன் பொய்ப்பாச மென்றறிந்
கோர்வடிவும் வார்த்தையுமுண் டோ. [தார்க்

(உரை.) வேட்டியும் தாழ்வடமும் வெண் நீறும் வெண்
பல்லும் காட்டுவது ஞானக்களவு—காவிவேட்டியும், உருத்தி
ராக்கத் தாழ்வடமும், மெய்முழுதும் பூசும் வெண்ணீறும்
அடைக்காய் தின்னாதவெண்பல்லும் இவை முதலிய சிவவே
டங்களை மெய்யிற் காட்டுவது ஞானத்திருட்டு;

தேட்டம் அற்றேன் பூரணன் சிற்றறிவன் பாசம் பொய்
என்ற அறிந்தார்க்கு ஓர் வடிவும் வார்த்தையும் உண்டோ—
ஓர் பொருட்கண்ணும் விருப்பம் அற்றேனாகிய சிவன் பரிபூர
ணன், சீவன் சிற்றறிவன், பாசம் பொய் என்று அறிந்த ஞானி
கட்கு ஓர் சமய வேடமும் சமயாபிமான வார்த்தையும் உள்
வோ? இல.

(குறிப்பு.) அகத்து ஞானம் இன்றிப் புறத்து வேடத்தா
னும் வசனத்தானும் ஞானிபோற் காட்டினமையால், “ஞானக்
களவுகாண்” என்றார். அகத்து ஞானமும் புறத்து வேடமும்
உள் எனின், ஞானக்களவு அன்று என்றாயிற்று.

சிவம் அணுத்திரள் முதலிய பொருள்கட்கெல்லாம் ‘உட்
புறனாகிய பரிபூரண அறிவாகவின், அதற் கோர்சமயம் இல்லை.
சிற்றறிவு பொய்யாகிய பாசத்தை விட்டுநீங்கி அப்பரிபூரண
அறிவோடும் கலந்தபோது, அப்பரிபூரண அறிவாய் நிற்கும்

அன்றி, அது இது என்னும் பகுப்பில்லை ஆகலின். “ஓர் வடி
வும் வார்த்தையுமுண்டோ” என்றார். காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் வேடத்தால் மிகவும் சிறப்புள்
ளாராயினும், அகத்து ஞானம் இவர் எனிற் சிறப்பிலர் என்
பதும், வேடம்யாதும் இலராயினும் அகத்து ஞானம் உள்ளார்
சிறப்புளர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (ச)

கல்வியாய்ப் புத்தகமாய்க் காவிகடுக் குட்கட்டாய்ப்
பல்லின் வெளுப் பொத்த பசுமார்க்க - மெல்லை
கழன்ற தியானத்திற் கண்சிமிட்டு மாங்காண்
சுழன்றபெரு மாயைத் தொழில்.

(உரை.) கல்வி ஆய்ப் புத்தகம் ஆய்க் காவி கடுக்குள் கட்டு
ஆய்ப் பல்லின் வெளுப்பு ஒத்த பசுமார்க்க—தாம் கற்ற கல்
விகளைப் பேசுவதாய்ப் புத்தகம் கையிற் கொள்வதாய்க் காவி
வேட்டி உடுப்பதாய்ச் திருமேனிக் கடுக்கன் காதுவே இடுவ
தாய்க் கண்டத்தில் கெவுடம் கட்டுவதாய்ப் பேச்சிற்கும் வேட
த்திற்கும் ஒப்பப் பல் வெளுப்பும் ஒத்திருந்த பசுஞான நெறி
யினை உடையார்,

எல்லை கழன்ற தியானத்தில் கண்சிமிட்டும் ஆம் சுழன்ற
பெருமாயைத் தொழில்—பிருதிவிமுதல் நாதம் ஈறு என்று
அளவுகூறப்பட்ட கருவிகள் முப்பத்தாறையும் கழன்ற சிவத் தி
யானத்தை உடையவரைப்போலக் கண் மேற் செருகி ஆசன
ங்கட்டிக்கொண்டு இருப்பர்; இவர் இங்ஙனம் இருப்பதாம் கற
ங்குபோல் சுழலாநின்ற பெரியமாயையினது தொழிலாவது.

(தறிப்பு.) ஞானம் இன்றி வேடங் கொண்டோர் வேட தாரிகளோடு ஒப்பு ஆகலின், “பசுமார்க்கம்” என்றார்.

அகத்துப் பரிபூரணஞானம் இன்றிக் கண்சிமிட்டிப் பத் திந்திரியங்களையும் அப்போ தடக்கி ஆசனங்கட்டி இருப்போர் க்கு, முன்னர் ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து, கன்மேந்திரி யங்களால் தொழில்செய்யும் மனம், அப் பத்திந்திரியங்களும் அடங்கலின் அஃற்றின் வாசனையோடும் முன்னர் ஏறிய வாச னையோடும் உள்ளே சுழலும் அன்றி அடங்காது ஆகலின், “சுழன்ற பெருமாயைத்தொழில்” என்றார்.

காண்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானநிட்டை மின்மையான் அவரது நிட்டையை மறுத்தவாறு காண்க. (ரு)

ஞானக் கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாடோறும் போனத் தளவே புசிப்பன்றி - யேனாந் துறவா யவாவறுத்து மெய்யுணர்ந்த தூய வறிவார்க் கறியாவின் பம்.

(உரை.) ஞானக்கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாள்தோறும் போனத்து அளவே புசிப்பு அன்றி—அகத்து ஞானம் இன்றிப் புறத்து ஞானசாரமாய் நடிப்பவர்க்கு எக்காலமும் அன்னபா னத்தளவு வரும் விடயானந்தாநுபவம் அன்றி,

துறவு ஆய் அவா அறுத்து மெய் உணர்ந்த தூய அறி வார்க்கு அறியா இன்பம் ஏன் ஆம்—துறவினை உடையாரா கித் துறந்த அப்பொருள்கள்மேல் முன்னர் வாசனையால்

எழும் அவாவினை அறுத்து மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த நிருமல ஞானிகட்கும் தோன்றாத சொரூபநந்தானுபவம் என் உண்டாம்?

(குறிப்பு.) இவர்செய்யும் ஆசாரத்தைப் பிறர் கண்டு பெரியர் எனப் போனகம் கொடுத்தலின், “போனத்தளவே புசிப்பன்றி” என்றார்.

பேரின்பம் போதநாசத்தில் தோன்றாமல் தோன்றலான், “அறிவார்க் கறியா விற்பம்” என்றும், இவ்விற்பம் பெறுதற்கு எதுவாய ஞானம் இன்மையால், “ஏனாம்” என்றும் கூறினார்.

துறவு-புறப்பற்று நீங்குதல். அவாவறுத்தல் - அகப்பற்று நீங்குதல். இவ்விருவகைப் பற்றும் நீங்கவே சகல கேவலங்களும் நீங்கும். இவை நீங்கவே மெய்யுணர்வு தோன்றும். ஆகலின், “துறவா யவாவறுத்து மெய்யுணர்ந்த தூயவறிவார்” என்றார்.

போனகம் என்பது போனம் என்றாயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானம் இன்றி ஞானாசாரமாத் திரம் செய்வோர்க்குப் பிறப்பின்பமே அன்றி வீட்டின்பம் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

இந்த இன்பம் யாவரா லறியக்கூடுமென்று இரங்கிக்கேட்ட மாணுக்களை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

இன்பே யறிவுக் கிடம்புள்ளி னைந்ததுபோற் [தாற்
றுன்பே யனுப்பொருப்பாய்த் துக்கிக்கும்-நன்குணத்

பேரின்புக் கிச்சை பிறந்ததினிக் கேளுனக்குப்
பேரின்பந் தேடிப் பெறும்.

(உரை.) இன்பே அறிவுக்கு இடம்—இந்தப் பேரின்பம்
பரிபூரணம் ஆகவின், இவ்விற்பமே ஆன்மா இருத்தற்கு
இடம்;

(ஆனால் அவ்விற்பம் இங்ஙனம் இருக்கும் எனின், அத
னை யான் இப்போது அடையவேண்டும், இனிப் பிறவித்துன்
பஞ் சிறிதும் படமாட்டேன் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி
மேற்கூறுகின்றார்.)

புள் இளைந்ததுபோல் துன்பே அணுப்பொருப்பு ஆய்த்
துக்கிக்கும் நன்குணத்தால் உனக்குப் பேரின்புக்கு இச்சை
பிறந்தது இனிக்கேள் பேரின்பம் தேடிப் பெறும்—உயிர்ப்பு
ஒலி சிறிது தோன்றினும் அதனைப் பேரொலியாகக் கண்டு
அசுணப்புள் வருந்தியதுபோல், நீ இத்தேகாதி பிரப
களான வரும் துன்பம் அணுவளவு ஆயினும் அதனைப்
ருப்பளவாகக் கண்டு துன்புறம் நன்குணத்தால் உனக்கு
போது பேரின்பத்தின்மேல் இச்சை சனித்தது; ஆகல்
இனி அதனை அடைதற்கு உபாயம் சொல்லுதும் கேட
அப்பேரின்பத்தை யாம் கூறிய உபாயப்படி தேடிப் பெ

(குறிப்பு.) விடயசுகத்தைத் துன்பம் எனக்கூறி
தனை அங்ஙனம் கண்டோர்க்குச் சொருப சுகத்தின்
சை சனிக்கும் ஆகவின், “துன்பே யணுப்பொருப்
புக்கு நன்குணத்தாற் பேரின்புக் கிச்சை பிறந்தது

இத் திருவெண்பாவால் பேரின்பத்தை விரும்பிக் கேட்ட
மாணக்கனுக்கு விடை கூறியவாறு காண்க. (எ)

பேரின்ப முன்னைப் பிரியாதுன் னுண்மையது
வோரின்ப மாய்விடயத் தூடுதிப்பும் - பேரின்
பழிவிலே தோன்று மறிவு மயலா
மொழியு மிரண்டின்ப மும்.

(உரை.) பேரின்பம் உன்னைப் பிரியாது அது உன் உண்
மை—அந்தப் பேரின்பம் உன்னைவிட்டு எக்காலமும் ஓர் அணு
வளவேனும் பிரியாதிருப்பது, அவ்விற்பமே உனக்கு உரித்
தாயமெய்ம்மையாய் உள்ளது;

(அங்ஙனம் என்னைவிட்டு நீங்காது எனக்கு உரித்தாய்
மெய்ம்மையாய் இருப்பது எனக்குத்தோன்றாது இருப்பானே
னின்),

நா் இன்பம் ஆய் விடயத்தாடு உதிப்பும் பேரின்பி அழிவி
தோன்றும்—உன்னால் அறியப்பட்டு ஓரின்பமாய் வனி
யாய் விடயத்தாடு தோன்றுவதும், யாம் கூறிய அந்தப் பேரி
பமும் எதிரீடு அற்ற இடத்துத்தோன்றும்;

அறிவும் அயல் ஆம் இரண்டு இன்பமும் ஒழியும்—ஆணறி
பண்ணறிவும் எதிரிட்டபோது அவ்வறிவுகளும் அய
புண்குறியும் பெண்குறியும் எதிரிட்டபோது இக்குறிக
யாம், இவைகள் அயலாகவே இவ்விருவகைக் கூட்டு
(:ரும்) இரண்டின்பங்களும் அயலாய் ஒழியும்.

(குறிப்பு.) ஆண்குறியும் பெண்குறியும் கலந்து எதிரிட்டழிந்தபோதும், ஆணறிவும் பெண்ணறிவும் கலந்து எதிரிட்டழிந்தபோதும், அவ்வின்பமும் இவ்வின்பமும் தோன்றலான், “அழிவிலே தோன்றும்” என்று இருமைக்கும் பொதுவாகக் கூறினார்.

குறிகளும் அறிவுகளும் எதிரிட்டபோது இன்பம் இன்மையால், “ஒழியுமிரண்டின்பமும்” என்றார்.

இருவகைக் குறிகளும் கலந்தபோது அவை இருத்தும் தோன்றாது அழிதலானும், ஆண்குறி பெண்குறிக்கு உள்ளீடாயிருத்தலானும், இன்பம் தோற்றலானும், அவற்றினது கூட்டரவை இவற்றினது கூட்டரவிற்கு உவமையாகக் கூறினார்.

“அறிவும் அபலா” மென்ற உம்மையால் ஆண்குறி பெண்குறிகளும், “அழிவிலே தோன்று” மென்றமையான் அழியாது எதிரிட்டபோது என்பதும் வருவிக்கப்பட்டன.

விடயாநந்த மேலீட்டால் பரவசமாவது போல் சொருபாநந்த மேலீட்டால் பரவசமாவதுங் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் பேரின்பம் ஆன்மாவை விட்டு நீங்காது என்பதும், அதனைப் பெறுதற்கு உபாயமும் கூறியவாறு காண்க. (அ)

விடயாநந்தம் அறிதல்போல் அவ்வானந்தமும் அறிவுக் கூடாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

விடய முதித்துநின்று விட்டவிடங் கிழ்மே
விடைவீடா தேநிறைந்த வின்பந் - தெருவரோ

தோன்றி யழிவதுவே துக்கசுக முன்னுண்மை
தோன்ற வடங்காச் சுகம்.

(உரை.) விடயம் உதித்து நின்று விட்ட இடம் கீழ்
மேல் இடைவிடாதே நிறைந்த இன்பம் தொடுவரோ—ஓர்
விடயத்தின்கண் தோன்றி நின்று அழியப்பட்ட இன்பம்
கீழாய இன்பம், வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பொருள்களினும்
இடையறாது பரிபூரணமாய் நிறைந்த இன்பம் மேலாய இன்
பம்; ஆகலின், இவ்வின்பத்தைப் பெற்றுள்ளார் தற்போதத்
தால் அதனைப் பற்றுவரோ? (அஃது எங்கனம் எனின்),

தோன்றி அழிவதுவே துக்கசுகம் உன் உண்மை தோ
ன்ற அடங்காச் சுகம்—போதத்தால்பற்றி அறிந்து அனுபவித்
தும் அவ்வின்பம் தோன்றி அழிவது; அங்கனம் தோன்றி அழி
வதுவே சுகமும் துக்கமும் ஆகலினும், உனதுள்ளே மெய்ம்
மையா யிருந்த இன்பம் ஓர் காலங்களினும் உற்பத்தி நாசம்
இன்றாய வீட்டின்பம் ஆகலினும்.

(குறிப்பு.) அவ்வின்பம் ஓர் விடயத்தில் தோன்றி அழித்
தால் பற்றி விடப்பட்டது. இவ்வின்பம் பூரணம் ஆகலானும்
உற்பத்தி நாசம் இன்மையானும் பற்றுதல் விடுதல் இதற்கு
இன்மை ஆயிற்று.

தோன்றியபோது சுகமும் மறைந்தபோது துக்கமும்
வருதலின், “தோன்றியழிவதுவே துக்கசுகம்” என்றார். இச்
சுகதுக்கங்களால் விழைவு வெகுளியும், இவ்விழைவு வெகுளி
களால் இருவினைகளும், இவ்விருவினைகளால் பிறப்பும் உண்
டாம் என்பதுங் கொள்க.

அவ்வின்பம் பற்றியபோது தோன்றும், விடுத்தபோது மறையும்; இவ்வின்பம் பற்றியபோது மறையும், விடுத்தபோது தோன்றும் என்பதுங் காண்க. [அவ்வின்பம் - விடமலின்பம்; இவ்வின்பம் - வீட்டின்பம்.]

இத் திருவெண்பாவால் இவ்வின்பம்போல் அவ்வின்பம் போதத்தால் அறியக்கூடாசென்று அறிவித்தவாறு காண்க. ()

ஆயின் அவ்வின்பம் இத்தலத்தில் தோன்றுவதில்லை ஆகலின், மற்றோர் தலத்தில் சென்றிருந்து தவத்தைப் பண்ணி அதனைப் பெறுகின்றேன் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.

எங்கும் பரிபூரணமென்னி நீதல்ல
வங்கங்கா மென்னும்போ தங்கிலையோ - பங்காகே
ளாகாயந் திண்டிவிடு மற்ப வறிவழிவி
லேகாண்பே ரின்பமுதிக்கும்.

(உரை.) எங்கும் பரிபூரணம் என்னின் ஈது அல்ல அங்கு அங்கு ஆம் என்னும்போது அங்கு இலையோ பங்காகேள்—அப்பேரின்பம் இருநூற் நிருபத்துநாலு புவனம் எங்கும் உட்புறமாய் நிறைந்துள்ள பரிபூரணமென்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனின், அவ்வின்பம் பெறுதற்கு ஏது இத்தலம் அன்று காசி முதலிய அந்தந்தத் தலங்களில் பெறலாம் என்று நீ கூறும்பொழுது, நீ இருந்த அத் தலத்தில் அவ்வின்பம் இன்றாயதோ? பகுப்பறிவு நீங்காதவனே! கேட்டி,

ஆகாயம் திண்டிவிடும் அற்ப அறிவு அழிவிலே பேரின்பம் உதிக்கும் காண்—பரையோகமாகிய ஞானாகாசத்தைப் பெற்றவிடத்து அதற்குமேல் தோன்றும் அதுபவத்தை நாடித் தான் நின்ற நிலையைத் தழுவும் அற்பவறிவு அழிந்தவிடத்திலே உனக்குப் பேரின்பம் தோன்றுமென்று அறிதி.)

(குறிப்பு.) பரையோக ஸிட்டுட பெற்ற காலே அதற்கு மேல் தோன்றும் சிவத்தை நாடாது அவ்வருளையும் மறவா திருப்பின், சிவதரிசனம் தானே தோன்றும், அது தோன்ற வே கிஞ்சிஜ்ஞபோதம் அழியும், அஃதழியவே பேரின்பம் தோன்றும் ஆகலின், “ஆகாயந் திண்டிவிடு மற்பவறி ஒழிவிலேகாண் பேரின்ப முதிக்கும்” என்றார்.

* “ *

* *

* *

* *

கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகில்
பிறியாத சிவன்றானே பிறிந்து தோன்றி
பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந் தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெல்லா மல்ல வாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே”
என்பது சித்தியார்.

† “இரைதேர் கொக்கொத் திரவுபக

லே ந் திருந்தே வேசற்றேன்

கரைசே ரடியார் களிசிறப்பக்

காட்சி கொடுத்துன் னடியேன்பால்

* எட்டாஞ்சுத்திரம் - 30.

† கோயின்மூத்த திருப்பதிகம் - 5.

பிறைசேர் பாலி னெம்போலப்

பேசா திருந்தா லேசாரோ"

என்பது திருவாசகம்.

இத் திருவெண்பாவால் பூரண இன்பம் உறுதற்குத் தலம் இடம் இன்றென்றும் போதநாசம் இடமென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

அப் பேரின்பம் அடைதற்கு இச்சிற்றின்பமாகிய விடயம் தடை ஆகலின், இதனை ஒழித்து அதனை அடைவேன் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.

உடம்புள்ள மட்டும் விடய மொடுங்கா
வொடுங்குகிலோ கேவலமா மும்ப - ரிடம்புட்
பறந்தாற் கலங்குமோ பாசத்தி னுண்மை
யறிந்தாற் சுடாத்தடைபோ லாம்,

(உரை.) உடம்பு உள்ள மட்டும் விடயம் ஒடுங்கா ஒடுங்குகிலோ கேவலம் ஆம்—விடயங்கள் அநுபவித்தற்கு ஏதுவாய உடம்பிருக்கும் அளவும் அவ்விடயங்கள் ஒழியா, உடம்போடு ஒற்றுமையாயிருந்த ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்திற்கும் எதிரீடாய் விடயங்கள் தோன்றுந்தோறும் அவற்றை ஒழிப்பேன் எனின், அங்ஙனம் ஒழிக்கில் கருவிகள் எல்லாம் ஒழியும், அவை ஒழியிலோ கேவலம் வந்து அடுக்கும்; (ஆயின் அவற்றை ஒழிக்குமாறு எவ்வாறு எனின்),

உம்பர் இடம் புள் புறந்தால் கலங்குமோ பாசத்தின் உண்மை அறிந்தால் சுடர்த் தடைபோல் ஆம்—ஆகாயத்தி

னிடமாய்ப் புள் பறந்தால் அவ்வாகாயம் அசையாததுபோல நீ இம் மாயாவடிவத்தை யான் அலன் என்று நீங்கி அருள் வடிவாய் இருத்தி எனின், அப்போது விடயங்கள் வந்து அடுப்பினும் நீ அசையாதிருப்பை; ஆயின், மாயாவடிவமாயிருந்தபோது வருத்திய விடயம் திருவருள் வடிவாயிருந்தால் வருத்தாதிருப்பது எங்ஙனம் எனின், அசுத்தம் துக்கம் அதித்தியம் அன்னியம் என்று பாசத்தின் உண்மையைத் திருவருளால் அறிந்தனையாயின், அக்கினிச்சூட்டைத் தடுக்கும் மந்திரம்போல், அவ்வறிவு கருவிச்சேட்டையைக் கெடுக்கும் ஆகலின், அக்கினியிருந்தும் சுடாததுபோல் கருவிக ளிருந்தும் முன்போல வா தியா வாகும்.

(குறிப்பு.) தான் கருவிகட்கு அன்னியமாய்ப் பிரிந்து நின்று அருளால் அடக்காத, அக்கருவிகளோடுங் கூடி நின்று போதத்தால் அடக்கினமையால், “கேவலமாம்” என்றார்.

அருள்வடிவாயிருந்தபோது கருவிகள் அசைவதே அன்றித் தான் அசையான் ஆகலின், “உம்பரிடம் புட்பறந்தாற் கலங்குமோ” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளை உள்ளபடி அருளால் அறிந்து நீங்கி, அவ் வருளில் மறைந்து நின்றால் மீட்டும் அவைகள் வந்து வாதியா என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

விடயங்களை இத்திரியங்களால் அறிந்து அதுபவித்தற்கு ஏதுவாய இவ்வுடலை ஒழித்து இவ்வின்பத்தைப் பெறுவேன் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உடலிருந்தென் போயென் னுருவருவ மூன்று
மடைவர் தொழிலு மநாதி - குடமுடைத்து
மண்ணென்ன வேண்டுமோ மாயா வயிந்தவத்து
முண்ணின்று பார்த்தியிப்போ தும்.

(உரை.) உடல் இருந்து என் போய் என் உரு அருவம்
மூன்றும் அடைவர் தொழிலும் அநாதி—இவ்வுடல் இருந்தத
னால் அவ்விற்பம் வருதற்குத் தடை என்னை? இது போய்த
னால் அவ்விற்பம் வருமாறு என்னை? அவ்விற்பம் வருதற்குத்
தடை இவ்வுடலால் யாதும் இன்ற; உருவமும் அருவமும்
உருவருவமும் ஆகிய இம்மூன்று வடிவத்தினையும் உடைய
ஸர்வஜ்ஞர் (அநாதியிலே ஆணவமலத்திற் கிடந்த உன்னைக்
காருணியத்தால் எடுத்து மாயையில் தனுகரண புவன போகங்
களைக் கொடுத்து, இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் வருவித்து,
வீடடைவிக்கும் பொருட்டிச் செய்யும்) பஞ்ச கிருத்தியங்
களும் அநாதி; (ஆகவின், நீ இக்காயத்தை ஒழிப்பவெனக் கரு
தற்க);

குடம் உடைத்து மண் என்ன வேண்டுமோ மாயா வ
யிந்தவத்தும் உள் நின்று பார்த்தி இப்போதும்—ஒருவருக்குக்
கடத்தை மண்ணென்று அறிவிப்பதே அன்றி அக்கடத்தை
உடைத்து மண்ணென்று அறிவிக்க வேண்டுமோ? அது
போல், உனக்கு இவ்வுடம்பை மலமென்று அறிவிப்பதே
அன்றி, இதனை அழித்து மலமென்று அறிவிக்கவேண்டுமோ?
ஆகவின், இதனால் இருந்தே இவ்வுடம்பையும் மற்றும் உள்ள

னவாய கருவிகளையும் மாயாமலமென்றும் உனக்கன்னியமென்றும் கண்டு நீங்கி, வயிந்தவ மாயையாகிய சுத்த தத்துவத்தின் முடிவில் நின்று, உன்னை அருளால் கண்டு அவ்வருளில் அசைவற இருத்தி, இப்போதும் அவ்வாநந்தம் உதயமாம்; (தேகமுடிந்த அப்போதும் அவ்வாநந்த மயமே யாவை).

(குறிப்பு.) பெத்த திசையில் பஞ்சகிருத்தியத்தால் பஞ்சாவத்தைகளையும் உண்டாக்கி நடத்தா நின்ற ஸர்வஜ்ஞர் இப்போது முத்தி திசையினும் உனக்குப் பஞ்சாவத்தைகளையும் நீக்கித் தமது திருவடி யாநந்தத்தைக் கொடுப்பர், நீ உடலை ஒழிக்கவேண்டுவது ஏதுக்கு என்று அறிவித்தற்கு, “அடைவர் தொழிலு ம.ோதி” என்றார்.

“இப்போதும்” என்றமையான், அப்போதும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் அவ்வின்பம் பெறுதற்கு உடலொழித்தல் ஏதுவன்று, இவ்வுடலாதிகளை எல்லாம் தனக்கு அன்னியமென்று அருளாற் கண்டு நீங்கி, அவ்வருளில் நின்றல் ஏதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

வேதாந்த முத்தியோ சித்தாந்த முத்தியோ உண்மை என்ற மாணாக்களை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.

கயிற்றரவுங் கட்டையினிற் கள்ளனும்போன் மாயாமயக்கமற்ற வேதாந்த வாழ்வு - முயற்சிகெட்டவானந்தா தீதத்தே யாணவரா மாகமமுந் தானந்தி னார்க்குச் சமன்.

(உரை.) கயிறு அரவும் கட்டையினில் கள்ளனும்போல் மாயா மயக்கம் அற்ற வேதாந்த வாழ்வும்—உள்ள கயிற்றினிடத்து இல்லாத பாம்பு கற்பிதமாகத் தோற்றுதல்போலும், உள்ள கட்டையினிடத்து இல்லாத கள்வன் கற்பிதமாகத் தோற்றுதல் போலும், உள்ள பிரமத்தினிடத்து இல்லாத மாயை கற்பிதமாகத் தோன்றுகிறதென்று அறிந்து, இம் மாயா மயக்கம் சிறிதும் தோன்றாது இறந்த இடம் வீடென்று கூறும் வேதாந்தச் செல்வமும்,

முயற்சி கெட்ட ஆனந்தாதீதத்தே ஆணவர் ஆம் ஆகமமும் தான் நந்தினுர்க்குச் சமன்—தற்போத முயற்சி சிறிதும் தோன்றாது இறந்த ஆனந்தாதீதத்தில் பெத்த திசையில் ஆணவராகி இருப்பாரைப்போலும் இருப்பதே வீடென்று கூறும் ஆகமச் செல்வமும், தானென்று எதிரிட்டெழும் புல்லறிவு கெட்டார்க்குச் சமனும்.

(குறிப்பு.) * அவித்தியாகதமாய் இருந்த சீவனது புன்மை அறிவாய் இருந்து நான் என்று எதிரிடும் அவ்வறிவு கெட்ட போது அச் சீவசாட்சியாய் இருந்த பிரமம் தான் ஆகலானும், ஆணவமயமாய் இருந்த ஆன்மாவினது புன்மை அறிவாய் இருந்து நான் என்று எதிரிடும் அப்போதம் கெட்டபோது அவ்வான்மா தனக்கு முதலாகிய சிவமயம் ஆதலானும், இங்ஙனம் ஆயபோது இருவர்க்கும் ஆனந்தாதுபவம் இருத்தலானும், ‘தானந்தினுர்க்குச் சமன்’ என்றார். தான் நந்தாத அபரஞானி கட்டுக்குச் சமன் அன்றென்பது தானே ஆயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் வேதாந்த சித்தாந்த முத்தி இரண்டும் தற்போதம் ஒழிந்தோர்க்குச் சமனென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (கங்)

* அஞ்ஞானமயம்.

என்னுணை யென்னுணை யென்னுணை யேகமிரண்
டென்னுமற் சும்மா திருவென்று - சொன்னுன்
திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாட
னருளாளன் ஞானவீரோ தன்.

(உரை.) திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாடன் அருளா
ளன் ஞான வீரோதன்—திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரென்
னுந் திருநாமத்தையுடையார், சீகாழி நாட்டிற்கு அகிபதியான்
அருளாட்சியுடையார், ஞானத் திருவிளையாட்டினையுடையார்,

என் ஆணை என் ஆணை என் ஆணை ஏகம் இரண்டு என்
னும் சும்மா திரு என்று சொன்னுன்—முக்காலும் தமதுபே
ரில் திருவாணைகூறி முத்தியில் வேதாந்தியைப்போல் ஏகம்
என்றும், பேச்சித்தாந்த வாதியைப்போல் இரண்டென்றும்
கூறுது, இங்ஙனம் கூறுதற்கு ஏதுவாய உன்போதத்தை ஒழி
த்து, நீ மெளனநந்தமா யிருத்தி என்று அருளிச்செய்தார்.

(குறிப்பு.) ஒன்றெனில் பெறுவானும் பேறும் இன்றாமா
கலினும், இரண்டெனில் பதமுத்தியே அன்றி ஐக்கியமுத்தி
கூடாதாகலினும், போத அறிவில் இரண்டாயும் போத ஒழி
வில் ஒன்றாயும் இருத்தலினும், “ஏகமிரண் டென்னுமற் சும்
மா திருவென்று சொன்னுன்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் முத்தி நிச்சயம் ஈடுதென்று அறி
வித்தவாறு காண்க. (கசு)

ஐந்தாம் அதிகாரம்

சரியைக்கழற்றி

முற்றும்.

ஆறும் அதிகாரம்.

விரத்தி விளக்கம்.

இங்ஙனம் சரியாதிகளை நீத்துநின்றார் ஆயினும், உள்துறவு இல்லார்க்கு ஞானம் விளங்காது ஆகலின், இவ்வதிகாரத்தினுள் துறவி விளக்கங் கூறி உட்டுறவின் இலக்கணம் அறிவித்தார் ஆகலின், இவ்வதிகாரத்திற்கு விரத்தி விளக்கமென்று பெயராயிற்று. விரத்தி யெனினும் துறவி எனினும் ஒன்று.

அறிந்தவிடத் தின்பதுன்ப மாகா ததுவும்
மறந்தவிடத் தின்ப மயக்கு - மறிந்த
வலியறிவு நீயென்றா னத்துவிதா நந்த
முலையமுத முண்ட முனி.

(உரை.) அத்துவித ஆறந்த முலை அமுதம் உண்ட முனி—இரண்டற்ற அத்துவிதத்தில் தோன்றும் பேராறந்தமாகிய திருமுலை அமுதத்தை அம்மை பொற்சிண்ணத்தோடும் கொடுப்ப வாங்கி உண்ட திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார்,

அறிந்த இடத்து இன்ப துன்பம் ஆகாது மறந்த இடத்து அதுவும் இன்பம் மயக்கும் அறிந்த அலி அறிவு நீ என்றான்—கருவிகள் முப்பத்தாரையும் கடந்து, அருளை அறிந்தவிடத்து, ஆண்டு இன்பமும் துன்பமும் உண்டாகா; அவ்வருளை மறந்த

விடத்து முன் நீங்கி நின்ற கருவிசன் வந்து கூடலான், அத்துன்பமும் இன்பமும் வந்து ஈண்டு மயங்கும், ஆகலின், பதி அறிவோடுங்கூடி இன்பதுன்பம் இன்றிய அப்பதி அறிவாயும், பாச அறிவோடுங்கூடி இன்பதுன்பமாயும் நின்று அதனையும் இவற்றையும் அறிந்த அவி அறிவு நீ என்று எனக்கு அருளிச் செய்தார்.

(நூற்பு.) பதி அறிவு-ஆணறிவு; பாச அறிவு - பெண்ணறிவு; இவ்விருவகை அறிவும்போலன்றிப் பதி அறிவோடுங்கூடிப் பதி அறிவாயும், பாச அறிவோடுங்கூடிப் பாச அறிவாயும், ஆண்வடிவும் பெண்வடிவும் தழுவியின்ற அவிபோலிருத்தலின், பாச அறிவை, “அவி யறிவு” என்றார்.

அம்மை ஆரந்த வடிவம் ஆகலின், அவளது திருமுலைப் பாலே “ஆரந்தவமுதம்” என்றார்.

அதுவும் என்பதனை அத்துன்பமும் இன்பமும் மயங்கும் எனக் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மா ஒன்று உண்டென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

அறுசமயத் தோர்க்கு மறுதியிட்ட கூடற்
றுறவா யவாவறுத்த றாய்மை - பிறவா
முடிகளா முத்தி முயற்சி யெல்லா முத்த
கடைகரும நாசமிது காண்.

(உரை.) அறு சமயத்தோர்க்கும் அறுதி இட்ட கூடல்
குறவு ஆய் அவா அறுத்தல் றாய்மை—அறுவகைச் சமயத்

தோர்க்கும் வீடடைதற்கு மட்டிட்டு வைத்த பொதுநெறியா தெனின், கூடற் கண் சங்கப்பலகையில் எறி இருந்து உட்பற் றப் புறப்பற்று என்னும் இருவகைப் பற்றினையும் துறப்பதாய் இத்துறவுகளான் மெய்ப்பொருளை உணர்வதாய்ப் பிராரத்த வாசனையான் ஒரோர் காலையின் உள்ளத்தெழும் அவாவினையும் அறுத்தல் தூய்மையாய்க் கூறிய இம்மூவகை அதிகாரங் களின் நெறிகளே யாம்; (அஃது அன்றியும்),

பிறவா * முடி களச முத்தி முயற்சி எல்லாம் மூத்த கடை கரும் நாசம் இது—பிறவாமைக்கு எது கூறிய பலவாற்றுள் ளும், சிரசாய கருவிகள் முப்பத்தாறையும் போச்சுப்பட்ட வீடும், தற்போத முயற்சி எல்லாம் முதிர்ந்த கடையாகிய கரு மநாசமும், இம்மூவகை அதிகாரத்திற் கூறிய நெறியாம்.

(குறிப்பு.) சமயிகள் அறுவரும் வீடடைதற்கு மட்டி வேறுவேறு கூறினார் ஆயினும், ஒருவர் கூறியது ஒருவர்க்குச் சம்மதம் அன்று, துறவாய் மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்தல் அனை வர்க்கும் சம்மதமாம்; ஆகலின், “அறுசமயத்தோர்க்கு மறுதி யிட்ட கூடற்றுறவா யவாவறுத்தல்” என்றார்.

துறவும் அவாவறுத்தலும் கூறினமையான், இடையில் மெய்யுணர்வு வருவிக்கப்பட்டது.

இங்கனம் சங்கப்பலகையின்மேல் எறிக் கூறிய மூன்றதி காரங்கள் என்றது திருக்குறளுள் துறவாதி மூன்றதிகாரங் களையுமாம் என்றறி.

* முடி - சிரசு, களசம் - நீக்கம், முத்தி - வீடு.

இம்மூவகை அதிகாரங்களின் நெறிகளில் ஒழுக்குதல் உயிர்ச்சுத்தி; இங்ஙனம் உயிர்ச்சுத்தி பண்ணுவோருக்கு உடற் சுத்தி பண்ணவேண்டுவது இன்மையால், “கடைகரும நாச மிதுகாண்” என்றார்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் உட்டுறவு புறத்துறவு உடையா ரைச் சமயிகள் எல்லாரும் ஞானிகளென்று அங்கீகரிப்பொ ர்ந்து அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

வாசிக்குச் சாவீரர் வைதாற் பொறுததுபோ லாசைக்கே டர்க்கிதுவா மட்டதென - நேசித்த [கும் வொட்டைபைப்போல் வார்க்கா முடம்பார ஆண்பழ பெட்டருக்கி தாகாப் பிழை.

(உரை.) வாசிக்குச் சாவீரர் வைதால் பொறுததுபோல் ஆசைக்கேடர்க்கு இது ஆம்—* வாசி என்ற வார்த்தைக்கு மனம்பொறுது இறந்துவிடத் துணிந்த வீரரை வைதால் மனம் பொறுததுபோல், பெண்ணாசை ஆகாதென்று ஓர் வார் த்தை கூறியமாத் திரத்தில் அவ்வாசை மனத்தின்கண் மீட்டும் எழுது அடக்கும் அவ்வாசை நாசர்க்கே இவ்வதிகாரத்தின் அருத்தம் சம்மதமாம், (அஃதன்றி),

அட்டது என நேசித்த ஒட்டையைப் போல்வார்க்கு ஆம் உடம்பு ஆர ஊண் பழகும் பெட்டருக்கு ஈது ஆகாப்

* இது செய்கவிகெவென்று நியாயமாகக் கூறும் வார் த்தை.

பிழை—அறுசுவை அடிசில்போல் வேப்பந்தழையாதி கைப் பினை இச்சித்த ஒட்டகத்தைப்போல், காடி கூழ் களி முதலிய வற்றைச் சுவையாய் விருப்புலோர்க்கும் சம்மதமாம்; உடல் பருக்கும்படி அறுசுவை அடிசில்களை நன்று தீதென்று பகுத்து ஊண்பழகும் பேடிகளுக்கும் காமிகளுக்கும் இதன் அருத்தம் சம்மதம் ஆகாத குற்றமாம்.

(குறிப்பு.) மற்ற நூலின்கண் ஓரிடத்துப் பெண்ணாசை ஆசாதென்று கூறக்கண்டு அதனை விடுத்தோர்க்கே அவ்வாசை உடையோரை மிகவும் இசழ்ந்து கூறும் இதன் அருத்தம் சம்மதமாம் ஆகலின், “வாசிக்குச் சாவீரர் வைதாற்பொருதது போ லாசைக்கேடர்க் கிதுவாம்” என்றார்.

அருந்தல் ஆசை வைத்துக் கூறினமையால், “ஆசைக் கேடர்க்”கென்றதை பொருந்தல் ஆசையாகக்கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் அருந்தல் பொருந்தல்களில் ஆசையற்றோர்க்கே இந்நூல் ஆமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ந)

நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான் ஆசையறுதலோ முத்தி எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

பாசங் கழன்றற் பசவுக் கிடம்பதியா
மூசல் வடங்கழன்ற தொவ்வாதோ - நேசித்த
பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் பாட்டுமக்கோ
மற்றைச் சம்பமெங்கு மாம்,

(உரை.) பாசம் கழன்றால் பசுவுக்கு இடம் பதி ஆம் ஊசல் வடம் கழன்றது ஒவ்வாதோ—(உயிர்ச்சார்வு பொருட் சார்வு ஆகிய இருவகைச் சார்வும், இச்சார்வுகளை நீங்கியபோதும் இவற்றின்மேல் எழாசின்ற அவாவும், இவ்வவா நீங்கிய போதும் கண்டபொருள்கள்மேற் சென்று பற்றும் இத்திரியங்களும், இவ்வித்திரியங்கள் அடங்கியபோதும் மூன் ஏறியிருந்த வாசனையால் உள்ளொழும் மனநினைவுகளும், இவை முதலிய) பாசங்களெல்லாம் கழன்றபோது இவற்றினின்ற பசுவுக்குப் பத்யே இடமாம்; அஃது எங்ஙனம் எனின், அந்தரமாய் நின்ற ஊசற்கயிற்றில் இருந்தோனுக்கு அஃலுசற்கயிறு அற்ற போது நிலம் இடமாம், அதுபோல், அஃது ஒவ்வாதோ? (அதனை நீ அறிதி, அஃதன்றி),

நேசித்த பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பு அறுக்கும் பாட்டு உமக்கோ மற்றைச் சமயம் எங்கும் ஆம்—தம்மால் இச்சிக்கப் பட்ட பற்றுக்கள் எல்லாம் அற்றபோதே அப் பற்றறுதி பிறப்பினை அறுக்கு (மென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறிய) *குறள் வெண்பாப்பாட்டு உமக்குமாத்திரமோ சம்மதம், மற்றைய சமயங்களுக்கெல்லாம் சம்மதமாம்.

(குறிப்பு.) ஊசல் இருந்தபோதும் ஒழிந்தபோதும் அதனுள் இருந்தோனுக்கு அசைவும் அசைவின்றையும் உண்டாவதுபோல், பாசம் இருந்தபோதும் ஒழிந்தபோதும் அசைவும் அசைவின்றையும் ஆன்மாவிற்கு உண்டாமென்பதும் காண்க.

* “பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கு மற்று

நிலையாமை காணப் படு”-349.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மாவிற்குப் பாசமுழுதும் நீக்கின் பதியைத் தேடவேண்டுவது இன்றென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (ச)

உனக்குமெய் யாய்த்தோன்றி யொழித்துவிடும் பாசம் வினைச்சடமே யென்னில் விடம்போ - லுனைச்சுழற்று மானாலுந் தன்னை யறியாத துன்னறிவு தானாக ஞானத் தடை.

(உரை.) உனக்கு மெய்யாய்த் தோன்றி ஒழித்துவிடும் பாசம் வினைச்சடமே என்னில் விடம்போல் உனைச் சுழற்றும் ஆனாலும்—உனக்குத் தோன்றம்போது யான் எனது என்று கருதும்படி மெய்யாகத் தோன்றி நீங்கும்போது உன்னைப் புறம்பாய் ஒழித்து நீங்கிவிடும் தேகபோகங்களாகிய பாசம் வினைக்கீடாய் வரும் மாயாகாரியமாகிய சடமென்று அறிவிப்பினும், நீ இங்ஙனம் அறியாமையான், நின்னைவிடம் புசித்தவனை மயக்குதல்போல் மயக்கும் எனினும், (அப்பாசம் ஞானத்தடை அன்று; இனி ஞானத்தடையாவது யாதெனின்),

தன்னை அறியாதது உன் அறிவுதான் ஆகும் ஞானத் தடை—தனுவாதிகளை யெல்லாம் இது இது என்று நானாவாய்ப் பகுத்தறிந்தும், அவற்றை அறிந்த தன்னை அறியாதது உனது புல்லறிவாகவின், இவ்வறிவே ஞானத்திற்குத் தடையாகும்.

(குறிப்பு.) ஆணவத்தால் மறைபட்டிருந்த ஆன்மாவிற்குச் சிவன் மாயையில் தனுகரண புவனபோகங்களைக் கொடு

த்து இச்சா ஞானக்கிரியைகளை விளக்குவத்தலானும், இத் தனுவாதிகளால் சுருதி குரு சுமானுபூதிகளை அறிந்து வீட்டை தற்கு ஏதுவாகலானும், இவற்றைச் சடமென்றும் தனக்கு அந்ரியமென்றும் அறிந்தபோது மயக்காமையானும், “உனைச் சமுற்றும் ஆளுலும்” இவை ஞானத்தடை அல்ல வென்றும்; தானென்றும் தனதென்றும் தன்னால் அறியப்பட்ட தேகபோகங்களைத் தானும் தனதும் அல்லவென்று அவற்றைத் தனக் கந்ரியமாக்கண்டு தன்னை உள்ளபடி அறியமாட்டாத தனது அறிவே ஞானத்தடை ஆகலின், “உன்னறிவு தானாக ஞானத் தடை” என்றுங் கூறினார்.

தனுவாதி நான்கினுள் தனுவோடு கரணமும் போகத் தோடு புவனமும் ஒற்றுமையாயிருத்தலின், தேகபோகமென்று இரண்டாகக் கூறப்பட்டன.

இத் திருவெண்பாவால் தனுவாதிகளைத் தனக் கந்ரியமாக் காணின், திருவருள் தோற்றும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (6)

ஆன்மாவிற்கு இவை உருவம் அன்றாயின், இவற்றின் மயமாயிருப்பதென்னை யெனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சிற்றறிவ னாய்மறைப்பைச் சேர்ந்தவடி வெண்படிகம் பற்றுகினு மொன்றாகாப் பான்மைபோ - லுற்ற வருவ சொருப சபாவ முனக்கு வருமடைவு சொன்னோ மதி.

(உரை.) சிற்றறிவன் ஆய் மறைப்பைச் சேர்ந்த வடிவு ஒன்படிகம் பற்றுகினும் ஒன்று ஆகாப் பான்மைபோல்—கிஞ்

சிஜ்ஞ அறிவனாய்ச் செம்பில் களிப்புபோன்ற ஆணவமறைப்
பைச் சேர்ந்த வடிவு ஆன்மாவினது சுபாவம்; படிகம் அடுத்த
வன்னயமா யிருப்பினும் தன் நிறம் அந் நிறத்தோடு ஒன்றா
காத முறைமைபோல், தான் அடுத்த கருவிமயமா யிருப்பினும்
தன் அறிவு அக் கருவி அறிவோடு ஒன்றாகா திருப்பது ஆன்மா
வினது உருவம்; ஒன்றையும் பற்றாதிருந்த படிகம் நிருமலமா
யிருத்தல்போல், ஆன்மா மும்மலங்களையும் நீக்கி நின்றல் அத
னது சொரூபம்;

உற்ற உருவ சொரூப சுபாவம் உனக்கு வரும் அடைவு
சொன்னோம் மதி—இங்ஙனம் உனக்கு உற்ற சுபாவ உருவ
சொரூபங்கள் வரும் முறையைச் சொன்னோம், இவற்றை
அறிந்து கொள்ளுகி.

(குறிப்பு.) “படிகம் பற்றுகிணு மொன்றாகா” எனவே
ஒன்றையும் பற்றாத படிகம் நிருமலமா யிருக்குமென்பது ஆயி
ற்று.

ஆணவம் சகசமலம் ஆகலின், அதனைச்சேர்ந்த வடிவு
சுபாவம் என்றும்; படிகத்திற்குச் சிவப்புவன்ன முதலிய செ
யற்கையாய் வந்ததுபோல், ஆன்மாவிற்குக் கருவிகள் செயற்
கையாய் வந்து பொருந்துதலின், இதனை உருவம் என்றும்;
படிகம் வன்னங்களை நீங்கியபோது தனது சுய சொரூபத்
தோடு இருத்தல்போல், ஆன்மா கருவிகளை யெல்லாம் நீங்கிய
போது தனது சுய சொரூபத்தோடு இருத்தலின், இதனைச்
சொரூபம் என்றுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மாவினது உருவ சொரூப சுபாவம் அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

நினைப்புமறப் பற்று நிறைந்த வறிவா
யனைத்துடனு நின்றம் பரமாய்த்-தனக்கருளித்
தன்னாந் தத்தைத் தனக்களித்த சர்க்கரையே
யன்னானுக் கின்னவைமூன்றும்.

(உரை.) நினைப்பு மறப்பு அற்று நிறைந்த அறிவு ஆய் அனைத்துடனும் நின்று அம்பரம் ஆய்த் தனக்கு அருளி—நினைப்பு மறப்பாகிய சகல கேவலங்களை அநாதியிலே நீங்கி, எங்கும் பரிபூரண அறிவாய், எல்லாவற்றோடும் கூடிநின்றும், ஆகாயம்போல் ஒன்றோடும் தாக்கற் நிரூப்பதாய் ஆன்மாவிற்கு அருள்செய்து மும்மலங்களையும் நீக்கி,

தன் ஆந்தத்தை தனக்கு அளித்த சர்க்கரையே அன்னானுக்கு இன்னவை மூன்று ஆம்—தனது பேராந்தத்தை அவ்வான்மாத் தனக்குக் கொடுத்தருளிச் செய்த நாவிற்குச் சர்க்கரையே அன்ன சிவனுக்கும் இன்ன உருவ சொரூப சுபாவம் மூன்றும் உண்டாம்.

(குறிப்பு.) “நினைப்பு மறப்பற்று நிறைந்த வறிவாய்” எனவே சிவனது சுபாவம் அநாதியிலே நின்மலமாயிருத்தல் எனவும், “அனைத்துடனு நின்றம் பரமாய்” எனவே இங்ஙனம் இருப்பது ஒருளாகலின், அவனது உருவம் இச்சாநானக்கிரியைகள் எனவும், “தன்னாந்தத்தைத் தனக்களித்த” எனவே, ஆந்தம் அவனது சொரூபம் எனவுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் சிவனது உருவ சொரூப சபா
வம் அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

அறிந்துபற்றி நின்றழுந்து மற்ப வறிவை
அறிந்துசுத்தி யேபே ரறிவாய்-நிறைந்துசிவந்
தோயாம னின்றதுபோற் றேற்றமுத லேந்துடனும்
தோயாமற் சுத்தத் துறவு.

(உரை.) அறிந்து பற்றி நின்ற அழுந்தும் அற்ப அறி
வை அறிந்து சுத்தியே பேர் அறிவு ஆய்—பஞ்ச விடயங்களே
யும் ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து, கன்மேந்திரியங்களாற்
பற்றி, அந்நகரணங்களால் அவற்றுள் அழுந்தும் கிஞ்சிஜ்ஞ
போதத்தை (ஆன்மாவினது இயற்கைக் குணம் அன்றென்
றும், மதுபானங் கொண்டோனுக்கு லகிரிதோன்றியதுபோல்
அவ்விருவகை இந்திரியங்களையும் கரணங்களையும் கூடியவிட
துத் தோன்றிய விடயபோதம் ஈதென்றும்) அறிந்து, (அவ்விந்
திரிய கரணங்களோடும் அப்போதத்தை நீத்து, தன்னை உள்ள
படி அறிந்து, அங்கனம் தன்னை அறிந்தபோது தனக்கு இந்தி
ரிய கரணங்களையும் வேறாக்கித் தன்னையும் அறிவித்தது அரு
ளெனக்கண்டு, அவ்வருளே வடிவாகி இருந்து, தான் மல
மும் ஆகாமல் சிவமும் ஆகாமல் சிவானுபோகத்தில் இரண்டற
அழுந்தி நிற்பது ஆன்மசுத்தி, இந்த) ஆன்மசுத்தியே (சிவத்
தில் வியாபகமாகிய பேரறிவு ஆகலின்) இப்பேரறிவாகி,

சிவம் நிறைந்து தோயாமல் நின்றதுபோல் தோற்றம்
முதல் ஐத்துடனும் தோயாமல் சுத்தத் துறவு — தனக்கு

* வியாத்தியா யிருந்த சிவம் எல்லாவற்றோடும் பூரணமாய் நிறைந்திருந்தும், ஒன்றோடும் தோய்வற்று நின்றாற்போல, சிருஷ்டியாதி ஐந்தொழில்களோடும் தோயாமல் (நிற்பதே)பரிசுத்தமான தூவு.

(தற்ப்பு.) இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சிவதத்துவங்களைச் செலுத்த, சிவதத்துவங்கள் கலாதிகளைச் செலுத்த, கலாதிகள் ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியைகளை எழுப்ப, ஆன்மாவின் இச்சை அந்தக்கரணங்களிடத்தும், ஞானம் ஞானேந்திரியங்க ளிடத்தும், கிரியை கன்மேந்திரியங்க ளிடத்தும் நின்ற, விடயங்களை அறிந்து பற்றி அழுந்தும் ஆகலின், இவ்விருவகை இந்திரியங்களும் கரணங்களும் நீங்கவே ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியை நீங்கும், இவை நீங்கவே கலாதிகள் நீங்கும், இவை நீங்கவே சிவதத்துவம் நீங்கும், இவை நீங்கவே ஆன்மா தன்னை அறியும். ஆகலின், “அறிந்து பற்றி நின்றபூந்து மற்பவறிவை யறிந்து” என்றார்.

அவன் அவள் அது முன்னிலையாய் இதாதிதங்கள் வருதலையும், அவற்றைத் தான் பெறுதலையும், திருவருட் கண்ணால் பார்த்து அழித்துப் பேய் பிடியுண்டவனைப் போல் சிவத்துள் மறைந்து சின்றமையால், ‘தான் மலமும் ஆகாமல்’ என்றும், அங்கனம் நின்ற அழியாத ஆந்தபோகம் பெறுதலால், ‘தான் செழும் ஆகாமல்’ என்றும் இங்கனம் கூறப்படும்; இங்கனம் இருப்பது ஆன்மசுத்தியாகலின், “சுத்து” என்றார்.

* கலக்கப்படுவது.

ஒன்றையும் பகுத்துக் காணாது வியாத்தியாய் நின்ற சூரியன் ஒளியில் வியாபகமாகிய நண்ணொளியும் ஒன்றையும் பகுத்துக்காணாது நிற்பது போல், ஒன்றையும் பகுத்தறியாது நின்ற சிவவியாத்தியில் வியாபகமாகிய ஆன்மாவும் பஞ்சகிருத்தியங்களால் விளங்கும் பிரபஞ்சங்களுள் ஒன்றையும் பகுத்தறியாது நிறவேண்டும் ஆகலின், “சிவந் தோயாம னின்றதுபோற் றோற்ற முதலைந்துடனுந் தோயாமற் சுத்தத் துறவு” என்றார்.

பஞ்ச கிருத்தியங்களாவன: ஓர் இந்திரியத்தில் பிரவேசித்தல் சிருஷ்டி, அவ்வந்திரியத்தில் நின்று ஓர் விடயத்தைப் பற்றுதல் திதி, பற்றிய விடயத்து இரண்டற அழுந்துதல் சங்காரம், அதில் இதம் பிறத்தல் திரோபவம், அதனைத் தெளிந்து கோடல் அதுக்கிரகம். இங்ஙனம் ஓர் இந்திரியத்தில் பஞ்சகிருத்தியங்களும் வரலால் ஐந் துந்திரியங்களினும் தோயாமல் நிற்பதே ஐந்தொழிலினும் தோயாமல் நிற்பதென அறிக.

அறிந்து பற்றி நின்று அழுந்துதலை விடயபோதமென்று அறிதல் ஆன்மரூபம், அவற்றை நீக்கித் தன்னை அருளால் கண்ட விடம் ஆன்மதரிசனம், தான் மலமும் ஆகாமல் சிவமும் ஆகாமல் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து நிற்பது ஆன்ம சுத்தி எனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் பரிசுத்தமாகிய துறவு இது வென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

ஞானிகள் இங்ஙனம் பிரபஞ்சத்தில் தோயாமல் நிற்பரோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

கூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ்சகத்
யாரறிவா ரந்த வறிவுதபம் - சூரியன்கா [தை
ணுன்னீழ லைக்கெடுத்த வச்சியிலே ஆனமறச்
சொன்னா ரவத்தைகளைத் தும்.

(உரை.) கூர் இருளில் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ்
சகத்தை யார் அறிவார் அந்த அறிவு உதயம் சூரியன் —
மழைக்காலத்து அரையிருளில் மின்மினிப் புழுக்கூட்டம்போ
ன்று, ஆணவாந்த காரத்தில் ஆன்மாக்கள் கிஞ்சிஜ்ஞ போதத்
தோடும், கூடிப் பொய்ம்மையாய் வாழாநின்ற இப்பிரபஞ்சத்தை
ஞானிகளாயினோர் யாவர் அறிவார்? (அவர் சகத்தோடுங்கூடி
இருக்கையினும் அதனை அறியாநென்று நீர் கூறியது என்னை
எனின்), அவர்க்கு அந்த ஞானோதயம் சூரியோதயம்போல்
தோற்றும் (ஆகலின், அச்சகத்தை அறிபார், ஆயின் இந்த
ஞானத்தை அடியேன் பெறுமாறு எங்கனம் எனின்),

உன் நீழலைக் கெடுத்த உச்சியிலே ஊனம் அற அவத்தை
கள் ஐந்தும் சொன்னா—காலையினும் மாலையினும் நீளும்
உனது நீழலைக்கெடுத்த உச்சிக்காலத்தைப்போல், சகல கேவ
லங்களில் செல்லும் உன்போதம் அடங்கிய நடுவிடத்து உனது
ஆணவக்குற்றம் அறவும் ஞானச்செல்வம் வரவும் ஏதுவாகச்
சுத்தாவத்தைகள் ஐந்தினையும் சொன்னார் (பெரியி; அவற்
றை யாம் சொல்லக்கேட்டு நீ அறிதி.)

(குறிப்பு.) இருளைப்போல் ஆணவம், மின்மினிபோல்
கருவிப்போதத்தோடுங் கூடிய ஆன்மாக்கள், மின்மினி மின்

னியவாறே தோன்றாது மறைந்து மறைந்து மின்னல்போல், ஆன்மாக்களினது மறப்பு நினைப்புகள், ஆகவின், “சூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ்சகம்” என்றார்.

சூரியோதயத்தில் பூதவிருளும் மின்மினி ஒளியும் தோற்றம்; அதுபோல், ஞானோதயத்தில் ஆணவ இருளும் கருவிப்போதமும் தோற்றம் ஆகவின், “அறிவுதயஞ் சூரியன் காண்” என்றார்.

இந்திரியங்கள் பத்தும் பஞ்ச பூசங்களிடமாய் நின்று, விடயங்களை நேரே அபகரித்து * விசர்க்கரிக்கப் பொருந்திய போதம் இறக்க இருந்த இடம் நீன்மலசாக்கிரம்; அவ்வந்திரியங்களிடமாய் விடயங்களைப் பகுத்தறியப்பட்ட ஆன்மாவின் இச்சாஞானக் கிரியைகளுக்கு இடமாகிய மனம் புத்தி யசங்காரங்களின் வியாத்தி அறும் இடம் நீன்மல சோப்பனம்; ஆன்ம சைதன்னியத்திற்கு அதிட்டானமான சித்தவிகற்பம் ஒடுங்கின இடம் நீன்மல சுழந்தி; அச்சைதன்னிய வாகனமான பிராணவாயு நீங்கின இடம் நீன்மலதூரியம்; ஊசல் வடம் அற்றபோது அதற்கு வீழ்ந்த இடம் ஆதாரம் ஆனாற்போல், இங்ஙனம் கருவிப்போதம் எல்லாம் கழிந்த இடத்து ஆன்மா அருள் ஆதாரமாய் நின்ற சுத்தாவத்தை நீன்மலாதீதம்.

இக் கருவிப்போதங் கழன்ற சுத்தாவத்தையில், சுடர்காட்டக் கண்ட கண்போல், அருளால் தன்னை அறிவது நீன்மல சாக்கிரம்; இங்ஙனம் தன்னை அறிந்த இடத்துத் தனக் கொரு சேட்டை அற்று அந்த அருளே தனக்கு ஆதாரமாய்

அவ்வருளில் தான் அசைவறநின்ற இடம் அவ்வருள் தரிசனம், இங்ஙனம் இவ்வருளேத் தரிசிப்பது நீன்மல சோப்பனம்; இச்சாளுனக்கிரியை தோன்றாது நின்ற இடம் பரை, இத்தப் பரையினது நீன்மலமெல்லாம் தனது இச்சாளுனக்கிரியை தோன்றாது தனதாகி எதிரீடு சிறிதும் இன்றி இப் பரையே தானாகி இருந்த இடம் நீன்மலசுழந்தி; தான் இப் பரையாகிய இடத்துக் கதிரொளி நேரேநின்ற கண் அக் கதிரிடத்து அதீதப்படுந் தறுவாயில் இக்கண்ணுக்கு அந்தம் கதிரினது வட்டப் பளபளப்புமாத்திரந் தோற்றுவதுபோல், பரையை நீக்கி ஆந்தசத்தி நேரேநின்று தான் சிவத்தில் அதீதப்படுந் தறுவாயில் ஆந்தாதுபவம் பெறுவது நீன்மலதுரியம்; அக் கதிரினது வட்டப் பளபளப்பாகிய சோபையைக் கண்ட கண் அக் கதிராகா திருக்கையிலும், தன்பார்வையும் இழந்து தன்னால் காணப்பட்ட முதலையும் இழந்து அக்கதிர் தானாய் மிகவும் அதீதப்பட்டாற்போல், அங்ஙனம் ஆந்தாதுபவம் பெற்ற ஆன்மா அந்த ஆந்தமாகா திருக்கையிலும், அவ் வாந்தாதுபவத்தை அறிந்த தானும் இன்றி ஆந்தமாய் நின்ற முதலும் இன்றி அவ் வாந்தமே தானும் அதீதப்பட்ட இடம் நீன்மலாதீதம்.

முன்சொன்ன ஐந்தம் கருவிகள் முப்பத்தாறாம் நீங்குதற்கு ஏது, பின்சொன்ன ஐந்தும் தற்போதங்கெட்டுச் சிவத்தில் அதீதப்படுதற்கு ஏது. “சொன்ன ரவத்தைக ளேந்தும்” என்றது இலையெனக் கொள்க.

“உச்சியிலே சொன்ன ரவத்தைக ளேந்தும்” என்றமையான், அவ்வுச்சி நேர்படுதற்கு ஏதுவாகிய அவத்தைகள் ஐந்தும் சொல்லப்பட்டன.

இருளைப்போல் கேவலம்; உடுக்களைப்போல் சகலம்; உடு இன்றி இருளைமாத்திரம் காணும் கண்போலவும், இருளிடத்து

உடுவாற் காணுங் கண்போலவும், கேவல சகலங்களை அறியும் ஆன்மா; சூரிய உதயத்தில் இருளும் உடுவும் இன்றிச் சூரியப் பிரகாசமாத்திரங் கண்ட கண்போல், அருள் தோற்றியகாலத்து முன் தோன்றிய கேவல இருளும் கருவிக் கூட்டங்களும் தோன்றாது, அவ்வருளே மாத்திரம் கண்டுகொண் டிருப்பது அருள் தரிசனம்; சூரியப்பிரகாசத்தைக் கண்ட கண் புடைபெயர்ந்து நோக்காது அச் சூரியப்பிரகாசத்தில் ஏகீடாவமாய் நிற்பதுபோல், அருள் என்றும் தான் என்றும் சிறிதும் தோன்றாது அவ்வருளே தானாய் நிற்பது பரைதரிசனம்; சூரியப் பிரகாசத்தைவிட்டி அச் சூரியனது வட்டப் பளபளப்பைப் பார்த்த கண்டோல், ஆன்மா பரையை நீங்கி ஆனந்தபோகம் பெறுதல்; சூரியனது வட்டப் பளபளப்பைப் பார்த்த கண் தன் பார்வையையும் இழந்து, அப் பளபளப்பாகிய காட்சியையும் இழந்து, அச்சூரியனுள் அதீதப்பட்டதுபோல், ஆனந்தபோகத்தை பெற்ற ஆன்மா அதனைப்பெற்ற தான் என்பதும் அவ்வாநந்தம் என்பதும் இன்றி அவ்வாநந்தந் தானாய் அதனுள் அதீதப்படுவது. என்கு இருவகையாய்க் கூறிய அவத்தைகட்கு உவமை இதனுலுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் உலகத்தை அறியார் என்றும், ஞானம் நின்மலாவத்தையில் நின்றால் பெறலாம் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

அந்த ஞானத்தை நீர் கூறிய நின்மலாவத்தையில் நின்று பெறுவதே அன்றி, துறவின் கண் நின்று தவத்தைப் பண்ணிப் பெறக் கூடாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மெய்யாகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசாரிக்கிற பொய்யாய்ச் சுவர்ப்பாம்பாய்ப் போமன்றி-யையா

தொழிலைச் செயிற்றாணுச் சோரனைப்போற் றேன்றிக் கழலப் பறைபறைதல் காண்.

(உரை.) மெய் ஆகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசாரிக் கில் பொய் ஆப் சுவர்ப்பாம்பு ஆய்ப் போம் அன்றி ஐயா தொழி லைச் செயில்—விசாரியாத படியினாலே மெய்யாகத் தோன்றும் பொய்யாகிய கருவிக் கூட்டங்களது உண்மையை நின்மலாவத் தையில் நின்று விசாரித்து அறியின், சுவரில் எழுதிய பாம்பு போலாய்ப் பொய்யாய்த் தோன்றும்; அஃதன்றி, அவற்றை அங்ஙனம் விசாரித்தறிந்து நீக்காது வைத்துக்கொண்டு, அவை போம்படிக்கு, மாணக்கனே! நீ தவத்தொழில்களைச் செய்தி யெனின்; (அதுதான்)

தாணு சோரனைப்போல் தோன்றிக் கழலப் பறை அறை தல்—சடமாகிய கட்டையைத் திபத்தால் பாராத படியினால் கன்வளைப்போல் தோன்றக்கண்டு வெருண்டு அக்கன்வன் நீங் கும்படிக்குப் பறை அறைதலோடு ஒக்கும்.

(குறிப்பு.) சுவரில் எழுதிய பாம்பிற்குத் தோற்றரவு மாத் திரமே அன்றிச் சேட்டை இன்றுயதுபோல், கருவிகளை எதி ரிட்டறிந்தபோது பிரபஞ்சம் தோற்றரவு மாத்திரமே அன்றி முன்போல் சேட்டியாது ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறி னார்.

நின்மலாவத்தையில் நின்று அருட்கண்ணால் எதிரிட்டிப் பார்க்கும்போது சடமாய் நீங்கும் கருவிகளை மெய்யாக் கரு திக்கொண்டு, அவை நீங்கும்படிக்குத் தவத் தொழிலைச் செய் யத்தொடங்கினையால் இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

காண் - அரை.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளினது உண்மையைக் காணின் எல்லாம் பொய்யாய் விட்டு ஞானம் தோன்றும் அன்றி, தவத்தான் அங்ஙனம் விடுதலும் ஞானம் தோற்றலும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க 0)

கருவிகளது உண்மையை அறிந்தால் எல்லாம் பொய்யாய்ப் போம் என்றீர். அப் பிரபஞ்சமும் தேகமும் பரிச்சேதம் இன்றாய்ப் போமோ எனின், பேற்கூறுகின்றார்.

உலகத்தை மாயா உடலைப்பொய் யென்று
லலகைத்தேர் போலறிவ தல்லால் - விலகித்
துடைத்தொழித்த லாகுமோ சொப்பனத்தீச் சூழ்ந்
கடக்கவிடுஞ் சாக்கிரம்போற் காண். [தாற்

(உரை.) உலகத்தை மாயா உடலைப் பொய் என்றால் அலகைத் தேர்போல் அறிவது அல்லால் விலகித் துடைத்து ஒழித்தல் ஆகுமோ—மாயாகாரியமாகிய இப் பிரபஞ்சத்தினையும் உடம்பினையும் பொய் என்று அறிவித்தால், பேய்த்தேர்போல் பொய்யாகக் கண்டு அறிவது அன்றி அத் தேகாதிபிரபஞ்சங்களைப் பரிச்சேதமாய் நீக்கித் தள்ளி ஒழிக்கக்கூடுமோ? (நீர் இங்ஙனம் கூறிய வற்றால் ஞானமும் அஞ்ஞானமும் கூடியிருக்குமோ எனின்),

சொப்பனத் தீச் சூழ்ந்தால் கடக்கவிடும் சாக்கிரம்போல் காண்—சொப்பனாவதையில் ஒருவனைக் கடக்கும்வழி இுன்றி அக்கினி சூழ்ந்துகொண்டால் அவ்வக்கினியைக் கடக்கவிடும் சாக்கிராவததைபோல், உன்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்ற தேகாதி பிரபஞ்சங்களை ஞானசூரியன் வந்து தோன்றில் உன்குப் பொய்யாகக் காட்டிவிடும் என்றும் அறிதி.

(குறிப்பு.) பேய்த்தேர் நீரைப் பொய் என்று கண்டபோது நீர்போல் தோற்றமும் முன்னர் மெய் என்று கண்ட வாசனையும் இருக்கும்; சொப்பனத்தையைக் கடக்கவிட்ட சாக்கிரத்தில் இத் தோற்றமும் இன்றி முன்கண்ட வாசனை மாத்திரம் இருக்கும். இங்ஙனம்போல், சுத்தாவத்தையில் சிற்போர்க்கும் சுத்தத்தில் சிற்போர்க்கும் பிரபஞ்சந் தோற்றம் ஆகவின், அவ்விரண்டு உவமையுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளது உண்மை அறிந்த விடத்துத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் முன்போல் மயங்குதலின் நிக் காட்சிவாதனை மாத்திரையாய் நிற்கும் என்று அறிவித்த வாறு காண்க.

(கக)

கருவிகள் முப்பத்தாறையும் பொய்யாகக் கண்டு நீங்கினால் அந்த ஞானம் தோன்றுமோ எனின், மேற்கூறுகின்றார். பொய்யென்ற வார்த்தை புரையற்று மெய்பானால் மெய்யென் பதுதேட வேண்டுமோ-மையிருளைத் தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி யசைத்திமைத்துப் பார்த்ததிலென் சந்தையம்வைப் பாய்.

(உரை.) பொய் என்ற வார்த்தை புரையற்று மெய் ஆனால் மெய் என்பது தேடவேண்டுமோ—கருவிகள் எல்லாம் பொய் என்று நீ சொன்ன வார்த்தைபோல், குற்றமற்று, உனது அறிவிற்கு அவை பொய் என்பது உண்மையாய்த் தோற்றம் எனின், மெய்யாகிய ஞானம் என்பது வேறு தேட வேண்டுமோ? (அவத்தையைப் பொய்யாய்த் தோற்றுவித்ததுதானே ஞானம் அன்றோ? ஆயின், இங்ஙனம் தோற்றுவித்த ஞானத் தாயன் கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டாவோ எனின்),

மை இருளைத் தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி அசைத்து இமைத்துப் பார்த்து அதில் என் சந்தையம் வைப்பாய்—மயக்கமாகிய ஆணவ இருளைத் தீர்த்த ஞானப்பிரகாசத்தை உன் போதத்தால் எதிரிட்டு அசைத்துப் பார்த்தும் அங்கனம் பாராது ஒழிந்தும், அந்த ஞானப்பிரகாசத்தை ஈது அஃதாமோ அன்றோ என்று நீ என்னை ஐயுறுகின்றாய்? (அங்கனம் ஐயுறுது அதனுள் அசைவற நிற்பி).

(சுறிப்பு.) சூரியப் பிரகாசத்தால் இருள் நீக்கி, அப் பிரகாசத்தைக் கண்ட கண் ஈது அப் பிரகாசமோ அன்றோ என்று அதன்மேல் ஐயுறுது, அவ்வொளியில் ஏகீபாவமாய் நிற்பது போல், அருளில் அசைவற நிற்கவேண்டும் ஆகலின், அங்கனம் உவமை கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகள் அனைத்தும் பொய்யாக உள்ளபடி அறிதலே ஞானம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க.()

தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய் என்றும், பிறவித்துன்பம் ஈது ஆகாதென்றும், ஞானிகளும் ஞானிகள் அல்லாரும் கூறுகின்றார். இவருள் ஞானிகளை அறிவது எங்ஙனம் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

வேண்டா பிறப்பென்ற வார்த்தையினின் மெய்விடயந்தீண்டா ததிலே தெரியாதோ-காண்பீ
ருடம்பு மிகையொன்றி லாமைபே நோன்பென்
றடங்க வடங்கினுரை.

(உரை.) பிறப்பு வேண்டா என்ற வார்த்தையினில்—பிரபஞ்சம் பொய் என்றும், பிறவி ஆகாது என்றும், மெய்ஞ்ஞானிகளும் பொய்ஞ்ஞானிகளும் கூறிய வார்த்தையினால், (அவர்களைப் பிரித்துக் காணக்கூடாதாயினும்),

* உடம்பு மிகை ஒன்று இலாமையே நோன்பு என்று அடங்க அடங்கினுரை மெய்விடயம் தீண்டாது அதிலே தெரியாதோ காண்பீர்—உடம்பைச் சத்துரு என்றும், ஓர்விடயங்களிலும் பற்று இலாமையே நோன்பு என்றும் அறிந்து, அத்தேக போகங்களை யான் எனது என்று கருதும் புறத்து நின்ற போதம் அடங்க உள் நின்ற போதம் அடக்கிப் மெய்ஞ்ஞானிகளை அவரது உடம்பு விடயங்களைப் பற்றாததனால் தெரியும் ஆகலின், இக்குறிப்பால் கண்டுகொள்வீர்.

(குறிப்பு.) மெய்யால் காண்பீர் என்றமையால், வார்த்தையிலே காணக்கூடாதாயினும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

மெய்யோடு இந்திரியங்கள் ஒற்றுமையா யிருத்தலின் “மெய் விடயந் தீண்டா” தென்று ஆகுபெயராகக் கூறினார்.

என்று என்பதனை “உடம்புமிகை” என்றதனோடுங் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் வாசக ஞானிகளையும் அதுபவ ஞானிகளையும் அறிதற்கு ஏது கூறியவாறு காண்க. (கூ)

ஆறும் அதீதாரம்.

விரத்தி விளக்கம்

முற்றும்.

* “மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க லுற்றார்க் குடம்பு மிகை”—குறள். 345

“இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் தின்மை யுடைமை டயலாகு மற்றும் பெயர்த்து”—குறள். 344.

ஏழாம் அதிகாரம்.

துறவு.

எத்தனை உள்துறவு உடையார் ஆயினும் புறப்பற்றோடு இருப்பின் இப்பற்று ஒரோர் காலே அறிவை மடக்கும் ஆகலின், புறத்துறவும் வேண்டும் என்று இதனால் புறத்துறவிலக்கணம் கூறினார். ஆகலின், இவ்வதிகாரத்திற்குத் துறவு என்று பெயராயிற்று.

தேடப் படும் பொருளைச் சிக்கனவாகப் புதைத்துக் கோடிக்கொருநிமிடங் கொள்ளுகினுங் - கூடாத வாறானை வீண்கழிக்கு மானிடரைப் போன்மயக்கம் பூணர்பொய் கண்டுதுறப் போர்.

(உரை.) தேடப்படும் பொருளைச் சிக்கனவாகப் புதைத்துக் கோடிக்கு ஒருநிமிடம் கொள்ளுகினும் கூடாத வாழ்நாளை வீண்கழிக்கும்—தம்மால் தேடப்பட்ட திரவியங்களை யெல்லாம் செலவழியாது பத்திரமாகச் சேமஞ்செய்து வைத்துக் கொண்டு, தாம் உடலைவிட்டுப் போங்காலே ஒரு நிமிடகாலம் அவ்வுடலில் இருக்கக் கோடி திரவியத்துக்குப் பிறர்கையில் ஆயுள் வாங்கிக் கொள்ளுவோம் எனினும் கூடாத இவ்வுடலோடு உயிர் வாழ் நாளேத் தவத்திற் கழியாது அவத்திற் கழிக்கும்,

மானிடரைப் போல் மயக்கம் பூணர் பொய் கண்டு துறப் போர்—பேதை மானிடரைப்போல் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை மெய்யாகக் கண்டு, இவற்றில் மயக்கம் பூணர்கள் இவற்றைப் பொய்யாகக் கண்டு துறப்போர்.

(தறிப்பு.) கடவுளர் ஆயினும் அங்கனம் ஆயுள்கொடுக்க வும் கொள்ளவும் கூடாது ஆகலின், “கூடாத” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் இளமைக்கண்ணே வனிதாதி போகக்களைத் துறந்து, ஞானசாரியரை அடைந்து, வீட்டைய வேண்டும் என்று கூறியவாறு காண்க. (க)

ஊர்க்குருவி யும்வளர்த்த குஞ்சு மொருமனையிற் பாக்கனையும் பார்த்திதுநம் பற்றென்னோ - மூர்க்க ரரிபிரம ரிந்திரர்கள் வாழ்வரித்த நம்வாழ் வொருபொருளோ வென்றொழிவா ரோ.

(உரை.) ஒருமனையில் ஊர்க்குருவியும் வளர்த்த குஞ்சம் பாக்கனையும் பார்த்து நம்பற்று இது என்னோ மூர்க்கர்—ஒர் மனையில் வாழாநின்ற ஊர்க்குருவியும், அது வளர்த்த குஞ்சக ளும், அம்மனையில் பூனையும். அப்பூனையினது குட்டிகளும், இளமையில் நல்வினைக்கீடாய்த் தம்முள் உறவாய்க்கூடி இருப் பதையும், முதிர்ந்தபோது தீவினைக்கீடாய் உறவாயிருந்த தா மே தம்முட்பகையாய்ப் பிரிந்துபோவதையும், அம் மனையுள் இருந்து நாம் பார்த்திருந்தும், அங்கனம் வினைக்கீடாய் வரும் மனைவிமக்கள் முதலிய இப்பிரபஞ்சத்தினைத் துறவாது இதன் மேல் மனதுபற்றி இருத்தல் இது என்னேகொலோ? (ஆயின்,

அவற்றைப் பார்த்திருந்தும் எல்லோரும் இவ்வாழ்க்கையோ
டும் இருக்க இல்லையோ, நீர் இங்ஙனம் கூறியதென்னை எனி
ன், அம் மனைவி மக்கள் முதலிய இப்பிரபஞ்சம் வினைக்கீடாய்
வந்ததென்று அறியாது அப்பிரபஞ்சத்தோடும் கூடிவாழ்பவர்)
மூர்க்கர்.

அரி பிரமர் இந்திரர்கள் வாழ்வு அரித்தம் நம் வாழ்வு ஒரு
பொருளோ என்று ஒழிவாரோ—அப் பிரபஞ்சம் இருவினைக்
கீடாய் வந்ததென்று அறிந்த உத்தமராயினர் யாவர்க்கும் மே
லாய அரி பிரமர் இந்திரர் முதலிய தேவர்கள் வாழ்வும் அரித்
திய மென்று வேதாகமங்கள் கூறுதலான், நமது அற்பவாழ்வு
இஃது ஒர் பொருளோ என்று கருதி, அப் பிரபஞ்சத்தைத்
துறவாது ஒழிவாரோ?

(குறிப்பு.) ஒருவன் நல்வினை அதுபவிக்குங் காலத்துத்
தாய் தந்தை மனைவி மக்கள் சுற்றம் நட்பு இவர் முதலியோர்
உறவாயிருந்து இதஞ்செய்வர், அவன் தீவினை அதுபவிக்குங்
காலத்து அங்ஙனம் உறவாயிருந்தவர் தாமே பகையாய் அநி
தஞ் செய்வர் ஆகலின், இவர் இருவினைக்கீடாய் வந்தவரெ
ன்று அறிந்து துறக்கும்படிக்கு அவைகளை உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் மனைவியாதி குடும்பம் வினைக்கீ
டாய் வந்ததன்றித் தமக்கு உறவு அன்றென்பதும், அரித்தியம்
என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

இங்ஙனம் எல்லாவற்றையும் துறந்தவர் யாவர் எனின்,
மேற்கூறுகின்றார்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரி யைப்பரவி
விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவிடர் - வெட்ட

வெறுவெலும்பை நாய்கறண்ட வெந்தர்வர நாய்பார்த்
துறுமுவதை காட்டுவோமோ,

(உரை.) பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரியைப் பரவி
விட்டுவிட மாட்டார் * வெறுவீடர்—அளவற்ற செல்வரா
யிருந்தும் அச் செல்வங்கள் எல்லாம் துரிசறத் துறந்த பட்
டினத்துப்பிள்ளை நாயனாரையும், பத்திரகிரி நாயனாரையும்
தோத்திரம்பண்ணி, மனைவியாதிய பற்றுக்களை விட்டுத் துற
க்கம்நட்டார்தான் மிகுந்த மிடியரா யிருந்தார்; (ஆயினும் மனைவி
மக்கள் முதலாயினோரை யாம் விடுத்துத் துறந்தோமேல் அவ
ரை அயலார் கைக்கொண்டு போகாரோ எனின்,

வெட்ட வெறு எலும்பை நாய் † கறண்ட வேந்தர் வர நாய்
பார்த்து உறுமுவதைக் காட்டுவோமோ—ஊன் சிறிதும் இன்
றிய வெள்ளெலும்பை ஓர் நாய் தனது பற்கொடு கறண்ட,
அந் நாய் முன்னர் அரையர் எதிர்வர, அவ்வெலும்பை அவர்
கவர்ந்துகொள்வர் என்று கருதி அவரைப் பார்த்து உறுமுவ
தைப்பேரல், யாமும் காட்டுவோமோ?

(குறிப்பு.) அளக்கேசனைப் போன்ற செல்வத்தினையும்,
அருந்ததி போன்ற கற்பினையுடைய மனைவியையும், காமனைப்
போலும் கட்டழகினையும் துறந்தோர் பட்டினத்துப்பிள்ளை
நாயனாரும், பத்திரகிரிநாயனாரும் ஆகலின், அவரைத் துறந்

* அதுபவிப்பதற் கில்லாமையால் விட்டோர் போன்றி
ருப்பவர்.

† பற்களால் நெருக்கிப்பறண்ட,

தோர் என்று எடுத்துக் காட்டி, அம் மூவகையுள் ஒன்றேனும் இல்லாரும் அவரைப்போல் துறக்கமாட்டாமையால், “விட்டு விட மாட்டார் வெறுவீடர்” என்றார்.

எலும்பு கறண்டும் நாய்க்குத் தனது எயிற்றில் அது தைத்த துன்பந் தெரியாது இன்பமாத் தோற்றல்போல வனிதாதி போகங்களாகிய துன்பத்தை ஆணவம் இன்பம்போல் மாறுபடுத்திக் காட்ட இன்பமாகக் கருதலான், “வெறுவெலும்பை நாய்கறண்ட” என்றார்.

தான் பற்றிய எலும்பை அரைபார் கவர்வரெனக் கருதி, அவரைப்பார்த்து உறுமுவதுபோல், தாம்பற்றிய குடும்பத்தைப் பிறர் கவர்வரெனக் கருதிக் கூறலான், “உறுமுவதைக் காட்டுவோமோ” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் செல்வம் இளமை அழகு முதலானவற்றுள் சிறந்திருந்தும், அவற்றில் பற்று ஓரணுவளவும் இன்றி, அவற்றை பெல்லாம் துன்பமென்று துரிசறக் கைவிட்ட பட்டினத்துப்பிள்ளை நாயனார் பத்திரகிரிநாயனார் போன்று துறந்தோரே எல்லாவற்றையும் துறந்தோராஃர் என்பதும், அச் செல்வம் முதலியவற்றுள் ஒன்றேனும் இன்றாகவும், துன்பந் தருதற்கு இடமாகிய மனைவியாதி குடும்பத்தை இன்பமெனக் கருதிக் கைவிடற்கு அஞ்சுபவரே ஆணவத்தால் மறைப்புண்டவ ராவர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

நீர் இங்ஙனங் கூறியவாறே துறந்தோர் பிறப்பு நீங்குவரோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கள்
மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள்-கூடத்

தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கினை யிப்போ
விடப்பெறுவா ரேன்பிறப்பார் மேல்.

(உரை.) நாடு நகர் வீடு உடையாள் தாய் தந்தை நட்டி
மக்கள் மாடு குலம் பொன் உடம்பின் வாதனைகள்—நாடும் நக
ரும் வீடும் மனைவியும் தாயும் தந்தையும் நட்டும் மக்களும் மா
டும் சாதியும் திரவியமும் இவை முதலிய உடம்பு வாதனைக
ளும்,

கூடத்தொடுத்த வலைக்கண்ணித்தொடக்கு இதனை இப்
போ விடப்பெறுவார் மேல் ஏன் பிறப்பார்—தாம் அகப்ப
டப் பிணித்த வலையும் கண்ணியும் ஆகிய தொந்தனை என்றறி
ந்து, இத் தொந்தனையை இப்போது விடப்பெறுவார் இனி
மேல் ஏன் பிறப்பார்?

(குறிப்பு.) உடம்பின் வாதனைகள் என்றமையால் ஆடை
ஆபரணம் யானை குதிரை கவிகை சிலிகை சாமரை முதலிய
வும் கொள்க.

இங்ஙனம் கூறிய எனதென்னும் போகப்பற்றை நீத்துத்
தவஞ் செய்வோர்க்கு யானென்னும் தேகப்பற்றம் அறும், இத்
தேகப்பற்ற அறவே இவற்றை யான் எனதென்று புறத்து
நின்ற போதம் அறும், இப்போதம் அறவே உள்ளின்ற போதம்
அசுத்தவாசனை பண்ணாது சுத்தவாசனை பண்ணும், இவ் வாச
னையால் ஞானங் கிடைக்கும், இஞ் ஞானத்தால் வீடுளதாம்,
ஆகலின், “ஏன் பிறப்பார்மேல்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் போகவாதனைகள் எல்லாம் பற்
றறத் துறந்தோர் தேகவாதனையாதிகள் அற்று ஞானத்தால்

வீடடைவது மெய்ம்மை ஆகலின், அவர்க்கு இனி என்றும்
பிறப்பு இன்று என்பது அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

நீர் கூறிய மனை ஆதிய பற்றுக்களை எல்லாம் துறந்துபொ
ன்னை மாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டு தவஞ்செய்ய லாகாதோ
எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தின்னிற் திமிரில் விடம்பிடித்துத் தீர்த்துவிடும்
பொன்னை நினைக்கப் பொறுதுகாண் - பின்னை
மருந்தாலு மந்திரத்தி னாலுந் தவிராப்
பெரும்பாவம் பெண்ணிற் பெரிது.

(உரை.) தின்னில் திமிரில் விடம் பிடித்துத் தீர்த்து
விடும் பொன்னை நினைக்கப் பொறுது பின்னை மருந்தாலும் மந்
திரத்தினாலும் தவிராப் பெரும்பாவம்—கோபாதிசுளாகிய திமி
ரினால் விடம் உண்டால், அங் விடம் சிறிதுபோது தாழ்த்துந்
தலைமீக்கொண்டு, பின்னர் மணிமந்திர ஓளடதங்களால் தீர்ந்
துபோம், பொன்னைக் கரத்தானும் பற்றுது வாக்கானும்
கூறுது மனத்தால் நினைக்கவே, அப் பொன்னுசையாகிய
விடம் அரைக்கணமேனும் தாழாது, அந் நினைவினும் விரைந்து
தலைமீக்கொண்டு, பின்னர் மணியானும் மருந்தானும் மந்திரத்
தானும் தீராத பெரும்பாவம் ஆகலின்,

பெண்ணில் பெரிது—நீ விடுக்கின்றேன் என்ற பெண்ணு
சைவிடத்தைப் பற்ற இப்பொன்னுசை விடம் மிகவும் பெரிது;
(இதனை மனத்தானும் நினையாது விடவேண்டும்).

(குறிப்பு.) துறந்தோர் பொன் பிடித்தால் அதனைப் பாது
காத்தற்கு இடம் பிடிக்கவேண்டும்; அஃதன்றி, அப்பொன்னை

வளர்த்தற்கு அவாத் தோன்றி, அபக்குவர்க்கு ஞானசாத்திரங் களைக் கூறி, பொன் கொடுத்தார்மேல் விழைவும், கொடா தார்மேல் வெகுளியும் தோன்றும்; இவை தோன்றவே துற வால் வரும் தவப்பயனும் இன்றி, முன் பெண்ணோடுங் கூடிச் செய்த இல்லறப்பயனும் இன்றிக் கேடுவரும்; ஆகவின், “பெரு ம்பாவம் பெண்ணிற் பெரிது” என்றார்.

காண் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் பொன் மனத்தால் நினைப்பினும் மாறாமயக்கம் தருதலானும், ஈட்டல் ஆதியால் விழைவு வெகு ளியாதிகள் அடுத்தத் தவப்பயன் அன்றி இல்லறப்பயனும் அழிதலானும், பெண்ணைசையினும் பெரும்பாவம் தருவது ஆகவின், அதனைப் பற்றலாகாது என்பது அறிவித்தவாறு காண்க. (டு)

இங்கனந் தேகாதி பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய் என்று நீர் சொல்லக் கேட்டதே அன்றி மற்றியாவரும் சொல்லக் கேட் டிலேன் என்ற மாணாக்களை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.

செல்வ மிளமை யுடம்புபேய்த் தேரென்று
சொல்லுவதென் காணாரோ சுட்டதுபோ - யொல்லை
விடுவோர் பிறப்பிறப்பின் மீளார்கண் மீண்டாற்
றொடுமோ சிவனைத் தொடா.

(உரை.) செல்வம் இளமை உடம்பு பேய்த்தேர் என்று சொல்லுவது என் காணாரோ—செல்வமும் இளமையும் உடம் பும் இவை முதலிய பிரபஞ்சங்களும் கானற் சலம்போலப்

பொய்யென்று யாம் கூறவேண்டுவது என்னை? அவை மெய் போலத் தோன்றி அழிவனவற்றைத் தாம் காட்சிப் பிரமாணமாகக் காணார் கொல்லோ? (ஆயின், எல்லோரும் ஞானத்தால் பிறப்பு அறுமென்று கூற, நீர் துறவால் பிரப்பதும் என்று கூறியது என்னை எனின்),

சுட்டு அது போய் ஒல்லை விடுவோர் பிறப்பு இறப்பில் மீளார்கள் மீண்டால் தொடுமோ சிவனைத்தொடா—தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யான் எனது என்று சுட்டி அறியும் இச் சுட்டுப் போதம் போய், அப் பிரபஞ்சத்தைச் சீக்கிரத்தில் விட்டுத் துறப்போர் பிறப்பிறப்பில் மீண்டு வாரார்கள், ஞானக் குறைவினால் மீண்டார்களேனும், (முன் துறந்து தவம்பண்ணிய வாசனையால் அப் பற்றுக்களைக் கடந்து நிற்பரே அன்றி, அவரைப் பற்றுத் தீண்டிமோ? தீண்டாது; ஆயினும், பிறப்பில் மீண்டோரைத் தீண்டாதோ எனின், அவர்) சிவனைப்போலும் ஒன்றோடும் பற்றற்ற ஹடையார் ஆகலின், தீண்டாது.

(குறிப்பு.) அநித்திய விவேகந்தோன்றிய அக்கணமே தாழ்த்திராது எல்லாவற்றையும் விடவேண்டும் ஆகலின், “ஒல்லைவிடுவோர்” என்றார்.

முற்பிறப்பில் அவா உடையார்க்கு இப் பிறப்பினும் அது தொடர்தல்போல், முற்பிறப்பில் அவா அறுதி உடையார்க்கு இப் பிறப்பினும் அவ் அவா அறுதியே தோற்றும் ஆகலின், “சிவனைத்தொடா” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் உடம்பு முதலிய பிரபஞ்சந்தோன்றி அழிவது பிரத்தியக்ஷமாக இருந்தலின், காணற் சலம்போ

ன்று அழிவதென்று ஒருவர் கூறக் கேட்க வேண்டுவது இன்றென்பதும், இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பினும் அறியார் அஞ்ஞானிகள் என்பதும், சுட்டறிவுபோய்ப் பிரபஞ்சத்தை அபித்தியமென்று அறிந்து விரைந்து விட்டுத் துறப்பதே ஞானமென்பதும், இத் துறவுடையோர் ஈண்டு மீண்டும் பிறவார் என்பதும், தவக்குறைவால் மீண்டார் ஆயினும் ஒன்றினும் பற்றுதல் அற்றிருப்பர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

இந்த அவா அறதியினால் வார்ப்பட்ட இன்பம் என்னே என்ற மாணக்களை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.

ஆசையினு லற்பசுக மாயழிந்தாற் பேரின்ப
மாசையின்போக் கென்றறிய லாகாதோ - வாசை
நளிகைக் கழுக்குவந்த நாசமென நாடித்
தெளியப்போ மற்றின்வயைந் தும்.

(உரை.) ஆசையினால் அற்பசுகம் ஆய் அழிந்தால் பேரின்பம் ஆசையின் போக்கு என்று அறியல் ஆகாதோ—ஆசையினாலே போதம் சுகமுகமாய்ச் சென்று விடயங்களில் அழுந்த, தமக்கு அவற்றை அற்பமாய் சுகந்தோன்றி அழியும் ஆனால், இவ்வாசை நாசமே சிவத்தில் தோன்றும் பேரின்பம் பெறுதற்கு ஏது என்று அறியலாகாதோ? (ஆயின், அவ்வாசை போமாறு எங்ஙனம் எனின்),

ஆசை நளிகைக்கு அழுக்கு வந்த நாசம் என நாடித் தெளிய மற்று இவை ஐந்தும் போம்—அவ்வாசை போதத்தின் தண் ஏறுவது நெய்பாதிவார்த்து அடைக்கும் மூங்கிற் குழாய்

க்கு அழுக்கு வந்த நாசம்போல், தமக்கு நாசமாம் என விசாரித்தறிய, அவ்வாசையின் போதமாய் அவ்விடயங்களிற் பிரிந்து செல்லும் இவ்வைந்து அவாவும் நீங்கும்.

(குறிப்பு.) ஆன்மா ஆசையினால் விடயத்தில் அழுந்திச் சிற்றின்பம் பெறுதல்போல், அவ்வாசை நாசத்தால் சிவத்தில் அழுந்திப் பேரின்பம் பெறும் ஆகவின், “பேரின்ப மாசையின் போக்கென் றறிய லாகாதோ” என்றார்.

தேன் நெய் எண்ணெயாதி வார்க்கும் மூங்கிற் குழாய்ச் சிறு துவாரத்தின்கண் மரவட்டை முதலிய துழைந்தால் அதில் சுழல்வதே அன்றி, அழுக்கினால் மீளமாட்டா; ஆகலின், முன்போல் தேனாதி வார்த்து அங்கீகரியாது அதனைப் புறம்பாய் விடப்படும். அதுபோல், ஆசை போதத்தில் ஏறி மிகுந்தபோது எவ்விதத்தானும் மீளாது; அசனால், அப்போதத்தில் வீட்டின்பத்திற்கு ஏதுவாய் துறவு மெய்யுணர்வு முதலிய நற்குணங்கள் ஏறா, இக் குணங்கள் ஏறாமையின் முன்போல் பிரவித் துன்பத்தையே பெறும். ஆகவின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

நளிகையில் மரவட்டையாதி துழையும்போது இன்பம் போல் எளிதில் துழைந்து மீளமாட்டா. அதுபோல், போதத்தின்கண் ஆசை ஏறும்போது இன்பம்போல் தோன்றி, எளிதில் ஏறி மீளாமைக்குங் கொள்க. நளிகை என்பது மூங்கிற் குழாய், அது திசைச்சொல்.

இத் திருவெண்பாவால் அவாவினால் அற்ப இன்பம் பெறுதல் போல், அவா அறுதியால் பேரின்பம் வரும் என்பதும்,

அவாவினால் தமக்கு நேரிடும் அபர்த்தத்தை உண்மையாய் விசாரித் தறியின் அவ்வவா அறுதி வரும் என்பதும் அறிவித்த வாறு காண்க. (எ)

இனித் துறவினது முடிவும், துறந்து செய்யும் தவத்தி னது முடிவும், அடியேற்கு அருளிச்செய்ய வேண்டும் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

உதயம் தொழப்போவார்க் குள்ளும் புறம்பும்
புதையவொளி வீசுமா போலே - பதிமோகி
திக்காட்டி லேகொடுக்கச் சென்றவா கண்டக்காற்
றுக்காத தன்றோ தவம்.

(உரை.) உதயம் தொழப் போவார்க்கு உள்ளும் புறம் பும் புதைய ஒளி வீசுமா போலே—சூரிய உதயம் தொழச் செல்வோர்க்கு உள்ளும் புறம்பும் இருள் மறைய ஒளி வீசு மாறு போலே, (மனை சுதர் முத்தவிய பற்றுக்கள் எல்லாவற்றை யும் விட்டு, அவற்றின்மேல் உள்ளத்தெழும் அவாவினையும் அறுத்து, கண்ட விடயங்கள்மேற் சென்று பற்றும் இந்திரியங் களையும் அடங்கி, உள்ளும் புறம்பும் ஆசையாகிய இருளற நிராசையாகிய ஒளி வீச நின்றலே துறவினது முடிவு);

பதி மோகி கொடுக்கத் திக்காட்டிலே சென்ற ஆறு கண் டக்கால் தாக்காதது அன்றோ தவம்—தனதுபுருடன்மேல்அகி மோகியா யிருந்துளாள் அவன் மரித்தகாலே அவனுக்குத் தன் னைக் கொடுக்கச் சுகொட்டிற் சென்றவாறு கண்டு (அவனைப் போலும் தற்போதத்தைச் சிவனுக்கு ஊணாகக் கொடுத்தத

தாம் ஒன்றோடும்) தாக்கற்றிருத்தல் அன்றோ தவத்தினது முடிவு?

(குறிப்பு.) உதயத் தொழுவார்க்குக் கண் விழித்தபோதும் இமைத்தபோதும் ஒளிவீசுதல் போலும், துறந்தோர்க்குப் பொறிகளால் விடயங்களைக் கண்டபோதும் காணாதிருந்தபோதும் உள்ளும் புறம்பும் நிராசையோடு இருக்கவேண்டும் ஆகலின், அக்கனம் உவமை கூறினார்.

தவமென்றமையால் துறவு வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் உள்ளும் புறம்பும் நிராசையோ டிருப்பது துறவினது முடிவென்பதும், போதம் ஒழிந்து ஒன்றோடும் தாக்கற் றிருப்பது தவமுடி வென்பதும் அறிவித்த வாறு காண்க. (அ)

இங்கனம் நிராசையோ டிருந்தோர்க்குத் தற்போதம்அறுமோ என்ற மாணுக்களை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.

ஊமைமணி யாட்டுகினு மோசையழிந் தாற்போல
வாமதுபோ னிற்க வரிதுகா - ணாமாய்
வளர்ந்த வசத்தையெலா மாளமரக் காலா
லளந்தெறிந்து போட்டதுபோ லாம்.

(உரை.) ஊமை மணி ஆட்டுகினும் ஓசை அழிந்தால் போல ஆம்—நாவிழந்த மணியைப் பிடித்து அசைப்பினும் ஓசை ஒழிந்து நின்றாற்போல, (பஞ்சவிடயங்களும் வலியவந்து அடுப்பினும் அதிதீவிர பக்குவர்க்குப் டோதங் கலங்காது நிராசையே) உண்டாம்;

அது போல் நிற்க அரிது ஆம் ஆய் வளர்ந்த அசத்தை எலாம் மாள மரக்காலால் அளந்து எறிந்து போட்டது போல் ஆம்—அவர் அங்கனம் நிற்குமதுபோல் நிற்க மற்றைய பக்குவர்க்கு மிகவும் அரிது, (நானு உபாயத்தானும் அங்கனம்)நிற்க வருமாயின் ஆசையால்முன்னர்ப் போதம் மேலிட்டு மேன்மேல் வளர்ந்த அதனது சேட்டை எல்லாம் இறந்துபோம்படி அறிவாகிய மரக்காலால் இவ்வனவென்று அளந்து புறம்பாய் எறிந்து போட்டது போல் ஆம்.

(குறிப்பு) நிராசையோ டிருப்போரைக் கருவிகள் * சேட்டியாது நீங்கும், அக் கருவிகள் நீங்கவே திருவருள் தோன்றும், அத்திருவருளால் போதத்தை ஈதென்று அளவிட்டறிந்து ஒழிக்கலாம் ஆகலின், இங்கனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் நிராசை உடையோரை வலிந்து விடயங்கள் அடுக்கினும் போதம் அசையாது ஆகலின், நிராசைவரின் போத ஒழிவு தானேவரும் என்பதும், இங்கனம் இருத்தல் மற்றைய பக்குவர்க்கு அரிதென்பதும், அங்கனம் ஆயினும் அவர்க்கும் உபாயத்தான் அவாவறதி வருமாயின் அப்போதச் சேட்டை அளவிட்டெறியப்படும் என்பதும் அறிவீதவாறுகாண்க. (க)

ததுகரணபுவன போகங்களில் சிறிதேனும் பற்றின்றி சிற்றற்கு உபாயம் எங்கனம் என்ற மாணாக்களை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.

* தொழிற்படுத்தாது அல்லது குணக்கேடான தொழில் விளைக்காது.

தினுவாதி நான்கினுக்குஞ் சார்வழிந்து சற்று
நினையா திளைப்பாறி நின்றால் — மனையாமோ
காந்தக் கடத்துசி காற்றற்ற தீபமென
வாந்தத் துவங்களய லாம்.

(உரை.) தனு ஆதி நான்கினுக்கும் சார்வு அழிந்து சற்
றும் நினையாது இளைப்பு ஆறி நின்றால் மனை ஆமோ—போக
மும் நானன்று புவனமும் நானன்று ததுவும் நானன்று கரண
மும் நானன்று என்று உள்ளபடி அறிந்து, நியதிகளைந்து, அத்
ததுவாதி நான்கினிடத்தும் யான் எனதென்று சார்ந்துநின்ற
போதச்சார்வு கெட்டு, அவற்றை மீட்டுச் சற்றும் பற்றாது அரு
ளில் இளைப்பாறி அசைவற நின்றால், மனையாகிய புவனத்திட
த்தும், ஆம் மனையைப் பற்றி யிருந்த வனிதாதி போகத்திடத்
தும், முன்போல் பற்றுண்டாமோ? (ஆயின், புவனபோகங்க
ளில் பற்றின்றி நிற்பினும் ததுகரணங்களிற் பற்றின்றி நிற்பது
எவ்வனம் எனின்),

காந்தக் கடத்து ஊசி காற்று அற்ற தீபம் என ஆம் தத்
துவங்கள் அயல் ஆம்—காந்தக் கடத்திற்கு எதிர்முக மாயபோ
து பற்றியும், அதனுட் கிடந்தபோது பற்றாதும் இருந்த காந்
தக்கடத்து ஊசிபோலும், காற்றில் இருந்தபோது அசைந்தும்
காற்றின்றியபோது அசையாதும் இருந்த காற்றற்ற தீபம்போ
லும், (அத் ததுகரணங்களைத் தனக் கந்நியமாய்க் கண்டு
நிங்கி நிற்பின், அவற்றோடும்) தாக்கற்று நிற்பது உண்டாம்,
(அவற்றோடும் தாக்கற்று நிற்கவே மற்றைய) தத்துவங்களும்
அயலாய் நிற்கும்.

(குறிப்பு) ததுவாதிகளில் கறங்குபோல் சுழன்ற தன்மை திருவருட்கண் நின்றபோது இன்மையால், “இளைப்பாறி” என்றார்.

காந்தக் கடத்திற்கு எதிர்முகமாயபோது பற்றிய ஊசிஅத னுட் கிடந்தபோது பற்றா திருந்ததுபோல், சகமுகமாய்நின்று தேகத்தை யானென்று பற்றிய போதம் அகமுகமாய் நின்று திருவருளை அடைந்தபோது அத் தேகத்தை யானென்று பற் ருது ஆகலின், “காந்தக்கடத்துசி” என்றும், அப் புவன போக ததுகரணங்களைப் போதம் பற்றாது நின்றபோது கரணம் தற் சேட்டையற்று அடங்கும், அப்போது போதந் திருவருளோ டுங் கூடிக் காற்றற்ற தீபம்போலாகி மீட்டெ் கரணத்தோடுங் கூடாது ஆகலின், “காற்றற்றதீபம்” என்றும், கரணங் ள றவே அக் கரணங்களினது சேட்டைக்கு எதுவாய சலாதிக ளும், அக் கலாதிகளைப் பிரேரகம்பண்ணும் சுத்த தத்துவங்க ளும் நீங்கும்; ஆகலின், “தத்துவங் ளயலாம்” என்றுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் புவனபோகங்களைத் தான் அன் றென்று உள்ளபடி அறிந்து களைந்து, அவற்றின்கட் சார்ந்து நின்ற போதச்சார்வு கெட்டு, அருட்சார்பி னின்றால் புவன போகப் பற்றறும் என்பதும், தது கரணங்களைத் தனக்கு அந் நியமென்று அறிந்து, அவற்றோடும் தாக்கற்றுத் தனக்கு அந் நியமான அருளாய் நிற்பின் அத் தது கரணப் பற்றறும் என்ப தும், இங்ஙனம் அறவே மற்றைத் தத்துவங்கள் தாமே அறு மென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

உத்தமராயினோர் கற்புடைய மனைவியைத் துறப்போ
என்ற மாணக்களை நோக்கி, மேற் கூறுகின்றார்.

நாயலகை நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட
பாயசமு மெய்ப்பரிசுப் பாவையிகச் - சாயாரீர்
வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின்மீன் வண்டிவையின்
சாட்சியைக்கண் டார்துறவா தார்.

(உரை.) நாய் அலகை நெய் விரும்பி நக்குவதும் நஞ்சு
இட்ட பாயசமும் பாவை மெய்ப் பரிசும் மிகச் சாயா ரீர் வேட்
கை—நாயானது வாள்வாயில் தடவிய நெய்யை விரும்பி உவ்
வான் வாயை நக்குவது போலும், விடங்கலந்த பாயசத்தை
ஒருவன் சுவையென விரும்புவது போலுமாகும், பாவையரது
மெய்ப்பரிசத்தை இன்பமாய் விரும்புதல் ஆகலினும், பொய்
யாகிய அப் பாவையரது மெய்ப்பரிசத்தை மெய்யாகக் கண்டு
அதுபலிக்க விழைதல் மிகவும் பொய்யாகிய கான்லீரை மெய்
யாகக் கண்டு தாகத்திற்கு உண்ண விரும்புதல் போலாம் ஆக
லினும்,

அசணம் இபம் விட்டில் மீன் வண்டு இவையின் சாட்சி
யைக் கண்டு துறவாதார் ஆர்—அசுணப்புள் சத்தத்தானும்,
யானை பரிசத்தானும், விட்டிற்பூச்சி உருவத்தானும், மீன் இர
தத்தானும், வண்டு கந்தத்தானும், கெடுமென இவைகளைச்
சாட்சியாக் கண்டிறலானும், இவ்வைந்து விடயங்களும் உள
வாகிய அப் பாவையரைத் துறவாதார் யாவர்?

(குறிப்பு.) வாள்வாயின் நெய்யை நக்கின நாய்க்கும், நஞ்
சிப்ட பாயசம் உண்டோனுக்கும், முன்னர் அணுவளவிற்பம்

போல் தோன்றி, பின்னர் அதனால் மலையளவு துன்பம் வருவதுபோல், அதுபவிக்கும்போது சிறிது இன்பம்போல் தோன்றிப் பின்னைத் துன்பம் வரும் என்பதும், பொய்யாய்த் தோன்றும் கானல்நீரை மெய்யாய்க் கருதி உண்ணத் தொடங்கினோனேப்போல், பொய்யாய்த் தோன்றும் பாவையரை மெய்யாய்க் கருதி அதுபவிக்கத் தொடங்குவதென்பதும், ஒரோர் வீடியத்தை விழைந்து ஒவ்வொன்று கெடுமெனில் ஐந்துவீடியங்களும் உளராகிய பாவையரை விழைந்தால், அவரால் வருங் கேட்டிற்கு அளவின்றென்பதும் இதனால் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் பெண்கள் இன்பம் மிகச் சிறிதென்பதும், அதனால் வருந் துன்பம் மிகப் பெரிதென்பதும், அவர் கூட்டரவு மாயையென்பதும், அவர்கள் செய்யும் ஐம்புல நுகர்ச்சி பெருங்கேட்டைத் தருமென்பதும், இங்ஙனம் அறிந்தோர் தம் மனைவி அருந்ததிக் கற்பினன் ஆயினும் துறப்பரென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

எல்லோரும் மனைவி ஆதிய குடும்பத்தோ டிருந்து, இன்பங்களை அதுபவித்துக்கொண்டு பூரிப்போடும் இருக்க, அக்குடும்பத்தை நீர் துன்பமென்றீர், இஃதென்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

இடும்பைக்கே கொள்கலமா யேழ்நரகுக் கீடாங்குடும்பத்தைக் குற்ற மறைக்கி-னடுங்காரோவைவர்க் கொருவ னறுதொழிலைச் செய்வுலான்மெய்யைப்பொய் யாக்கி வீடும்.

(உரை.) இடம்பைக்கே கொள்கலம் ஆய் ஏழ் நரகுக்கு நடு ஆம் குடும்பத்தைக் குற்றம் மறைக்கின் நடுங்காரோ—அஞ்ஞானிகள் இம்மைக்கண்ணே துன்பங்களை எல்லாம் தாம் அதுபவித்தற்கு ஏற்றுக்கொள்வதாய் கப்பலாய், மறுமைக்கண்ணே எழுவகைப் பிறவியாகிய எழுவகை நரகத்தையும் உண்டாக்கும் கனதையினையுடைய மனை சுதர்முதலிய குடும்பத்தை இங்ஙனம் இகபரங்களினும் துக்கத்தைத் தருவதென்று அறியார்; இங்ஙனம் அறியவொட்டாது ஆணவமாகிய குற்றம் அவரை மறைத்தலால், இவ்வாணவக் குற்றம் நீக்கினோர் குடும்பக் குழாத்தைக் கண்டாலும் உளம் வெருவி நடுக்கம் உறார் கொலோ. (ஆயின், நீர் மெய்யென்று கூறிய சிவம் ஒருவர்க்கும் தோன்றா திருப்பானேன் என்னின்),

ஐவர்க்கு ஒருவன் அறதொழிலைச் செய்தலால் பெய்யைப் பொய்யாக்கிவிடும்—ஐந்து ஓந்திரியங்கட்கும் ஓர் முதல்வனாகிய ஆன்மா அவ் விந்திரியங்களால் அறிந்து அதுபவிக்கும் விடய சுகத்தின் பொருட்டு உழவு முதலிய அறவகைத் தொழிலில் முயற்சிப்படலால் இம் முயற்சி அச்சிவத்தைத் தெரியவொட்டாது பொய்யாக்கிவிடும்; (இதனை நீ சிறிதி).

(குறிப்பு.) குடும்பத்தால் இம்மைக்கண் தேகதுக்கம் மனோதுக்கங்கள் இடையறுது வருதலின், “இடம்பைக்கே கொள்கலமாய்” என்றும், இக் குடும்ப வாசனையால் மறுமைக்கண் பிறவிகள் தொன்றுதொட்டு வருமாசலின், “ஏழ்கரடக்கீடாம்” என்றுங் கூறினார்.

“அறுதொழிலைச் செய்தலால் மெய்யைப் பொய்யாக்கி விடும்” எனவே குடும்பத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் அறுவகைத் தொழில்களின் முயற்சியைவிட்டுச் சிவயோக முயற்சியில் தொடங்கின் மெய்ப்பொருள் தோற்று மென்பதாயிற்று. அறுவகைத் தொழில்களாவன—உழவு, தொழில், வாணிகம், எழுத்து, சிற்பம், பரதம் இவை ஆறுமெனக் கொள்க. (கஉ)

உத்தம பக்குவராயினோர் குடும்பத்தோடும் கூடியிரார் என்ற இன்னும் கூறுகின்றார்.

குரங்கிற் துனிச்சீ குடும்பக் குழாமும்.

பெருங்குப்பை யிற்கரடிப் பெண்டும்-பொருந்துவரோ
காலனுந் தீயுங் கடலுமிருங் கல்லுமாய்
மேலு நரகாய் விடும்.

(உரை.) குரங்கின் துனிச்சீ குடும்பக் குழாமும் பெருங் குப்பையில் கரடிப் பெண்டும் பொருந்துவரோ—ஓர் குரங்கைப் பல குரங்கு வந்து சேட்டித்தல்போல, தாய் தந்தை சுதர் சுற்றம் முதலியோர் தம்மை வந்து வாதிக்கும் குடும்பக் கூட்டத்தையும், அக் குடும்பக் கூட்டமாகிய பெரிய மலக் குப்பைக் கண் கரடிபோலும் பற்றப்பட்ட பெண்டிரது கூட்டரவினையும், பொருந்தியிருப்பரோ உத்தமராயினார்? (ஆயின், எல்லோரும் அவரோடுகூடியிருக்க இல்லையோ? இவரென்னை அங் கணம் இராதுபோவது எனின்),

காலனும் தீயும் கடலும் இருக்கல்லும் ஆய் மேலும் நரகாய்விடும்—அக் குடும்பக் கூட்டம் காலனைப்போலும், தீயைப்

போலும், கடலைப்போலும், பெரிய மலையைப்போலும், இம்மைக்கண்ணே துன்பம் தருவதாய் மறுமைக்கண்ணும் அதனோடுங் கூடியிருந்த வாசனையால் பிறப்பாகிய நரகத்தையும் தருவதாய்விடும் (என அறிந்து அதனோடுங் கூடியிரார்).

(திறிப்பு.) சோறு கூறை முதலியன கொடுக்கும்போதும் கொடாதபோதும் வரும் பிணக்கானும், அவற்றிற் கேதுவாகிய திரவியம் தேடுதலானும், அதனைப் பாதுகாத்தலானும், அவர்க்கு வியாதி ஆதி துன்பம் அபிமானபங்கம் வந்த காலையினும், அரையர் சலகம் அற்பகாலம் வந்த காலையினும், அவரிறந்த காலையினும், இவை முதலியவற்றால் அக் குடும்பத்தால் தேகதுக்க மனோதுக்கங்கள் இடையறாது வருதலின், “குரங்கிற்றுனிச்சீ குடும்பக்குழாம்” என்றார்.

இத் துன்பக் குழுவில் கரடிபோலும் குணத்தானும் செய்கையானும் கீழிலாய பெண்டிரைக் கூடுவரோ என்பதனை, “பெருவகுப்பையிற் கரடிப்பெண்டிம் பொருந்துவரோ” என்று குறிப்பாற் கூறினார்.

காலன் உயிர்களைப் பாசத்தால் பிணித்துக்கொடுசென்று நிரையத்துன் வீழ்த்தி வருத்துதல்போல், துறந்து செல்கிறேனென்று இரண்டடிச் சென்றோனை மனை சுதர் முதலியோர் கரசரணங்களைப் பற்றிக்கொண்டு ஒலிட்டழுது அவனுள்ளம் இளகப்பண்ணி மீட்டிக் கொடுவந்து குடும்பமாகிய துன்பத்துள் அகப்படுத்தி வருத்துதலின், காலன் என்றும், ஒருவனைத் தீச் சூழ்ந்துகொண்டதுபோல் சூழ்ந்து கோடலின், தீ என்றும், நடுக்கடலில் வீழ்ந்தோனுக்குக் கரைகண்டு ஏறக் கூடாத

துபோல், அக் குடும்பசாகரத்தில் வீழ்ந்தோனுக்கு இக்கரைகண்டேறக்கூடாது ஆகவின், கடல் என்றும், மலையிருத்திக்கொண்டதுபோல் குடும்பபாரத் தன் தலைச்சமையா யிருத்துதவின், இருங்கல் என்றும், இறக்கும்போது உயிர்க்கு எந்த வாசனை இருந்தது அந்தவாசனையோடும் சென்று பிறத்தவின், மேலுந் நரகம் என்றுங் கூறினார்.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவாணம் மனைவியாதிய குடும்பம் துன்பங்கட்கும் பிறவி வாதனைகட்கும் உறைவிடமென்பதும், இதனை இங்ஙனமென்று ஆணவமறைப்பான் அஞ்ஞானிகள் அறிந்தல ரென்பதும், ஞானிகள் இதனைக் காணினும் கேட்கினும் நடுங்குவ ரென்பதும், இக் குடும்ப முயற்சி சுவத்தை அறிபவொட்டாது மறைக்குமென்பதும், உத்தமபக்குவர விடாது சூழ்ந்து வாதிக்கும் இக் குடும்பவாதனையான் வரும் நட்டங் + னை முற்றும் அறிந்து அதனை அக்கணத்தே விடுவரென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (கங்)

இங்ஙனம் துன்பமென்று அறிந்து, துறந்து செல்வோர் தம்மை நம்பியிருந்த குடும்பத்தைப் பாதுகாத்தற்குச் சகோதரர் முதலாயினுள் ஒருவரைத் துணையாக வைத்து, பின் துறந்து சேறலாகாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கன்னனைப்போற் றன்னை யறிவனோ காக்கையுடன் மன்னு குயில்போன வாறுபோ - லந்நியமாய்ப் பேசாது போன துறவி பிறப்பறுப்பார்க் காசானு மென்றே யறி.

(உரை.) கண்ணனைப் போல் தன்னை அறிவனோ காக்கையுடன் மன்னு குயில் போன ஆறு போல் அங்கியம் ஆய்ப் பேசாது போன துறவி—யான் இன்னசாதி இன்ன குலம் தாய் தந்தை இன்னொன்று தனது குல குடும்பங்களை அறியாத கண்ணனைப்போலும், உத்தம பக்குவன் யான் இன்னசாதி இன்ன குலம் இன்னார் தாய் தந்தை யென்று தனது குல குடும்பங்களைப் பகுத்தறிவனோ? இங்ஙனம் ஒன்றையும் பகுத்தறியாது காக்கையுடன் பருவம் வருமளவும் தனது இனம்போல் கூடிச் சென்று, பருவம் வந்தகாலை அதற்கு அங்கியமாய்ப் பேசாது சென்ற நிலைபெற்ற குயில்போலும், அறித்திய விவேகம் வருமளவும் அவரினம்போல் கூடியிருந்து, அந்த விவேகம் வந்தகாலை அவர்க்கு அங்கியமாய்ப் பிரிந்து அவரோடுஞ்சொல்லாது சென்ற துறவியே மெய்த்துறவி;

பிறப்பு அறப்பார்க்கு ஆசானும் என்று அறி—அத் துவிற் பிறப்பறுக்கும் பொருட்டித் துறந்தார்க்கு ஆசாரியனும் ஆவன் என்று நீ அறிதி.

(குறிப்பு.) தருமன் முசலிய துணைவரையும் குந்தியாகிய தாயையும் கண்டிருந்தும் கண்ணன் அறியாததுபோல், இவன் குடும்பத்தாணாக் கண்டிருந்தும் அறித்திய விவேகத்தால் பொய்யாங்க் கண்டான் ஆதலின், “கண்ணனைப்போற் றன்னை யறிவனோ” என்றும், குயில் காக்கையோடு கூடியிருந்தபோதும் தன் குரலைக்காட்டினால் கொத்தமென்று அடங்கியிருந்து, செல்லும்போதும் கூவாது சென்றதுபோல், குடும்பத்தோடு கூடியிருந்த போதும் தான் துறந்து சேறலை அவரோடும் சொன்

ஞற் பற்றுவரென்பது அறிந்து, சொல்லா தடங்கியிருந்து, செல்லும்போதும் சொல்லாது சென்றமையால் “சூயில்போன வாறுபோற் பேசாது போன துறவி” என்றுங் கூறினார்.

அறிவும் துறவும் உள்ள ஞானி சிறப்புளன் ஆசுவின், இவனை “ஆசானும்” என்றார்.

ஏ - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் சூலமுதலியவற்றின் அபிமானம் இன்றி, அரித்தியவிவேகம் வருமளவும் அவற்றோடு உண்ணோக்குதல் அற்றுக் கூடிநின்று, அந்த விவேகம் வரின் ஒருவரோடும் விடைபெறுது சென்றவனே துறவிகளுட் சிறந்தவன் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கச)

இக்கனம் துறந்து செல்வாரை மாதா பிதாக்கள் வந்து தடுத்தால் எங்கனம் செல்வார் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

நித்திரைசெய் வீட்டி நெருப்பும் பெரும்படையு முற்றிப் புறப்பட்டார் முற்றத்தே - பித்தரைப்போ னில்லென்று சொன்னாலு நிற்பரோ வப்படிசா ணில்லறத்தை நீத்தா ரியல்பு.

(உரை.) நித்திரை செய் வீட்டில் நெருப்பும் பெரும் படையும் முற்றி முற்றத்தே புறப்பட்டார் நில் என்று சொன்னாலும் பித்தரைப்போல் நிற்பரோ—தாம் நித்திரை பண்ணி நின்ற வீட்டினுள்ளே நெருப்பும் பெரும்படையும் செறிந்து வர (வீழிந்து, தவற்றைக்கண்டு வெருண்டு அவ் வீட்டின் வாயில் கடந்து) முன்றிலில் புறப்பட்டார் தமக்கு உணுகுலராயி

லும், அவற்றின் கடு நிற்பீரென்று அறியாது கூறினும், பித்தரைப்போலும் அவர் மொழியை உட்கொண்டு கணப்போதாயினும் நிற்பரோ?

அப்படி இல் அறத்தை நீத்தார் இயல்பு—(அவர் எப்படி நில்லாது ஓடிச் செல்வரோ) அப்படியே மாதாபிதாக்கள் வந்து தடுப்பினும் நில்லாது இவ்வாழ்க்கையைத் துக்கமாகக் கண்டு துறந்து செல்வாரது முறைமையும் ஆம்.

(குறிப்பு.) குடும்பம் துக்கமென்று அறியாதபோது அதனோடுங் கூடியிருப்பார் என்பதும், துக்கமென்று அறிந்தபோது அந்நைத் துறந்து செல்வார் என்பதும், துறந்து செல்லும்போது யாவர் தடுப்பினும் நில்லார் என்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

காண் -- அசை.

(கடு)

இங்ஙனம் துறந்து செல்வோர் இயல்பு இன்னுங் கூறுகின்றார்.

கட்டு நெகிழ்த்துவிட்ட கள்ளனைப்போற் கங்குலிற்பே வெட்டு களத்தின் வெருவினர்போல் - முட்டத் [ய் தொடர்ந்த படைபிழைத்துத் தோன்றப்போ வார்போலடங்கத் துறந்தேகு வார்.

(உரை.) கட்டு நெகிழ்த்துவிட்ட கள்ளனைப்போல் கங்குலில் பேய் வெட்டு களத்தின் வெருவினர்போல் முட்டத்தொடர்ந்த படை பிழைத்துத் தோன்றப்போவார் போல்—பொருள் திருடிய கள்வனைச் சிலர் வந்து பற்றிப் பிணித்து வருத்த

அவருள் அருள் உளத்தொருவன் வந்து அப் பிணியை அவிழ்த்துவிட்ட காலையில் விரைந்துசெல்லும் அக் கள்வனைப்போலும், அரை யிரவில் பெரும் பேயைக்கண்டு வெருவினர் விரைந்து சேறல்போலும், யுத்தநளத்தின் வெருவினர் விரைந்து சேறல்போலும், தம்மைப் பிடிக்கப் பின்தொடர்ந்த படைக்குத் தப்பி மிகவுங் கைகடந்து செல்வார்போலும்,

அடங்கத் துறந்து ஏகுவார்—தாய்தந்தை மனை சுற்றம் முதலிய குடும்பக்கூட்டங்களை எல்லாம் ஒருங்கே துறந்து செல்வார்; (அன்றி, அவர்க்கு ஓர் தடையும் இன்று).

(குறிப்பு.) மலபரிபாகம் வாராமுன் தாம் செய்த இருவினைக்கிடாய்க் குடும்பபாசத்தால் பிணிப்புண்டு வருந்தவர் என்பதும் அப் பரிபாகம் வந்தகாலேத் தேர்ன்றாசின்ற அருட்சத்தி அக் குடும்ப பாசந் துக்கமென்று அறிவிக்க அறிந்து துறந்து செல்வார்-என்பதும், அப்போது இரவில் தோன்றும் பேய்போலும் யுத்தநளம்போலும் குடும்பம் அவர்க்குத் தோற்றுமென்பதும், அக் குடும்பக் குழாங்கள் பின் தொடர்வரென்று அறிந்து தூரதேசத்திற் செல்வாரென்பதும், இவ்வுடமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

படை - சேனை.

இறையிரண்டு திருவெண்பாவானும் குடும்பபாரம் பொறுத்தற்கு ஆற்றாது வருந்தி இழித்தவிட்டு விரைந்து செல்வோர் தாய்தந்தையர் ஆதியர் தடுத்தற்குச் சிறிதும் உட்படாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

(கக)

தாம் துறந்து போதற்குக் குடும்பத்தார் சம்மதித்தால், அப் பதியிலிருந்து தவம்பண்ணலாகாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உடுக்கை மறந்தவருக் கூர்காடென் றுண்டோ
வெடுத்தயலா ருண்டோபே யானால்-சுடப்போட்
டெதிரிட்ட தெல்லா மிழந்தார்க் கிருந்த
பதியைக்கொண் டெண்டோ பயன்.

(உரை.) உடுக்கை மறந்தவருக்கு ஊர் காடு என்று உண்டோ பேய் ஆனால் அடுத்தயலார் உண்டோ—(குடும்பக் கூட்டங்களை எல்லாம் துரிசறத் துறந்து தேகத்தையும் சத்துருவாகக் கண்டு அத் தேகத்தில் நான்குமுழுஞ் சுற்றம்) உடுக்கையும் மறந்து திரிவோர்க்கு இது ஊர் என்றும், இது காடென்றும் பகுத்துக் காணும் நினைப்பும் உண்டுகொல்லோ? (அஃதன்றி), பூரணப்பேய் வயமாகையினால் அவர்க்கு அடுத்தாரும் அயலாரும் உண்டுகொலோ? (இங்ஙனம் உடுக்கை மறந்து அடுத்தார் அயலாரென்பதும் தோன்றா திருப்பதும் அன்றி),

சுடப் போட்டு எதிரிட்டது எல்லாம் இழந்தார்க்கு இருந்த பதியைக் கொண்டு பயன் உண்டோ—கரத்தில் எடுத்த பொருள் மிசவுஞ்சுட விரைந்துபோட்டு நின்றாற்போல், தமதறிவிற்கு எதிரிட்ட கருவிகளை எல்லாம் துன்பமாகக் கண்டு ஞானாக்கினியினால் எரித்து இவற்றையும் இழந்தார்க்குத் தாம் முன்னிருந்த பதியில் இப்போது இருந்ததுகொண்டு பயன் என்னே உண்டுகொல்?

இத் திருவெண்பாவால் தேகாபிமானம் விடுத்து அதனைப் பகையாகவும், எதிரிட்டவைகளைத் துன்பமாகவும் நண்டு, அனைத்தையும் இழந்து, பூரண மருள் கொண்டோர் இது நாடி இது காடென்றும் இவர் அடித்தார் இவர் அயலா மென்றும் பகுத்தறிதல் இன்றாகலின், முன்னிருந்த பதியில் இப்போது இருப்பதனால் அவர்க்கு வரும் பயன் ஒன்றும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கௌ)

முன்னிருந்த பதியைவிட்டு, மற்றோர் சிவதலத்தில் ஓரிடம் பற்றியிருந்து, ஒருவர் முன்னிலையாய் உதராக்கினிக்கு அன்னமாத்திரம் வாங்கியுண்டு தவத்தைப் பண்ணலாகாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

துக்கஞ் சுகமான சுட்டறிவு கெட்டவர்க்குத்
திக்குண்டோ வெங்குஞ் சிவாலயமா - மக்கினிக்குப்
பிச்சை பொதுநிழலீர் பேரிதுவே பேசார்த
மிச்சையிருப் பேகாந்தத் தே.

(உரை) துக்கம் சுகம் ஆன சுட்டு அறிவு கெட்டவர்க்குத் திக்கு உண்டோ எங்கும் சிவாலயம் ஆம்—முன்கண்ட பிரபஞ்ச துக்கம் எல்லாம் இப்போது ஆந்தமாகக் கண்ட அச்சுட்டுப்போதம் கெட்டோர்க்கு இன்ன திசை என்றும் இன்ன இடம் என்றும் பகுப்புண்டாமோ? அவர்க்கு எத்திசையும் எவ்விடமும் சிவாலயமே ஆகும்; (அஃதன்றி),

அக்கினிக்குப் பிச்சை பொதுநிழல் நீர் பேரிதுவே பேசார் ஏகாந்தத்து இருப்பு தம் இச்சை—உதராக்கினி அவித்த

ற்கு ஊளின்கண் பிச்சையும் இருத்தற்கு இடம் பொதுச்சாவடி மரமிழலும், தாகந் தணித்தற்கு ஏரியா திநீர்களும் உளவாகலின் அன்னம் இடம் நீர் என்னும் இவற்றினது பெயரையே சொல்லார்; (ஆயின், அவர்க்கு இச்சைதான் ஏது எனின், ஒருவரோடுங் கூடியிராது பேசாது) ஏகாந்தத்திருப்பதே இச்சையாம்.

(குறிப்பு.) சிவத்தை உணர்ந்தோர்க்கு எங்கும் பரிபூரணமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், “எங்குஞ் சிவாலயமாம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் ஆளந்த மயமாக்கண்ட துறவினர்க்குத் திசையாதி எவ்விடத்தும் சிவாலயமாகும் என்பதும், பிச்சையாதி உளவாகலின் அன்னபாளுதி ஓரிடத்தில் குறிபார் என்பதும், ஒருவரோடும் கூடாது ஏகாந்த மெனத் திருப்பதே அவர்க்கு இச்சை என்பதும் அறிவித்தவரறு காண்க. (கஅ)

ஒருவரோடு கூடியிருந்து பேசுதலும் ஆகாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அங்கக்காரன் துதிப்பு நானிகளை யானதுவுஞ் சிங்கி குளிரந்ததுவும் போற்செகத்தோர்-சங்கத்தைத் தீண்டுமென மேபகையாய்ச் சேரா துடலேடே மாண்டுதிரி வார்துறவா வார்.

(உரை.) அங்கக்காரன் துதிப்பும் நாலி சவையானதுவும் சிங்கி குளிரந்ததுவும் போல் செகத்தோர்-நாளு வேடங்கொ

ண்டு நடிக்கும் வேடதாரி அவ்வேடங்கட்கு ஏற்ற பாடை போசுதல்போலவும், கொல்லா நின்ற வற்சநாபி ஒருவர்க்குச் சுவையானதுபோலவும், தன் காலிற்பூண்ட விலங்கு ஒருவற்கு இதமானது போலவும், (சத்தம் சாதுகட்கும் தொழில்கட்கும் ஏற்றசொற்களைச் சொல்லியும், துன்பமாயுள்ள விடயங்களை இன்பமாகக் கருதிக்கொண்டும், மனைவிமுதலிய பாசவிலங்கை இதுமாகக் கைக்கொண்டும் மயங்கிச் சூழலா நிற்பர்) இச் சுகத்தோர்;

சங்கத்தைத் திண்டும் மனமே பகை ஆய்ச் சேராது உடலோடே மாண்டு திரிவார் துறவு ஆவார்—இங்ஙனம் சூழலா நின்றார் கூட்டத்தைக் கூடவேண்டு மென்று கருதும் மனநிலையே தம் பகையாகி அந் நிலைவோடுக் கூடாது, உடலோடுங் கூடியிருந்தும் கூடாது, அவ்வுடல் வாதனை மாண்டு திரிவாரே துறவினை உடையராவர் (என்றறிதி.)

(குறிப்பு.) “உடலோடே மாண்டு திரிவார்” எனவே, போகவாதனை, சேகவாதனை, போதவாதனை ஆகிய இம் மூன்று வாதனையும் தீர்ந்தார் என்பதாயிற்று.

இச் திருவெண்பாவால் பிரபஞ்சிகள் ஒருவரோடொருவர் கூடலும், நானாவிதமாய் வார்த்தையாடலும் இன்பமாய்க் கருதி மயங்குவர் என்பதும், துறவோர் அங்ஙனஞ் செய்வது துன்பமென்று விடுப்பதுமன்றி, தம்முடலோடுங் கூடியுங் கூடாதிருப்ப ரென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

பொன்மலைமே லாகாயம் போவார்க்குப் பூமியுள்ளோ ரென்னவே நாதாந்த மெய்தினரை - யென்னருகே

வாவென்று பாற்சடலில் வாழரியை மண்டிகேங்
கூவுந் தகைமையதொக் கும்.

(உரை.) பொன் மலைமேல் ஆகாயம் போவார்க்குப் பூமி
உள்ளோர் என்னவே—பொன்மலை முடிமேல் ஆகாச கமனம்
பண்ணுவோர்க்கு இந் நிலத்தின்கண் உள்ளார் மிகவும் தாழ்ச்
சியானதுபோல், ஞானிகட்கும் பிரபஞ்சிகட்கும் உயர்ச்சி தா
ழ்ச்சி இருப்பவும்,

நாதாந்தம் எய்தினரை என் அருகே வா என்று பால்
கடலில் வாழ் அரியை மண்டிகேம் கூவும் தகைமையது ஒக்கும்
—நாத தத்துவத்தின் முடிவாயிருந்த திருவருளை அடைந்த
ஞானிகளைப் பஞ்சபூத காரியந் தானாகிய தேகந்தானாகி இந்தி
ரியவழி துழைந்து செல்லும் பிரபஞ்சி ஒருவன் என் மனை
க்கு நீ வருக என்றழைத்தல் பாற்கடல் நாப்பண் அரவணையில்
பள்ளிகொள்ளாசின்ற பெருமானைப் பார்த்து, ஓர் தவளை
நீரும் இக்கடல் மிசை மிதந்து துயில் கின்றீர், யானும் இக்க
டல் மிசை மிதந்து துயில் கின்றேன், உமக்கும் அரியென்று
பெயர், எனக்கும் அரியென்று பெயர், ஆகலின், என தருகே
நீர் வருக என்றழைக்கும் முறைமையது ஒக்கும்.

(குறிப்பு.) பொன்மலை முடியை நாதாந்தத்திற்கும், அம்
மலைமுடிமேல் தோன்றும் ஆகாயத்தை இந் நாதாந்தத்திலு
தோன்றும் திருவருளுக்கும், அவ்வாகாயத்தில் கமனம் பண்
ணுவோனை இந் திருவருளையும் கடந்து செல்லும் ஞானிகள்
அறிவிற்கும் உவமித்துக் கூறியவாறு காண்க.

ஞானிகள் தத்தவங்கட் கொல்லாம் முடிவாய் நின்று பரிபூரணத்தை அடைந்தவர், பிரபஞ்சிகள் தத்துவங்கட் கெல்லாம் அடியா யுள்ள பஞ்ச பூதகாரியம் தானாயுள்ள தேகத்தை அடைந்தவர். ஆகவின், "பொன்மலைமே லாகாயம் போவார்க்குப் பூமியுள்ளோ ரென்னவே" என்று அங்கனம் உவமை கூறினார்.

ஞானிகளது மதியையை அறியாததால், அவரும் உலகத்தின் கண் இருக்கின்றார், யானும் உலகத்தின்கண் இருக்கின்றேன், அவரும் மனிதர், யானும் மனிதனென்று கருதி அழைத்தான் ஆகவின், "பாற்கடவின் வாழரியை மண்டிகங் கூவுந் தகைமைய தொக்கும்" என்று இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கும் அஞ்ஞானிகட்கும் தாரதம்மியமும், அவரை இவரெண்ணாமல் அழைப்பதும், ஆங்கனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ0)

ஆயின், பத்தியோடு மனமொழி மெய்களால் அவரை வணங்கி என் மனைக்குத் தேவரீர் எழுந்தருளுக என்று ஒருவன் அழைத்தால் செல்வமோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சும்பிட்டிங் கீர்த்தித்துங் கோடி யுபசாரம்
வம்பிட்ட பத்தி வலைவழியை - நம்புவரோ
ஆணாதி வாதனைக ளொன்றாத வப்பெருமை
ஃமீண ஃமீணக்கு மெனின்.

(உரை.) சும்பிட்டிங் கீர்த்தித்தும் கோடி உபசாரம் வம்பு இட்ட பத்தி வலைவழியை நம்புவரோ—ஒருவன் வந்து

அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கத்தோடு வணங்கியும், அநேக தோத்திரங்களைப் பண்ணியும், சுவாமிகள் அடியேன் யனைக் கெழுந்தருளுக என்று கோடி பேதங்களாய் உபசாரங்களைச் செய்தும், இங்ஙனம் அழைக்கும் புதுமை பொருந்திய பத்தி ஆகிய வலைநெறியை ஞானிகளாயினர் ஓர் பொருளாகக் கருதிச் செல்வரோ? (ஆயின், அன்போடு வணங்கி அன்னங் கொடுக்கிறேன் என்றழைத்தால் அவ்வன்ன மாத்திரஞ் சென்று வரக்கிடுகொள்ள லாகாதோ எனின்),

ஊண் ஆகி வாதனைகள் ஒன்றாத அப் பெருமை வீணைவீளைக்கும் எனின்—ஊண் உடுக்கை முதலிய வாதனைகளையும் விரும்பாத அந்த அவா அறுதி ஆகிய பெருமை அவரிருக்கு மிடத்து அவர் வேண்டா என்று தள்ளவும் வீணைய் அவ்வினா திகளைக் கொடுப்பிக்கும் ஆயின்.

(குறிப்பு.) உபசாரமிகுதியை, “கோடி” என்றும், ஒருவரும் அங்கனஞ் செய்யக்கண்ட தின்மையால், “வம்பிட்ட” என்றுங் கூறினார்.

“ஊணாதிவாதனைகள்” எனவே நோய் குளிர்கட்கு மருந்தும் உறையுளும் வேண்டார் என்பதாயிற்று. (உக)

தாம் ஊணாதிகளை விரும்பி ஒருவரைப் பின் சேறலாகாதன்றி, ஒருவர் அன்போடும் வணங்கி ஊணாதி கொடுத்தற்குத் தம் யனைக்கு அழைத்தாலும் செல்லாதிருப்பது ஏது காரணம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கருமந் திரிவிதத்திற் கட்டவிழுவங் கால
மரவுந் தவளையும்போ லாகி - யிருதலையிற் [னி
கொள்ளியெறும் பாயுடம்பே கூற்றுகித் தோற்றுமெ
னுள்ளினரு முருமென்னா கும்.

(உரை.) திரிவிதத்தில் கருமம் கட்டு அவியும் காலம்அரவும் தவளையும்போல் ஆகி இருதலையில் கொள்ளி ஏறம்பு ஆய் உடம்பே கூற்று ஆகித் தோற்றும் எனில்—ஞானசாரியர் கிருபானோக்கத்தானும், கர சரண பரிசத்தானும், திரு வாக்கானும், அவரது ஆணவம் மாயை கன்மங்களாகிய கட்டு விடிதலையாகாநின்ற காலம் ஆகலின், தம் உடம்பே பாம்பும் தாம் ஓர் தவளையும்போலாகி, அவ்வுடம்பே இருதலையும் எரிசூழ்ந்த கொள்ளியாகி, தாம் அக் கொள்ளிக் குழலுட் சுழலும் ஏறும் பாகி, அவ்வுடம்பே தம்மைப் பிணித்துச் செல்லுங் கூற்றாகித் தோற்றும் எனின்,

உள்ளினரும் ஊரும் என் ஆகும்—இங்ஙனம் பகையாய்த் தோற்றும் உடம்பிற்கு உபசாரஞ் செய்யக் கருதுவேனார், அவர் அழைத்துச் செல்லும் ஊருர், அவர்க்கு என்ன பயனைத் தரும்?

(குறிப்பு.) பாம்பு தவளையைப் பற்றி நின்றல்போல் உடம்பு அவரைப் பற்றி நின்றலானும், நெருப்பு அவியுமளவும் குழற்கண் வருந்திச் சுழலும் ஏறம்புபோல் ஊழ்வினை அறுமளவும் உடம்புள் வருந்தி இருத்தலானும், கூற்று உயிரைப் பிணித்துச் சேறல்போல் அவரைப் பற்றிநின்று பிச்சையாதிக்குச் செல்லப் பண்ணுதலானும், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

ஒருவன் நனக்குப் பகையாயினார்மேல் வெறுப்புண்டாவதுமன்றி, அப் பகைவர்க்கு இதஞ் செய்வார்மேலும் வெறுப்புண்டாவதுபோல், அவர்க்குப் பகையாகிய உடம்பின்மேல் வெறுப்புண்டாவதும் அன்றி, அவ்வுடம்பிற்கு இதஞ் செய்

வார்மேலும் வெறுப்புண்டாம் ஆகலின், “உள்ளினருமுநு மென்னாகும்” என்றார்.

“திரிவிதத்திற் கட்டவியும்” என்றமையால், இரண்டு மலமும் வருவிக்கப்பட்டன. (உஉ)

ஞானசாரியரை அடைந்தோரும் ஒருநின்கண் ஒருவன் செய்யும் உபசாரத்தை அங்கீகரிக்க இல்லையோ? இவர் என்னை அங்கனம் அங்கீகரியா திருப்பது எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

பிறவாத யோனி பிறந்துபிறந் தெல்லா
மறிவானு னரென் றறியா - வறிவை
யறிந்துமீ னண்ட வழிபருந்திற் குஞ்சாய்ப்
பிறந்தவர்க ளேன்பார்ப்பார் பின்.

(உரை.) பிறவாத யோனி பிறந்து பிறந்து எல்லாம் அறிவான் நான் ஆர் என்று அறியா அறிவை அறிந்து—(தெய்வமானுடப் பிறப்பன்றி, மற்றைப்) பிறவாத யோனி பேதங்கள் எல்லாவற்றள்ளும் அளவில் காலம் சென்று சென்று பிறந்து எய்த்து, (பின்னர்த் தெய்வகதியாய்ப் பிறவிகட்கு எல்லாம் தப்பி, தன்னை அறிதற்கு ஏதுவாய இம்மானுடப் பிரவியிற் பிரந்தும், இத் தேகத்துள் இருந்து) எல்லாவற்றையும் அறிவானாகிய யான் யாரென்று அறிதற்கு அரிதாய அறிவையும் மானுடதேகம் அநேகத்தாற் செய்த சிவபுண்ணிய மேலீட்டால் இப்போது அறிந்து,

மீன் அண்ட வழி பருந்தில் குஞ்சு ஆய்ப் பிறந்தவர்கள் பின் ஏன் பார்ப்பார்—சீரில் துழைந்துசெல்லும் மீன்முட்டை

வழித்தோன்றும் குஞ்சு ஆகாயத்திற் செல்லும் பருந்தின்முட்டை வழித்தோன்றும் குஞ்சாய்ப் பிறந்ததுபோல், பிறப்பிற்கு ஏதுவாய்ப் பிறந்த பிறப்புக்கள் நீங்கி, வீட்டிற்கு ஏதுவாய்ப் பிறந்தோர்கள் இப்போது மற்றையரைப் போலும் ஊர் உறவு என்று ஏன் பார்ப்பார்?

(குறிப்பு.) முட்டைவழித் தோன்றல் இரண்டிற்கும் ஒத்ததாயினும், முன் நீருட் சென்றதும், பின் ஆகாயத்திற் செல்வதும் ஒவ்வாததுபோல், முன்னரும் இப்போதும் பிறந்த மாணுடப்பிறப்பு ஒத்ததாயினும், முன் பிறப்பிற் சென்றதும், இம் போது வீட்டிற் செல்வதும் ஒவ்வாது. ஆகவின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

முற்பிறப்பில் சிவபுண்ணிய மேலீட்டால் இப்பிறப்பில் எளிதில் தன்னை அறிந்தமையால், “அறிந்து * * * பிறந்தவர்கள்” என்றார்.

தன்னை அறிந்தால் தலைவனையும் அறிபலாம் ஆகவின், “நானாரென்றறியா வறிவையறிந்து” என்றார். (உரு)

இங்ஙனம் ஊர் உறவாதி ஒன்றம் வேண்டார்க்குப் பெருமை தான் யாது எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அரசர்க் குடைமை யளவற்ற பேறே
பெருமையா னாற்போலப் பெற்ற - வரிபிரமர்க்
சுப்பாலாம் வாழ்வு மணுவாகி யாதுமற
ஸிப்போ பெருமை யிவர்க்கு.

(உரை.) அளவு அற்ற உடைமை பேறே அரசர்க்குப் பெருமை ஆனால் போல—அளவற்ற திரவியம் ஆடை பூஷ

ஹைதிகளைப் பெறும் பேறே அரசர்க்குப் பெருமையானது போல,

பெற்ற அரிபிரமார்க்கு அப்பால் ஆம் வாழ்வும் அணு ஆகியாதும் அறல் இவர்க்கு இப்போ பெருமை—அவ்வரசர் முதலியோர் வாழ்விற்கு மேலாய வாழ்வினைப் பெற்ற அரி பிரமர் வாழ்விற்கும் உப்பாலாகிய பதமுத்தி வாழ்வுகளும் அணுமாத் திரம் இன்பமாய் அழியும் எனக் கண்டிருந்த இக பர வாழ்வுகளில் யாதொன்றினும் பற்றற்ற இப் பற்றற்றதே இவர்க்கு இப்போது பெருமையாம்.

(குறிப்பு.) “அரசர்க்குடைமை” என்று பொதுப்படக் கூறினமையான், நால்வகைச் சேனை நால்வகை அரண் நானு தேசங்கள் முதலியவுங் கொள்க.

அவர்க்கு அப் பேறு மேன்மேல் பெறுவது பெருமையானது போல், இவர்க்கு அப் பேறு மேன்மேல் வகிவது பெருமை என்பதும்; அவர்க்கு அப் பேற்றின்மை சிறுமையாவது போல், இவர்க்கு அப் பேறு பெறுவது சிறுமை என்பதும்; பேற்றின்மேல் பற்றுப் பிறவிக்கேது, அப் பேற்றின்மேற் பற்றற்றது வீட்டிற்கேது என்பதும்; பிறப்பை அடைதல் சிறுமை, வீட்டை அடைதல் பெருமை என்பதும் இதனாற் காண்க. (உச)

இங்ஙனம் இருந்த ஞானிகள் வீட்டிற்கு ஏதுவாகிய சரியாதிகளைத்தான் செய்யார்களே எனின், அவர் செய்யுஞ் சரியாதிகள் இவை என்று மேற் கூறுகின்றார்.

சரியை யுடல்வெறுத்த றன்னை யறிதல்
கிரியோகங் கூடாமை கேளாத் - திருஞானம்
வேற்றின்மை பேரின்பம் விட்டுதியா மேலீடு
பேற்றின்மை தானே பெறல்.

(உரை.) சரியை உடல் வெறுத்தல் கிரியை தன்னை அறிதல் யோகம் கூடாமை—அவர்க்குச் சரியையாவது (மலச்சுமை, துக்கம் விளைக்கும் குரம்பை, அரித்திய விருது எனக்கண்டு, உண்டி சுருங்குதல் முதலியவற்றான்) உடலத்தை வெறுத்தல், கிரியையாவது (தத்துவம் முப்பத்தாறையும் டியதிகளைந்து அவற்றின் முடிவினின்ற) தம்மை உள்ளபடி அறிதல், யோகமாவது (அங்கனம் தம்மை அறிந்தவிடத்துத் தமக்கு உயிர்க்குயிராயிருந்த திருவருளைச்ச்கண்டு அவ்வருளே வடிவாகியிருந்து முன் நீக்கி நின்ற கருவிகளோடுங்) கூடாமை;

கேளாத் திருஞானம் வேறு இன்மை பேரின்பம் விட்டு உதியாமேல் ஈடு பேறு இன்மை பெறல் தானே—அம்மூவகையானும் உண்டாம் கேட்டறியலாகாத அழகிய ஞானமாவது (அவ்வருளே வடிவாயிருந்த தாம் சிறிதும் தோன்றாது பரையே ஆகிய) வேறின்மையினையும், அதன்மேல் பேரின்பம் விட்டுத் தோன்றாத மேலீட்டினையும், இவ் விற்பத்தைப் பெற்றோ மென்னும் பேறின்மையினையும் பெறுதல் தானேயாம்.

(குறிப்பு.) ஞானாசாரியர் மௌனமொழியால் அறிவிக்க அறிதலான், “கேளாத்திருஞானம்” என்றும், இன்ப மேலீடா முன் விட்டுத்தோன்றலான் “விட்டுதியாமேலீடு” என்றுங் கூறினர். பேறின்மை - இன்பாதீதம்.

“கும்பிட்”டென்னும் திருவெண்பாமுதல் இவை யைந்து திருவெண்பாவானும் ஞானிகளினது இயற்கை நெறிகளினது முறைமை அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு)

ஏழாம் அதிகாரம்.

துறவு

மு ன் று ம்.

எட்டாம் அதிகாரம்.

அருளவத்தைத் தன்மை.

இங்ஙனம் சரிபாடுகளை நீத்து உள்துறவு புறத்தறவுடையராய், பிருதிவிமுதல் நாத தத்துவம் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட தத்துவம் முப்பத்தாறையுங் கடந்து, ஆணவ இருளையுங்கடந்து, ஆன்மதரிசன முதலிய சுத்தாவத்தையில் நிற்போரது தன்மை கூறினமையால், இவ்வதிகாரத்திற்கு அருளவத்தைத் தன்மை என்று பெயராயிற்று.

உண்டொழித்துத் தேடு முடம்பரா பொன்றுமுதலண்டர்பதத் தப்பாலு மைம்புலத்து - முண்டு மழுங்கினர்க்குப் போகம் வருத்தமாய்த் தோன்ற வெழுந்தவருள் கெட்டே னிதென்.

(உரை.) உண்டு ஒழித்துத் தேடும் உடம்பர் ஆய் ஒன்று முதல் அண்டர் பதத்து அப்பாலும் ஐம்புலத்தும் உண்டு மழுங்கினர்க்கு — ஒருடம்பில் பிராரத்தத்தை உண்டொழித்து, அவ்வுடம்பில் அவ் வினையை உண்டொழித்தற்கு இடையே, இதா கிதங்களாகிய தொடர்பால் தேடும் ஆகாமியத்தால் தொன்றசொட்டு வரும் உடம்புகளை உடையராய், இப் பூலோகமாகிய ஒன்று முதல் தேவர் பதவிக்கு அப்பாலும் ஆண்டா சென்றிருந்து ஐம்பொறிகளானும் அவ்வவ்வுடம்புகட்

விடயபோகக்களை இன்பமாகக் கண்டு உண்டு அளவில் காலந்தழும்பேறினார்க்கு,

போகம் வருத்தமாய்த் தோன்ற எழுந்த அருள் செட்டேன் இது என்—அப்போது இன்பமாய்த் தோன்றிய போகம் இப்போது துன்பமாய்த் தோன்ற உதயமாகிய திருவருள், செட்டேன் ஈது என்கொல்!

(குறிப்பு.) ஓர்பிரகாரம் இன்றிச் செய்த வினையின் பேதப்படியே ததுகரணபுவன போகங்களும் பேதித்துத் தோன்றலான், “தேடுமுடம்பரா யண்டர்பதத் தப்பாலு மைம்புலத்து முண்டு டமுங்கினர்க்கு” என்றார்.

ததுவாதிகள் பேதிப்பதாவன, நல்லதேசத்து நல்லோர்கள் அங்கீகரித்த போகத்தைப் புசித்தலானும், நல்ல நினைவோடும் நல்ல சொல்லோடும் நற்றொழிலைச் செய்தலானும், பொல்லாத தேசத்துப் புன்போகங்ளைப் புசித்தலானும், பொல்லாத நினைவோடும் பொல்லாத சொல்லோடும் புன்றொழிலைச் செய்தலானும், இவற்றுள் ஒன்று நன்றும் ஒன்று தீதுமாய் மாறிமாறி வருதலானும், இவை முதலாயவற்றால் பேதிப்பதெனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் சுத்தாவத்தையில் நின்று அருளைத் தரிசித்தோர்க்கு விடயந் துன்பமாய்த் தோற்றும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

கத்துங் கோவையினு மாணிக்க மாகவழங்

ந் துறையநந்த மாமதினே - யாசை

யிருதலைப்பா லேக மெனவிரண்டா மித்தி
லொருதலைக்கா மந்துறவன் றோ.

(உரை.) மாணிக்கம் ஆக வழங்கு வாசகத்தும் கோவையினும் ஆசைத்தறை அநந்தம் ஆம்—மாணிக்கமணியோலாகப் புலவரான் எடுத்து வழங்காநின்ற சங்கத்தார் முதலியோர் கூறிய ஆசிரியப் பாக்களினும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் முதலிய கோவைகளினும், காமத்தினது இலக்கணமாகக் கூறப்பட்ட கிளவித் துறைகள் அநந்தம் ஆகும் ;

அதிலே ஆசை இருதலைப்பால் ஏகம் என இரண்டாம் இதில் ஒருதலைக்காமம் துறவு அன்றோ—அக் கிளவித் துறைகளுள் காமம், தலைவனும் தலைவியும் ஆகிய இருவர் பாலும் சமனொத்துக் கூடுவதாகிய இருதலைக்காமம் எனவும், ஒருவர்பால் மிகுந்தும் ஒருவர்பால் குறைந்தும் காமம் ஒவ்வாது கூடுவதாகிய ஒருதலைக்காமம் எனவும், இரண்டுள் அடங்குவதாய்; இவற்றுள் தலைவன் விழையாதிருப்பத் தலைவி விழைந்தபற்றும் ஒருதலைக்காமம்போல விடயாநந்தத்தைத் துறந்து சொரூபாநந்தத்தைப் பெறுப்பொருட்டுச் சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கு இச் சொரூபாநந்தம் கிடைத்திலது ஆயினும் இவ்வாநந்தத்தையே பெற விரும்பித் தொடர்ந்து நிற்பது அன்றோ துறவாவது ?

(குறிப்பு.) தலைவன் கூடி இன்பம் கொடாதிருப்பினும் தலைவி தனது கற்பால் பிறரை விழையாது அத் தலைவனையே

விழைந்து நின்றல்போல், சொருபாநந்தம் தனக்குக் கிடைத்திலது ஆயினும் தனது தவக் கற்பால் விடயாநந்தத்தை விழையாது சொருபாநந்தத்தையே விழைந்து நிற்கவேண்டுமென்பதும், தலைவி கற்பினைக்கண்டு தலைவன் காருணியத்தால் அவட்கு இன்பங் கொடுத்தல்போல், இவன் தவக்கற்பினைக்கண்டு சிவம் காருணியத்தால் தனதானந்தத்தை இவனுக்குக் கொடுக்குமென்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

வாசகம்போல் இருத்தலின் ஆசிரியப்பாவை “வாசகம்” என்றார்.

இத் திறுவெண்பாவால் சொருபாநந்தத்தை விரும்பிச் சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கு இச் சொருபாநந்தம் கிடைத்திலது ஆயினும், இவ் வானந்தத்தையே விரும்புவது அன்றி அசுத்தாவத்தையில் திரும்பி அவ்விடயாநந்தத்தை விரும்பல் ஆகாதென்று கூறியவாறு காண்க. (உ)

சாத்துவிக மெட்டாய்த் தசவவத்தை யாய்த்தன்னை
நீத்தவனாய்த் தானாய்ப்பின் நேயமாய்க்-கூர்த்ததெல்
சுத்த வவத்தைத் துவட்சித் துகளற்ற [லாஞ்
வத்துவிதர்க் கேதுமுதி யா.

(உரை.) சாத்துவிகம் எட்டு ஆய்த் தச அவத்தை ஆய்தன்னை நீத்தவன் ஆய்த் தான் ஆய்ப்பின் நேயம் ஆய்க் கூர்த்தது எல்லாம் சுத்த அவத்தைத் துவட்சி—இராசத தாமத காரியங்களை யெல்லாம் நீக்கிச் சாத்துவிக காரியமாகிய நிரா

சை முதலிய எண் குணங்களையும் உடையவனாகி அருகிய நோக்க முதலிய பத்தவத்தைகளையும் உடையவனாகி, இந்த நற் குணங்களால் தத்துவ முப்பத்தாறையும் கடந்து தன்னை அறிந்து அருளைத் தரிசித்துத் தற்போதம் அடங்கினவனாகி, பின்னர்ப் பரையே தானாகி, பின்னர் நேயத் தழுந்தினேனாகி, இங்மனம் ஒருவன் துண்ணிதாய் அறிந்து சென்றதெல்லாம் சுத்தாவத்தை அதுபவங்களாகும்;

துகள் அற்ற அத்துவிதர்க்கு எதும் உதியா—இந்தச் சுத்தாவத்தைகளை அறிந்து சென்ற போதம் அற்றுச் சிவத்தோடும் இரண்டறக்கலந்த அத்துவிதத்தை உடையோர்க்கு முற் கூறிய அதுபவங்களுள் யாதொன்றேனும் தோன்றாது; (இவ்மெளஞ்சந்தமாயிருப்பர்.)

(குறிப்பு.) சாத்தவிகம் எட்டாவன: நிராசை, தவம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோஷம், வாய்மை, அறிவுடைமை, அடக்கம் உடைமை இவை எண்வகையும் எனக் கொள்க.

தச அவத்தையாவன: பிரபஞ்சத்தை மாயாவடிவமாய்க் காணாது அருள்வடிவாய்ச் காணும் அருகிய நோக்கமும், கருவிகளை நியதிகளையும் சிந்தனையும், முற்பிறவியிற்பட்ட துன்பங்களை நினைத்து நெட்டுயிர்ப் பெறிதலும், திருவருள் மேலீட்டால் உடம்பில் இளஞ்ஞடெழுதலும், ஊனாதினைத் துறத்தலும், ஒருவரோடு உரையாடற்கு மாணமுறுதலும், மெனனமாயிருத்தலும், பித்தேறினாற்போலப் பிரபஞ்சப்பகுப்புத் தோன்றாதிருத்தலும், பிராணவாயு இறந்து மூர்ச்சித் திருத்தலும், போதம் இறந்து நின்றலும் ஆகிய இவைபத்து மெனக்கொள்க.

சுத்தாவத்தைகளோடுங் கூடி அவற்றில் தோன்றும் அது பவங்களைப் போதம் சுருங்கி நின்று அறிதலானும், அப் போதம் தேய்தல் வளர்தற்குத் தக்கதாய் ஓர்கால் உயர்ந்த அதுபவமாயும், ஓர்கால் தாழ்ந்த அதுபவமாயும், மாறித் தோன்றலானும், “துவட்சி” என்றார்.

கேவலாவத்தையோடு ஆணவம் நீங்கிற்று ஆயினும், அதனது காரணம் போத மிறக்குமளவும் இருத்தலின், போதத்தைத் “துகள்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞான சாதகர் இலக்கணமும் சாத்தியரது இலக்கணமும் கூறியவாறு காண்க. (க)

அவ்வதுபவங்களை அறிந்து சொல்வது வாக்கு ஆகலின், இவ்வாக்களை மெளனமாக்குவது முத்தி அன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உரையொடுங்கிற் போத முதிக்கு மொழிவே
யருளா மதன்போக் கசையாப் - பரையோகம்
போனாற் சுகாதீதம் புண்ணியர்க்குப் பொய்யுதியா
தேனோர்க்குப் பல்விதமாகும்.

(உரை.) உரையொடுங்கின் போதம் உதிக்கும் ஒழிவே அநுள் ஆம் அதன்போக்கு அசையாப் பரையோகம் போனாற் சுகாதீதம்—வாக்களை மெளனமாக்கின் உள்ளே போதம் தோன்றும் (ஆகலின், அவ்வாக்கு மெளனம் முத்தி அன்று; ஆயின், போதமடங்கின் முத்தியோ எனின்) போதம் அடங்

கின் அருள் தரிசனம் (ஆகலின், அப்போதம் அடங்கல் முத்தியன்று; ஆயின், அருள் தரிசனம் நீங்குதல் முத்தியோ எனின்) அவ்வருள் தரிசனம் நீங்கின் போதஞ் சிறிதும் அசையாத பரையோகம் (ஆகலின், அவ்வருள் தரிசனம் நீங்குதல் முத்தியன்று; ஆயின், பரையோக நீங்குதல் முத்தியோ எனின், பரையோகம் நீங்கின் சுகப்பேறும்; ஆகலின், அப்பரையோகம் நீங்குதல் முத்தியன்று; ஆயின், அச் சுகப்பேறு நீங்குதல் முத்தியோ எனின்) அச் சுகப்பேறு நீங்குதலே சுகாதீதம் (இச் சுகாதீதமே முத்தியிலே.)

புண்ணியர்க்குப் பொய் உதியாது ஏனோர்க்குப் பல்விதம் ஆகும்—இச் சுகாதீத முத்தியை அடைந்த புண்ணியர்க்கு மேற் கூறிய சுத்தாவத்தையில் தோன்றும் பொய்கள் யாவும் தோன்றா, இம் முத்தியைப் பெறுது அச் சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கு அதுபவம் பலவிதமாய்த் தோற்றும்.

(குறிப்பு.) பரையோகம் கூறி அதற்கப்பால் சுகாதீதங் கூறினமையால், இவற்றிற்கு இடையில்தோன்றும் சுகப்பேறு வருவிக்கப்பட்டது.

பரிபூரண சிவத்திற்குத் தம்மைக் கொடுத்தலால் மெய்ஞ்ஞானிகளைப் “புண்ணியர்” என்றார்.

சுகாதீதத்திற்குச் சுத்தாவத்தைக் காட்சி பொய்யாகலின் “பொய்யுதியாது” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் முத்தியிலே ஈடுபெற்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ச)

அச் சுகாதீத முத்தியை அடைதற்கு ஏதுவாகிய சுத்தா வத்தையில் நிற்போரது குணங்கள் யாவை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கருவி கழல வரைநோக்காஞ் சிந்தை
பெருமூச்சாம் போதம் பிறியி - லருளாய்
வெதும்பி புடல்வெறுக்கு மின்பாய் விகள
முதிர்ந்துறையு நாணுமொடுங் கும்.

(உரை.) கருவி கழல வரை நோக்கு ஆம் போதம் பிறியில் சிந்தை பெருமூச்சு ஆம்—கருவிகள் நீங்கவே மலைமேல் நின்று நோக்குவோர்க்கு நிலத்தின்கண் உள்ள பொருள்கள் அருகித் தோன்றுமாப்போல, (பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய்யாய்த் தோன்றுவதாம்) அக் கருவிகளுள் அதோமுகமாய் நின்ற போதம் அவற்றைப் பிறியில் (உணர்த்துவமுகமாய் நின்று தன்னை அறியும், அங்ஙனம் தன்னை அறியும்போது இங்ஙனம் இருக்கின்ற யான் ஏறம்புகளால் * நாக்கூழ் அரிப்புண்டது போல், அளவில் காலம் அக் கருவிகளால் அரிப்புண்டேனே என்னும்) சிந்தனையால் நெட்டுயிர்ப்புளதாம் ;

அருள் ஆய் உடல் வெதும்பி வெறுக்கும் இன்பு ஆய் விகளம் முதிர்ந்து உறையும் நாணும் ஒடுக்கும்—(தன்னை அறிந்தபின்னர்) அருள்தரிசனம் உண்டாய், (பின்னர் அவ்வருளே தனக்கு வடிவாகி) இம் மாயா உடலம்வெதும்பி (இதனை) வெறப்பன் ; (பின்னர்) ஆநந்தமுண்டாய், (இவ்வாநந்தமேலீ

* நாகப்பூச்சியென்னு மோர்கிருமி.

டாகிய) உன்மத்தந் தலைமீக்கொண்டு மௌனமா யிருப்பன், (அஃதன்றி, பிரபஞ்சத்தார்க்கு நாணுவதாய) நாணமும் நீங்கும்.

(குறிப்பு.) “போதம்பிறியில்” என்றதனால் தன்னை அறிந்தென்பது வருவிக்கப்பட்டது,

“அருளாய்” என்றதனால், அருள் தரிசனம் வருவிக்கப்பட்டது.

நாணம் ஒடுங்கலாவது நீராடல் பூசனையாதி செய்திலன் என்று உலகத்தார் பழிப்பது குறித்து வரும் நாணம் எனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகள் நீக்கியவிடத்து வருங்குணமும், தன்னை அறிந்தவிடத்து வருங் குணமும், திருவருள் தோன்றியவிடத்து வருங்குணமும் ஆந்தந் தோன்றியவிடத்து வருங்குணமுங் கூறியவாறு காண்க. (ரு)

வேர்க்கும் விழிததும்பும் பொய்யறியின் மெய்வெது யார்க்கும் விறைக்கு மருளுதிப்பின் - வாக்குமன [ம்பி நின்றபரி பூரணமாய் நேயத்தே கார்க்கதமாய்க் கன்றிப் புளகிதமாங் காண்.

(உரை.) வேர்க்கும் விழி ததும்பும் பொய் அறியின்மெய் வெதும்பி ஆர்க்கும் விறைக்கும்—(பொய்யாகிய கருவிகளை உள்ளபடி பொய்யாய் அறியின், மெய்யில்) வெயர்வை அரும்பும், விழியில் நீர்த்ததும்பும், எல்லாம் பொய்யென் றறிந்து

கொண்டேன் என்று உடலத்துள் இளஞ்சூடுழ ஆரவாரிப்
பன், (பின்னர்த் தன்னை உள்ளடிக் கண்டு ஒன்றினையும்
நாடாது) உடலம் அசைவற இருப்பன் ;

அருள் உதிப்பின் வாக்குமனம் நின்று பரிபூரணம் ஆய்
நேயத்தே கார்க்கதம் ஆய்க் கன்றிப் புளகிதம் ஆம்—(பின்னர்
அருள் தோன்றுமிடத்து வாக்கு மனங்களில்நின்று அவ்வருள்)
பரிபூரணமாய்த் தோன்ற இதற்கு முதலாய நேயத்தை (என்
றைக்கு அடைவேன் என்று அந்நேயத்தை நாடி) மேகங் குழு
றுவது போலாய் உள்ளே குழறி உள்ளம் வெதும்பி உடலம்
உரோமாஞ்சலிபாம்.

(குறிப்பு.) வாக்கு மனங்களில் சின்று அருள் பூரணமா
ய்த் தோன்றுவதாவது, மனத்தால் நினைந்த நினைவு நினைந்த
தில்லையாயும், வாக்காற் சொன்ன சொற்கள் சொன்னதில்லே
யாயும், தனக் கதுபவமாய்த் தோன்றுவதாம் எனக்கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளைப் பொய்யென்று அறி
ந்தவிடத்து வருங் குணமும், திருவருள் உதித்த விடத்து
வருங் குணமும், அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

பேயைப்பெண் ணென்றிருந்தும் பித்தளைக்குப் பொன்
மாயத்தா ணுண்டுமென மாண்டுமயல்-போயத் [ரோற்று
திடுக்கமே பித்தாய்ச் தெளிமயலா னுற்போ
னடக்குமருண் மேலிட்ட நாள்.

(உரை.) பெண்ணை டேய் என்று இருந்தும் பித்தளைக்
குப் பொன் தோற்றும் மாயத்து ஊண் உண்டு மயல்போய்

மனம் மாண்டு—பெண்களைப் பேய்களைப் போலும் பிடித்து வாதிப்பவரென்று கண்டிருப்பதாயும், பித்தளைக்குப் பொன் தோற்றுப்போவதாய்க் காண்பதாயும், உதர எரிவாய்த் தோன்றும் மாயத்திற்குக் காடி கூழ் முதலிய ஊண் யாது கிடைப்பினும் வாங்கி உண்டு (அவைகள்மேல் வைத்த)மயலும் போய் (அவற்றை மெய்ப்பொருளாகக் காணும்) மனமும் இறந்து ;

அத் திடுக்கமே பித்து ஆய்த் தெளி மயல் ஆனால்போல் அருள் மேலிட்ட நாள் நடக்கும்—அப் பொருந்தல் அருந்தல் களையும் அவற்றிற்கு ஏதுவாய பொன்னையும் விழைந்து நெடுநாள் பிறவித்துன்பத்தால் வருந்தினோமே என்னும் அந்தத் திடுக்கந்தானே விடாப் பிராந்தியாய் அறிவு பயித்தியங் கொண்டோனைப் போலவும் திருவருள் மேலிட்டகாலத்து விளங்கும்.

(குறிப்பு.) பேய் பிடியுண்டு விடுபட்டோனுக்கு ஓர் காலத்து அதனைக் கண்டபோது பயந்தோற்றல்போல், முன் பெண்களால் வருந்திய வருத்தத்தை நோக்கி அவரைக் கண்ட போது பயந்தோற்றலான் அங்குணம் உவமை கூறினார்.

“பித்தளைக்குப் பொன் றோற்றும்” என்று அதனினும் இழிவாய்க் கூறினமையால் ஒட்டுச் சின்னங்களையும் சிறுகற்களையும் போல் காண்பார் என்பதாயிற்று.

எங்கும் பரிபூரணமாய் அருள்வடிவா யிருத்தலானும் பொன் பெண் மண் ஊண் உடல என்னும் ஐவகையும் வெறுத்து உலகத்தாரோடு மாறுபட்டிருத்தலானும், “தெளிமய லா னாற்போல்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அருள் மேலிட்டநாள் நடக்கும் குணங் கூறியவாறு காண்க. (எ)

மலட்டுமகனீங்கி வரக்கண்ட தாய்தா
லலத்தி மகிழு மதுபோ - லுலப்பிலாக்
காலங் கழிந்ததையுங் காணுத்தைக் கண்டகளிப்
பாலு மழுதுசிரிப் பார்.

(உரை.) மலட்டு மகன் நீங்கி வரக்கண்ட தாய் தால் அலத்தி மகிழும் அதுபோல்—(நெடுநாள்) மலடிருந்து (பின்னர் அரிதாய்ப்பெற்ற) புதல்வன் (தன் மனைவிட்டு) நீங்கி (அயல் மனையிற் சென்று மீண்டு) வர எதிர்கண்டதாய் (சென்று எடுத்து மார்போடு அணைத்து முன்னர் அவனைப் பெறாத காலத்தையும் இப்போது அவனைப் பெற்றுக் கண்ட காட்சியையும் நினைந்து) தாலாட்டுதலோடு அழுது அவ்வழுகையோடும் சிரிக்கும் ; அதுபோல,

உலப்பு இலாக் காலம் கழிந்ததையும் காணுத்தைக் கண்ட களிப்பாலும் அழுது சிரிப்பார்—(திருவருளைப் பெறாது) அளவிறந்தகாலம் (பிறவியில்) வீணாய்க் கழிந்ததைக் கருதிய வதனாலும், (அக் காலங்களுள் ஓர் காலமாயினும்) காணாத அத் திருவருளை (இப்போது கண்ட) களிப்பாலும், அவ்வருளைத் தோத்திரம் பண்ணலோடு அழுது அவ்வழுகையோடும் சிரிப்பார் (திருவருள் மேலீட்டைப் பெற்றோர்).

(குறிப்பு.) “தாலலத்தி” என்று உவமை கூறினமையால் அருளைத் தோத்திரம் பண்ணுதல் வருவிக்கப்பட்டது. அருள்

தம்மிடத்துத் தோற்றலான் அதனை மகவாக உவமித்து கூறி
ஞர். தால் - தாலாட்டுதல், அலத்தல் - அழுதல்.

இத் திருவெண்பாவால் கழிந்தநாட் கிரங்குதல் கூறிய
வாறு காண்க. (அ)

சுகாதீதமுத்தியைப் பெறாது, இங்கனம் திருவருள் மே
லீட்டைப் பெற்றோர்க்குப் பிறப்பு உண்டாகாதோ எனின்,
மேற்கூறுகின்றார்.

நடைதளர்ந்து மெய்ம்மறந்து நாண மழிந்தே [ய்ச்
யுடறளர்ந்து கீழ்க்குரலிட்டு ஊண்போய் - மடலெடுப்பா
சத்தாதி கெட்டுமனம் தாக்கற்றுச் சந்தழிந்த
பித்தர்க்கு மாகா பிணி.

(உரை.) நடை தளர்ந்து மெய் மறந்து நாணம் அழிந்து
உடல் தளர்ந்து கீழ்க்குரல் இட்டு ஊண்போய்—(கருவிச்சே
ட்டைக ளடங்குதலின்) நடைதளர்ந்து, (அருளே வடிவா
யிருத்தலின்) உடம்பு மறந்து, (உடம்பு மறத்தலின்) பிரபஞ்சி
கள் பழிப்பார் என்பது குறித்து வரும் நாணம் அழிந்து
(உண்டிமேல் விருப்பின்மையான்) உடல் தளர்ந்து, (மன
மௌனியா யிருத்தலின்) கீழ்க்குரற் பேச்சாய், (அருளமுதம்
புசித்தலின்) சிற்றூண் உண்பதாய்,

மடல் எடுப்பு ஆய்ச் சத்தாதி கெட்டு மனம் தாக்கு அந்
றுச் சந்து அழிந்த பித்தர்க்கும் பிணி ஆகா—(அருளையே
அன்றி மற்றொன்றையும் நாடாமையின் * மடலெடுப்பான்

* பனைமடலாற் குதிரைசெய்தேறுதல்.

போலாய், (ஐந் தவாவும் அற்றமையால் சத்தாதி விடயங்களும் இறந்து, (இச் சத்தாதி விடயங்கள் இறந்தமையால்) மனம் ஒன்றோடும் தாக்கற்று, (மனம் ஒன்றோடும் தாக்கற்றமையால்) அருளென்றும் தானென்றும் இன்றி இரண்டற்ற (இவ்வருள் தலைமீக்கொண்ட) பித்தர்க்கும் (சுகாதீத முத்தியை அடைந்தோரைப்போல்) பிறவிநோய்கள் உண்டாகா.

(குறிப்பு.) அருள் மேலீட்டையும், பிரபஞ்சப் பற்றொழிவையும் உடையோர் தேகாந்தத்து அறிவோடுஞ் சென்று சுகாதீதமுத்தியை அடைவர். ஆகலின், “பித்தர்க்குமாகாபிணி” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அருள்மேலீட்டை உடையோர்க்கும் பிறப்பு இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

குறும்பாட்டிம் புன்கிரிப்புங் கூர்த்திமையா நோக்கும் வெறும்போகஞ் சாய்ந்து விழினு - மறந்த திகைப்பும் விதிர்ப்புந் திமிர்ப்பும் விறைப்பு முகைப்புந் தெளிந்தறித லும்.

(உரை.) குறும்பாட்டிம் புன்கிரிப்பும் கூர்த்து இமையா நோக்கும்—(தாம் அறிந்த பாட்டுகளுள் சில பாட்டான் அருளோத் தோத்திரம் பண்ணுவதாய்) குறும்பாட்டிம், (ஆறந்த மகிழ்ச்சியால் தோன்றும்) புன்கிரிப்பும், (உட்புறனும் அவ்வாறந்த பூரணத்தை நுண்ணிதாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாய்) இமையா நாட்டமும்,

வெறும் போகம் சாய்ந்து விழினும் மறந்த திகைப்பும் விதிர்ப்பும் திமிர்ப்பும் விறைப்பும் உகைப்பும் தெளிந்து அறிதலும்—(தாம் ஒன்றையும் விழையாது இருப்பினும் தமது சந்தியில்) பொய்ப் போகங்கள் மிகவுஞ் சாய்ந்துவந்து கிடப்பினும்(இத் துன்பங்கள் ஈண்டு ஏன் வந்தன என்று அவற்றை) சிறிதும் நினைவாத திகைப்பும், (அவற்றைக் கண்டபோது) உடல் நடுக்குறுதலும், (பஞ்சேந்திரியங்கட்கு உரிய விடயங்கள் நேர்படி அவ் விடயச்சுவை தோன்றாத) திமிர்ப்பும், (பூதம் பேர் புலி கரடி முதலிய வந்த காலத்துக் கற்றாண்போலத் தேகம் அசைவற்றிருக்கும்) விறைப்பும், (ஆநந்தம் மிகவும் வந்து தாக்குதலான் எழுந்து குதித்தாடும்) உகைப்பும், (அங்கனம் ஆடிய ஆநந்த மேலீட்டால் தோன்றாது அவ்வாநந்த மேலீடு சிறிது நீங்கியபோது இப்போது யாம் என் செய்தோம் என்று) தெளிந்தறிந்து கோடலும், (ஆகிய இக் குணங்கள் எல்லாம் பரையோக நீங்கி ஆநந்தம் பெற்றோர்க்குத் தோன்றுவனவாம்).

(குறிப்பு.) இங்ஙனம் அறிவும் துறவும் உடைய ஞானிகளைப் பத்தராய் உள்ளார் எல்லாரும் அன்னபானம் காய் பழம் ஆடை முதலிய கொடுவந்து வைத்து வணங்குவர் ஆகலின், “வெறும்போகஞ் சாய்ந்துவிழினும்” என்றார். வெறும் போகம் - பொய்ப்போகம். சாய்ந்தென்பது மிகுதிமேல் ஏறிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் ஆநந்தம் பெற்றோர் குணம் அறிவித்தவாறு காண்க.

இங்கனம் பூரணநந்தம் பெற்றோர்க்கு ஆடலும் பாடலும் உண்டாவது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

கால்வந்த வர்க்காட்டங் கைவந்த வர்க்காட்ட
மால்முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டு - மேல்கொண்ட
வானந்த வுல்லாசத் தாச்சரிய மாரறிவா
நுனம்போற் காணு முலகு.

(உரை.) கால் வந்தவர்க்கு ஆட்டம் கை வந்தவர்க்கு ஆட்டம் மால் முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டும்—(பிறவி முடவராயிருந்து இடையில் தெய்வகதியால்) கால் நடக்க வந்தவர்க்கு ஆட்ட முண்டாவது போலும், (கைவராதிருந்து இடையில் அங்கனம்) கைவந்தோர்க்கு ஆட்ட முண்டாவது போலும், (தாங் கூடி அதுபவித்த பெண்மேல்) ஆசை தலைமீக்கொண்டு வந்தவர் வாய்ப்பாட்டுப்போலும்,

மேல்கொண்ட ஆனந்த உல்லாசத்து ஆச்சரியம் ஆர் அறிவார் ஊனம்போல் காணும் உலகு—(தர்மை மறைத்து) மேற்கொண்டெழுந்த ஆனந்த உல்லாச அதிசயத்தால் (அவர்க்கு ஆடலும் பாடலும் உண்டாம்), அவ்வாறந்தாதிசயத்தை (அதனைப்பெற்ற ஞானிகள் அறிவது அன்றி) மற்றை யாரறிவார்? (அவர்க்கு ஆடல் பாடல்களை) பயித்தியமிகுதியால் உண்டாவனபோல் காண்பார் உலகத்தார்.

(குறிப்பு.) நெடுநாள் காலங் கையும் வராதிருந்து இடையில் அவை வந்தோர்க்கு ஆட்டம் உண்டாவதுபோல், அளவிற்ற காலம் மும்மலச்சிறையிற் கிடந்தோர்க்கு இப்போது அச்

சிறை விடுதலையாய்ப் - பரிபூரண வடிவைப் பெற்றமையான் ஆடலும், தாம் அதுபவித்த பெண் இன்பவாசனை உளத்திரு தத்லான் அவர்க்குப் பாடல் உண்டாவதுபோல், துன்பப் போகத்தையே அளவில் காலம் புசித்தோர்க்கு இப்போது நிரதிசயாநந்தக் கிடைத்தமையால் பாடலும், உண்டென்பது இவ்வுவமைகளாற் காண்க.

“ஊனம்போல்” என்றமையால் ஊனம் இன்றென்ப தாயிற்று.

உலகென்பது ஆகுபெயர்.

“கைவந்த வர்க்காட்டம்” என்பதற்கு அருத்தம் ஓர் வித் தையாதி முன் கைவராதிருந்து பின் கைவந்தபோது ஆட்டம் உண்டாவதுபோலும் என்கினும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் பூரணவடிவம் பெற்றமையால் ஆடலும், ஆநந்தம் பெற்றமையால் பாடலும் உண்டாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

ஆநந்த மௌனமதனை அடைந்த ஞானிகள் போதம் இழந்தோராகலின், இங்ஙனம் நிர்விகாரிகளா யிருந்தோர்க்கு அந்த விகாரிகள் போலும் ஆடல் பாடல் எங்ஙனம் உண்டாம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அறிவு பறிகொடுத்திவ் வாக்கையற மாறிப்
பெறுதி யிழப்புதியாப் பித்தி - னறிசென்
றலையற்ற நீத்தமோ ராளற்ற கப்ப
லுலையற்ற தோடிற்ப தோ.

(உரை.) அறிவு பறிகொடுத்து இவ்வாக்கை அற மாறிப் பெறுதி இழப்பு உதியாப் பித்தின் சென்று அறி—(முன்னர் வீடயாநத்தத்திற்குத் தமது அறிவைப் பறிகொடுத்ததுபோல் இப்போது மாறிச் சொருபாநத்தத்திற்கு) அவ்வறிவைப் பறிகொடுத்து, (முன்னர்க் கூடியிருந்த) இம் மாயாவடிவ மறந்து போக, (இப்போது அருள்வடிவாய்) மாறிப்பெற்று, (அவ்வருளே வடிவாகலின் ஓர் பொருளைப் பெற்றோமென்னும்) பெறுதியும், (ஓர் பொருளை இழந்தோமென்னும்) இழப்பும், (இவற்றான் வரும் இதாகிதங்களும்) தோன்றாத ஆந்தப் பயித்தியம் மீக்கொண்டு, (ஒரிடத்துச் சிறிதேனும் விகார முண்டாகாது இதனை அறிவில்) சென்று பார்த்தறிதி ; (இஃதன்றி),

அலை அற்ற நீத்தம் ஓர் ஆள் அற்ற கப்பல் உலைவு உற்ற தோ நிற்பதோ--அலையின்றிய சாகரத்தில் நிற்கும் ஓராளும் இன்றிய கப்பல் அசைவுறுகின்றதோ ? அசைவற்று நிற்கின்ற தோ ? (அஃது எங்ஙனம் அசைவற்று நிற்கின்றது, அதுபோலும் மௌனாந்த சாகரத்தில் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தற்போதமும் இறந்து நின்ற ஞானிகளும் அசைகிலர் என்று இத் திட்டாந்தத்தானும் கண்டுகொள்க).

(குறிப்பு.) அலையற்ற நீத்தத்தை மௌனாந்தத்திற்கும், ஆளற்றிருத்தலைக் கருவிகளிறந்து நின்றற்கும், அசைவற்ற கப்பலைப் போதமிறந்த ஞானிகளது அறிவிற்கும், உவமித்தார். அறிவு பறிகொடுத்தல் - ஆந்தமயமாய் அழுந்தல். (கஉ)

செகஞ்சிரிக்கத் தாஞ்சிரித்துச் சீபேயென் றோட்டி லகம்புறங்கா டேச்சுக்குற் றற்றுத் - திகம்பரியாய்த்

தானந்தம் பாடி விண்ணிற் றட்டத் துணங்கையடித்
தானந்தக் கூத்துநடிப் பார்.

(உரை.) செகம் சிரிக்கத் தாம் சிரித்துச் சீபேய் என்று
ஒட்டில் புறங்காடி அகம் எச்சக் குற்றற்றுத் திகம்பரி ஆய்—
(உலகநடைதெரியாத பேயரென்று) சகத்தோர் தம்மைப் பார்
த்துச் சிரிப்ப, (ஞானநெறி தெரியாத மலப்பேயரென்று) தா
மும் அவரைப்பார்த்துச் சிரித்து, (புறந்திண்ணை பொதுச்சாவ
டிகளில் தாம் இருந்தவிடத்து அவர்வந்து) சீ பேயரே போம்
என்று ஒட்டினால் (யாதொன்றும் கூறாது அவ்விடம் விட்டு
நீங்கி) புறங்காட்டை நன்மனைபோற் கண்டு, அசுத்தமென்
னும் அருவருப்புச் சிறிதும் அற்றுத் திகம்பரிகளாய் (அவ்விட
த்திருந்து),

தான் அந்தம் பாடி விண்ணில் தட்டத் துணங்கை அடி
த்து ஆனந்தக்கூத்து நடிப்பார்—தமது போதநாசமான இடத்
துப் பாடிச் சிதாகாசவெளியில் பொருந்தி நின்று துணங்கைக்
கூத்திற்கு உரித்தாம்படி கையடித்து ஆனந்தநடனம் பண்ணு
வர் (அவ்வாறந்த பூரண ராயினர்).

(குறிப்பு.) உலகர்க்கு ஞானிகள் மாறுபாடா யிருத்தலா
னும், ஞானிகட்கு உலகர் மாறுபாடா யிருத்தலானும், “செகஞ்
சிரிக்கத்தாஞ் சிரித்து” என்றார். உலகத்திற்கு ஞானம் பேய்
ஞானத்திற்கு உலகம் பேய் என்னும் உலகவழக்கமும் அது.

பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆனந்த பூரணமாய்த் தோற்றலின்
சுகொட் டசுத்தம் அவர்க்குத் தோற்றாது என்பதறிக.

“தானந்தம்பாடி” என்றதனால் போதம் இறந்து கின்று பாடினார் என்பதும் “விண்ணிறந்தட்ட ** நடிப்பர்” என்றதனால் பரிபூரணநந்தம் மாறாது நடிப்பா ரென்பதுங் காண்க.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிகள் சிருவிகாரிகளா யிருந்தே ஆடுவர் பாடுவரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கங)

நீர் கூறியவாறே எல்லாவற்றையும் துறந்து, சிவவேடம் பூண்டுகொண்டு, தவங்களைச் செய்து, சிவாலயங்கடோறும் ஆடிப்பாடி அழுது சிரிக்கின்றோர் சிருவிகாரிகள் அலரோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

விபரீதப் பூணு முடையும் விளியா
லபிமா னமுமவரா லாட்டுந் - தபசுபோற்
செய்யுஞ் சடங்குந் திகைப்புஞ் சிதம்பரத்தி
லையன் றனக்கறிய லாம்.

(உரை.) விபரீதப் பூணும் உடையும் விளியால் அபிமானமும் அவரால் ஆட்டும் தபசுபோல் செய்யும் சடங்கும்—(பார்த்தேருக்கு) விபரீதமாய்த் தோன்றும்படி (சிரம் செவி களம் கரம் மார்புகளில் மிகவும் பூண்டுகொள்ளும்) உருத்திராக்கப் பூண்களும், (உத்தூளனமும்), ஒட்டி வேட்டி உடையும், வார்த்தையினால் யாம் சிவமதம் என்று பிடித்துப் பேசும் அபிமானமும், அவரிடத் துண்டாம் ஆடல் பாடல்களும், தவசுபோற் செய்யும் ஞானசாரங்களும்,

திகைப்பும் சிதம்பரத்தில் ஐயன் தனக்கு அறியல் ஆம்— (அவ் வேடத்திற்கும் நடைக்கும் உரிய பரிபூரணஞானம் அக

த்து இன்றி) திகைத்திருத்தலும், (ஆகிய இவை உடையாரது கருத்தினை) சிதாகாசத்தில் பஞ்சகிருத்திய நடனம் பண்ணுநின்ற பரமசிவனது திருவுளத்திற்கே அறியலாம் (அன்றி மற்றையர்க்கு அறியலாகாது).

(திறிப்பு.) ஆபரணம்போல் பூண்டு கோடலின், உருத்திராக்கத்தை, “பூண்” என்றார். உருத்திராக்கங் கூறினமையால் உத்துளனம் வருவிக்கப்பட்டது.

அகத்து ஞானம் இன்றி, புறத்து இங்ஙனங் காட்டுவன எல்லாம் தற்போதத்தா லுண்டாவன ஆகலின், இவர் நிருவிகாரிகள் அலரென்பதுங் காண்க. இவர்களும் ஞானிகள்போல் பிறர்க்குத் தோற்றலின், “சிதம்பரத்தி லேயன் றனக்கறியலாம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள்போல் நடிக்கின்றோரைப் பொய்ஞ்ஞானிகளென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கச)

மெய்ஞ்ஞானிகள் நடை இன்னுங் கூறுகின்றார்.

மாலயனா யிர்திரனாய் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ் சாலமயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர் - ஞாலமயங்குன்மத்தக் கோரணிபார்த் தோகோ வெனச்சிரிப்பர் தன்னைப்பார்த் தாடுவர்தாந் தாம்.

(உரை.) மால்(ஆய்) அயன் ஆய் இந்திரன் ஆய் வாழுவது ஆய் மாளுவது ஆம் சால மயல்பார்த்துத் தலை அசைப்பர் ஞாலம் மயங்கு உன்மத்தக் கோரணிபார்த்து ஓகோ எனச் சிரிப்பர்—(தேவர்கட் கெல்லாம் மேலாய்) மால் என்னும் பெயரை

உடையனாகியும், அயன் என்னும் பெயரை உடையனாகியும், இந்திரன் என்னும் பெயரை உடையவனாகியும் சிறந்துள்ளார் (தத்தம் பதவிகளில்) அழிவின்றி வாழ்வதாய்க் கருதிக்கொண்டிருந்து, பன்னாளில் மாண்டிபோவதாகும் அவரது மிகுந்த ஆணவ மயக்கத்தைப் பார்த்து, (இவ்வாணவம் அவர்களையும் பொய்யாகிய தேகாதிகளையும் மெய்யாக் கருதப்பண்ணி மயக்கிற்று, கண்டிர்கொலோ என்று உள்ளத்து நாடி) சிரக் கம்பங்கொள்வர், (அவ்வாணவத்தான்) இவ்வுலகத்தார் மயங்காநின்ற பயித்தியக் கோணிக் கூத்தைப் பார்த்து ஓகோ எனப் பிறர்க்குக் கேட்கச் சிரிப்பர்,

தன்னைப் பார்த்து ஆடுவர் தாம்தாம்—(அஃதன்றி) தம்மைப்பார்த்து, தம்மைச் சிவபூரணம் விழுங்கிக் கோடலால் காணாது, தாம் அச் சிவபூரணம்தாம் என நடனம் புரிவார்.

(குறிப்பு.) மால் அயன் இந்திரன் முதலியோர் இறந்து போவது ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறிவதாகலின், அவரது “மயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர்” என்றார்.

பித்தமேறினான் தன்னுடம்பு தெரியாது உலகர் நடைக்கு மாறுபாடாய்த் திரிவதுபோல், ஆணவ மேலீட்டால் தம்மைத் தெரியாது ஞானிகள் நடைக்கு மாறுபாடாய்த் தேக போகங்களை விழைந்துகொண்டு, அறுவகைத் தொழில்களில் நாளுபேதமாய் முயற்சிப்படலான், “உன்மத்தக் கோரணி” என்றார்.

அவர் மருளால் மயங்கி நடிக்கின்றார், இவர் அருளால் தெளிந்து நடிக்கின்றார் என்பதுங் காண்க.

தாந்தாம் என்பது அந் நடத்திற்கு ஓர் தாளமும் ஆமெனக் கொள்க. (கடு)

ஆசைமுத லான வனைத்தும்போய் நானதுவாம்
வாசனையு மாண்டு மறந்தறியா - நேசத்
தூறும்போக வுல்லாச ளுமைக்கூத் தாடிக்
குறும்போக்கு வந்துநடப் பார்.

(உரை.) ஆசை முதல் ஆன அனைத்தும் போய் நான் அது ஆம் வாசனையும் மாண்டு மறந்து அறியா நேசத்து உறும் போக உல்லாச ளுமைக் கூத்தாடி—ஐந்து அவா முதலிய கருவிகள் அனைத்தும் இறந்து, நான் அச் சிவத்தோடு அத்துவிதமானேன் என்பதாகிய வாசனையும் இறந்து, (தன் தரிசனம் திருவருள் தரிசனங்களில் நின்றோர் ஓர்காலை அவற்றை மறந்து மீண்டும் அறிவது போல்) மறந்து அறியாத நேயத்துத் தோன்றும் பரிபூரணந்த போக உல்லாசத்தோடு மௌனக் கூத்தாடி,

குறும் போக்கு வந்தும் நடப்பார்—பின்னர்ச் சிறிதிடஞ் சென்று மீண்டு வந்தும் உலாவுவார்(அவ்வத்துவிதநந்தம் பெற்றோர்).

(குறிப்பு.) விடயங்களில் செல்லும் ஐந்து அவாவும் நீங்கவே, அவ் விடயங்களை அறிந்து பற்றி அவற்றை அழுந்துவதாய இருவகை இந்திரியங்களும் அந்தக்கரணங்களும் நீங்கும். இவைகள் நீங்கவே, ஒழிந்த கருவிகளும் நீங்கும். ஆகலின், “ஆசை முதலான வனைத்தும்போய்” என்று ஆசையை முன்வைத்துக் கூறினார்.

நேயத் தழுந்தியபோது போதம் இறத்தலின், “மறந்தறியா நேசம்” என்றார்.

சிறு பிள்ளைகள்போ லுலாவி விளையாடுவ ராகலின், “குறும்போக்கு வந்து நடப்பார்” என்றார்.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் மெய்ஞ்ஞானிகள் அஞ்ஞானிகளது பொய்யுலகாசாரத்தைக் கண்டு சிரக்கம்பனா திகளும், தம்முண்மையும் ஆந்தா னுபவமும் கண்டு நடனா திகளும் செய்வரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கசு)

கருவிகளும் போதமும் இறந்து நேயத் தழுந்தினோர் அக் கருவிகளும் போதமும் உடையோரது மயக்கமும் தமது தெளிவும் எங்கன மறிவார் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கேடுஞ் சுகமு முதலெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திக்
கூடுஞ் சுகம்போலக் கொள்ளாதே - நாடுநகும்
பூனைக்கண் ணேரி பொருப்பேறி போலுச்சிப்
பானுப்போ னீயவரைப் பார்.

(உரை.) கேடும் சுகமும் முதல் எல்லாம் கீழ்ப்படுத்திக் கூடும் சுகம்போலக் கொள்ளாதே—துக்கமும் சுகமும் இவற்றிற்கு முதலாய் உள்ள தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாமும் கீழ்ப்படுத்தி நீக்கி, நேயத்தைக் கூடும் பரமுத்தர் குணம்போலச் சிவன்முத்தர் குணத்தை நீ கருதிக்கொள்ளாதே; (அஃது எங்கனம் எனின்),

நாடு நகும் பூனைக்கண் ஏரி பொருப்பு ஏறிபோல் உச்சிப் பானுபோல் நீ அவரைப்பார்—நாட்டின்கண் உள்ளார் பார்த்து

நகையாகின்ற இருட்டைச் சிறிதேனும் இன்றி இரவிலும் பகலிலும் அறியும் பூனையினது கண்ணைப்போலும், ஏரிகரைமேல் ஏறினோனைப்போலும், மலைமேல் ஏறினோனைப்போலும், மத்தியானத்துச் சூரியனைப்போலும், நீ அச் சீவன்முத்தர் அறிவையும் பார்த்தறிதி.

(குறிப்பு.) பூனைக் கண்ணிற்கு இரவிலும் பகலிலும் பொருள்கள் தோன்றுவனபோலும், ஏரிகரைமேல் ஏறிச் சூர் பாலும் தோன்றுவன போலும், பொருப்பேறிக்கு நிலத்திற் பொருளும் பொருப்பிற் பொருளும் தோற்றுமாபோலும், உச்சிப் பானுவிற்கு உதயமாகுந் தானமும் அத்தமிக்குந் தானமும் தோற்றுமா போலும், பிறப்பில் துன்பமும் வீட்டில் இன்பமும் அவர்க்குத் தோற்றும். ஆகலின், இங்ஙனம் உவமைகூறினார்.

இருளான் அறியும் கண்ணிற்கு ஒளியிற் பொருள் தோற்றுததுபோல் பெத்தாக னென்பதும், ஒளியான் அறியும் கண்ணிற்கு இருளிற் பொருள் தோற்றுததுபோல் பரமுத்தரென்பதும், இருளினும் ஒளியினும் அறியும் கண்ணைப்போல் சீவன்முத்தரென்பதும், “பூனைக்கண்” என்னும் உவமைக் குறிப்பாற் காண்க.

பரமுத்தர் ததுவாதிகளை நீக்கி நேயத்தழுந்தினோர், சீவன்முத்தர் ததுவாதிகளோடு கூடியங் கூடாமல் நின்று நேயத்தழுந்தினோர். ஆகலின், இச் சீவன்முத்த ராவார் இவரென்று இதனுட் பகுத்தறிவித்தார்.

ஏரி யென்பதனைக் கரைமேலேறி யென்பதனோடுங் கூட்டுக.

“நாடுநகும்” என்பது பூனைக் கண்ணிற்கு அடை.

இத் திருவெண்பாவால் சீவன் முத்தராய மெய்ஞ்ஞானிகள் சகமுகமும் அகமுகமும் தோன்றப் பற்றாது பார்த்து அறிவரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கள)

ஞானிகளாயினோர் மௌனமா யிருப்பதன்றி ஆடலாதி களைச் செய்வது என்னை என்று சரியாதியி னிற்போர் சொல் லார்களோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சூலையும் பேயும் பிடித்துழல்வார் சும்மாநம்
போலறிவி ரென்றுரைத்த புத்திபோல் - மூல
விருளான் மறந்தறிவா ரீதென்றா னென்பா
ரருளா லறிந்தறிவா ரை.

(உரை.) சூலையும் பேயும் பிடித்து உழல்வார் சும்மாநம் போல் அறிவீர் என்று உரைத்த புத்திபோல்—(பொதுமாதர் கூட்டரவான் வரும்) சூலேனாயும் (நற்குணத்தை மாறுபடுத் தும்) பேயும் பிடித்து (அவற்றான் வருங்கி) சுழல்வார் (இச் சூலையும் பேயுங்கொண்டு) சும்மா எம தறிவைப்போல் (நீரும்) அறிவீர் என்று (நற்குணத் தோர்க்கு) சொன்ன புத்திபோல்,

மூல இருளால் மறந்து அறிவார் அருளால் அறிந்து அறிவாரை ஈது என் என்பார்—மூல மலவிருளால் (தம்மை) மறந்து (மாயா காரியமாகிய ததுவாதிகளை யான் எனதென்று) அறிவார் அருளால் (அத் ததுவாதிகளைப் பொய்யென்)றறிந்து (நீங்கித் தம்மையும் தமக்குரிய பேரின்பத்தையும்) அறிந்துளா ரைப் பார்த்து (பித்தரைப்போல் நீர் செய்யும் ஆடல் பாடல்

கள்) இதென்னை என்று சொல்வர்; (அதுகொண்டு இவர்க்கோர் இகழ்ச்சியும் இன்று).

(குறிப்பு.) சூலையும் பேயும் பிடித்துனோர் புத்தியை அவை பிடியாத நற்குணத்தோர் கேளாததுபோல், சகல கேவலத்தில் நிற்போர் சொற்களை அவற்றை நீக்கிச் சுத்தத்தில் நிற்போர் கேளாரென்பது இவ் வுவமையான் அறிக.

சூலையும் பேயும் என்றது ஏகதார விரதியாய் இலிங்க விரதியா யிருப்போர்க்குப் பொதுமாதர் கூட்டரவும் ஐவரசர் முதலிய மருளேற்றிக் கொள்வதும் நன்றென்று பிறர் கூறு வனபோல் என்பதும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் மெய்ஞ்ஞானிகளது ஆடலாசிக ளைக்கண்டு கருமிகள் பழிப்பினும் அது பழிப்பின்பாற்பட்டது அன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஅ)

ஞானிகள் மகிமையை உலகத்தாரும் சரியையாதியி னிற் போரும் அறியா திருத்தல் ஏன் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

மருண்முகர் வாக்கறிய வல்லரோ மாயா இ
ருளே யொளியா யிருப்ப - ருளுருத்த
பேயரைப்பே யென்னாரோ பித்தநாப் பாலிருட்கண்
பார்வைக்குப் பாணு பகை.

(உரை.) மருள் முகர் வாக்கு அறிய வல்லரோ மாயா இ
ருளே ஒளி ஆய் இருப்பர்—பித்தமேறிய ஊமர்கள் (நல்லறி
வாளர் கூறும் அறநெறி) வாக்கினை (உட்கொண்டு) அறியவல்
லரோ? (அதுபோல், உலகத்தார் ஞானிகள் கூறுந்திருவாக்கான்

ஆயினும் அவர்களை ஞானிகளென்று அறியவல்லரோ? அஃதன்றி, தாம் கற்ற நூலறிவும் சரியையாதி (ஞமாகிய) மாயாவிருளைத் தானே ஞானப்பிரகாசமாக் கருதிக்கொண்டிருப்போர்,

உருத்த அருள் பேயரைப் பேய் என்னாரோ பால் பானுபித்த நா இருள்கண் பார்வைக்குப் பகை—(மும் மலங்களையும் தற்போதத்தையும்) கோபித்த அருளாகிய பூரணப்பேய் பிடித்த பேயரைப் பேயரென்று சொல்லார்களோ? (அங்கனம் இருந்தோர் இங்கனம் இருந்தோரைப் பேயரென்று இகழ்வான் ஏன் எனின்) மதுரமாகிய பால் பித்தமேறிய நாவிற்குப் பகையானது போலும், பேரொளிப் பிரகாசமா யிருந்த பானு இருளை ஒளியாகக்காணும் இருட்கண் பார்வைக்குப் பகையானதுபோலும், (ஆந்தமும் திருவருளும் மலமேலீட்டால் அவர்க்குப் பகையாமாகலின், இவற்றைப் பெற்ற ஞானிகளும் பகையாத் தோற்றுவர், இஃதே அவரிகழ்தற்குக் காரணம் என்று அறிதி).

(குறிப்பு.) “மருண்முகர் வாக்கறிய உல்லரோ” என்றது உலகத்தார்க்கு உவமை.

நூலுணர்ச்சியோடும் சரியையாதிகளி னிற்போர் இகழ்வாரென்றது பரஞானம் இன்மையால் எனக்கொள்க.

பகை என்பதனைப் பால் என்றதனோடுங் கூட்டுக. பகைப் பாயும் இருளாயும் மாறுபடத் தோற்றலின் “பகை” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகளது மகிமையை உலகத்தாரும் சரியையாதிகளி னிற்போரும் மெய்யுணர்ச்சி யின்மையான் அறியார்களென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

ஞானிகள் மகிமையை மானிட ரதியாராயின், அறிவார் ஆர் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அடைப்புள்ளா யாளடர்ந்த வாமையாய்த் திக்கே யுடுப்பதா யோர்ந்துழல்வார்க் கூரார் - நடைப்பிணமே யுமைப்பே யாரெனினு மோலமிடுந் தேவர்குழாஞ் சேமக்கோ லாளிந் திரர்.

(உரை.) அடைப்புள் ஆய் ஆள் அடர்ந்த ஆமை ஆய்த் திக்கே உடுப்பது ஆய் ஓர்ந்து உழல்வார்க்கு ஊர் ஆர்—(நேய ிட்டை மாறாதிருத்தலின் முட்டைகளை வைத்து அவையங் காக்கும்) அடைப்புட் போலாய், (தாமிருந்த இடந்தேடிச் சிலர் அன்றாதினைக் கொடுவந்து நேரேவைத்து வணங்கி உபசாரங்களைக் கூறினும் இந்திரியங்கள் ஐந்தையும் அவற் றிற் செல்லவொட்டாது உள்ளடக்கிக்கொண் டிருத்தலின் ஆள் அடர்ந்த ஆமைபோலாய், (இவ்வுடையைத் துறந்து திக் கெல்லாம் பரிபூரணமாயுள்ள உடையைத் தம்மைத் தெரி யாது குழவுடுத்திக்கொண் டிருத்தலின்) திக்கையே உடுப் ப்தாய், (இங்ணந் தேர்ந்து உலாவுவார்க்கு) ஊரின்கண் உள் ளார் (நன்று கூறினும் தீதுகூறினும் உறவரோ பகைவரோ இவர்) யாவர்?

நடைப்பிணமே ஊமைப்பேயார் எனினும் ஓலம் இடும் தேவர் குழாம் சேமக்கோல் ஆள் இந்நிரர்—(அஃதன்றி) நடையாடிய பிணம்போல் திரிந்தார் எனினும், ஊமைப் பேய ரைப்போல் இருந்தார் எனினும், (அவரது மான்மியத்தை)

தேவர் கூட்டங்களெல்லாம் அறிந்து சூழ்ந்துகொண்டு தோத்திரம் பண்ணாநிற்பர், இந்திரர்கள் (அவர்க்கு ஏவற்பணிவிடை செய்யும்) சேமக்கோ லாள்களாய்த் திரிவர்.

(குறிப்பு.) அடைப்புள் முட்டையைச் செட்டையால் அடக்கிக்கோடல் போல், அண்டங்களை எல்லாம் தமது பூரணத்தால் மறைத்துக்கொண்டிருப்பர் என்பதும் ஆம்.

ஆள் அடர்ந்தபோது ஆமை ஐந்துறுப்பையும் அடக்கிக்கோடல்போல், விடயங்கள் நேர்பழின் அவர் ஐந்தையும் அடக்கலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

ஊர் என்பது ஊரின்கண் உள்ளார்மேல் ஏறிற்று. ஓர்ந்துழல்வார்க் கூரினுள்ளா ரியாவரெனக் கூட்டுக.

கருவிச்சேட்டைகள் இறந்து சிற்றலின், “நடைப்பிணம்” என்றும், மௌனாநந்தமா யிருத்தலின், “ஊமைப்பேயர்” என்றும், ஒன்றினும் அவாவற்ற மெய்ஞ்ஞானி தேவருலகத்தும் இன்மையால், “ஒலமிடுந் தேவர்குழாம்” என்றும், “சேமக்கோலாளிந்திரர்” என்றுங் கூறினார்.

அந்த ஞானிகட்கு ஏவல் செய்வது மிகவும் சிறப்பாகலின், அவர் பிடிக்குங்கோலை, “சேமக்கோல்” என்றார்.

உபேந்திரர் உளர் ஆகலின், இந்திரரென்று பன்மையாகக் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் மகிமையை மானிடர்கள் அறியார் எனினும், தேவர்கள் அறிந்து ஏவல் புரிவார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ0)

இங்ஙனம் மகிமையுடைய ஞானிகள் எத் தேசத்திற் செல்வர் எவ்விடத் திருப்பர் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

செத்தவரைப் போலத் திரும்பாமற் போகலுமா
மெத்திசையு மொன்றென் றிருக்கலுமா-முத்தர்தமக்
கண்டமணுச் சிற்றி லாடரங்கந் தேகமலாற்
கண்டுகைக் கேதுமிலை காண்.

(உரை.) முத்தர் தமக்குச் செத்தவரைப்போலத் திரும்பாமல் போகலும் ஆம் எத் திசையும் ஒன்று என்று இருக்கலும் ஆம்—முத்தர் தமக்குச் செத்தவரைப்போலத் (தாம் இருந்து நீங்கிய பதியில் மீட்டும்) திரும்பாமல் சேறலும் ஆகும், (அஃதன்றி எல்லாம் பரிபூரணமாய்த் தோற்றவின் எமக்கு) எல்லாத் திக்கும் ஒன்றுதானே என்று ஒரிடத் திருத்தலும் ஆகும்;

தேகம் அணுச் சிற்றில் அண்டம் ஆகி அரங்கம் அலால் கண்டுகைக்கு ஏதும் இலை—(அஃதன்றி) தேகங்கள் ஆன்மாக்கட்குச் சிற்றில் இழைத்தற்கு இடமெனவும், அண்டம் (அவ்வான்மாக்கட்கு மாயாகோரணிக் கூத்தாடற்கு) ஓராடரங்கெனவும், காண்பது அல்லாமல் (அம் முத்தர் தமக்கு) வேறு காண்கைக்கு யாதொருபொருளும் இல்லை.

(குறிப்பு) உடற்கண் ணிருந்து நீங்கிய உயிர் மீட்டும் வந்து அதனுள் புகாததுபோல், தாமிருந்து நீங்கிய பதியில் மீட்டும் வந்து புகாமையின், “செத்தவரைப்போலத் திரும்பாமற் போகலுமாம்” என்றார்.

அணு என்பது ஆன்மா.

தேகம் சிற்றிலெனவும், அண்டம் ஆடரங்கெனவும் மாறிக் கூட்டுக.

பிரபஞ்ச மெல்லாம் அண்டபிண்டங்களுள் அடங்கும் ஆகவின், “கண்டிடுகைக் கேதுமினோகாண்” என்றார்.

முத்தர் தமக்கென்பது நடுகின்ற இரூபாலுங் கொண்டு முடிதவின், தாப்பிசைப் பொருள்கோளும் நடுகிலைத் தீபகமும் ஆதல் காண்க.

காண்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் செல்வதற்கும் இருப்பதற்கும் தேசமும் இடமும் குறியீடு இன்றென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (உக)

அந்த ஞானிகள் போகாத ஊர் ஒன்றும் இன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

உடற்போகம் போக வுயிர்ப்பகைபோய்ப் பேறுங் கெடத்தானுந் தன்னறிவுங் கெட்டோர்-நடக்கும்போ தாகாயஞ் சாணிடல்போ லாவதல்லாற் பூரணர்க்குப் போகாவு ருண்டோ புகல்.

(உரை.) உடல் போகம் போக உயிர்ப்பகை போய்ப் பேறும் கெடத்தானும் தன் அறிவும் கெட்டோர்—உடம்பான் அறுபவிக்கும் விடயபோகம் போக (அப் போகமாகிய துன்பத்தை இன்பம்போல் மாறுபாடாய்த் தோற்றவிக்கும்) உயிர்ப்

பகையாசிய ஆணவம் போய், (பேரின்பத்தைப் பெற்றோமென்னும்) பேறும் போக, தன்னையும் தனக் கறிவிப்பதாய் அருளையும் இழந்துள்ளோர்,

நடக்கும்போது ஆகாயம் சாண் இடல்போல் பூரணர்க்கு ஆவது அல்லால் போகா ஊர் உண்டோ புகல்—(ஒரு திசையில்) செல்லும்போது ஆகாயத்தைச்சாணிட்டு ளப்பதுபோல் (பரிபூரணர்க்குத் தமது பூரணத்தில் தாம் செல்வதுபோல்) தோற்றம் அல்லாமல் (இது தீதென்று பகுத்துப்பார்த்து) போகாது தவிரும் ஊரும் உண்டுகொல்? நீ புகலுதி.

(நுறிப்பு.) ஆணவத்தால் இன்பமாய்த் தோன்றிய போகம் துன்பமாய்த் தோன்றியபோது அவ்வாணவங் கெடும். அவ்வாணவம் கெடவே தன் தரிசனமும் திருவருள் தரிசனமும் பரையோகமும் ஆனந்தப்பேறும் உண்டாம். ஆனந்தப்பேறு இழந்த இடத்துத் தானுந் தனக்கறிவித்த அருளும் இன்றும். ஆகலின், உண்டாம் அவைக்கும் இன்றும் இவைக்கும் காரணம் இவையென்று உடற் போக இழப்பையும் உயிர்ப் போக இழப்பையும் எடுத்தறிவித்தார்.

ஆகாயத்தைச் சாணிட்டு ளக்கும்போது ளப்பதுபோல் தோன்றி, விடுத்தபோது ளந்ததும் இன்றாய் விடுத்ததும் இன்றாய் இருத்தல்போல், பூரணர்க்கு நடக்கும்போதும் அப் பூரணம்மாறாது அதனுள் நடப்பதுபோல் தோன்றி, ஓர் தானத் திருந்தவிடத்து முன் நடந்தோம் என்பதும் இப்போ திருந்தோம் என்பதும் தோன்றாதாகலின், “ஆகாயஞ் சாணிட்டு போல்” என்று உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கு நிற்குமீலையும், நடக்கும்போது உள்ள குணமும், ஒருந் நிற்கை ஒருந் தவிர்கையும் ஆகிய நியதி இன்றென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (உஉ)

ஆயின் அவர்க்கு நற்றானமும் தீதாய தானமும் சரியோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

திருவனமென் றண்டிகுடை சாமரையாய் வாழு
நரவனமென் மேல்கீழ் நடுவென் - பரமசிவன்
றாக்கற் றதுபோ லருள்சிவனைச் சாராபோல்
றாக்கற்றார்க் கெங்குஞ் சமன்.

(உரை.) தரு உனம் என் தண்டி குடை சாமரை ஆய் வாழும் நரவனம் என் மேல் நடு கீழ் என்—தருக்கள் நெருங்கிய சோலையாயின் என்னை, முள் செறிந்தவனம் ஆயின் என்னை? சிவிகை கவிகை சாமரை முதலியன உடையராய் வாழும் நாராகிய அடவி ஆயின் என்னை? உத்தம மத்திம அதம மாயுள்ள தலங்களாயின் என்னை?

பரமசிவன் தாக்கு அற்றதுபோல் அருள் சிவனைச்சாரா போல் தாக்கு அற்றார்க்கு எங்கும் சமன்—பரமசிவன் (எல்லாவற்றோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றுள்) தாக்கற் றிருந்தது போலும், திருவருளானது (கிருத்தியங்கள் ஐந்தும் தன்னால் நடக்கவும் சிவத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பதே அன்றி இக் கிருத்தியங்கள் ஐந்தையும் ஒழித்து) அச் சிவத்தைச் சார்வோம் என்று சாராதவாறுபோலும் (ஒன்றோடும்) தாக்கற்ற ஞானிகட்கு (முற்கூறிய) இடமெல்லாஞ் சரியாம்.

(குறிப்பு.) கருவிகள் எல்லாவற்றோடும் கூடியிருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்று நின்றலால், “பரமசிவன் தாக்கற்றது போல்” என்றும், தேக இந்திரிய அந்தக்கரணங்கள் தம்மால் தொழிற்படினும் தாம் சிவத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பதே அன்றி இத் தேக இந்திரியாதிகளினது தொழில்களை ஒழித்து அச் சிவத்தை அடைவோம் என்பதின்றிப் பரிபூரணமாயிருத்தலின், “அருள் சிவனைச் சாராபோல்” என்றும் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கு எவ்விடமும் சமனென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு.)

ஆயின் அவர்கட்கு இடந்தான் யாது எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தம்மையரு ளாலறிந்து தாமறிந்த தெல்லாம்போயிம்மைப் பெருவாழ்வை யெய்தினர்க்கு - முன்னே நடந்தறிந்த போத நசிப்பே யிருக்கு மிடம்புறங்கா டென்ப திலை.

(உரை.) தம்மை அருளால் அறிந்து தாம் அறிந்தது எல்லாம் போய் இம்மைப் பெருவாழ்வை எய்தினர்க்கு—(கருவிகள் முப்பத்தாறையுங் கடந்து) தம்மை அருளால் அறிந்து (அங்கனந் தம்மை யறிந்து பின்னர்த் தம்மை அறிவித்த அருள் தரிசன முதலாய்) தாமறிந்தவை எல்லாம் நீங்கி இம்மைக் கண்ணே சுகாதீதமாகிய வாழ்வை அடைந்தோர்க்கு,

முன்னே நடந்து அறிந்த போதம் நசிப்பே இருக்கும் இடம் புறங்காடு என்பது இலை—(கருவிகளையும் தன் தரிசன

முதலியவற்றையும் இது இது என்று அறிந்து) அவற்றை நீங்கிச் சென்று (சிவத்தை) அறிந்து அதனுள் இறந்த போதம் (மீண்டு எழுந்து அதனைக்) கெடுப்பதே இருக்கும் இடமன்றி இது சுத்தமாகிய இடம் என்பதும் இது புறங்கா டென்பதும் இன்று.

(குறிப்பு.) தற் றரிசன முதலியவற்றுள் உறுதியாய் நின்றோர் மறுமைக்கண் அடையும் சுகாதீத முத்தியை இவர் இம்மைக் கண்ணே அடைந்தாராகவின், “இம்மைப் பெருவாழ்வை யெய்தினர்” என்றார்.

எல்லாவற்றையும் நீங்கிச் சென்றமையால், “நடந்து” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் போதம் இறந்திருக்கும் இடமே கருத்தன்றி மற்றொன்றும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உச)

இங்கனம் இருந்த ஞானிகட்குச் சாதிரிடை சமயநடை இன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

காமாதி விட்டுக் கரமே கலமாகிப்
பூமீதே கைகாலைப் போர்த்துறங்கி - நாமகுணம்
சாதி கருமமெனும் வாதனையிற் றுக்கற்றார்க்
கேது சமயமென லாம்.

(உரை.) காமம் ஆதி விட்டுக் கரமே கலம் ஆகிப் பூமீதே கைகாலைப் போர்த்து உறங்கி—காமக் குரோத லோப மோக மத மாற்சரியங்களை யெல்லாம் விட்டு நீங்கி, கரமே உண்கல

னாகி (மனைதோறும் பிச்சை ஏற்றுண்டு பொதுச்சாவடி புறந்
திண்ணை பாழ்ங்கோயில் முதலியவற்றுள்) பூமியாகிய மலர
ணைமீது கரங்களையும் தாள்களையும் போர்வையாகப் போர்த்
துக்கொண்டு ஆரந்த நித்திரை பண்ணி,

நாமம் குணம் சாதி கருமம் எனும் வாதனையில் தாக்கு
அற்றார்க்கு ஏது சமயம் எனல் ஆம்—பெயர் குணம் சாதி கிரி
யை என்னும் இவற்றின் வாசனையோடும் தாக்கற்ற மெய்த்
ஞானிகட்குச் சாதி யாதென்று கூறலாம்? சமயம் யாதென்று
கூறலாம்? (ஆகலின், இவற்றின் நடைகளும் அவர்க்கின்று).

(குறிப்பு.) “காமாதி விட்டு” என்றமையான், மாயர்
குணம் ஒன்றும் இவர் என்பதாயிற்று.

நாமாதிகளில் தாக்கற்றாரென்னுது அவற்றின் வாசனே
யிற் றுக்கற்றார் என்றமையான், அவற்றை உறந்து டோயினார்
என்பதாயிற்று.

“சாதி கருமம்” என்றமையான் சாதி யேதெனலாம்
என்பது வருவிக்கப் பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் நடை சாதி சமயங்
களோடு ஒவ்வாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு)

ஞானி நடை சாதிகடை சமயநடைகளோடு ஒவ்வாது
இங்ஙனம் இருப்பது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

ஞானிக் குலகநடை யென்றுநாம் பார்க்கிற்
சினக்கண் ணாடியொடு தீபமுமா - மேனோர்க்கும்
விப்பிரட்ட மேபோல வேறும் விகாரியோ
வப்பராக் கன்றியறி யான்.

(உரை.) ஞானிக்கு உலகநடை என்று நாம் பார்க்கின் சீனக் கண்ணாடியொடு தீபமும் ஆம்—ஞானியினது நடையை உலகரது சாதிரைபோலென்று யாம் பார்ப்போம் எனின், (அவரது நடை இருளில்) தீபத்தைக்கொண்டு பொருள் காண்பதுபோலுமாம், (இவரது நடை அவ்விருளில்) சீனக் கண்ணாடிகொண்டு பொருள் காண்பதுபோலுமாம்; ஆகலின், (இவரது நடையோடு ஒவ்வாதிருப்பது எங்கனம் எனின்),

ஏனோர்க்கும் விப்பிரட்டமே போல வேறு ஆம் விகாரியோ அப்பராக்கு அன்றி அறியான்—(சமயிகள் தத்தம் கடவுளரைத் தமக்குரிய நூல் கூறியவாறே வழிபடுபவர்; அவர் அக் கடவுளரை எல்லாம் கடந்துகின்ற பரிபூரணசிவத்தை அடைந்தவர் ஆகலின்) அச் சமயிகள் நடைக்கும் அவர் நடை சுத்தப் பிரட்டமேபோல் ஒவ்வாது வேறும்; (இங்ஙனஞ் சாதிரை சமயநடை ஒவ்வாதாயின் இவ்விருவகை நடையும் இல்லாத பாமரர் போலும் அவர்) விகாரியோ எனின், அவர் சிவனைப் போலும் நிருவிகாரி, அவர் நிருவிகாரியேயானால் விகாரமற்று இருக்கவேண்டுமே அன்றிக் கரபிச்சைவாங்கி உண்டல் முதலிய நடை நிகழ்வானேன் எனின், அங்கனம் காயத்தின் நிகழ்ததாயினும் அவர் நிருவிகாரமாகிய) பராக்கே அன்றி (இவ் விகாரமாகிய பராக்கினுள் ஒன்றினையும்) அறியார்.

(குறிப்பு.) உலகநடை என்றதனால் ஞானிநடை வருவிக் கப்பட்டது.

ஞானிநடை தீபம்போலெனவும், உலகநடை சீனக்கண்ணாடி போலெனவும் மாறிப் பொருள்கொள்க.

இருளில் தீபத்தால் பொய்ப்பொருள் தோன்றுவபோல் ஞானதீப நடையால் மெய்ப்பொருள் தோன்றும் என்பதும், அங்விருளில் சீனக்கண்ணாடியால் பொய்ப்பொருள் சிறிதும் தோன்றாததுபோல், மாயாந்த காரத்தோடும் செய்யும் சாதி நடையான் மெய்ப்பொருள் சிறிதும் தோன்றா தென்பதும் இவ் வுவமைகளாற் காண்க.

“விகாரியோ” என்றமையானும், “அப்பராக்கன்றியறியான்” என்றமையானும், அவற்றிற் கிடையில் வேண்டிவன வருவிக்கப்பட்டன.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் மாயாதீதமான சிவ ஞானம் உடையர் ஆகவின், சாதிசமய நடையாகிய மாயைக் குட்படாமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

ஞானியினது நடை முதலியவற்றை அறியக்கூடாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மூர்க்க னநாசாரி மூடனெனப் பண்டிதனும்
மேற்குலமா மாசார வித்ததெனப் - பார்க்கி
லளவைக் களவாகி யப்பாலா ஞானி
தெளிவைத் தெளியாத தென்.

(உரை.) மூர்க்கன் அநாசாரி மூடன் எனப் பண்டிதன் ஆம் மேல் குலம் ஆம் ஆசார வித்தது என—(உலக நடை சமய நடைகளில் நிற்போர் ஞானி நடையைப்பார்த்து, தமது நடை யோடு ஒவ்வாமையான் இவர் பிரட்டி நடையையுடைய) மூர்க்

கரெனவும், ஆசார ஈனரெனவும், (ஒன்றும் அறியாத) மூட ரெனவுங் கூற (விவேகிகளாயினார்) அவர் நடையைப்பார்த்து எல்லாவற்றையுந் தெளிந்த) பண்டிதராமெனவும், மேலாய ஞான குலமாமெனவும், ஆசாரத்திற் கெல்லாம் ஓர் வித்தா மெனவுங் கூற;

பார்க்கில் அளவைக்கு அளவு ஆகி அப்பால் ஆம் ஞானி தெளியவைத் தெளியாதது என்—(அவர் நடையை) விசாரிக்கு மிடத்து, (இவரால் இவ்வளவென்று) அளவிடுதற்கு அளவிடுவ தாய் (இவ்வளவையுங் கடந்து) அப்பாலுமாகிய அந்த ஞானி யினது (நடையினையும்) தெளிவினையும் (இவ்வளவென்று ஒரு வராலும்) அறியக்கூடா திருந்தது என்கொலோ?

(குறிப்பு.) உலகநூல் சமயநூல்களை உணர்ந்தோர்கள் அந் நூல்களின் நடை இன்மையான் இகழ்ந்துகூறினார், ஞான நூ லுணர்ந்தோர் ஞானநடை என்றறிந்து புகழ்ந்து கூறினா ராகலின், “அளவைக் களவாகி” என்றும், இங்மனஞ் செய் வோமென்று செய்பாதவ ரிடத்தில் ஞானநடை இயல்பாய் நிகழ்தலின் ஞானநூலுணர்ச்சியால் புகழ்ந்து கூறினார் அள வையுங் கடந்துகின்றாராகலின், மூவளவைக்கும் பொதுப் பட “அப்பாலா ஞானிதெளியவைத் தெளியாததென்” என் னுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானியினது நடையுந் தெளி வும் யாவராலும் அறிந்து அளவிடக்கூடாதென்று அறிவித்த வாறு காண்க.

சுகாதீதத்தில் நிற்போர்க்கு அந் நடைகள் இலவாயினும் அருள்தரிசன முதலியவற்றில் நிற்போர்க்கு அந் நடைகள் இலவாயின் அது பிரட்டன்றோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அஞ்சனக்கண் ணுளர்க் கருந்தியந் தோன்றுவபோ
னஞ்சலகை மாற்றினதி னுணுவர்போல் - வெஞ்சாப
வீடுபோற் றோன் றுமருண் மேலீட்டால் விப்பிரட்டா
மோடையின்மண் கேடமொப்போர்க் கு.

(உரை.) அருள் மேல் ஈட்டால் அஞ்சனக்கண் ணுளர்க்கு அருந்தியம் தோன்றுவபோல் நஞ்சு அலகை மாற்றின் அதில் நாணுவர்போல் வெஞ்சாப வீடுபோல் தோன்றும்— திருவருள் மேலிட்ட காலத்து, பாதாள அஞ்சனம் போட்டுப் பார்க்கும் கண்ணினை யுடையார்க்கு அரிய சேமநிதி தோன்றுவதுபோலும்; தம்மே லேறியிருந்த விடத்தையும் பேயையும் மாற்றின் அதனால் (தெளிவுபிறந்து முன்னர் என்செய்து கொண்டோம் என்று அவற்றால் மயங்கிச்செய்த செயல்களைநாடி) நாணுவாரைப்போலும், கொடிய சாபத்தினால் வருந்தினோர்க்கு அச் சாபம் விடுதலையானாற்போலும் தோன்றும்;

ஒடையில் மண்கேம் ஒப்போர்க்கு விப்பிரட்டு ஆம்—(அத் திருவருள் மேலிட்டைப்பெற்ற ஞானிநடை) ஒடையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் தவளைபோல் (மாயாசமுத்திரத்தில்) மூழ்கிக் கிடப்போர்க்குப் பிரட்டு நடைபோல் தோன்றும்.

(குறிப்பு.) மண் மறைப்பால் தெரியாதிருந்த நிதி அஞ்சனம் போட்டுப்பார்த்த கண்ணுளர்க்கு அம் மண் ஊடுரு

வித் தோன்றுவதுபோல், மலமறைப்பால் தெரியாதிருந்த அருள் அவ்வருட் கண்ணால் பார்த்தபோது அம் மலமறைப்பு நீங்கி எங்கும் தானாய்த் தோற்றமாகலின், “அஞ்சனக் கண்ணாளர்க் கருநிதியந் தோன்றுவபோல்” என்றும்; விடமும் பேயும் நீங்கிய விடத்துத் தெளிவு வந்து முன்னர் அவற்றால் மயங்கிச் செய்த செயல்களை நாடி நானுவாரைப் போல், சகல கேவலங்களை நீங்கி அருளைக் கண்டவிடத்து முன்னர் அவற்றால் மயங்கிச் செய்த செயல்களை நாடி நான்மன் வருமாகலின், “நஞ்சலகைமாற்றி னதினனுவர் போல்” என்றும்; தேவனா யிருந்துளான் சாபத்தால் விலங்காதிகளா யிருந்து பின்னர் அச் சாபம் விடுதலையான போது தேவத்துவத்தை அடைந்தாற்போல, அளவிறந்தகாலம் மலதேகம் தானாயிருந்தவர் இப்போது அத் தேகம் நீங்கித் தன்னை உறிவென்று உள்ளபடி அறிந்தமையால், “வெஞ்சாப வீடுபோல்” என்றும் கூறினார்.

“ஒடையில் மண்கே மொப்போர்க்கு” என்றது, கிணற்றுத்தவளை நாட்டுவளப்ப மறியுமோ என்னும் உலகவழக்கக்குறிப்பால் மாயையில் மூழ்கிக் கிடப்போர்க்கு ஞானி நடை தெரியுமோ என்றறிவித்தது.

இத் திருவெண்பாவால் திருவருள் மேலிட்ட விடத்து வரும் அதுபவமும், அதனை உடையோரும் ஞானிகள் என்பதும், அவசது நடையை மாயையுடையோர் அறியார் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

நீர் ஈண்டுக் கூறியவாறே தறவும் ஞானநடையு முடையோரை ஞானிகளென்பது அன்றி இவை இல்லாரையும் ஞானிகள் என்பது என்னை எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

அவரவரைப் போலிருப்பர் தாமவரா கார்போ
லிவரவர்க்கொப் பில்லை யெனினு - முவமைசொலின்
வேசிபணம் வெய்யோன் வீணை வெளிவிசிறி
யாசியர்போ லென்கினுமா வர்.

(உரை.) அவர் அவரைப்போல் இருப்பர் தாம் அவர் ஆகார்போல் இவர் அவர்க்கு ஒப்பு இல்லை எனினும் உவமை சொலின்—(குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும்) ஞானிகளா யிருப்போர் (அறிவினால் அக் குடும்ப நிவிர்த்தியா யிருந்த) ஞானிகளைப்போலே யிருப்பர், (இக் குடும்பத்தோடும் இருந்த) ஞானிகள் தாம் (நடையினால் அக் குடும்ப நிவிர்த்தியாயிருந்த ஞானிகளைப்போல் ஆகார், அதுபோல, இந்தக் குடும்பிகள் அந்தக் குடும்பத்தோடும் இருந்த ஞானிகளுக்கு (நடையினால் ஒப்பர், அறிவினால் இந்தக் குடும்பிகள் அந்தக் குடும்பத்தோடும் இருந்த ஞானிகட்கு) ஒப்பிலர் எனினும்; (இன்னும் அந்த ஞானிகட்கு) உவமை கூறுமிடத்து,

வேசி பணம் வெய்யோன் வீணை வெளி விசிறி யாசியர் போல் என்கினும் ஆவர்—வேசிபோல் என்று கூறினும், பணம்போல் என்று கூறினும், வெய்யோன் போல் என்று கூறினும், வீணைபோல் என்று கூறினும், வெளிபோல் என்று கூறினும், விசிறிபோல் என்று கூறினும், யாசியர்போல் என்று கூறினுஞ் சரியாவார்.

(குறிப்பு.) வேசி தன்மேல் நசைகொண்டு வந்தார்மேல் தானும் நசைகொண்டாள் போலும் வாக்குக் காயங்களிற் காட்டி மனத்தில் அவர்மேல் நசை யின்றிப் பொருள் மேல் நசைகொண்டிருப்பதுபோல், மனைவி முதலிய குடும்பத் தார்-தம்மேல் நசையுற் றிருப்பத் தாமும் அவர்மேல் நசை யுற்றார் போலும் வாக்குக் காயங்களிற் காட்டி, மனத்தில் அவர்மேல் நசையின்றி மெய்ப்பொருள்மேல் நசையுற்றிருத்தலின், வேசி என்றும்;

பணம் எவர் எவர் எம் தெம தென்று அபிமானிப்பினும் தான் அவர்மேல் அபிமானம் அற்றிருத்தல்போல், சுற்றத்தார் நட்பு முதலியோர் எம்மவர் எம்மவர் என்று அபிமானிப்பினும் தாம் அவர்மேல் அபிமானம் அற்று, நிர்விகாரிகளாய் இருத்தலின், பணம் என்றும்;

வெய்யோனால் உலகத்தார் சொழிற்படினும் இவர் செய்யும் நன்று தீது அவனுக் கின்றாயதுபோல், தமது வாக்குக் காயங்களில் யாது கிகழினும் இவற்றான் வரும் இதாசிதங்களில் தாம் சாராதிருத்தலின், வெய்யோன் என்றும்;

வீணை வாசியாதிருந்தபோதும் வாசித்து விடுத்தபோதும் சும்மா இருந்து வாசிக்கும்போது அவன் பாடும் பாட்டின்படி தான் சொல்வதே அன்றி மற்றொன்றும் சொல்லாது ஒழிதல் போல், ஒருவர் ஓர் காரியம் வந்து பேசாமுன்னரும் பேசி ஒழிந்த பின்னரும் தாம் ஓர் காரிய விசாரணை பண்ணாது சும்மா இருந்து, காரியக்காரர் வந்து பேசும்போது அவர் பேசும் காரி

யப் பேச்சுமாத்திரம் பேசி மற்றொன்றும் சொல்லாது ஒழிதலின், வீணை என்றும்;

வேளி எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுத் திருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்று நின்றல்போல், குடும்பத்திற்கெல்லாம் தாம் பிரதானமா யிருந்தும் அவற்றோடும் தாக்கற் றிருத்தலின், வேளி என்றும்;

விசிறி தன்னை எடுத்து விசிறிக் சொள்வார்க்குப் படன்கொடுப்பதன்றி அவரால் தனக்குப் பயன் வேண்டாதிருத்தல்போல், தம்மைக் கொண்டு பிறர் படன்படுவது அன்றி அவரால் தனக்குப் பயன் வேண்டா திருத்தலின், விசிறி என்றும்;

யாசியர் குற்றமுடையாரையும் குணமுடையாரையும் குணமாகப் புகழ்தல்போல், இவர் குற்றம் உடையாரையும் குணம் உடையாரையும் சமனாகக் கண்டு நன்மொழி கூறலின், யாசியர் என்றும் கூறினார்.

‘போலென்கினும்’ என்பதனை எல்லாவற்றோடும் கூட்டுக.

இத் திருவேண்பாவால் துறந்துள ஞானிகளது வாக்குக் காயங்களில் நிகழும் ஞானநடைக்கு அவர் அதிதமாயிருந்தது போல், இங்ஙனம் குடும்ப சகிதரா யிருந்த ஞானிகளது வாக்குக் காயங்களில் நிகழும் உலகநடைக்கும் இவர் அதிதமா யிருப்பரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

இங்ஙனங் குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும் பற்றற் றிருப்போரை ஞானிகளென்பது சுபாவம், சிவிகை கலிகை முதலியவற்றோடும் அரசர்போல வாழ்கின்றோரையும் எங்ஙனம் ஞானியென்று சொல்வது எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தண்டுகுடையாளராய்ச் சாதுரங்கப் பேரரசாய்த்
தொண்டர்குழாம் போற்றச் சுகித்தாலு-முண்டுகத்தர்
போகத்தா ரோசுடர்போற் பொய்ப்போக மெய்ப்பெ
சாகப்போ வார்கடன்றீர்த் தல். [ருக்காய்ச்

(உரை.) சாதுரங்கம் தண்டுகுடை ஆளர் ஆய்ப் பேர்
அரசு ஆய்த் தொண்டர் குழாம் போற்றச் சுகித்தாலும் சுத்தர்
உண்டு போகத்தாரோ—நால்வகைச் சேனையும் சிவிகை கவி
கை முதலியவும் உடையவராய் வாழும் பேரரசரைப் போல
(சிவிகை கவிகை முதலிய வுடையராய்) அடிமைக் கூட்டங்கள்
குழந்து நின்று பரிசரிப்ப (மகா போகங்களை) அனுபவித்தார்
எனினும், (அவற்றோடுந் தாக்ககற்று நின்று) சுத்தநிலை பெற்றா
ரும் உண்டு, (அவர் இப்பிரபஞ்சிகள் போலும்) போகமயமாய்
அழுந்துவரோ? (அழுந்தார், அஃது எங்கனம் எனின்),

சுடர்போல் பொய்ப்போகம் மெய்ப்பெருக்குஆய்ச் சாகப்
போவார் கடன் தீர்த்தல்—(எண்ணெய் வார்க்குந் தோறும்
தண்ணிடத்தில் வாங்கிக்கொண்டு தான் மிகவும் பிரகாசிக்கும்
திபம்போல், பொய்ப்போகம் (வருந்தோறும் அதனைத் தற்போ
தத்தால் பற்றி அதுபவியாது அருட்கண்ணால் பார்த்துத் தாம்
அற்று அதுபவித்தலின் அது மெய்ப்பொருட்காய்ப் பொய்ப்
போகத்தான்) மெய்ப்பொருள் மிகவும் பிரகாசமாய்த் (தோன்
றும் ஆகலின், இங்கனம் என்று அறிதி; ஆயின், மெய்ப்பொ
ருளை உணர்ந்தோர் பொய்ப்போகத்தோடும் கூடியிருந்து அது
பவிப்பது என்னை எனின், அக்கினியில் வீழ்ந்து இறக்கப்
போவார் (தமக்குரியராய் உள்ளார் கொடுக்கும் போகமாகிய)

கடனை (வாங்கி அதனுள் விருப்பற்று உண்டு தீர்த்துக்கோடல் போல் அவரும் இத் தேகத்தை எப்போது ஒழிவோம் என்னும் கருத்தராய் இதற்கமைத்த பிராரத்தகடனை விருப்பற்று அதுபவித்துத்) தீர்த்துக்கொள்வார், (ஆகலின், அவர் அதனோடு கூடி இருத்தல் இம் முறைமை என்று அறிகி).

(நூறிப்பு.) போகம் வருந்தோறும் தமக்கென்று தற்போதத்தால் பற்றி அதுபவியாது அப்போதம் அற்று அருள்வடிவாயிருந்து அப்போகத்தைத் தாம் அதுபவிப்பதுபோல் சிவத்திற்கு ஆக்குவது மெய்ப்பத்தி, இப்பத்தியினால் அச்சிவமானது போதம் சிறிது எழினும் அதனை விழுங்கிக்கொண்டு நின்று பிரகாசிக்கும் ஆகலின், “பொய்ப்போக மெய்ப்பெருக்காம்” என்றார்.

சாகப்போவார் போகத்தை விரும்பாதிருக்கவும் சுற்றத்தாராயுள்ளார் அவரை வேண்டிக் கொடுவந்து புசிப்பித்தல் போல், ஞானிகள் போகத்தை விரும்பா திருக்கவும் பிராரத்தம் வலியக் கொடுவந்து புசிப்பித்தலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் பிராரத்தத்தால் வந்த பெருவாழ்வின்கண் பற்றின்றி அவ்வாழ்வு அதுபவிப்பைப் போதத்தால் தாமதுபவியாது சிவத்துக்கு அர்ப்பிதஞ் செய்கின்றோரும் ஞானிகளே என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (நூ.)

ஞானிகள் அதுபவிப்பதும் பிராரத்தம், மற்றையர் அதுபவிப்பதும் பிராரத்தம், ஆயின் அவர்க்கும் இவர்க்கும் பேதம் என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

பெருநோவுக் கேயென்னப் பெற்ற துடற்போகம்
நரகேழு மூட்டுமிது நாஞ்செத் - துருவத்துத்
தாமல்லாற் போகிப்ப தல்லவது வண்பர்பதங்
காவலாட் கைத்தளைபோற் காண்.

(உரை.) உடல் பெரு நோவுக்கே என்னப் போகம் பெ
ற்றது நரகேழும் ஊட்டிம் இது நாம் செத்து உருவத்துத் தாம்
அல்லால் போகிப்பது அல்ல—உடலாகிய பெருநோவுக் கே
ன்னந் கருதிப் போகத்தை அதுபவிப்பதுதானே பிறவியாகிய
நரகமேழினும் கொடி சென்ற (அவற்றில் உண்டாகிய துன்
பங்களை) புசிப்பிக்கும் (இஃது எவ்வகை எனின், இவர் அது
பவிக்கும்) இப் பிராரத்தம் தற்போதம் மாண்டு இத் தேகத்
துத் தாம் இருப்பது அல்லாமல் (அருள்வடிவாயிருந்து) அது
பவிப்பதல்ல (ஆகலின்);

பதம் அன்பர் அது காவல் ஆள் கைத்தளைபோல் காண்—
திருவடிமைப்(பிரியாது நின்ற அம்)மெய்யன்பர்தம் பிராரத்தம்
(தற்போதம் மாண்டு தேகம் தாம் அல்லாது திருவருள் தாமா
யிருந்து அதுபவிப்பது ஆகலின், அப் பிராரத்தம் தேகமிருக்கு
மளவும்) காவலாள் போலும் கைத்தளை போலும் (இருந்து
தேகம் நீங்கும்போது அதனோடும் தானும் நீங்கும் ஆகலின்,
அவர்க்கு மறுபிறவி உளவாகா என்று) அறிதி.

(குறிப்பு.) தேகம் தானாயும் போகம் தனதாயும் கருதிக்
கொண்டு தற்போதத்தால் அப் போகத்தைப்பற்றி அதுபவித்த
லின் இதாகிதங்களும், இவ்விதாகிதங்களால் இருவினைகளும்,

இவ்விருவினைகளால் மறுபிறவியும், இங்ஙனம் தொன்றுதொட் டி வரும் ஆகலின், “நரகேழுமூட்டிம்” என்றார்.

போதம் இறந்திருத்தலானும், பூரணவடிவா யிருத்தலா னும், வினைசார்தற்கு இடமின்மையால், அவர்க்கு மறுபிறவி இன்றென்பது காண்க.

உடம்பு மூப்புப் பிணிக்கு இடம் ஆகலின், அதனை “பெ ருநோவு” என்றார். “நாஞ் செத்துருவத்துத் தாமல்லாற் போ கிப்பதல்ல” என்று அவர்க்கு உண்மையாய குணங்களை இவர் க்கு இன்மை என்ற எடுத்துக் கூறினமையால், அவர்க்கு அவை வருவிக்கப்பட்டன.

‘இது’ என்பது இவர் பிராரத்தமேல் நின்றது. ‘அது’ என்பது அவர் பிராரத்தமேல் நின்றது.

பதம் - திருவடி; பதத்தினை உடைய அன்பரெனப் பொ ருள்கொண்க.

போகமாய் வந்து சூழ்ந்து கோடலானும், பரமுத்த னை வொட்டாது தேகத்தில் அஃரைத் தடுத்து நின்றலானும், பிரா ரத்தத்தைக் ‘காவலான்’ என்றும் ‘கைத்தலை’ என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் தேகபோகங்களில் பற்றிலர் ஆகலின், அவர் பிராரத்தம் அத் தேகத்தோடு கழி யும் என்றும், அஞ்ஞானிகள் பற்றினர் ஆகலின், அவர் பிரா ரத்தம் இதாகிதங்கள் வருவித்துப் பிறப்புக் கேதுவாகும் என் றும் அறிவித்தவாறு காண்க.

(கக)

ஒருவர் செய்தவினை மற்றொருவரைச் சாராமையான், அவர் செய்தவினை அவரைச் சாராதிருப்பது எங்ஙனம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

சூதிக்கில்லை துக்கஞ் சுடுகாடு சொர்க்கம்
மகத்துக்குஞ் சொர்க்கநர காய்ந்தார் - சுகிப்பதுவு
மத்துவி தாநந்தர்க் காகார மற்றது
பத்திசெய்வார்க் கேற்கும் பயன்.

(உரை.) சுகிக்கு துக்கம் இல்லை சுடுகாடு சொர்க்கம் அகத்தக்கும் சொர்க்கம் நரகு ஆய்ந்தார் சுகிப்பதுவும் அத்து வித ஆநந்தர்க்கு ஆகாரம் அற்றது—பரமசுகமே வடிவா யிருப் போர்க்குத் துக்கம் என்பதில்லை, (துக்கம் இன்மையால் சுந மும் இன்ற, இது சுத்தமாகிய இடம் என்னும் கருத்துச் சிறி து எழினும் அதுவே நரகமாய்த் தோற்றலின், அசுத்தமாயுள்ள) சுடுகாடே அவர்ச்சுச் சுவர்க்கம், (அஃதன்றித் தாம் ஆநந்த வடிவா யிருத்தலே சுவர்க்கம் எனவும், தேகம் தாம் என்று சிறிது எழும் கருத்தே நரகம் எனவும், புறத்திற்குச் சொர்க்க நரகு ஆய்ந்தாற்போல்) அகத்திற்கும் சொர்க்க நககாய்ந்தார், (அஃதன்றி அவர்) அறுபவிப்பதும் (அத்துவிதாநந்தமேயாம், இங்ஙனம் இருந்த) அத்துவிதாநந்தர்க்கு அவ் வாகாமிய வினை புசிப்பற்று நின்றது; (இங்ஙனம் அவர்க்குப் புசிப்பற்று கின்றால் அவ் வினைதான் எவ்விடத்துச் செல்லும் எனின்),

பத்தி செய்வார்க்குப் பயன் ஏற்கும்—அவர்மேல் அன் பாய் இதஞ்செய்வோர்க்கும் (வெறுப்பாய் அகிதஞ் செய்வோர்க்கும்) அவ் விருவினைப் பயன்களுஞ் சாரும் (என்று அறிதி).

(குறிப்பு.) ஆகந்தமே வடிவா யிருத்தலின் ததுவில்லை, அவ் வடிவில் தற்போத மின்மையால் கரணமில்லை, சுகாகடே சுவர்க்கமாய்க் காண்டலால் புவனமில்லை, அவ்வாநந்தத்தையே அதுபவித்தலால் போகமில்லை, இங்ஙனம் தது கரண புவன போகங்களை எல்லாம் கடந்து நின்றோரை அவ் வினை சாரமா ட்டாமையின் “ஆகாரமற்றது” என்றார்.

தேகத்தை உடையவனைத் தேகி என்றாற்போலச் சுக வடிவா யிருந்தோரைச் ‘சுகி’ என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் சிவாநந்தாதுபவர் ஆக வின், அவரை வீணைகள் சாரா என்றும், அவர்க்கு இதாகிதங்க ளைச் செய்வோரிடத்தே அவை சாருமென்றும் அறிவித்த வாறு காண்க. (கஉ)

இங்ஙனம் இருந்த ஞானி அடைந்த பேரின்பத்துக்கு உவமை யாது எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அரிபிரம ரிந்திரர்க ளாதிசுளார் தானச்
சரிவிரத்த னின்பத்தைச் சாற்றிற் = பரமசிவன்
ருனே சரிமீட்டுச் சாற்றுகின்றான் ருன்சரிவே
ருனாரை வேதமறி யா.

(உரை.) அவ் விரத்தன் இன்பத்தைச் சாற்றின் அரிபிர மர் இந்திரர்கள் ஆதிசுளார் சரி—அவ் விரத்தன் இன்பத்திற் குவமை சொல்லுமிடத்து, அரி பிரமர் இந்திரர் முதலிய தேவர் களது இன்பமெல்லாம் ஒன்றாகக் கூட்டின் சரி;

பரமசிவன் தானே சரி மீட்டுச் சாற்றுகின் தான் தான் சரி வேறு ஆனாரை வேதம் அறியா—(அஃதன்றி) பரமசிவனது பரிபூரணந்தந் தானே சரி, பின்னுஞ் சொல்லுமிடத்துத் தன் இன்பத்திற்குத் தன் இன்பமே சரி, (இங்கனம் எப்பொருள்கட்டுங்) வேறாய் நின்றடைந்தார் (இன்பத்தை)வேதங்களும் இவ்வளவென்று அளவிட்டறிய மாட்டா.

(குறிப்பு.) பரமசிவனது பரிபூரணந்த மெல்லாம் தாமா கிரின்று அதுபலித்தலின், “பரமசிவன் தானே சரி” என்றும், தன் இன்பம்போல் மற்றியாவர்க்கும் இன்மையால், “தான் தான் சரி” என்றும், அவ்விற்பமும் தாமாகாது, அதனை அது பலிப்போரா யிருத்தலின், “வேறானாரை” என்றுங் கூறினார்.

இன்பத்திற் குவமை கூறினமையான் அவர் சரி என்றதை அவரதின்பஞ் சரிமென்று கூறப்பட்டது, அஃது ஆகுபெயர்.

தான் - அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகளது இன்பப் பெருமை கூறியவாறு காண்க. (நா.)

சாலோக மாத் தருஞ்சைவ சித்தாங்கி
பாலேகம் பார்க்கப் பணியுமவன் - மேலே
யுருகித் திருவுளத்துக் குற்றபணி செய்வார்
பெருமைக்கே துண்டோ பிற.

(உரை.) சாலோகம் ஆகி தரும் சைவ சித்தாங்கி பால் ஏகம் பார்க்கப் பணியும் அவன் மேலே—(தன்னைவந்து அடை

ந்தோரது பத்தி பணிவிடைக் கேற்ப அவர்க்குச்) சாலோக சாமீப சாருப மாகிய பதமுத்திகளையுங் கொடுக்கும் சித்தாந்த ஞானிபால் ஏகமா யிருந்த மெய்ப்பொருளை அறியும்பொருட்டு (வந்து மனமொழி மெய்களான் வணங்கும் அதிபக்குவன் மேல்;

உருகித் திருவுளத்துக்கு உற்ற டணி செய்வார் பெருமைக்குப் பிற ஏது எண்டோ—(பேரன்பு வைத்து) உள்ளுருகி அவனது திருவுளத்துக்கு ஏற்ற பணிவிடைகளைச் செய்வோரது பெருமைக்கு (மேலாய பெருமை) பிறிது யாதண்டு?

(குறிப்பு.) வந்தடைந்தோர் பக்குவா பக்குவங்களை அறிந்து, சரியையாதிகளை வருவித்து, சாலோகாதி புத முத்திகளைக் கொடுப்பதும், அதிதிவிர பக்குவனாய் வந்தோனுக்குத் தற்போதத்தைக் கொடுத்து நிரதிசய விற்பத்தைக் கொடுப்பதும், மற்றைச் சமயங்களில் இன்மையால், “சாலோகமாதி தருஞ் சைவசித்தாந்தி பாலேகம்பார்க்கப்பணியுமவன்” என்றார்.

இங்ஙனம் இருந்த சித்தாந்தியைப் பணியுமவனைப் பணிவோர்க்கும் அம் முத்தியின்பம் உண்டாமாகலின், “உற்ற பணி செய்வோர் பெருமைக்கே துண்டோபிற” என்றார்.

இச் திருவெண்பாவால் சித்தாந்த ஞானம்போலே வேறுஞானம் இன்றென்பதும், இந்த ஞானம் பெற்றோரை வழிபடுவோர் பெருமையே பெருமையென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க.

(ருசு)

கால முடன்றேசந் திக்குக் கருமமுடற்
கோலஞ் சமயங் குறிப்பறிதல் - சீலந்
தலையோடு போனவுயிர் தான்போலத் தன்னோ
டிலையாஞ் சிவனே யிவன்.

(உரை.) காலமுடன் தேசம் திக்குக் கருமம் உடல்கோ
லம் சமயம் குறிப்பு அறிதல் சீலம்—(இன்னகாலத்து இன்ன
விரதஞ் செய்வதென்னும்) காலமும், (காசி முதலியன நல்
லன மற்றையன தீயன என்னும்) தேசமும், (இன்னதிக்கு
நன்று இன்னதிக்குத் தீது என்னும்) திக்கும், (இன்னகருமஞ்
செய்வது இன்னகருமந்தவிர்வது என்னும்) கருமமும், உட
லில் (சமைந்த) வேடங்களும், (அவ் வேடங்கட்குரிய) சமயங்
களும், (அச் சமயங்கட் குரிய கடவுளரை இங்ஙனம் இருப்பா
ரெனக் குறிப்போடு தியானிப்பதாய்) குறிப்பறிதலும், (இன்ன
சாதிக்கு இன்னது ஆசாரமென்று செய்யும்) சீலமும், (ஆகிய
இவைபெல்லாம்),

தலையோடு போன உயிர் போலத் தன்னோடு இலை ஆம்
சிவனே இவன்—தலைபோனவிடத்து (அதனோடும்) போன
உயிர் போல, (தற்போதம் இறந்தவிடத்து) அதனோடும் நீங்
கும், (ஆகவின் மௌநாநந்தமாயிருந்த) சிவனே இவனும்.

(குறிப்பு.) கை கால் முதலிய உறுப்புக்கள் போனவிடத்
தும் இருந்த உயிர் தலையோடும் போனதுபோல, போதம்
சிறிது இறந்தவிடத்தும் இருந்த கிரியைத் தொழில்கள் அது
முற்றும் இறந்த விடத்து அதனோடும் நீங்கும் ஆகவின், அங்

கனம் உவமை கூறினார். அவற்றைச் செய்தவன் இறந்தமையால் இவனாற் செய்யப்படும் அவையும் இவ என்பதுங்காண்க.

மௌநாநந்தமாயுள்ள சிவனே அடைந்தவன் மௌநாநந்தியாகலின் 'சிவனே யிவன்' என்றார்.

தான் - அசை.

(நடு)

இங்ஙனம் அவர்க்கு விதிவிருத்தங்கள் இல்லையென்று நீர் கூறிபது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத்
தேவாரங் காலந் தியானமறம் - பாவம்
விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு வேதா கடங்க
ளதிசயிக்கு மேலுரைப்பா ரார்.

(உரை.) சாவே பெரு நோன்பு ஆய்ச் சந்து அற்ற சத்தியர்க்குத் தேவாரம் காலம் தியானம் அறம் பாவம் விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு—(தற்போதம்) இறப்பதே பெருந்தவமாய்க் கொண்டு (அதனைக் கெடுத்துச் சிவத்தோடும்) இரண்டறக் கலந்த சத்திய ஞானிகட்குத் தேவாரமுதலிய தோத்திரங்களை ஒதலும், காலா காலங்கள் (அறிந்து சிவாலயங்களிற் சென்று பணிதலும்) (ஒரோர் பாவனையைக் கருதித்) தியானித்தலும், (சிவபூசையாதி) புண்ணியங்களைச் செய்தலும், (இவை அன்றி) பாவங்களைச் செய்தலும் ஆகிய இவ் விதி விருத்தங்க ளுள் என்று சொல்வதற்கு;

வேத ஆகமங்கள் அதிசயிக்குமேல் ஆர் உரைப்பார்—வேதங்களும் ஆகமங்களும் அதிசயிக்கும் எனின் அவற்றிற்குமேல் மற்றியாவர் சொல்வார்?

(குறிப்பு.) போதம் சிறிது எழினும் அதனைக் கெடுத்துச் சிவத்தோடும் கலந்திருப்பதே அவர்க்குச் சகல நோன்புகளும் ஆகவின், “சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத்தியர்” என்றார். அங்ஙனம் செய்வதே நோன்பாய்க் கொண்டோர்க்கு அதற்குமேல் மற்ற நோன்பொன்றும் இன்மையான் அவர்க்கு விதிவிருத்தம் இலவாயின்.

“வேதாகமங்க ளதிசயிக்கும்” என்றதனால் அவற்றான் விதிவிருத்தம் அறிவோர்க்கு வேறு சொல்வதற்கு இடமின்மையான், “மேலுரைப்பாரார்” என்றார்.

விதியாவது வேதாகமங்கள் சிவபூசாதிகளைச் செய்க என்று கூறுவது. விருத்தமாவது மதுபானாதிகளை விடுக என்று கூறுவது.

இவை யிரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிகட்கு விதிவிருத்தங்கள் இல் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ஈசு)

மோனிகளைப் பார்த்திமையா மோகமும் வெண் டிங்கமேனி யழகெழுதா மேற்பத்தி - யான [ண்பதுமா தனன்கண்ணும் பாணுவும்போற்றாநெயெதிராகுஞ் சொப்பனத்தி லும்.

(உரை.) மோனிகளை இமையா பார்த்து மோகமும் வெள் றிங்கள் அழகு எழுதா மேனி—(அந்த ஞானிகள் தம்

மைப்போல் சுகாதீத முத்தியைப் பெறும்பொருட்க்ப் புறத்து
 நின்ற போதத்தை உள்ளடக்கி இதனைக் கொடுப்பதே வீரதமா
 ய்க் கொண்ட) மௌனிகளை இமையா நாட்டத்தோடும் பார்
 த்து (இவர்மேல் வைத்த) மோகமும், (உத்தாளனத்தால்) வெ
 ண்டிங்கள் போலும் வினக்காரின்ற அழகெழுதக் கூடாத
 (அவரது) திருமேனியும்;

மேல் பத்தி ஆன பதுமாதனன் கண்ணும் பாணுவும்போ
 ல் தான் ஆய்ச் சொப்பனத்திலும் எதிர் ஆகும்—பிரமனது
 நான் முகங்களினும் மேன்மைபெறு பந்திபோல விளங்குவ
 தான் எண்கண்களும், (அக் கண்கட் கெதிர்தோன்றும்) பாணு
 வும்போல், (யான் கருதா திருப்பினும்) அவைதாமாய் வந்து,
 சொப்பனத்தினும், சாக்கிரத்தினும், (என துளக் கண்ணிற்
 கும் முகக் கண்ணிற்கும்) எதிரே விளங்குவதாம்.

(குறிப்பு.) சுகாதீத முத்தியை அடைந்த ஞானிகட்கு
 ஞானசாதகரைக் கண்டால் பாசங்களை எல்லாம் கடந்து இவ்
 வளவு வந்தாரென்று, அவர்மேற் சந்தோஷமும் பிறக்குமாக
 லின், “மோனிகளைப்பார்த் தீமையாமோகமும்” என்றார்.
 “யான் பெற்றபேறு பெறுக இவ் வையக” மென்பதும் அது.

பதுமாதனன் இமையா நாட்டத்தையும், அதற் கெதிர்
 தோன்றும் பாணுவையும், உவமை கூறினமையான், அவர்
 மேல் வைத்த மோகத்தையும், அவரது திருமேனியையும் தம
 துளம் மறவா தென்பதாயிற்று.

எனதெனும் பெயர் எஞ்சிநின்றது.

சொப்பனத்திலும் என்ற உம்மையால் சாக்கிரத்தும் என்று வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் எமக்கும் இங்ஙனம் இருக்கும் என்று ஞானிக ளருமை அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௭)

உருகு பரமசுக வுல்லாச நோக்குந்
திருமுகமும் புன்முறுவற் றேசுந் - திருநீ றும்
தற்பாவ மாண்ட சரீரத்தி லோர்சாத்து
மற்றே வெறுமனழ காம்.

(உரை.) உருகு பரமசுக உல்லாச நோக்கும் திருமுகமும் புன்முறுவல் தேசும் திருநீறும்—உள்ளுருகப் பண்ணரின்ற பரமசுக உல்லாசத்தோடுங் கூடிய திருநோக்கமும், (அவ் வின் பக் களிப்பால் தெய்வத்தாமரை மலர்ந்ததபோல விளங்கா ரின்ற) திருமுகமும், (அவ் வின்பம் பொங்கி மேன்மே லெழ லால் தோன்றும்) மந்தகாசப் பிரகாசமும், (திருமேனி முழு தும் பூசுவதாகிய) திருவெண்ணீர் றழகும்,

தற்பாவ மாண்ட சரீரத்தில் ஓர் சாத்தும் அற்றே வெறு மன் அழகு ஆம்—(பஞ்சபூத குணங்களாகிய) தற்பாவம் இற ந்துநின்ற திருமேனியில் (கூடியும் கூடாதிருந்த ஞானிகளது திருமேனியில் தோற்றும், அவை அங்கனம் தோற்றுவன அன்றி, அவற்றான் அவர்க்கு) யாது சிறப்பும் இன்று, அவை வானா தோற்றும் அழகுகளாம்.

(குறிப்பு.) ஆனந்தம் தோன்றும்போது உள்ளம் வெக்குரு கத் தோன்றும் ஆகலின், “உருகுபரமசுகம்” என்றும், சடசித்

துக்களாயுள்ள பொருள்களெல்லாம் அவர்க்குச் சுகசொருப
மாய்த் தோற்றும் ஆகலின், அவர்நோக்கை “பரமசுகவுல்லாச
நோக்கு” என்றுங் கூறினார்.

* “* * வினையேன் மனத்துத்

தேனையும் பாஷையுங் கன்னலையு மமுதத்தையுமொத்

துனையு மென்பினையு முருக்காரின்ற வெண்மையனே”

என்பதும் அது.

“பூநாளுந்தலைசுமப்ப” என்றதுபோல் தோற்றும் என்
பதைச் சாத்தும் என்று அருமை தோன்றக் கூறினார்.

உல்லாசநோக்கு முதலியன அவர் கருத்தாய்த் தோற்
ருது இயல்பாய்த் தோற்றவின், “அற்றே வெறுமனழகாம்”
என்றார்.

வெறுமன் என்பது கிராமியச்சொல்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகளைப் புகழ்ந்து கூறிய
வாறு காண்க. (நஅ)

வாடன் மணம்போல் வருந்தா வயிராக்யத்
தோடு மெலிந்த வுடம்புடனே - கூடார்
நிருவிடயா நந்தசுக நீங்காத நோக்குந்
திருமுகமு மென்னைவிடா தே.

(உரை.) வாடல் மணம்போல் வருந்தா வயிராக்யத்
தோடு மெலிந்த உடம்புடனே கூடார்—வாடற்பூவின் மணம்

* திருவாசகம்: நீத்தல்விண்ணப்பம்—21.

சிறிது தோன்றுதல்போல் (சிறிது தோன்றும் பிராரத்த வாசனையோடும் போதத்தால்) வருந்திச்செய்யாத பாச வயிராக்கியத்தோடும் தளராதின்ற திருமேனியுடனே கூடியிருந்துங் கூடாராகிய ஞானிகளது,

நிருவிடய ஆநந்தசுகம் நீங்காத நோக்கும் திருமுகமும் என்னை விடாது—நிருவிடயமாய்த் தோற்றும் ஆநந்தமாகிய சுகம் (உட்போல் புறத்தும்) நீங்காத(அவ்வாநந்தத்) திருநோக்கும், திருமுகமும், என துள்ளத்தை எப்போதும் விட்டி நீங்கா.

(குறிப்பு.) “வாடன்மணம்போல்” என்ற உவமையால் சிறிது பிராரத்த வாசனையோடும் என்பது வருவிக்கப் பட்டது.

வருந்திச் செய்யும் போதம் உடையாரது வயிராக்கியம் போல் அன்றி இவர்க்கு இயல்பாய்த் தோற்றவின், “வருந்தா வயிராக்கியம்” என்றார்.

விடயாநந்தம்போல் எதிரீடற்ற இடத்தில் தோற்றவின், “நிருவிடயாநந்தம்” என்றார்.

ஏ - அ.ச.

இத் திருவெண்பாவால் அவரது அருமை கூறியவாறு காண்க. (நக)

ஆயின், இந்த ஞானிகட்குப் பெயர் யாது எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரிபே
ரத்துவிதி பேகாந்தி யாநந்தி - சுத்தன்

துரியனவ தூதன் துறவிசிவ யோகி
நிருவாணி யென்விரத்த னென்.

(உரை.) தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரி பேர்—
முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய போர்வை சரிந்த அதனால்
திகம்பரியா யிருந்த ஞானியினது பெயர் (சொல்லுமிடத்து),

அத்துவிதி ஏகாந்தி ஆந்தி சுத்தன் துரியன் அவதூதன்
துறவி சிவயோகி நிருவாணி என் விரத்தன் என்—(சிவத்தோ
டும் அத்துவிதமா யிருத்தலின்) அத்துவிதி யென்றும், (அந்ந
னம் அத்துவிதமா யிருப்பினும் தான் அச் சிவ மாகாமையான்)
ஏகாந்தி யென்றும், (பூரணந்த மெல்லாம் தானாய் நின்று
அதுபவித்தலின்) ஆநந்தி யென்றும், (மலத் திரயங்களை நீக்கி
நிற்றலால்) சுத்த னென்றும், (மேலாய பொருளை அடைந்
தோ னாகலின்) துரியனென்றும், (வர்க்குச்சிரமங்களைக் கடந்து
நிற்றலான்) அவதூதனென்றும், (தேகாதி பிரபஞ்சங்க ளெல்
லாம் துறந்து நிற்றலால்) துறவி யென்றும், (மற்றொன்றோ
டுங் கூட்டர வின்றிச் சிவத்தோடும் கூட்டரவா யிருத்தலின்)
சிவயோகி யென்றும், (அத்துவா ஆறையுங் கடந்து நிற்ற
லான்) நிருவாணி யென்றும், (அச் சிவத்தோடு அத்துவிதமாக
இருக்கின்றே னென்னும் வாசனையும் இறந்துபோ யிருத்த
லின்) விரத்த னென்றும் நீ சொல்லுதி.

(துறிப்பு.) உடம்பைப் போர்த்துகின்ற நீங்கிய போர்வை
போல் உயிரைப் போர்த்து நின்று நீங்கினமையால், “தத்துவத்
தின் போர்வைசரிந்த” என்றார். அஃதன்றிப் பூதகஞ்சகம்—பி

கிருதிகஞ்சகம் - கலாதிகஞ்சகம்-வயிந்தவகஞ்சகம் - சத்திகஞ்சகம் என்னும் இப் பஞ்ச கஞ்சகங்களையு நீக்கிவின்ற ரெனினு மாம்.

அத்துவிதி யென்றதாதி இக் குணங்களெல்லா முடையா னாகலின் இப் பெயர்களெல்லா மவற்றரித்தாயின. (௪0)

இங்ஙனம் அகத்து ளாசையற்றுத் துறந்தோரையும் அக த்து ளாசை யிருக்கத் துறந்தோரையும் எங்ஙன மறியலா மெ னின், மேற்கூறுகின்றார்.

அடங்கத் துறந்தார்க்கு மாசையறப் பாவித் தொடும்பக் குவந்தெரியா தோகோ - மடந்தேடிப் பிச்சையாய் மூலையிற் பெண்பேச்சாய் வரினடைக்கைக் கிச்சையாய்க் கைக்கெதிரீட் டும்.

(உரை.) அடங்கத் துறந்தார்க்கு மாசையறப் பாவித்தொடும் பக்குவந் தெரியாது ஒகோ—அகத்து ஆசையிருக்கப் புறத்து ஆசை யறப் பாவித்து அடங்கத் துறந்தாரையும், இயல்பாய் அக த்து ஆசையற்று அடங்கத்துறந்தாரையும் அவரோடு நிகழும் பக்குவா பக்குவங்களினாலே ஒகோ தெரியாதோ? அஃதெங் னனமெனின்,

மடந்தேடிப் பிச்சையாய் மூலையிற் பெண் பேச்சாய் வரினடைக்கைக் கிச்சையாய்க் கைக்கெதிரீ டீட்டும்—அவர் நற்பிச்சையிடும் மடந்தேடிச் சென்று பிச்சை ஏற்பதாய், (புதிய) மருமகப் பெண் மூலைக்கண் இருந்து (மெல்லெ னப் பேசும்) பேச்சுப்போல் (தமக்கென ஓர் ஒடுக்கம்பற்றி அதனுள் இருந்து மாரிசத்தோடு மெல்லெனப்) பேசுவதாய்,

(இவர் பெரியரெனக் கருதிப் பிறர் அன்ன வத்திர முதலிய நடைக்கை கொடு) வரின் அந் நடைக்கைக்கு இச்சையாய் அவர் கொடுக்குங் கைக்குத் தமது கையை எதிரீட்டி வாங்குவர், (இவர்க்கு எல்லா மனைதோறஞ் செல்வதேயன்றி ஓர் மடந்தேடிச் செல்வதும் ஓ ரொடுக்கம்பற்றி யிருந்து மாரி சமாய்ப் பேசுவதும் தாம் இருக்கும் இடத்துப் பிறர் அன்னாதி களைக் கொடுவரின் அவற்றை இச்சித்து வாங்குவதும் இல்லை ஆகலின், அவரது பக்குவமும் இவரது பக்குவமும் தாமே தெரியும் நீ அறிதி.)

(குறிப்பு.) “ஆசையறப்பாவீத் தடங்கத் துறந்தார்க்கும்” என்றமையான், அங்கனம் பாவியாது இயல்பாய்த்துறந்தாரை என்பது வருவிக்கப் பட்டது.

அடங்கத் துறத்தல் மனைவி முதலிய பற்றுக்களை எல்லாம் ஒருங்கே விடுத்தல். அடங்கத்துறந்தார்க்கும் என்னும் நான்காம் வேற்றுமையை இரண்டாம் வேற்றுமையாகக் கொள்க.

“தெரியாதோ” என்பது தெரியாதென்று ஒகாரந் தொக்கு நின்றது.

மடந்தேடிப் பிச்சையாய்க் கைக்கெதிர் நீட்டுமென்று அவரது நடை கூறினமையால், அதற் கெதிர் மறையாய் இவரது நடை வருவிக்கப் பட்டது.

ஒருவருக்குச் செல்வம் வரின் அதனை நடைக்கை என்பதுபோல், பிறர்வந்து அன்னாதினைக் கொடுப்பதனை நடைக்கை என்றார். (சுக)

ஆயின், அகப்பற்று அற்றார் துறப்பதே அன்றி, அகப்பற்றுடையார் துறக்கலாகாதோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்குங் கப்பல் [வன்
பொருளடுத்தாற் றோன் றும் பொய்ப்போதம்-விருதின
வெற்றிக் குதிகுதித்தோன் போல்வேண்டும் விட்டது
பற்றுமதிற் சிக்கெனநிற் பாய், [பின்

(உரை.) கப்பல் கரை அடுக்க வந்தால் திரை அலைக்கும்
கும் பொருள் அடுத்தால் தோன்றும் பொய்ப்போதம்—(அலை
அலைக்கும் கரைகடந்து சென்று கடலின் நடுகின்ற) கப்பல்
(மீட்டும்) அக் கரையடுக்கவந்தால் (அக் கப்பலை) அலை அலை
க்கு மாறுபோல, (விடயங்களைத் தறந்து சென்று துறவின்
கண் கின்ற நீ மீட்டும்) அவ் விடயங்களை அடுத்தால் பொய்யா
கிய அவ் விடயபோதந் தோன்றி அறிவை அலைக்கும், (ஆக
வின்),

விருதினவன் வெற்றிக் குதிகுதித்தோன் போல் வேண்
டும் விட்டது பின்பற்றும் அதில் சிக்கெனநிற்பாய்—(தன்பகை
வனைச் சயங்கொண்டால் அன்றி விடேனென்னும்) விருதி
னோன்போலும், (ஒருவரோடு வாதுகூறி) வெற்றிக்குத் துரவு
தாவினோன்போலும், (நீயும் பிடித்த துறவை முற்றுஞ்) சாதி
க்கவேண்டும், (அதனை விடாது சாதிக்கவேண்டின், விடயங்
களை யடாதே, அடுத்தால் முன்னர் நீ) விட்ட பற்றுக்க ளெல்
லாம் இப்போதும் வந்து பற்றும், (இவை உன்னைப் பற்றாது
அகலும்படி அத் துறவின்கண்) உறுதிப்பட நிற்பி.

(குறிப்பு.) கரை அடாது கடலின் நடுகின்ற கப்பலை அலை அலைபாதுபோல, விடயங்களை அடாது துறவின்கண் நின்றோரை விடயபோதம் அலையாதென்பது இவ்வுவமைக் குறிப்பாற் காண்க.

விருதினோனுக்கு எவ் விதத்தானும் தன் பகைவனைச் சயங்கொள்வதே விருது, கூடாதாயினும் அவனோடும் பொருது இறத்தலே விருது; அதுபோல், துறவினோனுக்குத் தன் பகை என்னும் மாயைப் படைகளாகிய முப்பத்தாறையுங் கடந்து வீடடைதலே துறவு. அங்கனங் கடக்கக் கூடாதாயினும் அதனைக் கடத்தற் கேதுவாய சத்த வாசனையோடு நின்று இறத்தலே துறவு, ஆகலின், “விருதினவன்” போல் என்றும்;

வெற்றிக்கு அறுபதடித்தூரவு தாவத் தொடங்கினோன் அறுபத் தோராமடி தாவினான் எனின் அதுவெற்றி, அது தவறின் வெற்றியும் இழந்து அத் தூரவினும் வீழ்வன்; அதுபோல, விடயங்களைத் துறக்கத் தொடங்கினோன் அவ் விடயங்களையும் துறந்து தற்போதத்தையும் துறப்பதே துறவு, அங்கனஞ் செய்யாது அவ் விடயங்களைச் சாரின் அத் துறவினான்வரும் பெருமையும் இழந்து பிறப்பினும் வீழ்வன். ஆகலின், “வெற்றிக்குதிருதித்தோன் போல்” என்றங் கூறினார்.

“தத்துவத்தின் போர்வை” என்னுந் திருவெண்பாமுதல் இவை மூன்று திருவெண்பாவானும் ஞானிகளது பெயரும் தரமும் துறந்ததைச் சாதிபாது மீட்டிம் சாரலாகாதென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சஉ)

எட்டாம் அதிகாரம்.

அருளவத்தைத் தன்மை

மு ன் று ம்.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

வாதவினமாண்டார் தன்மை.

குடும்பத்தோடுங் கூடியிருந்து ஞானம்பெற்று அக் குடும்ப வாதனை மாண்டு நின்றார் தன்மை கூறினமையால், இவ் வதிகாரத்திற்கு வாதனைமாண்டார் தன்மை என்று பெயராயிற்று. துறவிகளா யிருந்து ஞானம்பெற்றோரும், அன்றிக் குடும்பிகளா யிருந்து ஞானம் பெற்றோரும் உளராகவின், அவ்வதிகாரத்தின் பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டது.

ஞானம் இல்லாவிடினும் வைராக்கியத்தால் வீட்டுநெறி அடையலாகாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

ஞான மில்லாத வைராக்கி நன்றல்ல
கானவர்க்கு நோவினர்க்குங் கள்ளர்க்கு - மானதுலெ
னெந்நிலைக்கே நின்றாலெனெவ்விடயத் தேய்ந்தாலென்
றன்னிழப்பே யின்பாந் தலம்.

(உரை.) ஞானம் இல்லாத வைராக்கி நன்று அல்ல கான வர்க்கும் நோவினர்க்கும் கள்ளர்க்கும் ஆனதுஎன்—(அகத்துப் பரிபூரண) ஞானம் இல்லாதார் (புறத்துச் செய்யும்) வயிராக் கியம் நன்றல்லவாகும், அஃது எவ்நனம் எனின், மலை கானி ல் சஞ்சரிக்கும்) வேடர்களுக்கும், வீடா நோயினர்க்கும் (பொ

ருள் திருடும்) கள்வர்க்கும் (வைராக்கியம்) உண்டாவது என்னை? (ஆகலின், இவரது வைராக்கியத்தோடு அவரது வைராக்கியம் ஒக்கும்);

என் நிலைக்கே நின்றால் என் எவ் விடயத்து ஏய்ந்தால் என் தன் இழப்பே இன்பு ஆம் தலம்—(அகத்துப் பரிபூரண ஞானம் உடையார் அரசரிமை முதலியன உலக வியாபாரங்களில்) யாது நிலையில் நிற்பினும் என்னை? (வனிதாதி விடயங்களில்) யாது விடயங்களோடு கூடியிருந்தாலும் என்னை? அந்நிலையும் அவ் விடயங்களும் இவர்க்கிடமும் அன்று இன்பமும் அன்று தற்போத இழப்பே இடமும் இப் போத இழப்பில் தோன்றும் இன்பமே இன்பமும் ஆம்.

(குறிப்பு) தழை உடுத்தல், மூலபலங்களைப் புசித்தல், இராப்பகல் கானிற் சஞ்சரித்தல், பணி மழை வெய்யில் காற்று களைப் பொறுத்தல் முதலியன கானவர் வைராக்கியம்; வனிதாதி விடயபோகங்களைத் துறந்திருத்தல் விடா நோயினர் வைராக்கியம்; பகைவர்க்கு அச்சம் இன்றித் தம் உடலை இசுழ்ந்து இருளிற்சேறல் முதலியன கள்வர் வைராக்கியம்; இவரது வைராக்கியங்களால் போத இழப்பும் இன்டமும் இன்றாயின போல், அவரது வைராக்கியத்தானும் போதவிழப்பும் இன்பமும் இன்றாகலின். அவரது வைராக்கியத்தை இவரது வைராக்கியத்திற்கு உவவம் கூறினார்.

அகத்துப் பரிபூரண ஞானம் உடையார்க்கு யாது நிலையில் நிற்பினும் யாது விடயங்களைப் புசிப்பினும், அவற்றை அந்

தப் பரிபூரண ஞானத்தால் பார்த்தழித்தலின், அவற்றோடும் தாக்கற்று சிற்பதும், இங்ஙனந் தாக்கற்று நின்றலால் போத இழப்பும் இப் போத இழப்பால் பேரின்பமும் உண்டாம் ஆக வின், “எந்நிலைக்கே நின்றாலென் எவ்விடயத் தேய்ந்தாலென் தன்னிழப்பே யின்பாந்தலம்” என்றார். அஃது அன்றி, விடய இன்பத்திற்கு ஏதுவாய் உலக வியாபாரங்களைச் செய்வார்போல், இவர் யாது நிலையில் நின்றார் எனினும் அதனுள் தாக்கற்று நின்று சொரூப இன்பத்திற்கு ஏதுவாய் தற்போத இழப்பைச் செய்வா ரென்பதும், அவ் விடய இன்பங்களைத் தாம் அற்று அதுபவித்தால் அவற்றை அதுபவிக்குந் தோறும் தாம் அற்ற விடத்து உண்டாம் பேரின்பம் மேலிடுமே அன்றி, அவ்வின்பம் ஓர் பொருளாய் அவர்க்குத் தோற்றாதென்பதுங் காண்க.

“தன்னிழப்பே யின்பாந்தலம்” என்றமையான், அந் நிலையும் அவ் விடயமும் இடமும் இன்பமும் அன்றென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

“வைராக்கியமென்பது” வைராக்கி என்று கடைகுறைந்து நின்றது. (சு)

ஞானம் பெறுவோர்க்கு இவ்வாழ்ச்சையைத் துறக்க வேண்டாவோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

எல்லாச் சமயங்க ளாந்துதிக்கு மில்லறத்தி
னில்லாம னீத்தாரென் னீத்தாலென் - புல்லறிவைத்
தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்ற
ராகிற் பிறப்பறுக்க லாம்,

(உரை.) எல்லாச் சமயங்களும் துதிக்கும் இல் அறத்தில் நில்லாமல் நீத்தார் என் நீத்தால் என் — சமயங்களெல்லாம் இது நன்று நன்று புகழ்ந்து கூருகின்ற இல்வாழ்க்கையில் நில்லாமல் இதனைத் துறந்தார் (இத் துறவிற்குத் தகுமென) மற்றியாது துறந்தாலும் என்னை, (இத் துறவினாற் பிறப்பறுக்கக் கூடுமோ)?

புல் அறிவைத் தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்று அற்றார் ஆகில் பிறப்பு அறுக்கல் ஆம்—(தற்போதம் கருவிப்போதங்கள் ஆய) புல்லறிவை (ஞானகுருவால்) நன்றாய் விசாரித்தறிந்து (அதனைக்கெடுத்து) சிவத்தோடும் இரண்டறக் கலந்து, (அச் சிவத்தோடும் கலந்திருக்கின்றோம் என்னும்) வாசனைப்பற்றும் அற்றார் எனின் (அவர்க்கே) பிறப்பறுக்கலாம், (மற்றையர்க்குக் கூடாது).

(குறிப்பு.) சமய நூல்களெல்லாம் இல்லறத்தையே மேம்பாடாகக் கூறுதலின், “எல்லாச் சமயங்களுந் துதிக்கு மில்லறத்தை” என்றார்.

* “அறனைப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயி னன்று”

என்பதும் அது.

“நீத்தாரென்னீத்தாலென்” என்றது அவ்வில்வாழ்க்கையைத் துறந்த பின்னரும், உடலொறுத்தல், ஊண்வெறுத்தல், உடை துறத்தல், ஊரொடுக்கந் துறத்தல் முதலியன துறந்து நிற்றலெனக் கொள்சு.

“புல்லறிவைத் தீரத்தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்றாராகிற் பிறப்பறுக்கலாம்” என்றமையால், இங்ஙனம் தெளிந்து பற்றறுதி உடையார் இல்லறத் துறவறங்களிற் நின்றாலும் பிறப்பறுப்பார் என்பதும், இவையில்லார் யாது துறந்தாராயினும் பிறப்பறார் என்பதுங் காண்க. தற்போதம் கருவிப்போதம் இரண்டும் புல்லறிவு ஆகலின், பொதுப்படப் “புல்லறிவு” என்றார். தீரத்தெளிதல் அவற்றை உள்ளபடி அறிந்து கெடுத்தல்.

மனையிழக்கி லோமனது மாறாது மாய்த்த
தனையிழக்கி லோசிவனைச் சார்ந்தங் - கனுபவிக்கை
போகா ததுபோகிற் பூரணமாம் பூரணந்தா
னாகா திருப்பதெவர்க் காம்.

(உரை.) மனை இழக்கிலோ மனது மாறாது மாய்த்த தனை இழக்கிலோ சிவனைச் சார்ந்து அவ்ரு அனுபவிக்கை போகாது அதுபோகில் பூரணம் ஆம்—(நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான் இவ்வாழ்க்கையைத் துறப்பது துறவன்றோ எனின்), அவ்வில் வாழ்க்கையைத் துறக்கின்(அதன்கண் நின்று அனுபவித்த விடயவாதனை)மனத்தின்கண் மாறாது (எழும் ஆகலின், அது துறவு அன்று; ஆயின், மனத்தை மாய்ப்பதுதுறவோ எனின், மனத்தை) மாய்த்த (தற்போதம் எழும் ஆகலின், அது துறவு அன்று; ஆயின்) தற்போதம் இழப்பதோ (துறவு எனின், அத் தற்போதம் இழக்கில்) சிவத்தை அடைந்து ஆண்டுச் சுகத்தை அனுபவிக்கை போகாது, (ஆகலின், அது துறவு அன்று; ஆயின், சுகப்பே நிழப்பது துறவோ எனின்), அச் சுகப்பேறு

போகில் சிவபூரணத் தானும், (அப்போது இங்ஙனம் சிவபூரணத் தான் ஆனேன் என்னும் வாதனை தோன்றும் ஆகலின், அது துறவு அன்று; ஆயின் இனித் துறவு தான் யாது எனின்),

பூரணம் தான் ஆகாது இருப்பது எவர்க்கு ஆம்—அச் சிவபூரணத் தான் ஆனேன் என்னும் வாதனையு மறந்து நிற் பது துறவு, (இங்ஙனம் சிவபூரணத் தான் ஆகா திருப்பதாய் துறவு) யாவர்க் குண்டாம்?

(குறிப்பு.) 'மாய்த்த' என்பதற்கும் 'தனையிழக்கில்' என்பதற்கும் இடையில் தற்போதம் எழும் என்பது வருவிக்கப் பட்டது.

இவை மூன்று திருவெண்பாவானும் மெய்த்துறவாவது இதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

இவ்வாழ்க்கையோடு கூடியிருந்தும், இத் துற வெய்தி னோரைத் துறவிகளென்று சொல்லப்படுமோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

மாயாபோ கத்தரசாய் வாழ்ந்தாலு மாயணிபோற் றோயா தவரே துறந்தோர்கள் - தோய்வாரேற் றேளும் விதைபோலத் தீர்ந்தவிடத் தேதிரும்பும் வேரொன் றதுவே வினை.

(உரை.) மாயா போகத்து அரசு ஆய் வாழ்ந்தாலும் மா யணிபோல் தோயாதவரே துறந்தோர்கள்—மாயாபோகத்துத்

கெல்லாம் அரசராகி (அப் போகங்களை அதுபவித்து வாழ்ந்தார் ஆயினும், மகத்தாகிய மாணிக்கமணி (ஒன்றோடும் தோயாது நின்றது போல், அவற்றோடும்) தோயாது நின்றவரே துறந்தோரென்று சொல்லப்படுவார்;

தோய்வாரேல் சேரும் விதைபோலத் தீர்ந்த இடத்தே திரும்பும் வேர் ஒன்று அதுவே வினை—(படிகமணிபோல் யாதொன்றோடாயினும்) தோய்வாரெனின், நிலத்துச்சேரும் வித்துப்போல (உடல்) இறந்த காலையில் (நின்று நீங்கிய பற்றின்கண் மீட்டும்) திரும்பும் ஓர் மூலமும் அப் பற்றுடைமையே, வினையென்பதும் அப் பற்றுடைமையே யாம்.

(குறிப்பு.) மாமணி தன்னை அடுத்த வன்னங்களைக் கவராது, தனது பிரகாசத்தை அவற்றின்மேல் வீசினின்றோற்போல, யாது விடயங்கள் வந்தெப்பினும் அதில் தோயாது, தமது ஞானப் பிரகாசத்தை அவற்றின் மேல் வீசி நின்றலான், “மாமணிபோற்றோயாதவர்” என்றும்; உடம்பிற்குப் புறம்பாய பற்றுக்களை ஒழித்து, அவ்வுடம்பாய் நின்றோரைத் துறந்தோர்கள் என்று சொல்வதுபோல, உயிர்க்குப் புறம்பாய கருவிகள் முப்பத்தாறையும் ஒழித்து அறிவாய் நின்றோரைத் “துறந்தோர்கள்” என்றும்; நிலத்திற் சேரும் வித்துப்போல் உடல் இறந்தகாலே நின்ற பற்றின்கண் மீட்டும் உயிர்வந்து அடைந்து உற்பத்தியாகலின், “சேரும் விதைபோல்” என்றும்; உடல் நீங்கும்காலே உயிர்க்கு எந்த வாசனை யிருந்தது அந்த வாசனையோடும் பிறப்பின்கண் மீள்கலான், “தீர்ந்த விடத்தே திரும்பும் வேர்” என்றும், பற்றுள்ள விடத்து வினையும் உளவாகலின் “அதுவேவினை” என்றுங் கூறினார்.

* “அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து”

என்பதும் அது.

“அதுவே” என்பதனைப் பற்றுடைமை எனக்கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் எந் நிலையில் நின்றாலும், அத
னுட் பற்றறுதி உடையோர்க்கே வீடென்று அறிவித்தவாறு
காண்க. (ச)

விடயங்களை அதுபவிப்பினும் அவற்றுட் கூடாரென்றீர்
இதென்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

ஒருகுடைக்கீழ் வாழுகைத் தோர்க்குறும்பு ருண்டோ
வருணிழற்கீழ் வாழ்வா ரறிவு - கருவிகளிற்
போனாலென் சேற்றுத்தூள் போலோ பருந்துநீழல்
போனாற்போற் றோயாமற் போம்.

(உரை.) ஒரு குடைக்கீழ் வாழ் உலகத்தோர் குறும்பு
உணர் உண்டோ அருள் நிழற் கீழ் வாழ்வார் அறிவு கருவிகளில்
போனால் என் சேற்றுத்தூள் போலோ—(பூமியெல்லாம்) ஒரு
குடைக்கீழ் ஆள்வோன் உலகத்து வாழ்வோர்க்குக் குறும்பு
ரால் துன்பம் உண்டாமோ? அதுபோல், (எங்கும் பரிபூரண
மாய் சிந்த) திருவடி நிழற்கீழ் (ஆநந்தச் செல்வத்தோடும்) வா
ழ்வார் அறிவு விடயங்களிற் சென்றாலும் என்னை? (அவ்வறி
விற்கு அவ் விடயங்களான் வரும் மயக்கம் யாதும் இன்ற,
மாயைக்கீழ் வாழ்வார் அறிவுபோல் அவரறிவு) சேற்றுக்குள்
தூள்போல் அழுந்துமோ?

* திருக்குறள்—361.

பருந்துசிறுப் போனாப்போல் தோயாமல்போம்—பருந்தின் சிறு ஒன்றில் தோய்ந்தும் தோயாது போனாப்போல் (அவரறிவு அவ் விடயங்களில்) தோய்ந்தும் தோயாது நீங்கும் (என்று அறிதி).

(குறிப்பு.) ஒரு குடைக்கீழ் வாழ்வார் மற்று யாதோர் ஊருக்குச் செல்லினும், அவ் வனையனது ஆணையால் குறம்பு செய்வாரும், இவரான் வரும் துன்பமும், அவர்க்கு இன்றாயது போல், திருவடிக்கீழ் வாழ்வார் அறிவு விடயங்களிற் சென்றாலும், அத் திருவடிப் பரிபூரணமாய் நின்றவின், இவ் விடயங்கள் மயக்குவதும், தான் மயங்குவதும், இவ்வறிவிற்கு இன்றும் ஆகவின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

பருந்தின் சிறுப் தோய்ந்தவாறே சில்லாது விரைவில் நீங்குதல்போல், அவ்வறிவு விடயங்களில் தோய்ந்தவாறே மயங்காது விரைவில் நீங்கித் திருவடிக்கீழ் நின்றவான், இங்ஙனம் உவமை கூறினார். பருந்தினை அவர்க்கும், அதன் சிறுலை அவரது அறிவிற்கும் உவமையாகக் கூறியவாறு காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் விடயங்கள் அவர் அறிவை மயக்கா என்பதும், அவ் விடயங்களில் அவரறிவு தோயாது என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (டு)

நெய்யுண்ட நாயென்ன நீரி னிழலென்ன
மையுண்ட கண்போன் மனைவாழ்வார் - துய்ய
விருளால் விலையேறு மாணிக்க மெல்லாப்
பொருள்போல வல்லாப் பொருள்.

(உரை.) நெய் உண்ட நாய் என்ன நீரில் நிழல் என்ன
மை உண்ட கண்போல் மனைவாழ்வார்—நெய்யை உண்டு
மீட்டும் கக்காநின்ற நாய்போலும் (தடாக தீரத்தில் நிற்கும்
மரம் மேல்முகமாய் நிற்கவும் அத் தடாக) நீரில் கீழ்முகமாய்
த்தோன்றும் அம் மரநிழல் போலும், (பிறர்க்கு அழகாய்த்
தனக்குக் கரிப்பாயிருக்கும்) மையுண்ட கண்போலும் (அந்த
ஞானிகள்) இல் வாழ்க்கையோடுங் கூடியங் கூடாதிருந்து வா
ழ்வார்; (இங்ஙனம் வாழ்வாராயின், ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்
கும் பேதம் என்னை எனின்),

இருளால் விலை ஏறும் துய்ய மாணிக்கம் எல்லாப்பொ
ருள் போல அல்லாப்பொருள்—(இருளைத் துறந்து பிரகாசித்த
லான்) இருளான் விலையேறும் நிருமலமாயுள்ள மாணிக்கமணி
(அவ்விருளான் மறையும்) மற்றெல்லாப் பொருள்களைப்போ
லும் அல்லாதபொருள், (அதுபோல், இவ்வாழ்க்கை இருளால்
தாம் மறைந் திருப்பாரைப்போலுமன்றி, அவ் வில்வாழ்க்கை
இருளைத் தமது ஞானப்பிரகாசத்தால் நீக்கிவின்று விளங்கு
வர் ஞானிகள் என்று அறிதி).

(குறிப்பு.) நெய்யை உண்டபின் வயிற்றில் எட்டுணையே
னும் தங்காது மீட்டும் கக்கலான், அந் நெய்யினது சாரம்
அதன் உடலிற் சாராததுபோல, விடயங்களைத் தாம் அற்று
அதுபவித்துச் சிவத்திற்கு ஆக்கலான், அவ் விடய வாசனை
இவரைச்சாராது ஆகலின், “நெய்யுண்ட நாயென்ன” என்
றும்;

கரையின்கண் மரம் மேல்முகமாய் நிற்கவும் அதனது நி
ழல் நீரின்கண் கீழ்முகமாய்த் தோற்றுதல்போல், சகலத்தை

யும் கடந்த சிவத்தைத் தாம் பிரியாதிருக்கவும் மனைக்கண் இருத்தல்போல் தோற்றலின், “நீரினிழலென்ன” என்றும்;

பிறர்க் கழகாய்த் தனக்குக் கரிப்பதா யிருக்கும் மையுண்ட கண்போல், பிறர்க்கு மனைக்கண் வாழ்கின்றதுபோல் தோற்ற, தமக்கு இப் பிராரத்தவாசனை என்றைக்கு ஒழியும் என்று வெறுப்பாய்த் தோற்றலின், “மையுண்டகண்போலும்” என்றங் கூறினார்.

மாணிக்கம் பகலைப்பற்ற இரவில் மிகவும் பிரகாசிப்பது போல், மெய்ஞ்ஞானிகட்குத் துறவைப்பற்ற இவ்வாழ்க்கையின் ஞானம் மிகவும் பிரகாசிக்கும் ஆகலின், “இருளால் விலையேற மாணிக்க மெல்லாப் பொருள்போல வல்லாப்பொருள்” என்று கூறினார். (கூ)

ஞானியும் அஞ்ஞானியும் குடும்பத்தோ டிருப்பதால், அவர்க்குப் பிறப்பு இன்றாயது என்னை, இவர்க்குப் பிறப்பு உண்டாயது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தொடைதட்ட லொன்றே துயிற்கும் விழிக்கும் படிசுத் திருண்மணிக்கேன் பற்று - மடிபார்த்துக் கூடப்போங் கள்ளனைப்போற் கூடாக் குடும்பக்கூத் தாடிக்கேன் மேற்பிறப்புண் டாம்.

(உரை.) துயிற்கும் விழிக்கும் தொடைதட்டல் ஒன்றே படிசுத்து இருள் மணிக்கு என் பற்றும்—துயிலும் பருவம் உடையோன் துயிறற்குத் தொடைதட்டலும், விழிக்கும் பருவம் உடையோன் விழித்தற்குத் தொடைதட்டலும் ஒன்றேயாம்,

(அதுபோல், ஞானி மனைவி முதலிய குடும்பத்தார் வந்து சருவந்தோறும் அகமுகமாய்த் தற்போத ஒழிவில் நின்று ஆரந்த நித்திரைபண்ணுவான், அஞ்ஞானி தன் மனைவி முதலிய குடும்பத்தார் வந்து சருவந் தோறும் சகமுகமாய் நின்று மயக்கத்தில் அழுந்துவான்; ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பேதம் இங்கனம் ஆயினும், அந்த ஞானிக்குக் குடும்பத்தில் இருக்கின்றேன் என்னும் வாசனை யாயினும் தோன்றாதோ எனின்), படிசுத்தில் (பற்றும் பஞ்சவன்னமாகிய) இருள் மாணிக்க மணிக்கு ஏன் பற்றும்? (அதுபோல, அக் குடும்பந் தானாய் நின்ற அஞ்ஞானிக்கு ஏறும் வாசனை குடும்பத்திற் பற்றின்றி நிற்கும் ஞானிக்கு ஏன் ஏறும்? இங்கனங் குடும்பவாசனையும் ஏறாதிருத்தலான்),

அடிபார்த்துக் கூடப்போம் கள்ளனைப்போல் கூடாக் குடும்பக் கூத்தாடிக்கு மேல் பிறப்பு ஏன் உண்டாம்—(பொருள்களைக் களவு கொடுத்தோர்கள்) அவன் அடிபார்த்துச் (செல்ல, அப்பொருள் களவுகொண்டோனாய் அவரோடுங் கலந்துகொண்டு அவ்வடிபார்த்துக்) கூடத் செல்லும் அக் கள்வனைப்போல், (குடும்பத்தார்க்குச் சுகதுக்கம் வந்தகாலே அவரைப்போல் தானும் அவர்க்குக் காயத்தால் பூரிப்பும் வாட்டமும் உடையவனைப்போற் காட்டி அவரோடுக் கூடிநின்றும் மனத்தான் அவரோடும்) கூடாத குடும்பக் கூத்தாடியாகிய அந்த ஞானிக்கு மறுபிறப்பு ஏன் உண்டாம்?

(குறிப்பு.) தொடைதட்டலால் துயில்வதும் விழிப்பதும் அவர்க்கு இயல்பாயினபோல், குடும்பத்தால் அக்முகப்படுவ.

தும் சகமுகப் படுவதும் இவர்க்கு இயல்பாயின என்பதங் கொள்க.

பார்ப்பான் தோட்டிவேடம் போட்டுநடிப்பினும், தன்னை வேறுகண்டு நின்றாற்போல், இவன் குடும்பிபோல் இருப்பினும், தன்னை வேறுகண்டு நின்றான் ஆகவின், “குடும்பக்கூத்சாடி” என்றார். (எ)

நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான் ஞானிக்கு இல்லறமும் துறவறமும் சரியோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தொடும்போ சுழல்காற்றுத் தூளம்போற் றெட்டு விடும்போது மங்ஙனே விட்டு - நடந்தாலுமாகாய நீங்காம லாடியது போலடங்கு மேகாந்திக் கெங்கிருந்தா லென்.

(உரை.) தொடும்போ சுழல்காற்றுத் தூளம்போல் தொட்டு விடும்போதும் அங்கனே விட்டு நடந்தாலும்—(விடயங்களைப்) பற்றும்போதும் சுழல்காற்றுத் தூளத்தைப் பற்றுவது போற் பற்றி, (அவ் விடயங்களை) விடுக்கும்போதும் அச் சுழல்காற்றுத் தூளத்தை விடுப்பதுபோல் விடுத்து, (அங்ஙனம் ஞானியின தறிவு விடயங்களைப் பற்றிவிடுத்தச்) சென்றாலும்,

ஆகாயம் நீங்காமல் ஆடி அடங்கும் அதுபோல் ஏகாந்திக்கு எங்கு இருந்தால் என்—(தூளத்தைப் பற்றும்போதும்) ஆகாயத்தைவிட்டு நீங்காமற் பற்றி, (சுழன்றிடும்போதும்) அவ்வாகாயத்தை விட்டு நீங்காது ஆடி, (அத் தூளத்தை விடு

த்து அவ்வாகாயத்துள்) அடங்கும் அச் சுழல்காற்றுப்போல,
(விடயங்களைப் பற்றும் போதும் திருவருளை விட்டு நீங்காது
பற்றி, அதுபவிக்கும்போதும் அவ்வருளை நீங்காது அதுபவி
த்து, அவ் விடயங்களை விடுத்து அவ்வருளில் அடங்கும்) ஏகாந்
தியாகிய ஞானிக்கு (இருவகை அறங்களில்) எவ்வறத்திருந்
தால் என்னை? (அவற்கோர் பற்றும் இன்று).

(குறிப்பு) “ஆகாயநீங்காமலாடி” என்றதனால், தூளத்
தைப் பற்றும்போதும் ஆகாயம் நீங்காமற்பற்றி என்பது வரு
விக்கப்பட்டது.

“அதுபோலடங்கும்” என்றமையால், ஆடி என்றதன்
பின்னர் அடங்குமென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் செய்தாலும் அவரிருக்கும் இடம் திருவருள்
ஆகலின், “ஏகாந்தி” என்றார். (அ)

இங்ஙனம் குடும்பத்திருந்தும் அதன்கட் சார்பு ஒழிந்து
நின்றார் யாவுர் எனின், பேற்கூறுகின்றார்.

சுந்தரனார் சேரர்கோன் சோழர் குறுமன்னர்
மைந்தருட றம்முடலை வாட்டினர்க - ளந்தமிலாப்
பத்தரொடு ஞான வயிராக் கியர்பலர்க்கு
மொத்ததுசார் போத பொழிவு.

(உரை.) சுந்தரனார் * * * போத ஒழிவு—சுந்
தரமூர்த்தி நாயனார், சேரமான் பெருமாள் நாயனார், செங்கட்
சோழநாயனார் புகழ்ச்சோழநாயனார் ஆகிய சோழராசாக்கள்

மெய்ப்பொருள்நாயனார் கழற்சிந்கநாயனார் முதலிய குறமன்னர், மைந்தருடலை வாட்டிய சிறுத்தொண்டநாயனார், தம்முடலை வாட்டிய கண்ணப்பநாயனார் அரிவாட்டாயநாயனார் முதலியோர், நாசயில்லாத் திருநீலகண்டநாயனார், அதிபத்தரோடு மற்றும் உண்டாகிய ஞானிகள், வைராக்கியராயுள்ள இம் மெய்யடியார் பலருக்கும் குடும்பத்திற் கூடியிருந்தும் அதன்கட்சார்போதம் ஒழிந்து நின்றல் ஒன்றாய் ஒத்திருந்தது, (ஆகலின், சார்போதம் ஒழிவோர் எவ்வறத்திருப்பினும் ஒழிந்து நிற்பர், ஒழியாதார் எவ்வறத்திருப்பினும் ஒழியார் என்று அறித்),

“நெய்யுண்டநா” யென்னுந் திருவெண்பா முதல் இவை நான்கு திருவெண்பாவானும், பற்றற்ற ஞானிகட்கு இவ்வாழ்க்கையில் ஞானவொளி விளங்கலின், இரவு விளக்குப் போன்று அந்த ஞானம் பயன்பட்டி அதிகமாம் என்பதும், அவர் அக் குடும்பத்தில் பற்றிலராகலின் பிறப்பு உண்டாகாது என்பதும், அவர் எவ்விடத்திருப்பினும் நிலை அயரார் என்பதும், இவ்வாறு குடும்பத்திலிருந்தும் ஞானிகளா யிருந்தோர் இவரிவ ரென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (கூ)

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

வாதனைமாண்டார் தன்மை

முற்றும்.

பத்தாம் அதிகாரம்.

நி ஸ யி ய ல் பு.

இதனுட்கூறிய உண்மைநிலை தவறினும், மீட்டும் அதனைச் சென்றடைதற்கு உபாயங் கூறினமையான், இவ்வதி காரத்திற்கு நிலையியல்பென்று பெயராயிற்று.

அறியார் வழிகேட் டறிந்து நடக்க
வறிவா ரறிவென் றறியார் - மறையாக்
குடையிருக்கத் தாமே குதித்துங் கடந்து
மடர்மழைக்கே வாரவர்போல் வார்.

(உரை.) வழி அறியார் கேட்டு அறிந்து நடக்க அறிவார் அறிவு என்று அறியார்—(தாம் கருதிய ஊருக்குச்செல்லும்) வழி அறியார் (அவ் வழி யறிந்தோரைத்) கேட்டறிந்து நடக்கவும் (தம்மால் அறிந்து நடப்பதாய்க் கருதுவ ரன்றி அவ் வழி) அறிவார் (அறிவித்த அறிவு தாம் அவ் வழி அறிந்த) அறிவென்று அறியார், (அதுபோல, தாம் முன்னர் அறியாத கருவிகள் முப்பத்தாறையும் இப்போது அருள் அறிவிக்க, அவற்றை அறிந்து கடந்துசெல்லவும், தம்மால் அவற்றை அறிந்து கடந்துசென்றதாய்க் கருதுவரன்றி, அவ்வருள் அறிவிக்க அறிந்து அறிவு தாம் அக்கருவிகளை அறிந்த அறிவென்று அறியார்);

அடர் மழைக்கு ஏவார் அவர் மறையாக் குடை இருக்கத் தாமே குதித்தும் கடந்தும் போல்வார்—அடர் மழைக்கண் ஓரார்க்குச் செல்லத் தொடங்கினோர் (மழை தம்மேல் தாக்காதபடி தமக்கு) மறைப்பாகக் குடை கைக்கண் இருக்கவும் (அக் குடையைத் தம்மேற் கொண்டு செல்லாது மழைத் திவலைகட்கு இடையே) தாமே குதித்துங் கடந்தும் (அவ்வடர் மழைக்கண் நனைந்து) செல்கின்றாரைப்போல், (கருவிகளைக் கடந்து வீடடையக் கருதினோர் அக் கருவிகள் தம்முள் தாக்காதபடி அருள் தம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கவும், இவ்வருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லாது, அக் கருவிகளைத் தற்போதத்தால் அறிந்தும் கடந்தும் செல்வதாகக் கருதி அவற்றுள் துழைவார் இதென்னே)?

(குறிப்பு) முன்னர் அறியாதிருந்த கருவிகளை இப்போது அறியவந்தது திருவருளால் என்று அறியாது, தம்மால் அறிந்ததாகக் கருதினமையால், இங்ஙனம் உவமைகூறினார்.

கருவிகளை நீக்கத் தொடங்குவோர் திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நீக்காது, தற்போதத்தை முன்னிட்டு நீக்கத்தொடங்கின், அக் கருவிகள் நீங்காது பண்டைப்படி மூடும்; ஆகலின், இங்ஙனம் உவமைகூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளை அறிந்து நீங்கிவின்ற அறிவு அருளறிவிக்க அறிந்த அறிவென்று அறிபவெண்டும் என்பதும், கருவிகளை நீக்கிச் செல்லும்போது தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டு நீக்கிச்செல்வவெண்டும் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

கருவிகளை இங்ஙனம் நீக்கித் திருவருளைக்கூடும் நிட்டைக் கூடாதாயினும், கேவல சகலங்கள் தாக்கரது அருளே எவைக்கும் தாரகமென்று அறிந்து நின்றற்கு உபாயம் யாது எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

செத்துப் பிறவாமற் தேடித் திரிகையிலே
செத்துப் பிறந்து திரிவீரே - சுத்த
விருட்கே வலசகலம் போகவெதி ரிட்ட
வருட்போத ராய்த்திரியா மல்,

(உரை.) எதிரிட்ட இருள் கேவல சகலம் போகச் சுத்த அருட்போதர் ஆய்த் திரியாமல்—(உமது அறிவிற்கு)எதிரிட்ட மயக்க வடிவாகிய கேவலாவத்தையும் (விகற்பவடிவாகிய) சகலாவத்தையும் போக, இவைகள் தாக்காத சுத்தாவத்தையில் நின்று, அருளே எவைக்கும் தாரகம் என்று அறிந்து நாடி அவ்வருட் போதராய்ச் சஞ்சரியாமல்,

செத்துப்பிறவாமல் தேடித் திரிகையிலே செத்துப் பிறந்து திரிவீரே—(இனிமேல்) இறந்து பிறவாமல் (இப்போது பிறப்பிறப்பைக் கடந்து நின்ற வீடு) தேடிப் (பாவனை முதலிய செய்து உள்ளே) சுழலுமிடத்துத் தானே (கேவலாவத்தையில்) இறந்தும் (சகலாவத்தையில்) பிறந்துஞ் சுழல்வீர் (இது என்னை)?

(குறிப்பு.) மயக்கமாய் வந்தடுப்பது கேவலம், விகற்பமாய் வந்தடுப்பது சகலம், மயக்கம் வந்தடுத்தபோது மயக்கவடிவாய் நின்று, விகற்பம் வந்தடுத்தபோது விகற்ப வடிவாய் நின்று

மயக்கம் நீங்கியபோது அம் மயக்கத்தை மயக்கம் என்றறிந்தும், விகற்பத்திற் சென்று மீண்டபோது அவ் விகற்பத்தை விகற்பம் என்றறிந்தும், இங்ஙனம் அவற்றில் மறைந்தும் சுழன்றும் அவற்றை இவை என்று அறிந்துகின்ற அறிவு தான் என்றறிந்து, அவற்றையும் தன்னையும் தனக்கறிவித்தது அருளென அறிந்து, அவ்வருள் தன்னை எப்போதும் விட்டு நீங்காதென்று அறிந்து, அவ்வருளை நாடி நிற்கவே, அம் மயக்க விகற்பமாகிய கேவல சகலங்களில் நீங்கி, அருள்பூரணமாய்ப் பிரவேசிக்கும் ஆகவின், “இருட்டே வலசகலம் போகவெதி ரிட்ட வருட்போத ராய்த்திரியா மல்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்ம போதஞ் சீவியாது அருட்போதத்தை நாடிநின்றால், அவ்வருள் அறியப்படும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

இங்ஙனம் சகல கேவலங்கள் தன்னால் அறியப்படுதலின் அவற்றைத் தன்னால் நீக்கக்கூடாதோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சகலமுங் கேவலமுந் தாக்கறுப்பான் றானோ
பகல்விளக்கோ டுச்சிப் படிகம் - தகவைத்து
மூட்டி யுறக்குவது நாமேநம் முட்கலப்பு
நாட்டமொழி யென்றருளி னான்.

(உரை.) தானோ சகலமும் கேவலமும் தாக்கு அறுப்பான் பகல் விளக்கோடு உச்சிப் படிகம் தகவைத்து ஊட்டி உறக்குவதும் நாமே—(நமதருளை முன்னிட்டுக்கொ

ண்டு சகல கேவலங்களைத் தன்னுள் தாக்காது அறுப்பதே அன்றி) தானே சகலத்தையும் கேவலத்தையும் தன்னுள் தாக்காது அறுப்பான்? ஆதித்தன் சந்திரியில் தற்சேட்டை அற்றிருந்த விளக்குப்போலும், உச்சிக்காலத்துப் பஞ்சவன்னக்களையும் கவராதிருந்த படிகம்போலும், (எமது சந்திரியில் உனது தற்போதம் சீவியா திருக்கவும் எமது சந்திரியை நீ அங்கனம் நீங்கா திருத்தலின், கருவிகள் உன்னைத் தாக்கா திருக்கவும்) தகைமைபெற வைத்து, உனது ஊழ்வினைப்படி உனக்கு ஊட்டி உறக்குவிப்பதும் நமதருளே; (இங்கனம் வீட்டின்பங் கொடுப்பதும் நமதருளே என்றறிந்து இவ்விருவகை இடத்தும் உன்போதஞ் சிறிதேனும் சீவியாது நிர்பின் நம்மிருவர்க்கும் தாமே இரண்டற்ற ஐக்கியங்கூடும்; இஃதன்றி),

நம்முள் கலப்பு நாட்டம் ஒழி என்று அருளிஞன்—(யாம் உன்னை வந்து கூடுதலும் நீ நம்மை வந்தடைதலும் ஆகிய கருத்து உன்பால் எழின் ஐக்கியங்கூடாது ஆகலின், நாமிருவரும் வந்து) நம்முட் கலப்பதாகிய நாட்டத்தை நீ ஒழிதி என்று (திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் எனக்கு) அருளிச்செய்தார், (இவ்வாறே நீயும் அறிதி எனின், அவரது திருவடிக் கண் ஐக்கியம் உனக்கும் கிடைக்கும்).

(குறிப்பு.) எதிரிட்டுத் தடித்த போதம் எதிரிடாது அசைவற நின்று தேய்ந்தபோது ஆன்மாவிற்கும் சிவத்திற்கும் ஐக்கியம் தானே கூடும் ஆகலின், “நம்முட்கலப்பு நாட்டமொழியென்றருளிஞன்” என்றார்.

தமதாசாரியர் தமக் கருளிச்செய்த முறைமை சுதென்று மாணக்கனுக்கு அறிவித்தவாறு காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் சகல கேவலங்களை அருட்போதத்தாலன்றி ஆன்மபோதத்தால் நீக்கப்படாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

இங்ஙனம் கருதியின்று திருவருளைக் கூடுதல் அரிதாயினும் இன்னும் ஒருபாயம் மேற்கூறுகின்றார்.

சாக்கிரத்திற் போதச் சலனையெல்லாஞ் சொப்பனம் லாக்கு மருட்போத ராகுவோர் - நீக்கும் [போபரையோகர் சுத்தர் பரமசுகா நந்தர் ஆரியகதி யின்புகடந் தோர்.

(உரை.) சாக்கிரத்தில் போதச்சலனை எல்லாம் சொப்பனம்போல் ஆக்கும் அருட்போதர் ஆகுவோர்—சாக்கிராவதையில் தோன்றும் போதச் சேட்டையும் (மற்றும் உண்டாகிய தேகாதி பிரபஞ்சங்கள்) எல்லாமும் (இவை யாவை என்ன எதிரிட்டுப்பார்த்து, அப் போதச்சேட்டை விடயங்களைச் சார்ந்த இடத்துத் தோன்றிய விடயபோதம் என்றும், தேகாதி பிரபஞ்சங்க ளெல்லாவற்றையும் மாயையில் தோன்றி அழிவன வென்றும், இவற்றிற்கெல்லாம் தாரகமாய் உட்புறம்பாய்ப் பரிபூரணமாய் நிற்பது அருளென்றும் கண்டு, பின்னர் அப் பரிபூரணமாகிய அருளே மெய்யென்று அதனை நாடிவின்று, இவ் விடய போதத்தையும் இப் பிரபஞ்சங்களையும்) சொப்பனம்போலப் பொய்யாக்கும் அவர் இவற்றை உள்ளபடி நீக்கி அவ்வருட்போதரே ஆகுவர்; (அஃதன்றி அவரே),

நீக்கும் பரையோகர் சுத்தர் பரமசுகாதந்தர் துரியசுதி இன்
புகடந்தீதார்—(அவ்வருளையும்) கடந்து செல்லும் பரையோக
ரும்(தற்சுதந்திரமற்ற) பரிசுத்தரும் அப் பரமசுகமாகிய ஆநந்த
த்தை யுடையரும் நின்மல துரியத்தில் தோன்றும் பரமசுகாதந்
தாதீதரும் ஆவர்.

(குறிப்பு.) இங்ஙனம் விடயபோகத்தையும் தேகாதி பிர
பஞ்சங்களையும் பொய்யென்றும், தமக் கண்ணியமென்றும் கண்
டு, இவற்றிற் குள்ளும் புறம்பும் பரிபூரணமாகிய திருவருளையே
நாடிநிற்போர் இப் பொய்களை நீங்கி அம் மெய்யாகிய திருவ
ருளை வடிவாவர் ஆகலின், “சொப்பனம்போ லாக்கு மருட்
போத ராகுஷோர்” என்றும், அங்ஙனம் அருள்வடிவாய கால
த்து அவ்வருளையுங் கடந்த பரையோக முதலியன அவர்க்கு
எளிதில் உண்டாம் ஆகலின், அவரையே பரையோக முதலி
யன உடையரென்றும் கூறினார்.

அவர் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் எஞ்சினின்றது.

இத் திருவெண்பாவால் கருவிகளை உள்ளபடி கண்டறி
யில் திருவருள்நிலை காண வருமென்றும், அங்ஙனம் வரின்
பரையோக முதலிய பேறுளவாமென்றும், அறிவித்தவாறு கா
ண்க. (ச)

இங்ஙனம் விடயபோகத்தையும் தேகாதி பிரபஞ்சங்களே
யும் நீங்கி அருளைப் பெறுவதே அபையாதோ, அதற்குமேல்
நீர் பரையோக முதலியன கூறியது என்னை எனின், மேற்
கூறுகின்றார்.

தத்துவம்போய்க் கேவலம்போய்த் தான்போயருள்கழ
சுத்தபரை யாய்த்தன் சுதந்திரம்போய்ச்-சத்தி [ன்று
யொழிவிலே போதம்போ யொன்றாகா வொன்றி
னழிவிலே இன்பவதி தம்.

(உரை.) தத்துவம் போய்க் கேவலம் போய்த் தான்
போய் அருள் கழன்று சுத்த பரை ஆய்த் தன் சுதந்திரம் போ
ய்ச் சத்தி ஒழிவிலே போதம் போய்—(கிளைப்பாய் நின்ற)
தத்துவம் முப்பத்தாறையும் நீங்கி (அவற்றின் மேல் மறப்பாய்
நின்ற) கேவலாவத்தையையும் நீங்கி (அத் தத்துவங்களையும்
கேவலாவத்தையையும் இவை என்றறிந்து நீங்கி நின்ற அறிவு
தான் எனத் தன்னை அறிந்து அனைகளை அறிந்து நீங்கவும்
தன்னை அறியவும் வந்தது திருவருள் அறிவிக்க அறியவந்த
தென்று அறிந்து) தானறிந்தேன் என்பது நீங்கி, (தனக்கறிவி
த்த அவ்வருளைத் தரிசித்து) அவ்வருளையும் கழன்று, நின்மல
மாய் உள்ள பரையே தானாகி, (அப் பரையை அறிந்த இடத்து
இது அது என்று தான் காண்பானும் காட்சியுமாய் அறிந்து
வந்த) தற்சுதந்திர அறிவு நீங்கி, அப் பராசத்தி நீக்கத்திலே
தற்போதம் ஒழிந்து (ஆந்தாதுபவம் பெற்று, அதன்பின்
னர்),

ஒன்று ஆகா ஒன்றின் அழிவிலே இன்ப அதீதம்—(இங்
வனம் கூறியவற்றால்) ஒன்றும் தானாகாத ஒன்றாயிருந்த சிவத்
தில் தான் இரண்டறக் கலந்து போதவாசனையும் இறந்த
இடத்தில் சுகாதீதம், (இச் சுகாதீதமே உண்மைநிலை என்று
அறிதி),

(தூறிப்பு.) பரையோகத்தில் ஆன்மாவினது தற்சுதந்திர அறிவுகெடும் ஆகலின், “சுதந்திரம்போய்” என்றும், அப் பராசுத்தி நீக்கத்தில் போதம் இறந்து ஆனந்தாநுபவம் உண்டாம் ஆகலின், “சத்தியொழிவிலே பொதம்போய்” என்றும், ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்த விடத்துப் போதவாசனை ஒழிதலானும், இவ்விடஞ் சுகாதீதம் ஆகலானும், “ஒன்றாகா வொன்றி னழிவிலே யின்பவதீதம்” என்றுங் கூறினார்.

இன்பாதீதம் என்றமையால் இன்பப்பேறு வருவிக்கப் பட்டது.

தத்துவ முதலியன போக்கப்?பாவன ஆகலின், போயென்பது நீங்கி என்று கூறப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் உண்மைநிலை ஈதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (டு)

இவ்வாந்தப்பேறு பெறுமாறு எங்ஙனம் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

போதப் புரவி புருட னதிலேந்து
வீதிப் பவனி விறிசாகும் - போதப்
புரவியரு ளேறினாற் போக்குவர வற்ற
பரமசுக மாங்காணப் பா.

(உரை.) போதம் புருடன் புரவி அதில் ஐந்து வீதி விறிசு பவனி ஆகும்—போதமாகிய அரையன் புருடனாகிய புரவி மேல் ஏறிக்கொண்டு பஞ்சேந்திரிய வீதிகளில் விடயங்களாகிய காட்சிகளைக் கண்டுகொண்டு சுழல்விறிசுபோலப் பவனி செல்வதாகும்;

போதப் புரவி அருள் ஏறினால் போக்கு வரவு அற்ற பரசு கம் ஆம் அப்பா காண்—போதமாகிய புரவிமேல் அருளாகிய அரையன் ஏறினால் (அப்போது) போக்குவரவு அற்றுசின்ற மௌனனந்தம் உண்டாம், இதனை மாணுக்கனே நீ அறிதி.

(குறிப்பு.) போதம் புருடனோடுங் கூடிப் பஞ்சேந்திரிய வழிச்சென்று விடயங்களைப்பற்றும், அங்ஙனம் பற்றாது அவ ன்ஹ நீங்கி அப் போதத்தை உள்ளே அடக்கித் திருவருளை நாடவே இவ்வருள் அப் போதத்தைக் கீழ்ப்படுத்தித் தான்மே லீடாய்ப் பிரகாசிக்கும், அப்போது ஆந்தோதயம் உண்டாம்; ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

போத விடயாந்தம் பெறுதற்கு ஏதுவாய் நின்றது புரு டன் ஆகலின், இப் புருடனைப் புரவி யாக்கினார்.

சொருபாந்தம் பெறுதற்கு ஏதுவாய் அருளைப் போத முன்னிட்டுக்கொண்டு சேறலின், இப் போதத்தைப் புரவி யாக்கினார்.

இந்த நாட்டம் வைத்தால் அந்த நாட்டம் மறந்துசுழலும், அந்த நாட்டம் வைத்தால் இந்த நாட்டம் மறந்து அசைவற்றி ருப்பதுங்காண்க.

ஒருவன் அட்டாவதானம் செய்தல் முதலியவும் இப் புருடனது வேகமெனக் கொள்க. இதனை

*“ஐவகையா லுறுபயன்க ணுகாவருங் கால

மதுபுருட தத்துவமென் றறைந்திவெ ரறிந்தோர்”

என்னும் சிவப்பிரகாசத்தானும் மற்றும் வருவனவற்றானும் காண்க.

(சு)

* சிவப்பிரகாசம்-29.

அறிவும் ஆந்தமும் பெறுதற்கு உபாயங் கூறினீர், இனித் துறவினது இலக்கணம் யாது எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அறிந்தமுந்தி யாராய்ந் தகம்புறமாய்த் தேடி
மறந்தவனாய்த் தானாய் மயங்கிப் - பிறிந்து
சுகதுக்க மாய்ப்பதறிச் சுட்டுத் தொழில்போய்ப்
பகைகெட்டதுதுறவப் பா.

(உரை.) அகம் புறம் ஆய் ஆராய்து தேடி அறிந்து அழுந்தி மறந்தவன் ஆய்த் தான் ஆய் மயங்கிப் பிறிந்து சுகதுக்கம் ஆய்ப் பதறி—(தற்போதத்தால் விடயங்கள் எவ் விதத்தால் உண்டாம் என்று) உள்ளும் புறம்புமாய் விசாரித்துத் தேடியும், (அவ் விடயங்கள் கிடைத்த காலே அவற்றை ஞானேந்திரியங்களான்) அறிந்து (கண்மேந்திரியங்களாற் பற்றி அந்தக் கரணங்களால் அவற்றுள்) அழுந்தியும், (அவ் விடயங்களைக் கேவலத்தில்) மறந்தவனாயும், (சகலத்தில் அவ் விடயங்களை) தானாய் மயங்கியும், (விடயங்கள் தன்னைப் பிரியாது நின்றவிடத்து அவற்றில்) சுகரூபியாய்ச் (சென்றுபற்றிப்) பதறியும், (அவை தன்னைப் பிரிந்து நீங்கியவிடத்துத்) துக்கியாய் நின்ற பதறியும்,

சுட்டுத் தொழில் போய்ப் பகை கெட்டது துறவு அப்பா — இங்ஙனம் மயங்கி நின்ற சுட்டுப் போதமுங் கெட்டு அவ் விடயங்களாகிய உயிர்ப்பகையும் கெட்டதுவே துறவு (என்று அறிதி) மாணுக்கனே.

(குறிப்பு.) “அறிந்தமுந்தி யென்றதனால்” பற்றி என்பது இடையே வருவிக்கப்பட்டது.

தூறவு கூறினமையால் எதிராக விடயம் வருவிக்கப்பட்டது.

அகத்துத் தேடியென்றது, அவ் விடயங் கிடைத்தற்கு உபாயம் நாடுதல்.

சுருங்குறினமையால் விடயம் பிரியாது நின்றவிடத்து என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

விடயம் பிரியாதபோது அதன்மேல் விரைந்து சேறலானும், பிரிந்தபோது உளம் பதைத்தலானும், இருமைக்கும் பொதுவாய்ப் “பதறி” என்றார்.

மயங்கிச் சழல்வதனால் போதத்தைத் தொழில் என்றார்.

இம்மை மறமைகளினும் உயிர்க்குத் துன்பந்தருவது ஆகலின், அவ் விடயங்களைப் “பகை” என்றார். (எ)

அறிவும் தூறவும் இவை என்றறிவித்தீர், இனிச் சிவயோகமாவது யாது எனின், மேற்கூறுகின்றார்,

நடந்ததெல்லா நீயே நடப்பழிய நின்ற
விடஞ்சிவநீ யென்றிருக்க வெண்ணி - லடங்கின்
மயக்கி மலமழுத்து மாயயிது வாரா
வயர்ப்பருளா லாஞ்சிவயோ கம்,

(உரை.) நடந்தது எல்லாம் நீயே நடப்பு அழிய நின்ற இடம் நீ சிவம் என்று இருக்க எண்ணில் அடங்கின் மலம் மயக்கி அழுத்தும்—(சுருவிகளை இது இது என்று அறிந்து) சென்றதெல்லாம் உன் தற்போதமேயாம், (ஆகலின் இது

சிவயோகம் அன்று, அக் கருவிகளை அறிந்து) சென்றது ஒழிய நின்ற இடத்தை நீ சிவயோகம் என்று இருக்கக் கருதினா எனின், (அக் கருவிகள்) அடங்கின் (உன்னை) ஆணவமலம் பயக்கித் தன்வயப்படுத்தும் ; (ஆகலின், அக் கருவிகள் ஒழிய நின்ற இடம் சிவயோகம் அன்று, ஆயின் சிவயோகம் யாதி னை உண்டாம் எனின்),

மாயை அயர்ப்பு இது வாரா அருளால் சிவயோகம் ஆம் —(உன்னால் அறியப்படும் கருவிகள் எல்லாம்) மாயை, (அக் கருவிகள் ஒழிய நின்றவிடத்து) மறப்பாய் நின்றது ஆணவ மலம், ஆகலின், (அம் மாயையும்) இவ்வாணவமும் வந்தடாத (சுத்தத்தின்கண் தோன்றும்) திருவருளால் சிவயோகம் உண்டாம் (என்றறிதி). (அ)

இச் சகல கேவலங்கள் அற்றபோது தற்போதம் அனாதோ, இவற்றின்மேலும் போதம் உளதென்று நீர் கூறியது எனனை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அருளும் பரையு மருக்கன்மதி போன்ற
விரவுபக லற்ற விடத்தே - பரமநிலை
சத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதா நந்தமய
சுத்தநிலை நீயற்ற து.

(உரை.) அருக்கன் மதிபோன்ற அருளும் பரையும் பகல் இரவு அற்ற இடத்தே பரமநிலை—அருக்கனும் மதியும்போன்ற அருளும் பரையும் ஆகிய பகலும் இரவும் அற்றவிடத்தே பரமநந்தாநுபவநிலை ஆம் ;

சத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதாந்தமய சுத்தநிலை நீ அந்
றது—(அப் பரமாநந்தாதுபவமாகிய அதுபவ)சத்தி நீக்கத்தில்
சச்சிதாந்த வடிவாயிருந்த சிவமாகிய சுத்தநிலை(இச் சுத்தநிலை
யே) உன் தற்போதம் (சிறிதுந் தோன்றாது) அற்றநிலை (என்-
றறிதி).

(குறிப்பு.) அருள் ஆன்மாவிற்குப் புலப்படத் தோற்றலா
னும், அப் பரையினுந் தடிப்பாகலானும், அவ்வருளை “அருக்க”
என்றும், அவ்வருளைக் கடந்தது பரையாகலானும், இப் பரை
ஆன்மாவிற்குத் தோற்றாமல் தோற்றலானும் இப் பரையை
“மதி”யென்றும், பகவீரவு கண்ணிற்குத் தோற்றதல் போல்
அருளும் பரையும் ஆன்மாவிற்கு அதுபவமாய்த் தோற்றலான்,
“பகவீர” வென்றும் கூறினார்.

பிரகாசம் உவ்நணம் சோபை என்னும் இம் மூன்று குண
த்தையும் உடைய சூரியனைப்போல் அருள் பரை ஆரந்தம் என்
னும் இம் மூன்று இலக்கணத்தையும் உடையது சிவம் ஆக
லின், “சச்சிதாந்தமய சுத்தநிலை” என்றார்.

ஆரந்தம் அளவும் ஆன்மாவால் அதுபவங் கூறப்படும் ;
அவ்வாந்தாதீதத்தில் அதுபவங் கூறப்படாது ; ஆகலின்,
“சுத்தநிலை நீபற்றது” என்றார். (க)

இனிப் பஞ்சமலக்களும் அறுநெறி எங்கனம் எனின்,
மேற்கூறுகின்றார்.

தாமருந்தல் போலத் தமைச்சிவனுக் கூணாக்கித்
தாமருளா லுண்டிபரை தாமாகித் - தாமழிப

வஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் தடியார்க் கடிமைசெயிற்
பஞ்சமலக் கொத்தறுமப் பா.

(உரை.) தாம் அருந்தல்போலத் தமைச் சிவனுக்கு ஊண்
ஆக்கித் தாம் அருளால் உண்டு பரை தாம் ஆகித் தாம் அழிய
—(தமக்கு ஊனையிருந்த அன்னாதிகளைத்) தாம் அருந்தல்போல
(தற்போதஞ் சீவியாது நின்று) தம்மைச் சிவனுக்கு ஊனாய்
உண்ணக்கொடுத்து, (பஞ்ச விடயங்கள் வந்தடுப்பினும் அவற்
றைத் தற்போதத்தால் சென்று பற்றி அவற்றில் அபூந்தாமல்
அருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்வருள் தர வாங்கி உண்
கின்றோம் என்னும் ஞாபகம் மறவாமல்) அவ்வருளால் வாங்கி
உண்டு, (இங்ஙனம் அவ்வருளால் அறிகின்றோம் என்னும்
போதமுஞ் சுருங்கி) பரையே தாமாகி(தற்சுதந்திர அறிவுகெட்
டிப் பின்னர் ஆந்தராதபவத்தில்) தாமழியவே,

பஞ்சமலக் கொத்து அறம் அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித்து
அடியார்க்கு அடிமைசெயின் அப்பா—ஆ னவம் மாயை காமி
யம் திரோதை மாமாயை என்னும் பஞ்சமலக் கூட்டங்களும்
அறம், (அங்ஙனம் நிட்டைகூடி இப் பஞ்சமலங்களை நீக்கக்
கூடாதாயின்) சிவம் முன்னாக விதிப்படி உச்சரிப்பதாய பஞ்
சாக்கரத்தால் சிவன் திருவடியை அருச்சினைபண்ணி, (அத்
திருவடியை அடைந்த) மெய்யடியார்க்கு அடிமைபூண்டு பணி
விடை செய்யின், (முற்கூறிய அதுபவங்கள் எல்லாங் கை
கூடும், பஞ்சமலங்களும் அறம் என்று) மாணக்களை (ஈ
அறிதி.)

(குறிப்பு.) தனதுடல் அருந்தும் ஊண் அவ்வுடலுக்கு உண்ணக்கொடுத்து நிற்கவே, அதனை அவ்வுடல் சிறுகச் சிறுக உண்டு தான் பருத்தல்போல, தற்சேட்டை அற்றுத் தம்மைச் சிவனுக்கு ஊணாகக் கொடுத்து நிற்கவே, அச் சிவம் தம்மைச் சிறுகச்சிறுக உண்டு தான் பூரணமாய் விளங்கும். ஆகலின், “தாமருத்தல்போலத் தமைச் சிவனுக் கூணுக்கி” என்றார்.

விடயங்கள் வந் தடுக்கும்போதும் தற்போதத்தைப் பின் னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டு அவ்வருளால் அவ்விட யங்களை அறிந்துபற்றி, அவற்றை அனுபவிக்கும்போதும் அவ் வருளை முன்னிட்டு நின்று அனுபவித்து, அவற்றால் ஆன்ம சந் தோஷம் பிறக்கும்போதும் இச் சந்தோஷம் அவ்வருளால் உண்டாயதென்று அவ்வருளுக் காக்கி சிற்கவேண்டும்; ஆக லின், “தாமருளாலுண்டு” என்றார்.

சகல கேவலங்களை நீக்கிச் சுத்தாவத்தையில் நின்று தம் மைச் சிவத்திற்கு ஊணுக்கி நின்றலான், முன்னர் இதமாய்த் தோன்றிய விடயபோகமும் அகிதமாய்த் தோன்றும் ஆகலின், அதனை ருசிப்பித்து நின்ற திரோதைசத்தி நீங்கும். அத் திரோ தைசத்தி நீங்கவே, இருவினைப் பயன்களும் சமமாய்த் தோன் றும். இவை சமமாய்த் தோன்றவே, இவ்விருவினைப் பயன்கட் கிடாய்ச் சிவன் சுத்தமாயையில் நின்று செய்யும் பஞ்சகிருத்தி யங்களும், அச் சுத்தமாயையும் நீங்கும். அவன் அவள் அது என்னும் முன்னிலைச் சுட்டொழிந்து, அவ்விருவினைப் பயன் களைத் தருவது அருளென் றறிந்து அவ்விருளின் மறைந்து

நின்று, அவ்விருவினைப் பாய்க்களையும் அவ்வுருளால் தாமுண்ணுதலால் கன்மமல நீங்கும். இங்ஙனம் நீங்கவே பரையோகம் உண்டாம். இப் பரையோகத்தால் இவ்வுடம்பும் தாம் அன்றென்று நீங்கவரும். இவ்வுடம்பு நீங்கவே மாயை நீங்கும், ஆந்தாநுபவத்தில் தற்போதங் கெடும், இத் தற்போதங் கெடவே இப்போதத்திற்குத் தான் அல்லாத உடம்பைத் தானென்றும், தனதல்லாத போகத்தைத் தனதென்றும் மாறுபாடாய்க் கருதப்பண்ணி நின்ற ஆணவங் கெடும். ஆகலின், “தாமழியப் பஞ்சமலக்கொத்தறும்” என்றார்.

இங்ஙனங் கூறியவாறு நிட்டைகளால் பஞ்சமலக்களையும் நீக்கக்கூடாதவர் நகாரமாகிய திரோதையையும் மகாரமாகிய மலத்தையும் பின்னிட்டு, சிகாரமாகிய சிவத்தையும் வகாரமாகிய அருளையும் முன்னிட்டு, யகாரமாகிய தான் நகாரமாகிய பாசத்திற்கும், சிகார வகாரமாகிய பதிக்கும் நடுநின்று, வகாரமாகிய அருளைக் கூடிச் சிகாரமாகிய சிவாநுபவத்தில் வகாரமாகிய அருள் கழலாது, யகாரமாகிய தற்போதங்கழல, இங்ஙனம் அவ்வுருளே நாவாகச் செபியாமற் செபித்து, சிகாரமாகிய சிவத்தில் அதீதப்படுவது பஞ்சாக்கர தரிசனம். இங்ஙனம் பஞ்சாக்கர தரிசனமும் பண்ணி மெய்யடியார்க்கும் பணிவிடை செய்யின் முற்கூறிய நிட்டைகளும் கைகூடிப் பஞ்சமலங்களும் அறும் ஆகலின், “அஞ்செழுத்தாலர்ச்சித் தடியார்க் கடிமைசெயின், பஞ்சமலக் கொத்தறும்” என்றார். இங்ஙனம் பஞ்சாக்கர தரிசனம் பண்ணுதல் சிவனுக்கருச்சனையாகலின், “அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித்து” என்றார்.()

தேவரீர் அருளிச்செய்த சுத்தத்தை அடியேன் பெறுவது
எந்த நாள் என்று இரங்கிய மாணக்கனை நோக்கி, மேல் அரு
ளிச் செய்கின்றார்.

கருவியுதிப் பிற்சகல கேவலத்தைக் காட்டி
யருளுதிப்பு மங்கதுபோ லாக்கி - யிரவுபகற்
ருக்காத சுத்தத் தலத்துநாம் வைக்கநீ
யாக்கா தெமக்குப் பரம்.

(உரை.) கருவி உதிப்பில் சகல கேவலத்தைக் காட்டி
அருள் உதிப்பும் அங்கு அதுபோல் ஆக்கி—கருவிகள் முப்பத்
தாறுங் கூடிநின்ற சாக்கிரத்தில் உனதறிவின் விகற்பமாய் வந்
தடுப்பது சகலமென்றும், மயக்கமாய் வத்தடுப்பது கேவலமெ
ன்றும் உனக்கறிவித்து, (அச் சகல கேவலங்களை நீங்கப்பண்ணி
உன்னை உள்ளபடி அறிவித்து, இங்ஙனம் உன்னை அறிவித்த
பின்னர்த்) தோன்றும் திருவருள் தரிசனத்திலும் (இவ் வரு
ளைச் சகலமென்றும் இது கழன்றுதோன்றும் பரையோகத்
தைக் கேவல மென்றும்) முற்கூறிய சகலகேவலங்களைப்போல்
(உனக் கதுபவமாய்த்) தரிசிப்பித்துப் (பின்னர்),

பகல் இரவு தாக்காத சுத்தத் தலத்து உனை நாம் வைக்க
எமக்குப் பரம் ஆக்காது நீ—(அச் சகல கேவலங்களும் இச்
சகல கேவலங்களும் ஆகிய) பகலிரவுகளும் தாக்காதுநின்ற
(சுகாதீதமாகிய) சுத்தநிலையிடத்து உன்னை நாம் கொடுசெ
ன்று வைக்க எமக்குப் பரம், (ஈண்டுக் கூறிய இருவகைச் சகல
கேவலங்களினும் உன் தற்போதத்தை முன்னிட்டு) உண்டாக்

காது(எம்மை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்வது உனக்குப்பரம். இங்ஙனஞ் சென்றியேல் உனக்கு அச் சுத்தநிலை வருமென்று) நீ (அறிதி.)

(குறிப்பு.) ஆன்மபோத எதிரீட்டினும் எதிரீடற்றவிடத் தும் தோன்றும் சகல கேவலங்களைப்போல், இவை நீக்கித் தன்னை அறிந்த இடத்தில் தோன்றும் திருவருளையும் பரையையும் எதிரீடாயும் எதிரீடற்றும் தரிசித்தலின், “அங்கது போலாக்கி” என்றார்.

“எமக்குப்பரம்” என்றமையால், உனக்குப் பரம் என்றது வருவிக்கப்பட்டது.

ஞானசாரியர் மாணக்கனுக்கு உபதேசிக்குங்கால் தம்மைச் சிவமாகக் கூறவேண்டும் ஆகலின், “எமக்குப் பரம்” என்றார். (கக)

கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டுதிரி வார்க்குச் சருக்கரையே வாயிற் சனித்தாங் - கருத்திவிடு மெந்தலைமை யென்பீரா லீனர்வாக் கென்னவே தந்தலைமை மாண்ட தலம்.

(உரை.) கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டு திரிவார்க்குச் சருக்கரையே வாயில் சனித்தாங்கு இருத்திவிடும்— (சுவையை விரும்பிக் கரும்புறத் தொழித்த) அக் கருப்ப நிலத்தை (தமது பற்கொடு) கறண்டுகொண்டு திரிவோர்க்கு (தெய்வ கதியாய்) சருக்கரை தானேவந்து அவரதுவாயில் தோன்றிய முறைபோல,

வீட்டின்பத்தை விரும்பித் தற்போதத்தைக் கொண்டு சரியாதி களைச் செய்வோர் இந் நூலிற் கூறிய முறையே சரியாதிகளை விட்டு நீங்கி, தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றார் எனின், இவ்வருட்போதமே அவரை அவ் வீட்டின்பத்தின்கண் அழுத்திவிடும்; (ஆகலின்),

நனர்வாக்கு என்னவே எம் தலைமை என்றால் தம்தலைமை மாண்ட தலம்—(ஓர் காரியம் செய்யுமிடத்து எமது வலியினுற் செய்வோமென்று கூறும்) அறிவீனர் வாக்குப்போல (அவ் வீட்டின்பத்தை) எமது போதவலியாற் சென்று அடைவோமென்று கருதிச் சொல்வீரானால் (அங்கனம் நீர் கருதிச் சொல்வதே) உமது ஞான மேம்பாடற்ற இடம் (என்று அறிந்து நீரும் இந் நூல் நெறிமுறையே செய்வீர்).

(குறிப்பு.) சரியாதிகளை விட்டு இந் நூல்நெறிச் சென்றால் போதம் ஒழியும், இப் போதம் ஒழியில் ஆகந்தத் தானே தோன்றும், ஆகலின், கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டு திரிவார்க்குச் சருக்கரையே வாயிற் சனித்தாங்கு” என்று உவமை கூறினார்.

உத்தலைமை என்பது தந்தலைமை என்று முன்னிலைத் தன்மை தழீஇ வந்தது.

பன்னூல்களையும் விட்டு இந் நூல் நெறிச்சென்றார்களே இன்பங் கிடைக்கும் என்பதும் ஆம்.

“போதப்புரவி” என்னும் திருவெண்பாமுதல் இவையேழுதிருவெண்பாவானும் ஆகந்த அறிவுநிலையும், துறவு நிலை

யும், சிவயோகநிலையும், சுத்தநிலையும், பஞ்சமலம் அறுக்கும்
பஞ்சாக்கரநிலையும், முத்திநிலையும், இந் நூல்நெறிச் சென்றார்
க்கே வீட்டின்பங் கிடைக்குமென்னும் முடிபு நிலையும் அறிவித்
தவாறு காண்க. (கஉ)

கண்மணியி னாகாய நீழல் கலந்தாற்போ [ணெனவே
லுண்மையைநீ யுண்டென் றெனையுணர்த்தித் - துண்
பார்த்திருந்த சித்திரம்போற் பார்த்தானே நாம்பரவித்
தோத்திரஞ்செய் யாப்பிறவாச் சொல்.

இத் திருவெண்பாவின் அருத்தம் இந் நூலினை நன்குண
ரும் நெறியினது நல்லறிவாளர்க்குத் தானே விளங்கும் எனக்
கொள்க. (கங)

பத்தாம் அதிகாரம்.

நிலையியல்பு

முற்றும்.

அதிகாரம் பத்திற்கு வேண்பா-253.

ஒழிவி லொடுக்கம்

மூலமும் உரையும்

முற்றிற்று.

உரை ஆசிரியர் கூற்று.

சுமரபுரி யாறுமுகன் றானேயென் னுள்ளத்
தமவிருந் திந்நூற் கருத்தம் - திமிரமறக்
காட்டினான் பொல்லாக் கடையேனைச் சீர்வீட்டி
னாட்டினான் பேரருளி னால்.

கையிலுறை பாவின்பங் காட்டுவிர லேகசிவ
மெய்யருளாம் பாதமிடு மென்பதுகை - துய்ய
இருட்கே வலசகல மெந்தைசம் பந்தன்
றிருக்கோலங் கொண்ட சிறப்பு.

அரவுவிடந் தீர்க்கு மமணநுடன் மாய்க்குந்
திரகதியி லெண்ணிலரைச் சேர்க்கும்-புரமயிலே
என்பைப்பெண் ணாக்கிவிடு மேழையே னேழ்பிறவித்
துன்பத்தை நீக்குவான் சொல்.

அதிகாரங்களின் பெயர் முறை செய்யுட்டொகை,

சீராகு மாகமத்திற் செப்புமியற் சித்தாந்த
நீராகு முப்பொருளி னேர்தெளிவி னோர்த்துய்தற்
கொத்த பொதவி லுபதேச மேழொன்பான்
சத்திரி பாதத்துத் தமரொழிவு நாலே
முருமையோ கக்கழற்றி யாய்க்திடுமை யாரூங்
கிரியைக் சழற்றி கிளத்துமீ ரெட்டாஞ்

சரியைக் கழற்றியதிற் சாற்றுமீ ரேழாம்
 விரத்தி விளக்கத்தின் மேவும் பதின்மூன்
 றுறுப்புறு நற்றறுவி னுற்றவையைந் தாகு
 மவத்தைத்தன் மைக்கு ளரிய வாதேழாம்
 வாதனைமாண் டார்தன்மை வாய்த்தமும் மூன்றாகும்
 டோதி னிலையியல்பிற் கூறல் பதின்மூன்றா
 மொருபத் ததிகாரத் தோங்குதிரு வெண்பா
 விருநூற்றைம் பான்மூன் நிவைக ளிசையத்
 தழுவியுரைத் திட்டான் றகைமையுறு வள்ள
 லொழிவி லொடுக்கத்தினுள்.

பொதுவிலுப தேசத்தி லறுபான் மூன்று
 புகழ்ச்சத்தி பதியொழிவி விருபத் தெட்டு
 கதியோகங் கருமஞ்ச ரியைக்க முற்றி
 கருதுமுப்பான் பதினாறு பதினா லாகும்
 சூதிவிரத்தி விளக்கந்துற வவத்தைத் தன்மை
 தொகைபதின்மூன் றிருபத்தைந் தாதே ழாகும்
 மதிதருவா தனைமாண்டார் தன்மைநிலை யியல்பு
 வழங்கு மொன்பான் பதின்மூன்றாய் வகுக்கும் பாவே.

பொற்புறுநற் பொருள்ப் பொலிந்த சிதம்பரத்தே
 விற்பொலிபும் வேலர் விமனருளால்-தற்போ
 தொழிவிலுறு மாணந்தத் துள்ளொடுக்கச்செய்த
 ஒழிவி லொடுக் கத்துரைமுற் றும்.

உ
கடவுள் துணை.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அ		அறிந்ததுவாய்	162
அக்கினிதேவற்	209	அறிந்ததெல்லா	201
அங்கக்காரன்	301	அறிந்தவிடத்	251
அஞ்சனக்கண்	351	அறிந்துபற்றி	261
அஞ்சுதொழி	80	அறியாமை	120
அடங்கத்தற	372	அறியார்	391
அடைப்புள்	339	அறிவடங்கா	163
அட்டமாசித்தி	166	அறிவாலே	223
அண்டமுத	136	அறிவாயிரீர்	184
அதிபக்குவத்	119	அறிவித்தா	97
அரசர்க்குடை	308	அறிவுக்கறிவா	202
அரிபிரமரிந்	361	அறிவுக்கறிவெ	163
அருணனுத	153	அறிவுபறி	327
அருளாலே	92	அறிவுமறிவா	157
அருளும்	403	அறுசமயத்	252
அரைநோட்டஞ்	139	அறைந்தபறை	57
அவரவரைப்	353		
அழிப்பேயவ	224	ஆகாயத்தே	191
அறிந்தயூந்	401	ஆகாயம்	213

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்
ஆசைமுதலா	333	உரையொடுங்	316
ஆசையினு	282	உலகத்தை	269
ஆலிங்கனத்தி	54	உனக்குமெய்	257
ஆனேக்கை	60	உனையுணர்த்	72
ஆனேமதப்	118	உள	
இ		உளமைமணி	235
இதுவென்ற	96	உளர்க்குருவி	274
இடும்பை	290	உளன்றினி	89
இருட்கேவல	199	எ	
இரும்பை	143	எங்கும்பரி	243
இருவிற்குட	45	எட்டுருவுமை	70
இன்பேயறிவு	238	எந்தவூர்நீ	233
உ		எல்லாச்சமய	378
உடம்புள்ள	245	என்றானே	250
உடலாலுழை	232	ஓ	
உடலிருந்தெ	247	ஒட்டாதிரு	181
உடல்பொறி	154	ஒருகுடைக்கீழ்	383
உடற்குயர்	53	க	
உடற்போகம்	342	கடல்சிவநீரா	77
உடுக்கைமற	290	கட்டியநாண்	193
உட்புறம்பா	193	சட்டுகெகீழ்	297
உண்டொழிந்	311	கண்மணி	411
உதயந்தொழ	284	கயிற்றரவு	248
உறித்தொடுங்	188	கருப்பசில	409
உதியாதுளதா	69	கருமந்திரி	305
உபதேசப்	174	கருவிகழல	318
உருகுபரம	368	கருவியுதி	408

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
கரையடுக்க	374	கூட்டிற்குர	182
கல்லையுரு	147	கூட்டுளின்	264
கல்வியாய்	236	கூலித்தொழி	34
கவிப்பயனு	169	கே	
கன்னனைப்	294	கேடுஞ்சுகமு	334
கன்னிக்கதலி	85	ச	
கா		சகலமும்	394
காணுமறிவு	228	சத்தாதிதத்	106
காமாதிவிட்	346	சத்தியரீர்	48
காலமறை	142	சரிபாதி	123
காலமுடன்	364	சரியைகிரியை	165
காலனுக்கு	112	சரியையுடல்	309
கால்வந்த	326	சன்மார்க்க	114
கி		சா	
கிரியைக்கிளை	207	சாக்கிரத்திற்	396
கிரியையான்	215	சாக்கிரத்தே	173
கின்னரியை	124	சாத்துலிக	314
கு		சாயாபுருட	46
குடையுஞ்	222	சாலோகமா	362
குட்டித்தி	36	சாவேபெரு	365
கும்பிட்டங்	304	சி	
குரங்கிற்	292	சின்னைய	110
குரங்கை	195	சிறற்றிவனாய்	258
குருட்டரிப்ப	38	சு	
குறங்குகுத்தி	177	சுகாதீதம்	217
குறும்பாட்டு	324	சுகிக்கில்லை	360
குன்றழலி	64		

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
சுட்டுப்போத	190	தருவனமென்	344
சுந்தரனார்	389	தனுவாதி	287
சும்மாதிரு	220	தன்னறிவு	40
சும்மாதே	126	தன்மையுமுன்	93
சுருதிகுரு	50	தன்னிழப்பை	32
சூலையம் சூ	336	தன்னையறியா	67
செகஞ்சிரிக்க	328	தன்னையறிவார்	75
செத்தவரைப்	341	தன்னையிழப்	160
செத்துப்பிற	393	தா	
செல்வமிளமை	280	தாக்கற்ற	49
நானக்கிரியை	237	தாமருந்தல்	404
நானமிலாதவயி	376	தானல்லர்	115
நானிக்குலக	347	தி	
தண்டுகுடை	356	தின்னிற்றியி	279
தத்துவத்தா	110	து	
தத்துவத்தின்	370	துக்கஞ்சுகமா	300
தத்துவத்தை	206	தே	
தத்துவமுட்	171	தேடப்படும்	273
தத்துவம்	393	தேட்டந்திரண்	140
தத்துவாதீத	102	தேனுண்டு	43
தந்தரகலை	52	தொ	
தம்மாலறி	87	தொடும்போ	388
தம்மையருளா	315	தொடைதட்ட	386
		தொழிலிறுதி	219
		ந	
		நடந்ததெல்லா	402
		நடந்துக்குளி	231

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
நடைதளர்ந்து	323	பிறவாதயோ	30
நா		புளிசேர்பழ	15
நாடுநகர்	277	பூ	11
நாயலகை	289	பூசிமுடிப்பன	76
நாயேறிவீழ்ந்	113	பூரணவாநந்த	6
நீ		பெண்ணாணலி	35
நித்திரைசெய்	296	பெருநோவு	3
நினைப்புமறப்பறு	105	பே	33
நினைப்புமறப்பற்று	260	பேரின்பமுன்	24
நீ		பொ	4
நீர்க்குப்பதமு	185	பொம்போகப்	15
நீர்க்குமவழி	211	பொம்போல	27
நே		பொன்மலை	30
நெய்யினிழல்	172	போ	399
நெய்யுண்ட	384	போதப்புரவி	106
நெருப்பில்	214	போதம்பதை	59
ப		போதவொழி	121
பஞ்சமல	129	ம	196
பட்டினத்து	275	மகவான்கண்	79
பதியிறக்கக்	145	மணிப்பாம்	187
பரிசித்துஞ்	141	மண்ணாதி	
பழக்கங்கொடி	192	மண்ணைமலை	
பழுதையைப்	84		
பற்றாதபோது	183		
பற்றியது	90		
பா			
பாசங்கழன்	255		

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
யலற்றார்	132	மோ	
யரப்பாவை	149	மோனிகளை	366
ருண்முகர்	337	வ	
ருந்துபிணி	226	வணங்காவுரை	56
லட்டுமக	322	வதுவைச்சட	229
லமாயை	98	வா	
லையேறிப்	95	வாசகத்துங்	312
றப்புநினைப்பு	203	வாசிக்குச்சா	254
றவாததம்மை	88	வாடன்மணம்	369
னவாக்குக்	178	வாதிவடத்தின	131
னையுழக்கி	380	வாயுமனங்	180
மர		வாலேமுகமாய்	175
யாவிகார	82	வி	
யோபோகத்	381	விடாதவத்தை	73
லயனா	331	விடயமுதித்	241
ற்றுப்பல	146	விபரீதப்பூணு	330
மு		வே	
மலேமுதிர	127	வெண்ணெயுறு	150
மலையுண்ணி	62	வெற்றவெறு	103
மு		வே	
மூர்க்கனநா	349	வேட்டியுந்	235
மே		வேண்டா	271
மெய்யாகத்	267	வேதாகமப்	29
மே		வேதாந்தம்	101
மேலேச்சுகம்	137	வேர்க்குங்கண்	138
		வேர்க்கும்விழி	319